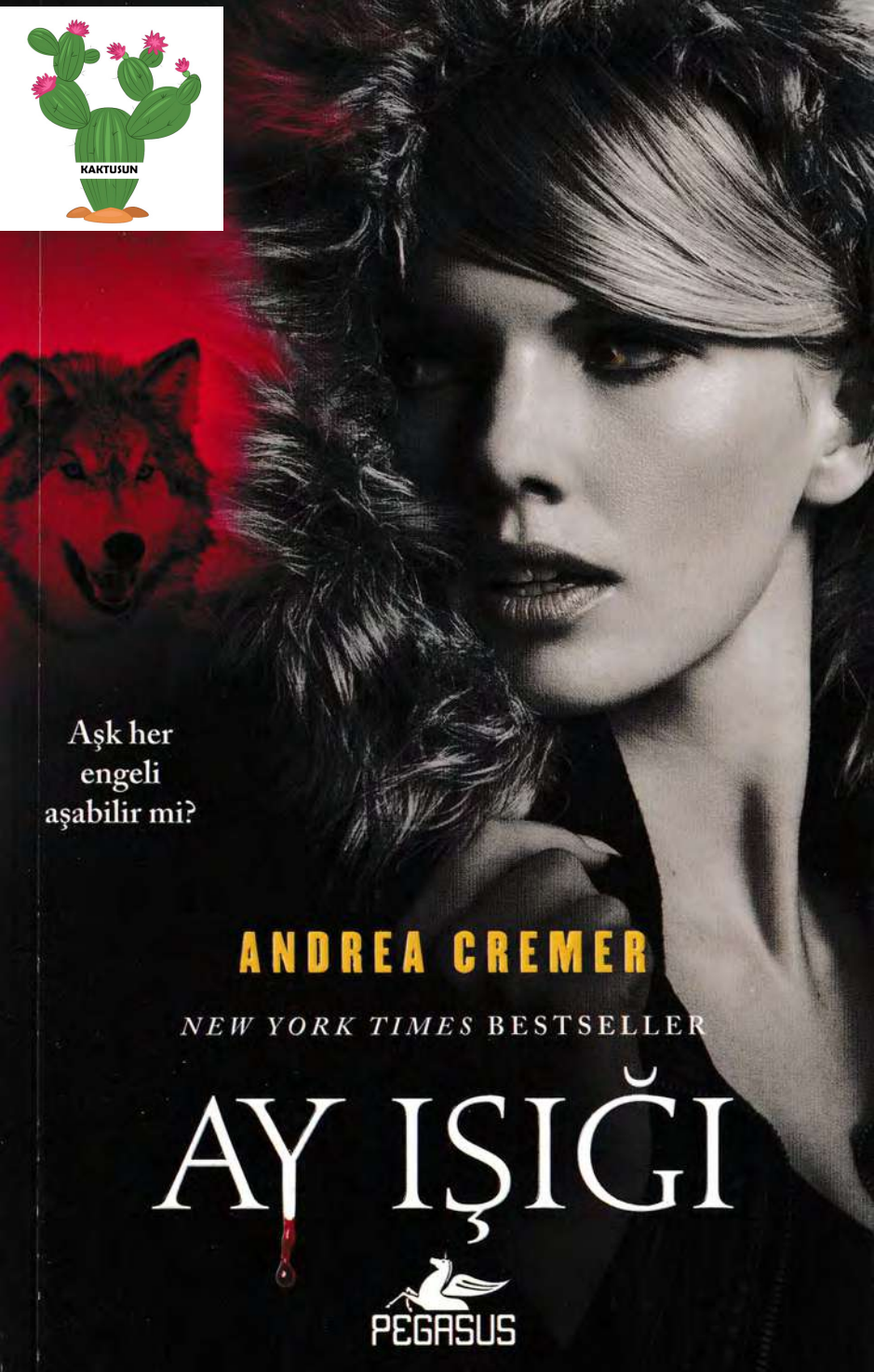
KAKTUSUN

Aşk her engeli aşabilir mi?

ANDREA CREMER

NEW YORK TIMES BESTSELLER

AY IŞIĞI

PEGASUS

ARTIK GERİ DÖNÜŞ YOK.
YA ÖZGÜRLÜK İÇİN SAVAŞACAK
YA DA KADERE TESLİM OLACAKLAR.
BAŞARISIZLIK DİYE BİR SEÇENEK YOK.
SÜRÜNÜN KURACAĞI İTTİFAK,
HEDEFLEDİKLERİ ZAFER İÇİN ÇOK ÖNEMLİ.
DÜNYANIN GELECEĞİ CALLA'NIN ELİNDE!

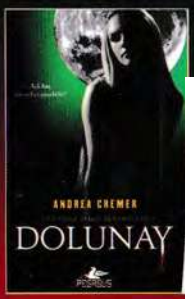
Calla savaşmayı her zaman cesaretle karşılamıştır. Ancak bu kez hem bir savaşla hem de başka tehlikelerle karşı karşıyadır. Shay'i öfkelendirmeyi göze alarak Ren'i kurtarmalı, bir hain olarak damgalanan Ansel'i korumalı, kendini sürünün alfa kurdu olarak kanıtlayıp tarifi imkânsız korkularla yüzleşerek koruyucuların büyüsünü sonsuza dek ortadan kaldırmalıdır. Üstelik savaş son bulduğunda ne yapacağına da karar vermelidir.
Tabii tüm bu engellerin üstesinden gelebilirse…

"Bir başka sürükleyici serüven…
Okurları tatmin edecek bir finale sahip."
Booklist

"Sürükleyici ve aksiyon dolu…
Üçleme mükemmel bir finalle son buluyor."
Kirkus Reviews

Kalbimin ne kadar hızlı attığını
duyabiliyordum. Sesi âdeta
damarlarımda akarak bedenimi terk
ediyor, parıltılı geçit kapısı ile karanlık
ev arasındaki boş alana
doğru gidiyordu sanki.

Oradaydı. Buna hiç kuşkum yoktu.
Her ne kadar onu göremesem
veya kokusunu alamasam da orada
olduğunu biliyordum.
Beni bekliyordu.
Ama neden?

BELONGS TO KAOS TEAM

AY IŞIĞI

BELONGS TO KAOS TEAM

Pegasus Yayınları: 876
Gençlik: 143

Ay Işığı
Andrea Cremer
Özgün Adı: Bloodrose

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: Gizem Yeşildal
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2014
ISBN: 978-605-343-332-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Broken Foot Productions, Inc., 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla InkWell Management LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

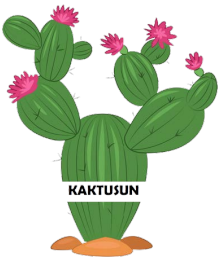
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BELONGS TO KAOS TEAM

ANDREA CREMER

AY IŞIĞI

İngilizceden Çeviren:
Aydan Şanlısoy Özbek

PEGASUS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Son yolculuğuma çıkmak üzereyim;
karanlığın içine büyük bir adım atacağım.

—Thomas Hobbes

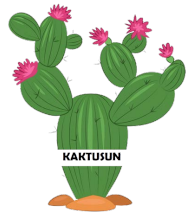
HAVA

BÖLÜM I

BELONGS TO CHAOS TEAM

BİR

Kalbimin şiddetli atışını duyabiliyordum. Kalbimin sesi damarlarımdan akıp giderek bedenimi terk ediyor, parıltılı geçit kapısı ile karanlık ev arasındaki boş alana doğru gidiyordu sanki.

Oradaydı. Buna hiç kuşkum yoktu. Her ne kadar onu göremesem veya sıcacık, dumansı kokusuna ait ufacık bir iz fark etmesem de orada olduğunu biliyordum. Beni bekliyordu. Ama neden? Ren bu ıssız yere neden gelecekti ki?

Bakışlarım, bulutların ayın önünde kaymasıyla değişen ve müthiş bir şekilde bana hayaletleri hatırlatan gölgelerin üzerinde gezindi. Gözlerimi gökyüzüne diktim, böylece evlere veya tamamlanmamış iskelet hallerine bakmak zorunda kalmıyordum. Sanki zaman burada donmuştu. Bir çıkmaz sokağın etrafını çevreleyecek biçimde inşa edilen evlere yer açmak için dağ yamacındaki ağaçlar kesilmişti, burası geçmişin ulaşılamaz olduğunu fısıldıyordu. Ren ve benim yöneteceğimiz sürü için özel olarak yapılmış olan lüks evlerin oluşturduğu geniş Haldis Yerleşkesi –ya da Haldis Yerleşkesi olacak olan yer– önümde uzanıyordu. Sürümüzün yuvası... Bizim evimiz...

Titrediğimi gizlemeye çalışarak Adne'ye döndüm. "Gözden uzak dur. Bir sorun çıkarsa beni duyarsın, ayrıca eğer koşarak gelirsem kapıyı hızlı açsan iyi edersin. Ne olursa olsun sakın beni aramaya gelme."

"Anlaştık," diyen Adne zaten ormana doğru gerilemeye başlamıştı. "Teşekkür ederim, Calla."

BELONGS TO KAOS TEAM

Kurt biçimine dönüşmeden önce başımı onaylarcasına salladım. Adne gölgelerin arasına karıştı. Kimsenin onu fark edemeyeceğine kanaat getirince eve doğru yürümeye başladım. Pencereleri karanlık, binaysa sessizdi. Her bakımdan boş gibi görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

Burnumu aşağıda tutarak havayı kontrol ettim. Rüzgârın yerleşkeye doğru estiği yere gelmiş olmamız beni savunmasız kılıyordu. Burun buruna gelinceye kadar gecenin örtüsüne bürünmüş herhangi birinin kokusunu alamayacaktım. Kulaklarım ileri geri hareket ediyor ve bir yaşam belirtisi arıyordu. Ancak hiçbir şey yoktu. Ne çalılıkların altına kaçan tavşanların ne de gökyüzüne doğru uçuşan gece kuşlarının sesi. Burası sadece terk edilmemişti; sanki ormanlık alanın sınırlarından içeri adım atmaya hiçbir şey cesaret edememiş gibi lanetlenmiş hissi veriyordu.

Adımlarımı sıklaştırdım, kar yığınlarının üzerinden zıplayarak, tırnaklarımla donmuş kaldırımların oluşturduğu buz derelerini sıyırarak evle aramdaki mesafeyi katettim. Giriş merdivenlerine gelince yeri koklamak için durdum. Gözlerim pençe izlerini takip ediyordu, merdivenleri çıkarken bot izlerine dönüşmüştü. Ren'in kokusu keskin ve tazeydi. Bizden yalnızca biraz önce gelmişti. Ağır ağır verandaya çıktım ve sürgülü kapıyı açmak için biçim değiştirdim. Kapının kolunu dikkatli bir şekilde çevirdim. Ev kilitli değildi. Hafif bir gıcırtı sesinden başka bir şey duyulmadı. İçeri süzüldüm ve kapıyı kapatarak sürgüyü çektim. Eğer birileri peşimden gelirse bundan haberdar olmak istiyordum.

Kurt biçimine döndüm, ön salonu geçtim ve Ren'in kokusunu takip ederek ana merdivenlere gittim. Yemek salonunun önünden geçerken korkudan sinmemeye çalıştım. Muhtemelen antika olan, güzel bir meşe masanın etrafı sandalyelerle çevrilmişti. İki yanında dört, baş ve ayak kısmındaysa birer sandalye vardı. On tane. Orada yenen yemekleri hayal etmek çok kolaydı. Sürümüzle birlikte gülüyor, birbirimize takılıyor ve aidiyet hissediyorduk.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken tırnaklarımın ahşap zeminde tıkırdamamasını diliyordum. İkinci kata ulaşınca durup etrafı dinledim. Ev sadece sessizlikle cevap verdi. Ren'in gittiği yolu takip ederek koridorun sonundaki odaya varıncaya kadar üç yatak odası ve bir banyoyu geçtim. Ana salona girerken kalbim göğüs kafesimi zorlayacak kadar hızlı atıyordu.

İçeriye sadece birkaç adım atmıştım ki duruverdim. Odanın içine doğru kıvrılan ay ışığının hüzmeleri, saten yastıklar ve jakarlı örtülerle süslenmiş dört yanında abanoz kolonları olan görkemli bir yatağı aydınlatıyordu. Bitişiğindeki duvarda, aynalı bir makyaj masası ve yatağa dönük bir kanepe duruyordu.

Ren'in kokusu her yere sinmişti. Soğuk bir sonbahar gününde, gökyüzünün altında yıllanmış odunların tüten dumanı, eski derinin keskin kokusu ve iç gıcıklayan sandal ağacı kokusu. Gözlerimi kapadım, kokusunun beni sarmalamasına, içimi hatıralarla doldurmasına izin verdim. Bu, yelelerimi savurmam kadar kısa sürmüştü, telaşla geçmişi kovalayıp o ana odaklanmaya çalıştım.

Dışarının ışığı, her birinin altında koltuğun olduğu uzun pencerelerden içeri süzülüyordu. Pencerelerin altına kıvrılmış ve bir kısmı gölgeyle örtülmüş olan kişi Ren'di. Başını patilerine yaslamış, oldukça hareketsiz bir şekilde uzanmış ve gözlerini bana dikmişti.

Öylece durduk, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca donmuş bir halde birbirimizi izledik. En sonunda kendimi bir adım ilerlemeye zorladım. Başı birden kalkıverdi, ensesindeki tüyler havalandı. Alçaktan gelen tehditkâr hırıltısını duydum. Duraksadım ve ona hırlama içgüdümü bastırmaya çalıştım.

Ren ayaklandı, hırlamaya devam ederek pencerenin altında bir ileri bir geri yürümeye başladı. Bir adım daha attım. Uyarırcasına havladığında köpek dişleri parladı. Başımı eğdim, herhangi bir saldırganlık belirtisi göstermek istemiyordum. Bunun bir faydası olmazdı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Ren'in kasları şişti ve bana saldırarak yan tarafıma vurdu. Ahşap zeminde kaydığımızda acıyla uludum. Ağır aksak ayaklarımın üzerinde doğruldum ve Ren tekrar saldırınca kenara çekilerek savuşturdum. Hızla dönüp hırlayarak onunla yüzleştim ve bir sonraki saldırısına hazırlandım. Üçüncü kez atıldığı ancak dişleri etimi kesmediği zaman neler olduğunu fark ettim. Ren bana saldırmak istemiyordu. Yalnızca beni korkutmak istiyordu.

Omuzlarımı dikleştirerek ona hırladım. *Dur!*

Alev alev yanan koyu renk gözlerine baktım.

Neden benimle savaşmayacaksın ki? Dişlerini gösterdi.

Etrafımda gezinirken hafif daireler çizerek onu takip ettim. *Buraya savaşmak için gelmedim.*

Saldırdığı zaman bu kez hiç kıpırdamadım. Burnu benimkine çok yakındı, hırladı ama geri çekilmedim.

Eğer savaşmaya hazır değilsen burada olmaman gerekirdi.

Savaşmaya her zaman hazırım. Dişlerimi gösterdim. *Ama bu savaşmak istediğim anlamına gelmez.*

Kükremeye benzer hırıltısı yavaş yavaş kayboldu. Başını yere indirdi, arkasını bana dönerek tekrar pencereye gitti ve gözlerini gökyüzüne dikti.

Burada olmaman gerekiyor.

Biliyorum. Sessizce ona doğru yürüdüm. *Senin de olmaman gerekiyor.*

Bana bakmak için döndüğü zaman insan biçimini aldım.

Kömür karası kurt gözlerini kırpıştırdı ve hemen sonrasında Ren karşımda durmuş, yüzüme bakıyordu.

"Neden buradasın?"

"Ben de aynı şeyi sana sorabilirdim," dedim dudağımı ısırarak. Buraya gelme nedenim, bizim için yapılan boş bir evde saatlerini

geçirmesi değildi. Ama o düşünceleri uzaklaştırmak zordu. Bu odada, bu dağda, bu evde durmak her şeyin bizimle ilgili olduğu hissini veriyordu. Dışarıdaki dünyayı güçlükle hatırlayabiliyordum. Arayıcılar'ı. Savaşı.

Gözleri ışıldadı ama sonra boş bir ifadeye büründü.

"Yalnız kalmak için güzel bir yer."

"Üzgünüm," dedim. Kelimeler boğazıma tıkanmış buz hissini veriyordu.

"Tam olarak ne için?" Gülümsemesi o kadar keskindi ki iki büklüm oldum.

"Her şey için." Ona bakamıyordum, bu yüzden odanın içine doğru yürüdüm, özellikle bir şeye bakmıyordum, boş çekmeceli mobilyayı geçtim. İçinde hiç kimsenin yatmadığı bir yatağı...

"Her şey için," diye tekrarladı Ren.

Odanın karşısında, yatağın diğer tarafında durdum ve arkamı dönüp gözlerimi ona diktim.

"Ren, buraya sana yardım etmeye geldim. Böyle olmak zorunda değil."

"Öyle mi?"

"Burada kalmak zorunda değilsin."

"Neden terk edeceğim ki?" dedi. "Burası benim evim." Parmakları saten yatak çarşaflarının yüzeyinde gezindi. "Bizim evimiz."

"Hayır, değil." Yatağın kolonlarından birini kavradım. "Bunu biz seçmedik; bizim için seçildi."

"Bunu seçmedin." Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü. "Burada güzel bir hayatımızın olacağını sanıyordum."

"Belki." Tırnaklarım ahşabın cilasına gömülüyordu. "Ama aslında bu bir tercih değildi. Güzel olabilecek olmasına rağmen."

"Bunu hiç istemedin. Değil mi?" Ellerini iki yanında yumruk yaptı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bilmiyorum," dedim. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. "Kendime ne istediğimi hiç sormadım."

"O zaman neden kaçtın?"

"Nedenini biliyorsun," dedim usulca.

"Onun için," diye hırladı ve bir yastığı kaparak odanın diğer ucuna fırlattı. Geri adım attım ve sesimin sakin çıkması için çaba gösterdim.

"Bu o kadar basit değil," dedim. Shay'den bahsettiği anda içimde bir şey kıpırdandı. Hâlâ üzgün hissediyordum ama daha güçlüydüm. Shay sadece hayatımın yönünü değiştirmemişti. Beni de değiştirmişti. Hayır, aslında bu değiştirmek değildi. Benliğim için mücadele etmeme yardım etmişti. Aynı şeyi Ren'e yapma sırası şimdi bendeydi.

"Değil mi?" Öfkeyle bana bakıyordu.

"Onu öldürebilecek miydin?" diye sordum Ren'in bakışlarına karşılık vererek. "Benimle bir hayata böyle mi başlamak istiyordun?"

Bir yanım cevabı öğrenmek istemiyordu. Ren gerçekten Shay'in ölmesini isteyebilir miydi? Eğer Ren hakkına yanılmışsam buraya gelmek müthiş bir hataydı. Savaşacaktık ve onu öldürmek zorunda kalacaktım. Ya da o beni öldürecekti.

Bana keskin azı dişlerini gösterdi ama sonra derin bir nefes aldı. "Tabii ki hayır."

Yavaşça yatağın etrafını dolaştım. "Bize önerecekleri tek hayat oydu. Yardım edilmesi gerekenleri öldürmek."

Yaklaşmamı seyrederken taş gibi hareketsiz duruyordu.

"Bekçiler düşman, Ren," dedim. "Bu savaşın yanlış tarafında mücadele ediyoruz."

"Nasıl emin olabilirsin ki?"

"Artık Arayıcılar'ı tanıyorum," dedim. "Onlara güveniyorum. "Sürümüzü kurtarmak için bana yardım ettiler."

Haşin bir gülümseme takındı. "Bazılarını."

"Diğerleri kendi seçimlerini yaptılar."

"Peki, ben yapmadım mı?" Gözleri kapkara ve öfkeliydi. Ancak öfkesini bana yönelttiğini sanmıyordum.

Ren'in bakışlarından çağlayan üzüntü seline dayanamayıp gözlerimi kısa bir süre için kapattığım zaman, Vail'e, Eden'ın derinliğindeki bir hücreye geri döndüm. Ren'in sesindeki çaresizliği, kendi benliğimdeki korkuyu hatırladım.

"Yapmak zorunda olduğumu söylediler."

"Neyi yapmak?.."

"Seni bozmak."

Duvara çarpıldığım zaman ağzıma dolan kan tadı birden aklıma geliverince titredim. Kendimi tekrar odaya döndürmeye zorladım, Ren'in biraz sersemlemiş ifadesinden onun aklının da aynı yerde olduğunu fark ettim.

Yutkundum, titremesinler diye ellerimi birbirine kenetledim. "Yapmadığını umuyorum."

Cevap vermedi ama beni süzüyordu.

"Bana zarar vermek istediğine inanmıyorum," dedim. "Ayrıca verecek olduğunu da sanmıyorum, hatta eğer Monroe..."

Kelimeler boğazımda kaldı. Bu doğruydu ama o anıyı ortadan kaldırmıyordu. O anların dehşeti kemiklerime işlemişti.

"Vermeyecektim," diye fısıldadı Ren.

Buna inandığımdan emin olmamama rağmen başımı salladım. Şu anda önemli olan onu buradan götürmek ve beni incitebilecek bir duruma getiren dünyadan uzaklaştırmaktı. Ren sanki yanağıma dokunacakmış gibi elini kaldırmaya yeltendi ama sonra yanına indirdi.

"Beni bulman için seni Arayıcılar mı gönderdi?"

"Bir bakıma."

Kaşları birden kalktı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Monroe seni bulmak istiyordu," dedim.

Ren'in çenesi kasıldı. "O adam, benim... Emile'in öldürdüğü adam."

Kendini durdurma şeklini fark ettim. Emile'i babası olarak adlandırmak istemiyordu.

"Ren." Uzandım, elini tuttum. "Biliyor musun?"

Parmakları benimkileri kavradı. "Bu doğru mu? Annemi Emile mi öldürdü?"

Başımı salladım, gözlerimden yaşların döküldüğünü hissediyordum.

Elini çekti, parmaklarını koyu renk saçlarının arasına sokarak şakaklarına bastırdı. Omuzları titremeye başladı.

"Çok üzgünüm."

"O adam." Ren'in sesi pürüzlü çıkıyordu. "O adam, Monroe. Gerçek babam o, değil mi?"

Her şeyi nasıl bir araya getirdiğini merak ederek onu seyrettim. "Nereden biliyorsun?"

Eden'ın derinliklerindeki mücadele ile durup Ren'e baktığım bu gergin an arasında ne kadar zaman geçmişti. Onu çocukluğumuzdan beri tanırdım ancak son yirmi dört saat içinde onlarca yıl yaşlanmışız gibi hissediyordum.

Emile gülmeye başladı. Ren, babası ile Arayıcı arasında çömelmişti ve Monroe'un kılıçlarını indirmesini seyrederken kömür karası gözleri yanıyordu.

"Oğlana zarar vermem,"dedi Monroe. "Bunu biliyorsun."

"Tahmin ettim," diyen Emile'in gözleri hırlayan genç kurtların üzerinde gezindi. "Kaçmasına engel olun. Ren'in, annesinin öcünü alma zamanı geldi."

"Ren, yapma! O yalan söylüyor. Hepsi yalan!" diye haykırdım. "Bizimle gel!"

BELONGS TO KAOS TEAM

"O artık bizden biri değil," diye tısladı Emile. "Sana nasıl davrandığını düşün, sırtını nasıl hepimize döndüğünü. Havayı kokla, evlat. Kız, Arayıcılar gibi kokuyor. Bir hain ve bir sürtük gibi."

Öfkeyle bana bakınca gözlerindeki ateşin canlılığıyla geriledim. "Endişelenme, güzel kız. Sıra sana da gelecek. Hem de düşündüğünden daha yakın bir zamanda."

Connor kolumu kavrayıp beni hızla çekince yana savruldum. Beni koruma olmayan kapıya doğru çekiştiriyordu.

"Onu bırakamayız!" diye bağırdım.

"Bırakmak zorundayız." Kendimi kurtarmaya çabalarken Connor bana doğru sendeledi ama hemen dengesini bularak kollarını etrafımda kenetledi.

"Mücadele etmeme izin ver!" Geri dönmek için umutsuzca çabalıyordum ama bir yandan da beni sürükleyen Arayıcı'yı yaralamak istemiyordum.

"Hayır!" Connor'ın yüzü taş gibiydi. "Onu duydun. Gidiyoruz. Üzerime kurt olarak gelirsen, yemin ederim seni mıhlarım!"

"Lütfen." Ren'in dişlerinin ışıltısını görünce gözlerim yandı ve Monroe kılıçlarını düşürdüğü zaman nefesim kesildi.

Connor yine beni tutmaya çalışınca eğilerek, "Ne yapıyor?" diye inledim.

"Bu artık onun savaşı," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Bizim değil."

Kılıçlar önünde yere düşünce Ren geriye doğru sıçradı. Sırtındaki tüyler hâlâ kalkık olmasına rağmen hırlaması kaybolmuştu.

"Dinle beni, Ren," diyen Monroe, Ren'in göz seviyesine inmek için çömelirken, ürkütücü bir yavaşlıkla üzerine doğru giden diğer iki kurda bakmadı. "Hâlâ bir seçeneğin var. Benimle gel ve kim olduğunu öğren. Tüm bunları arkanda bırak."

Ren'in sert havlaması şaşkın bir iniltiye dönüştü. Düşmanlarının beklenmedik bir şekilde teslim olmasından yılmayan diğer üç kurt, Arayıcı'ya sessizce yaklaşmaya devam etti.

Connor kolunu doladığı boynumu, acı veren bir kaskaca almıştı.

"Bunu seyredemeyiz," diye parladı ve beni yavaş yavaş odadan dışarı sürükledi.

"Ren, lütfen!" diye bağırdım. "Sakın onları seçme! Beni seç!"

Ren sesimdeki çaresizliği duyunca Connor'ın beni kapıdan dışarı sürüklemesini seyretti. Biçim değiştirerek büyük bir şaşkınlıkla Monroe'nun uzattığı ellerine baktı ve ona bir adım daha yaklaştı.

"Sen kimsin?"

Monroe'nun sesi titriyordu. "Ben..."

"Yeter! Sen bir aptalsın, evlat," diye Ren'e hırladı Emile, sonra da Monroe'ya gülümsedi. "Tıpkı baban gibi."

Ardından havaya sıçrayarak kalın tüylü, iri dişli ve pençeli kurt biçimini aldı. Etrafımda döndürülmeden bir saniye önce, onun Monroe'nun üzerine atladığını ve çenesini savunmasız adamın boğazına kenetlendiğini gördüm.

Ren konuşup beni anıların bulanıklığından sıyırdığı zaman bana bakmadı. "Kılıçlarını yere bırakınca, delirdiğini düşündüm. Belki intihara doğru sürüklendiğini. Ancak kokusunda bir şey vardı. Tanıdık, bildiğim bir şey."

Konuşmaya çabalarken onu seyrettim. "Oysa Emile'in söylediklerini ilk başta anlamadım. Ta ki... ta ki Monroe'nun kanı akana kadar. Kanının kokusu. Aralarında bir bağlantı olduğunu biliyordum."

"Anneni seviyordu." Gözyaşlarım o kadar sıcak aktı ki yanaklarımı aşındırdıklarına yemin edebilirdim. "Annenin kaçmasına yardımcı olmaya çalıştı. İsyan etmek isteyen bir Mahkûm grubuna."

"Ben bir yaşındayken," dedi Ren.

"Evet."

Ren yatağa oturdu, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü.

"Monroe bir mektup bıraktı." Önünde diz çöktüm. "Bizden, seni geri götürmemizi istedi."

"Artık bunun bir önemi yok," dedi Ren.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Yüzünü kaldırdı. Yüzündeki yorgun ifade göğsüme pençe atılmış gibi hissettiriyordu.

"Ben nereye ait olacağım, Calla?" diye sordu. "O dünyada bir yerim yok ki... Annemin oraya gitmeye çalışmış olmasına ve babamın eskiden orada olmasına rağmen. İkisi de öldü. Öldüler. Benim ait olduğum hayat yüzünden öldüler. Beni Arayıcılar'a bağlayan hiçbir şey yok. Onlar için sadece bir düşmanım..."

Duygularını o kadar iyi anlıyordum ki... İkimizin de kaybı çok fazlaydı. Ailelerimiz dağılmıştı. Ama yine de umut vardı. Onlarla omuz omuza savaştığımda Arayıcılar bana kendilerini kanıtlamıştı. Gardiyanlar'dan çok farklı değillerdi. Hepimiz savaşçıydık ve birbirimizin kanını akıtmıştık. Düşmanlarımız arkadaş olmuştu ve kurtlar Arayıcılar'ın arasında yeni bir yuva kurabilirdi. Buna inanıyordum ancak Ren'in de buna inanmasını sağlamam gerekiyordu.

Elini tuttum ve parmaklarını sıktım. "Arayıcılar'la aranda bir bağ var."

"Ne?" Sert sözlerim onu şaşırtmıştı.

"Monroe'nun bir kızı var," dedim. "Adı Ariadne."

"Onun bir kızı mı var?" diye sordu Ren.

"Bir kız kardeşin var. Yarı kardeşsiniz."

"Annesi kim?" Gözleri duygu sağanağına tutulmuşçasına, donakalmış bir halde duruyordu.

"Corrine'in yasını tutarken ona yardım eden bir kadın," dedim. "Ama Adne'nin annesi de öldü."

BELONGS TO KAOS TEAM

Bu savaşta ne kadar insanın öldüğünü düşünerek başımı eğdim. Kederimi bir yana iterek Ren'e odaklanmaya çalıştım. "Bizden iki yaş küçük ve burada olma nedenim de o."

"Nedeni o," dedi.

"Evet," dedim suratını astığını fark edince kaşlarımı çatarak. "Gitmeliyiz."

"Sen gitmelisin," diye mırıldandı. "Onlar seni ve Shay'i istiyor. Bir kız kardeşle bile bu denkleme uymuyorum."

Sözleri suratıma inen bir tokat gibiydi.

"Bu yeterli değil." Bana üzgün bir şekilde baktı. "O bir Arayıcı. Bense bir Gardiyan'ım. Bir sürü olmadan ben neyim ki?"

Mideme kramp girdi. Aynı soruyu kendime kaç kere sormuştum? Sürü, bir alfanın var olma nedeniydi. Bizler sürü arkadaşlarımızla bağ oluşturup onlara liderlik ederdik.

Ren'in gözleri üzerimdeydi. "Sen ne istiyorsun?"

"Ne?" Onu süzüyordum.

"Seninle gelmem için bana bir sebep gösterebilir misin?"

"Bunu zaten yaptım," dedim, sözleri içime işlediğinde titreyerek.

"Hayır," dedi bana uzanarak. "Bana sebepler gösterdin ama esas nedenini söylemedin."

"Ama..." Sözcüklerim kısık ve titrek bir sesle çıkıyordu.

Parmakları gözyaşlarımın oluşturduğu izlerde dolaşıyordu. Bu yanağıma pek ulaşmayan hafif bir dokunuştu. Oysa birbirini kovalayarak tenimi boydan boya yakan alevler gibi hissettiriyordu.

"Bana bir sebep ver, Calla," diye fısıldadı.

Ona baktım. Kan kulaklarıma hücum ediyordu. Damarlarım âdeta alev almıştı.

Aklımda ne sorduğuyla ilgili en ufak bir şüphe yoktu. Ancak istediği şeyi ona veremezdim.

Ren'in gözleri acıyla doluydu, sadece benim dindireceğim bir acıyla...

"Ren," diye fısıldadım. "İstediğim..."

Sonrasında ona doğru uzandım, onu öpmek için eğildiğimde kırpık saçlarım yanağına değiyordu. Dudaklarımız buluştu ve kayıtsızlık denizine dalıyormuşum gibi hissettim. Derinleşen öpüşü telaşlı ve açtı. Beni kaldırdı ve bacaklarımı beline sararak vücudumu ona doğru bastırdım. Öpüşmelerimiz o kadar arzu dolu, o kadar uzun ve şiddetliydi ki güçlükle nefes alabiliyordum. Beni yatağa yatırdı. Yatağımıza.

Eli gömleğimin altına kaydı, karnımı okşayarak gömleğimi sıyırdı ve sütyenimi kenara itti. İnledim ve dudağını ısırdım, vücutlarımız birlikte hareket ederken bütün ağırlığının üzerimde oluşturduğu baskının keyfini çıkardım.

Parmaklarının her dokunuşu tenimi bir kibritin kavı tutuşturması gibi canlandırıyordu. Korku yanıp kül oluyor. Üzüntü yanıp kül oluyor. Kayıplar yanıp kül oluyordu.

Ağzı ellerinin geçtiği yolu izlerken zevkten inlediğimi fark ettim ve bu ihtiraslı duygular karşısında düşüncelerimi toplayabilmek için mücadele ettim.

Bunu yapmamalıyım. Bunu yapamam.

Shay'in görüntüsünü gözümün önüne getirdiğimde sarsıldım. Bu dünyayı bana açan kişi oydu. Ruhumu ilk kez onun elleri, onun vücudu alevlendirmişti. Onu çok istemiştim ve o anda Bekçiler'in yolunu seçtiği için Ren'i kaybettiğimden emindim ve ızdırabımı Shay için duyduğum arzu selinde boğmuştum.

Oysa ya Ren seçimini yapmamış olsaydı? Ya onu çok çabuk terk etmişsek? Ya Monroe haklıysa?

BELONGS TO KAOS TEAM

Geçmişte Ren'le buna benzer durumlarla yüz yüze geldiğimde, Bekçiler'in Kuralları yüzünden kendime hâkim olurdum ve kendimi Ren'in içimde harekete geçirdiği tutkuya bırakmaktan hep korkardım.

Shay'i seviyordum. Bu konuda hiç kuşku duymuyordum. Ancak Ren'e ve beni çok istemesine karşı verdiğim güçlü tepkiyi de inkâr edemezdim. Aramızda Gardiyanlar olarak acı dolu hayatlarımızdan doğmuş, paylaştığımız geçmişten gelen, koparılamayacak bir bağın olup olmadığını merak ediyordum. Bu bağ, Shay'le aramızda filizlenen yeni aşktan daha mı güçlüydü?

Ren'in eli bacaklarımın arasına kayınca ürperdim. Bedenim bunun ardından ne geleceğini biliyordu ve daha fazlası için haykırıyordu. Shay'le birlikte olmamın Ren'in okşayışlarının cazibesini engelleyeceğine dair aklımda herhangi bir şey varsa bile o anda yok olmuştu. Shay'le bahçede geçirdiğimiz gece boyunca sevgililerin gizemini ilk kez tatmıştım ve mest olmuş bir şekilde Ren'in bedenimi canlandıracağı yolları öğrenmek istiyordum. Ayrıca bu zevki ona tattırmanın, benim yüzümden içine düştüğü dehşetten onu bir şekilde uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını merak ediyordum. Dokunuşları beni zamanda geriye, her zaman olması gerektiği gibi birlikte olduğumuz bir geçmişe götürdü. Annemin yaşadığı ve kardeşimin bozulmadığı geçmişe...

Dudakları tekrar dudaklarımdaydı. Parmaklarımı koyu renk saçlarına doladım.

Kısa bir süreliğine öpüşünü keserek, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Seni daima sevdim."

Kalbim bir anlığına durdu. "Ben..."

Shay oradaymış ve kulağıma fısıldıyormuş gibiydi.

Onu sevdin.

Evet.

Ama beni sevdiğin gibi değil.

Seni seviyorum.

Shay. Bu sözleri sadece Shay'e söylemiştim. Bunun değişmesini istemiyordum.

Ben ne yapıyorum? Ren'i sevdim. Onu hâlâ seviyordum. Ama bu yer, beni bu odada, bu yatakta tutan ve geçmişteki sözleri, çalınmış hayalleri mırıldanan o bildik hayaletler, bunların hiçbiri şu anki hayatım değildi. Duygularım ne olursa olsun burada oyalanmak, sadece kendimiz için seçmediğimiz bir kaderden kaçmamızı önlüyordu.

Nabzım deli gibi atıyordu. Ren beni tekrar öptü ama kendimi istediğim sevgilinin değil, yakamı bırakmayan huzursuz bir hayaletin kollarındaymışım gibi hissediyordum.

"Dur," diye fısıldadım. "Lütfen dur."

"Yapma," dedi ağzını boynumun üzerinde gezdirerek. "Bunu yapma, Calla. Gitmeye kalkma. Sadece burada kal. Benimle ol."

Bunu göremiyor muydu? Burası diye bir şey yoktu. Bu yer boştu ve burada kederden, –eğer oyalanırsak– ölümden başka bir şey yoktu.

"Ren," dedim ve onu nazikçe ama kararlı bir şekilde ittim. Paniklemeye başlasam da bunu görmesini istemiyordum. Her kelime, her hareket çok büyük bir özenle seçilmek zorundaydı. Eğer yanlış bir şey söylersem, Ren'i tekrar Bekçiler'in kucağına gönderebilirdim. Onunla şimdi, burada –belki de hiçbir zaman– istediği gibi olamasam da onu kaybetmeyecektim de. "Güvenli değil."

"Ne?" Doğruldu ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ah, ah, tabii. Bak, Calla, diğer kızlar için özür dilerim. Sana tuhaf geldiğini ve adil olmadığını biliyorum ama yemin ederim ki her zaman dikkatliydim. Tamamen sağlıklıyım. Yani bu güvenli."

Gözlerimi ona diktim, ardından kahkaha attım.

"Yalan söylemiyorum," derken fevri davranışım yüzünden birazcık incinmiş gibi görünüyordu.

"Hayır," dedim nefes almaya çalışarak. "Sana inanıyorum."

"Güzel." Gülümsedi ve bir diğer öpücük için uzandı. Ancak kıvrılarak uzaklaştım; Ren'in beni tekrar tuzağa düşürmeyeceğini ilk fark ettiğimde tutku beni savunmasız yakalamıştı. Burası ikimiz için de tehlikeliydi.

"Hayır," dedim tekrar. "Güvenli değil derken bu evi yapanların ölmemi istediklerini kastediyordum. Gitmemiz gerekiyor."

"Henüz değil." Bana doğru uzandı. "Tehlikede değiliz. Buraya kimse gelmez. Asla."

Ren'in buraya kaç kez geldiğini merak ederken sözleri titrememe neden oldu. Hangi sıklıkla sürüsünün alfası olmaktansa yalnız bir kurt olmaya zorlanmıştı?

"Evet, öyle." Yana doğru bir adım atarak ellerinden kurtuldum. "Adne dışarıda bekliyor. Kız kardeşin."

Ren'in ifadesi değişti; arzu ve hayal kırıklığı yerini hayrete bıraktı.

"Kız kardeşim," diye mırıldandı. Tepkisini zihnime kazıdım, buna tekrar ihtiyacım olabilirdi. Adne, Ren'in alfa içgüdülerini –beni sahiplenme arzusunu– kendi lehine kullanabilirdi. Adne, onun *gerçekten* ihtiyaç duyduğu aileydi. Kız kardeşi, ona Emile'in gaddarlığından kurtulmasını sunan bir geçmişle arasındaki tek bağdı. Annesinin Bekçiler tarafından öldürülmüş ve gerçek babasını hiç tanımamış olmasını bilmenin verdiği acıdan kurtulmasını...

"Akademi'ye döndüğümüz zaman bununla ilgili konuşabiliriz." İçimi dağlayan suçluluk duygusunu göz ardı etmeye çalışarak telaşla kıyafetimi düzelttim. Bu durum beni iki yönden de sarsıyordu; Vail'den ayrıldığımız zaman Ren'e ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve burada olanlar hakkında Shay'e ne söyleyeceğimi de. Kendi duygularım, çözülmesi imkânsız bir arapsaçına dönmüştü.

"Buradan gitmiyorsun," diye homurdandı beni kendine doğru çekerek. "Gitmene izin vermiyorum. Bir daha olmaz."

"Biliyorum," dedim beni öpünce karşı koymadan, kendi kuyumu ne kadar derin kazdığımı merak ediyordum. Ama benimle gelme konusunda fikrini değiştirmesini sağlayacak olan Ren'in umutlarını boşa çıkaracak herhangi bir şey söylemekten korkuyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Güzel."

Öpüşünün arasında gülümsediğini hissettim.

Yatak odasından çıktık ve telaşla merdivenleri indik. Ön kapıya ulaştığımızda, Ren durdu ve etrafa bakmak için döndü.

"Yazık," dedi. "Burası gerçekten güzel bir ev."

"Hayatta evlerden daha önemli şeyler var," dedim kapının sürgüsüne uzanırken.

Elini elimin üzerine koydu.

"Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi.

"Nedir?" diye kısık bir sesle sordum, güvenli bir yere ulaşmak ve burada dolaşan baştan çıkarıcı havadan uzaklaşmak istiyordum.

Eğildi, kapıyı açarken dudakları yanağıma dokundu. "Saçlarından hoşlandım."

İKİ

Tekrar kurt biçimine dönünce, Ren'i alelacele evlerin oluşturduğu mezarlıktan uzaklaştırdım. Bölgeyi çevreleyen uzun çamlara ulaştığımızda birden durdum. Burnumu kaldırarak havayı kontrol ettim, izlenmediğimiz ya da takip edilmediğimizden emin olmak istiyordum.

Buraya kimsenin gelmediğini sana söylemiştim. Ren omzumu dürttü. *Hiçbir zaman.*

Ona baktım, Ren'in buraya hangi sıklıkla geldiğini yine merak edince tüylerimin altındaki tenim karıncalandı. Ren'in hayatı düşündüğümden de yalnızdı. Bunu telafi etmek üzere olduğumu umuyordum.

O tam ileride.

Hızla ormana doğru koştum.

Adne bizi karşılamak için gelirken dikkatli bir şekilde yaklaşıyordu. Gözleri Ren'e yöneldiğinde büyümüştü.

"Her şey yolunda mı?" diye hafif bir tonlamayla sordu ama sesi birazcık çatlak çıkıyordu.

Biçim değiştirdim. "Evet."

Ren başını yana yatırarak Adne'ye baktı. Sessizce ona doğru yürüdü ve Adne elini uzatınca, onu kokladı. Neyi tanıdığından emin değildim ama kuyruğunu sallıyordu. İnsan biçimine dönüştü.

"Ariadne, bu Renier Laroche." Yüz yüze gelebilmeleri için aradan çekildim.

Adne gülümsedi ve "Adne," dedi.

Ren aynı anda, "Ren," dedi.

Gözlerini kırpıştırarak birbirlerine baktılar, sonra da gülümsediler. Bir ona bir diğerine baktım. Ren'in uzun ve kaslı endamı Adne'ninkine hiç benzemiyordu. Adne boyu posu yırtıcılığıyla çelişen ufak tefek bir kızdı. Ama bir şeyi paylaşıyorlardı. İkisinin de Monroe'ya benzediğini fark ettiğim zaman göğsüm sıkıştı. Haldis Rehberi'yle geçirdiğim kısacık bir süre boyunca, bugüne kadar tanıdığım en iyi lider olduğunu kanıtlamıştı. Yaklaşan savaşta hepimiz onu özleyecektik.

"Calla'nın seni iyi çocuklar olduğumuza ikna etmesine sevindim," diyen Adne'nin sesi artık daha güvenli çıkıyordu.

Ren başını salladı. "Baban için üzgünüm."

"Babamız." Adne duraksadı, ardından bir adım atarak ellerini Ren'e uzattı.

Ren kızın küçük, zarif parmaklarını parmaklarıyla kavradı. Bir anlığına orada öylece durdular. Daha sonra Adne ona doğru uzandı ve başını Ren'in göğsüne dayadı.

Ren şaşırmış görünüyordu ama kollarını çabucak ona sardı.

Ren konuşamadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bilirsin ya, hep küçük bir kız kardeşe sahip olmanın hoş olacağını düşünmüşümdür."

"Ne dilediğine dikkat et." Adne başını kaldırıp ona baktı ve sırıttı. "Ben yaramazın tekiyim."

Ren güldü.

Kendimi tutamadım. "Şaka yapmıyor."

"Teşekkür ederim, Zambak." Adne bana öfkeyle baktı ama o da gülüyordu. "Karşılıklı hakarete, ölümcül tehlike içinde olma olasılığımızın daha az olduğu bir yerde devam etmeye ne dersin?"

"Sana Zambak diye mi hitap ediyor?" Ren afallamış bir halde onu süzüyordu.

İnledim. "Evet."

"Akıllılar." Bana muzırca gülümsedikten sonra Adne'ye göz kırptı.

Belki de bu birleşme sonuç olarak o kadar da iyi bir fikir değildi. Ama Vail saldırısı yerini rahatlatıcı bir sıcaklığa bıraktığından beri içimdeki bir şey boşluk hissi veriyordu. Umut.

"Peki, buradan nasıl gideceğiz?" diye sordu Ren. "Bir arabanız var mı? Ya da bir kar aracınız?"

Adne kemerinden hançerlerini çekti, onları yükseğe fırlattı ve tekrar yakaladı. "Kız kardeşinin çılgın yeteneklerini görünceye kadar bekle."

Adne ilk dokumaya başladığı zaman, Ren kurt biçimine dönüştü ve kulaklarını geriye yatırarak havada kıvılcım saçan ışıklara hırladı. Adne duraksayarak omzunun üzerinden baktı.

"Eğer dikkatimi dağıtırsan bu çok zorlaşır. Bizi İtalya yerine Yunanistan'a indirmek istemem."

Ren'in hırıltısı şaşkınlık doluydu. Ona gülümsedim ve biçim değiştirdi.

"İtalya mı?" Gözlerini bana dikmişti. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Şaka değil," dedim. "Henüz pek fazla görmedim ama gördüğüm kısmı güzeldi. Akdeniz kıyısında."

"Şimdiye kadar hiç deniz görmedim," diye mırıldandı.

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Biliyorum."

Adne tamamlanan kapıya hayran hayran bakmayı bıraktı ve bize baktı. Gözleri ellerimize kaydı ve sorgularcasına bana baktı. Bakışlarımı kaçırdım. Buna cevap vermeye gücüm yetmeyecekti.

"Hazır mısınız?"

Ama buna cevap verebilirdim. "Gidelim."

"Bunun güvenli olduğuna emin misin?" diye sordu Ren onu peşimden sürüklerken. Ayaklarını beni zorlamak için mi sürüyordu yoksa kapı gerçekten onu ürkütmüş müydü, bilmiyordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Her beş yolcudan sadece birini kaybederiz," diye şaka yapan Adne, arkamızdan gelerek bizi ışığın içine doğru itti.

Kapının diğer tarafına geçtiğimizde Ren elimi o kadar sert sıkıyordu ki canım yanmıştı. Parmaklarımı onun elinden kurtardım ve esnettim.

"Özür dilerim." Yanakları hafifçe pembeleşti. "Neredeyiz?"

"Odamda," dedi Adne kapıyı kapatarak.

"Burası akademi," dedim. "Arayıcılar'ın yaşadığı ve eğitim gördükleri yer."

"Arayıcılar İtalya'da mı yaşıyor?" Ren'in kaşları çatılmıştı.

"Bazen." Adne, Ren'in koluna girdi.

Kapıdan çıkarken onu takip ederek, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum telaşla.

Adne omzunun üzerinden konuştu. "Bunu Anika'ya hemen anlatmamız gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Ren'i Arayıcılar'la tanıştırma konusunda şimdiden huzursuzlanıyordum. Anika'nın olduğu yere doğru giderken, bu fikir daha cazip gelmeye başladı.

"Bana güven," diyen Adne endişelendiğimi sezmişti. "Bu konuyu Anika'ya ne kadar çabuk anlatırsak başımız o kadar az derde girer. Umarım."

"Harika," diye homurdandım.

Ren, tıpkı ilk geldiğimde benim yaptığım gibi gözlerini Akademi'nin duvarlarına dikmişti. Vücudu gergindi; omuzlarının ve sırtının kaskatı kesildiğini görebiliyordum. Onu suçlayamazdım. Burası Arayıcı kokuyordu ve onlarınki bize bir tehlike olarak algılamamız öğretilen bir kokuydu.

Haldis Tugayı'nın kapılarına geldiğimizde Adne omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes alıp kapıyı çaldı. Kapıların diğer tarafından gelen boğuk sesleri duydum; bir saniye sonra bir kapı açılarak

tanımadığım bir Arayıcı'yı gözler önüne serdi. Kadın bize şüpheyle bakıyordu.

Kadın bizi sorgulayamadan önce, "Anika'yla konuşmamız gerekiyor," dedi Adne.

"Konsey'in ortasındayız," dedi kadın sertçe.

"Bundan haberim var." Adne tüm endamıyla dimdik durdu, pek uzun olmasa da tehditkâr görünmeyi başarıyordu. "Bu bir acil durum. Aksi takdirde burada olmazdım."

Kadın dudaklarını büzdü. "Sizi görmek isteyip istemediğini soracağım."

"Bizi görecek." Adne artık kekeleyerek bir şeyler geveleyen kadını iterek geçti. Kadına özür dilercesine bir bakış fırlattım, Adne'nin peşi sıra içeri girerken Ren'in elini tutarak odaya benimle birlikte girmesi için çekiştirdim.

Anika ve bir düzine kadar Arayıcı masanın etrafında toplanmışlardı. Çoğunu tanımıyordum. Connor, Ethan ve Silas oradaydı. Hepsi Logan'ı seyrediyordu. Bekçi masaya doğru yaslanmıştı ve hiç hoşlanmadığım bir şekilde rahat görünüyordu.

"Dediğim gibi." Logan sigarasından bir nefes çekti. "Kendi güvenliğim hakkında daha fazla garanti verilmeden Shay'in anne ve babasının yerini itiraf edebilir miyim, bilmiyorum."

Anika şakaklarını ovuyordu. "Lütfen şunu söndürür müsün? Bunu tekrar sormak istemiyorum."

"Ben sadece şu anki şartlarıma göre hareket ediyorum." Logan sigarasından bir halka üfleyince havayı tütün ve karanfil kokusu sardı. "İnfaz edilmeden önce mahkûmlara her zaman bir sigara verildiğini sanıyordum. Ayrıca hepiniz beni öldürmekle tehdit ettiğinize göre, hayatım tehlikede olduğu sürece bu küçük lüks için her zaman bir ayrıcalığımın olması gerektiğine inanıyorum. Öyle değil mi?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Logan, ağzının bir kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrılarak bize bakınca Ren'le aynı anda hırladık. Logan gülmeye başladı ve başını sallayarak sigarasından bir nefes daha çekti. Silas ağzı açık bir halde bize bakıyordu. Adne masaya yaklaşırken Connor ayağa kalktı. Ona doğru kaşlarını çattı, ardından gözleri Ren ve beni buldu.

"Kahretsin," diye soluklandı Adne'ye dönmeden önce, sesi çabucak bağırmaya dönüşmüştü. "Sen ne yaptın?!"

Adne duraksadı ama ona çelik gibi bir bakış attı. "Yapmak zorunda olduğum şeyi."

"Ariadne bu demek oluyor?" Anika ayağa kalkmıştı.

Adne cevap vermek için ağzını açtı ancak daha konuşamadan odadan bir hırlama yükseldi. Bir sandalye geriye fırlatılıp masanın arkasındaki kitaplığa çarptı ve bir çatırtı duydum.

"O burada ne arıyor?" Shay'in yüzü fırtına bulutu gibiydi. Masanın etrafını dolaşma zahmetinde bulunmadı. Bir sıçramayla masanın üzerine çıkınca açıklama yapmak için bana zaman bırakmadı.

Shay'in etrafını saran hava, hiddetinin soluk rengiyle birlikte titreşti. Shay'in yaklaşmasını engellemek için önüme doğru adım attığında, Ren'in ani ve şiddetli öfkesinin kokusunu aldım. Bu bir sahiplenme davranışıydı, en az Shay'i düelloya davet etmek için ayaklarının dibine eldiven atmak kadar anlaşılır bir tavırdı. Ren bir alfaydı ve yerine sahip çıkıyordu.

Yere düştü; kömür karası bir kurt, köpek dişlerini gösteren, tüyleri diken diken olmuş ve kasları saldırmaya hazır bir halde şişmiş, açık kahverengi kurda hırlıyordu.

Konuşmaya çalıştım ama gittikçe artan dehşetim yüzünden, sanki görünmeyen bir el beni boğuyor gibi kelimeler boğazımda tıkanıp kalmıştı.

Ben ne yaptım?

Arayıcılar silahlarını çektiler. Kılıçlar kınından çıktı; hançerler gün ışığında parladı. Oklar hedefe doğrultuldu. Ren'e.

Shay fırlayarak Ren'e saldırdı. Birlikte yerde yuvarlandılar, ardı ardına gelen diş ve pençe darbeleri açık kahverengi ve koyu renk gövdeleri tahrip ediyordu. Şiddetli mücadele öylesi bir hızla hareket ediyordu ki birbirlerini parçalayan rakip alfaların görüntüleri bulanıklaşmış, ışık ve gölge oyununa dönüşmüştü. Ren'in şansına, birbirlerine doladıkları bacakları yüzünden savaşçılardan hiçbiri doğru nişan alamıyordu.

Kanın kokusunu daha onu görmeden almıştım. Keskin, metalik bir koku havayı sarmıştı. Shay kıvrıldı ve dişlerini Ren'in omzuna gömdü. Ren hırlayarak dişlerini Shay'in ön ayağına geçirdi. Zemin boyunca kayarlarken, altlarındaki mermer zeminin üzerinde kıpkırmızı bir iz bırakıyorlardı. Daha sonra ayrıldılar, nefes almaya çabalayarak bir sonraki saldırı için hazırlandılar. Shay kavgaya tekrar sıçramak için hazır bir vaziyette sırtını kamburlaştırırken Ren uludu. Arayıcılar'dan oluşan halka bir kez daha Ren'i hedef aldı.

"Hayır!" Adne'nin çığlığı hırlamalarını bastırdı. Kendini iki kurdun arasına atarak vücudunu Ren'e siper etti. Ren şaşkın bir halde acıyla havlasa da Adne'yi ısırmamak için kendini tuttu.

Adne'nin ortaya çıkması Shay'i de çok şaşırtmıştı. Geriye doğru sendeledi, hırlarken hâlâ gözleri Adne'nin üzerindeydi. Yan yana yürüyerek yeni bir saldırı için pozisyon aldı. Adne bir pelerin gibi kendini Ren'in üzerine sardı. Kara kurt kızgın bir şekilde hırlayarak Adne'yi üzerinden atmaya çalıştı.

"Calla!" Adne irileşmiş gözlerini bana dikti. "Bunu durdurmak zorundasın!"

Connor odanın diğer ucundan Adne'nin yanına yürüdü. Adne'yi Ren'in üzerinden çekmesini bekledim ama bunun yerine arkasını dönerek vücudunu Arayıcılar ile Adne arasında bir tampon olarak kullandı.

"Herkese silahlarını indirmesini öneririm. Hem de hemen."

Logan sigarasından hafif nefesler alarak sırıtıyordu.

Anika'nın gözleri kısıldı. "Bu karmaşanın mantıklı bir açıklaması olduğunu sanıyorum?" Bana bakıyordu.

Başımı salladım ve iki kurdun arasına girene kadar ilerledim. "Shay, Ren." Her ikisine de öfkeli, soğuk bakışlar attım. "Biçim değiştirin. Hemen!"

İkisi de tereddüt ediyordu, boyunlarındaki tüyler dikilmiş bir halde bakışlarını benden birbirlerine çevirdiler.

"Hemen," dedim köpek dişlerimi göstererek.

İlk önce Ren biçim değiştirdi. Uzun boylu oğlan ona çarpınca, Adne tepetaklak düştü. Onu kolundan kavrayan Connor, düş kırıklığıyla onu sarsmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bunun yerine sadece kızı tuttu, gözleri kaygıyla parlıyordu.

Shay biçim değiştirdiğinde hâlâ Ren'e öfkeyle bakıyordu.

İkisi de güçlükle soluyordu. Ren'in omzundaki parçalanmış kumaş, kan lekesiyle koyulaşmıştı, o sırada Shay de kolunun kana bulanan ön kısmını eliyle sıkıca kavramıştı.

Oda onların kan kokusu ve Arayıcılar'ın korkularının keskin kokusuyla dolmuştu. Savaşçılar silahlarını indirdi ama ufacık bir tahrikle tekrar saldırıya geçeceklerini biliyordum. Shay, bu savaşı kazanmak için onların tek umuduydu. Eğer Ren, Scion için bir tehlike arz ederse, Arayıcılar hiç tereddüt etmeden onu öldürürdü. Onları, Ren'in yardımına ihtiyacımız olduğu konusunda ikna etmek zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve gücümü başarabildiğim ölçüde sözlerime aktardım. "Anika, toplantınızı böldüğümüz için özür dilerim. Adne ve ben bir şeyi halletmek zorundaydık. Bu antlaşmanın başarılı olması için hayatî önem taşıyan bir kurtarma harekâtı yaptık."

BELONGS TO KAOS TEAM

Adne'nin ağzı açık bir şekilde bana bakmamayı başarmasından dolayı ona minnettar olmuştum.

Anika kaşını kaldırdı. "Gizli gizli kendi operasyonunuzu mu yaptınız?"

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sürpriz için özür dilerim. Planımı aramızdaki böylesine güvenilmez bir yaratıkla paylaşabileceğimden emin değildim." Sırıtması silinen Logan'a baktım. Kendime güvenim arttı.

"Bir kurtarma mı dedin?" Anika'nın bakışlarındaki şüphe azalsa da hâlâ oradaydı.

Adne boğazını temizledi. "Evet, Anika. Gerekçesi babamın fedakârlığı olan bir kurtarma bu."

Monroe'nun ölümü konu olunca Arayıcılar'ın arasında mırıldanmalar oldu. Vücutları endişeli bakışmaları ve huzursuzca ağırlıklarını bir ayağından diğerine geçirmeleriyle hareketlendi.

"Baban bir mücadelede öldürüldü," dedi Anika. "Korkunç bir kayıp ama kayıplar buradaki hayatın bir şeklidir."

"Bundan daha fazlası." Adne, Ren'in elini tuttu. Ren şaşırmış görünse de ona gülümsedi. Adne'nin, Ren'i Anika'ya doğru çekmesini seyreden Shay'in kaşları çatılmıştı.

"Anika, seni Renier Laroche'la tanıştırmak istiyorum. Ağabeyim."

Odayı solukların tutulma sesleri kapladı. Shay kaskatı kesilmiş bir halde büyümüş gözlerle bana bakıyordu. Başımı onaylarcasına salladım. Gözlerindeki öfke, yeni oluşmuş bir meraka dönüştü ve bu da bana umut ışığı yaktı. Shay, Monroe'yu sevmiş, ona güvenmişti. Ayrıca ağabeyini delicesine korumak isteyen Adne'yle hemen arkadaş olmuştu. Belki de bu iyi niyetlerin üzerine oynamak, Shay'in Ren'e duyduğu nefreti azaltabilirdi. Onun güvenini tazelemek zorundaydım. Shay'in, Ren'i kurtarmaya giderek ona ihanet etmiş olduğumu

BELONGS TO KAOS TEAM

düşünebileceği fikri içimi parçalıyordu. Ren'i Vail'den çıkarmak için nasıl ikna ettiğimi düşündüğüm zamansa daha beter hissediyordum.

"Ren, bu Anika." Adne fısıltı sağanağına ve inanmaz bakışlara aldırış etmedi. "Anika, İbre'dir. Arayıcılar'ı yönetir."

"Partinizi böldüğüm için özür dilerim," dedi Ren toplanan Arayıcılar'a temkinli bir şekilde bakarak.

Anika kaşlarını çatıp Connor'a baktı. "Mektup." Eli ceketinin cebindeydi.

Connor'ın yüzü tatsızdı. "Evet."

Anika, Ren'i süzdü, daha sonra da iç geçirerek Adne'ye döndü. "Bu aptalca bir işti."

Tüylerim diken diken oldu. "Hayır, değildi."

İbre bana döndü. "Mahkûm alfanın oğlu burada. Onun varlığı her şeyi tehlikeye atar. Onun ilk hareketi Scion'a saldırmak oldu ve..."

Hırlayarak onu susturdum. "O Emile'in oğlu değil. Emile'le hiçbir şekilde benzerliği yok."

Bu kez çekilen silahlar bana doğruldu. Shay ve Ren hırlayarak yanıma geldiler. Tanrı'ya şükür, birbirlerine aldırmadan ilgilerini Arayıcılar'ın üzerinde yoğunlaştırdılar.

Anika elini kaldırdı. "Düşündüğünü açıkça söyle, Calla."

Kalbim göğsümü zorlayacak kadar hızlı çarpıyordu. İşte buydu. Bu her şeyi düzelteceğim ya da mahvedeceğim, Gardiyanlar'ı geçmişimizden atıp kendimizi geleceğe götüreceğim andı. Ve bunların hepsi benim omuzlarımda duruyordu. Bu yükü kaldırabilir miydim? Her zaman olmak istediğim, gerçek bir alfa mıydım?

"O Monroe'nun oğlu." Ren'i gösterdim. "O, bu savaşı kazanmanız için en büyük umudunuz."

"O ne?" Shay'in sesi ölümcül derecede sakindi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ben neyim?" Ren sesini fısıltı düzeyinde tutuyordu ama bana attığı bakıştan tehlikenin yaklaştığını hissedebiliyordum.

Lanet olsun. Bu, doğaçlama yapılan plan sorunuydu. Sonuçlarını ölçüp biçmek için hiç zamanınız olmuyordu.

Onlara aldırmadım ama Shay'in kıskançlığıyla daha sonra ilgilenmek zorunda olduğumu ve hâlâ Ren'e açıklayacak birçok şey olduğunu bilerek, dikkatimi Anika'nın üzerinde tuttum.

"Scion sizin silahınız," dedim Shay'in yaralanmamış koluna dokunarak. Elimin altındaki teni sıcaktı ve nabzının hızla attığını hissedebiliyordum. Onu yakınıma çekmek istiyordum ama cesaret edemedim. Henüz değil. "Ama hâlâ bir orduya ihtiyacınız var."

"Senin dönek sürün pek de ordu sayılmaz," dedi Logan. "Ayrıca Emile'in piçi kesinlikle bir lider olabileceğini kanıtlamadı."

Logan'a hırlayan Ren'i geri çekmek için Shay'i bırakmak zorunda kaldım.

"Peki, sen neden buradasın, Logan?" Öfkeyle ona bakıyordum. "Babanın istekleri doğrultusunda yaşadığın için mi?"

Logan bakışlarını benimkinden kaçırınca, onu can evinden vurduğumu fark ederek gülümsedim. "Mirasını kaybettin, değil mi? Görevini yerine getiremedin mi? Bu nedenle kaçmak zorunda kaldın. Küçük krallığın parçalandı, değil mi?"

Logan bana bakmıyordu. Bir sigara daha yaktı.

"Haklı olduğu bir şey var, Calla," dedi Anika, buna rağmen ifadesi Bekçi'den hiç hoşlanmadığını gösteriyordu. "Sürün bir ordu değil."

"Ama sana bir ordu kazandırabiliriz," dedim.

"Nasıl?" Tanımadığım Arayıcılar'dan biri öne çıktı. Tıraşlı kafası ve kemerli burnu ona şahine benzer bir hava veriyordu. Konuştuğu zaman, Fransız aksanının belirtilerini duydum. "Monroe öldü. Ve bir antlaşma olasılığı da onunla birlikte öldü."

Logan'a doğru yürüyüp gömleğini kavrarken, soğuk suratlı Aracıyı'ya sertçe baktım. "Söyle bana, Logan. Corrine'nin ihaneti anlaşıldığında baban kaç Mahkûm öldürdü?"

Logan'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Bunu bilmemi benden nasıl bekleyebilirsin ki? Daha çocuktum!" Eski hizmetçilerinden birinin ona gözdağı vermesine inanamaz bir halde, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Korkusunun acımtırak kokusu havayı kapladığında kanım kaynadı. "Efron, Bane'nin, biricik oğluna gelecekteki sürüsünün tarihini bilmeden öylesine hafif bir eğitim vereceğini pek düşünemiyorum."

Logan'ın yüzü gitgide solgunlaşıyordu. "Ama... ben..."

"Ona cevap ver." Ethan yanıma gelmişti. Kılıcını kınından çektiğini duydum.

"Yirmi beş," dedi Logan. "Yirmi beş hain öldürüldü."

"Bak o kadar da zor değilmiş, değil mi?" Ethan gülümsedi.

Hırladım ve Logan masaya doğru geriledi.

"Emile'in Ren'in babası olmadığını kaç kurt biliyordu?" diye sordum.

"Hiçbiri." Logan dişlerini gıcırdattı. Onu masanın üstüne çarptım.

"Bizim bildiklerimizin hiçbiri," diye sızlandı. "Ama ayaklanmadan beri dedikodular vardı. Corrine'in eşinden nefret ettiği, bir sır değildi. Babam sessizliğini koruyarak bu gerçeği örtbas ediyordu ama ara sıra Emile'in öfkesi kendisini aşıyordu. Çocuğu öldürmek istedi ama öldürmemesi için emir aldı."

Yüzü çekilmiş olan Ren'e doğru bir bakış attım. Onu bu bilgiden uzak tutabilmeyi dilerdim, ama Logan'dan cevapları almak zorundaydım.

"Mahkûm sürüsünün Emile'in önderliği altında yaşamaktan memnun olduğunu söyleyebilir misin?"

Logan güçlükle yutkundu. "Muhtemelen hayır."

BELONGS TO KADOS TEAM

Onu bıraktım ve Anika'ya döndüm. "Vail'de olanlar sürüleri kargaşaya sürükleyecek. Silüetler, Emile Laroche'a sadık değildir. Onlar babama sadıktır. Aileme."

Connor başını onaylarcasına salladı. "Aferin sana."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Anika.

"Gardiyanlar'ın alfa liderlere ihtiyacı var. Bu kadar iyi mücadele etmemizi sağlayan şey sürünün kendi arasındaki bağlardır. Bekçiler, annemi öldürüp babamı görevinden azlederek çok vahim bir hata yaptılar. Biz de bu hatadan faydalanacağız."

"Kendi sürülerini, böyle bir yanlıştan kaçınacak kadar iyi tanımıyorlar mı?" diye sordu şahin suratlı adam.

Cevap veren Ren'di. "Kibirleri kurallarının kusursuz olduğuna inanmalarını sağlıyor."

Anika, toparlanmaya çalışan Logan'a döndü. Logan öfkeli gözlerle bana baktı ama ben gönülsüzce başımı salladım.

"Ve sen bu çocuğun, yeni alfaları olabileceğine mi inanıyorsun?" Anika'nın çelik gibi bakışları üzerimdeydi. "İki sürü de sizi mi izleyecek?"

"Biz alfayız. Bir Mahkûm ve bir Silüet. Sürü bizi izleyecektir. Onları bir araya getirebilir ve Bekçiler'e önderlik edebiliriz." İşin aslı sürünün bunu yapacağından emin değildim ama Arayıcılar'ın Ren'i aralarına alması için başka fikrim yoktu

"Hâlâ Emile'e sadık olanlar var," dedi Logan kuvvetle sıkarak berelediğim boynunu ovarak. "Onların aklını çelemeyeceksiniz."

Dikkatimi İbre'nin üzerinde yoğunlaştırmaya devam ettim. "Yeteri kadarının aklını çelebiliriz. Bir fark yaratmaya yetecek kadarının."

"Bu Monroe'nun planı, Anika," dedi Connor. "Bu başından beri çıkarmak istediği ayaklanmaydı."

"Biliyorum," dedi Anika. "Pekâlâ."

Odayı boylu boyunca geçerek Ren'in önünde durdu. "Hoş geldin, Renier. Baban iyi bir adamdı."

"Hayır." Shay'in gözleri çılgın gibiydi. Yumruklarını sıktığından eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

"Shay, lütfen," dedi Adne. "Bu Monroe'nun hep düşlediği plandı."

"Bunu kabul edemem," dedi. "Monroe'nun istediği bu değildi. Onları bir araya gelmeye zorlamak, Bekçiler'in istediği şey. Calla, Ren'e ait değil."

Ren dişlerini Shay'e gösterdi. "Öyle. Hep bana aitti."

"Ona dokunamadan önce seni öldürürüm." Shay'in çevresini saran hava tekrar titreşmeye başladı. "Tek alfa sen değilsin ve bunu biliyorsun."

Nefesim boğazıma tıkanmıştı. Shay anlıyordu. Kurt içgüdüleri onu tahmin edebileceğimden çok daha hızlı eğitiyordu. O her şeye burnunu sokuyordu ve sürüyü yönetmek için Ren'e meydan okumaya hazırdı.

"Elinden geleni ardına koyma." Meydan okumaya bir o kadar hazır olan Ren gülümsedi.

Shay ilerledi ve sadece Anika kılıcını çekip yolunu kesince duraksadı.

"Birisi bu ikisinin üzerine bir kova su boşaltsın," dedi Connor.

"Calla," dedi Adne. "Durmalarını sağla."

Adne'nin sözlerinin doğruluğu surata inen bir şamar gibiydi. Onları durdurabilirdim.

Kılıcını kınına koyan Anika'yı itip geçerek Shay ile Ren'in arasında durdum.

"İkiniz de beni dinleyin." Ellerimi her ikisinin göğsünün ortasına koydum; kalp atışları parmak uçlarımı hoplatıyordu. "Şimdi şuna bir son verin."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Tabii ki," dedi Shay. "Seçimini yapmak durumundasın."

"O haklı," diyen Ren'in öfkeli gözleri beni es geçerek Shay'e odaklandı. "Seçimini yap, Calla."

"Yapmayacağım," dedim. "Henüz olmaz."

İkisinin de kalbi, şüphelerini ortaya çıkarırcasına aynı anda tekledi. Ani bir baş dönmesiyle sarsıldım. Ben alfaydım ve kimseye boyun eğmek zorunda değildim. En sonunda kendi yolumu ve kendime göre bir kader çizebilirdim.

"Bir eşe ihtiyacım yok," dedim kelimelerimi tartarak. "Askerlere ihtiyacım var. Siz ikiniz, tanıdığım en iyi askerlersiniz. Size ihtiyacım var. İkinize de. Benim için savaşacak mısınız?"

İkisi de cevap vermedi. Öfkeyle birbirlerini süzüyor ve her ikisi de ilk hareketin diğerinden gelmesini bekliyorlardı.

Kelimelerimin onların sessizliğinin içine bir taş gibi oturmasını sağladım. "Benim için savaşacak mısınız?"

Shay yüzünü astı. "Her zaman, ama..."

"Ama yok," diyerek Ren'e döndüm. "Savaşacak mısın?"

"Savaşacağımı biliyorsun." Temkinli bakıyordu.

"Ren sürüye önderlik eder. O, bu antlaşmanın hâlâ Vail'de olan kurtlarla pekişmesi için anahtar," dedim. Shay Elementler Haç'ını eline alır ve savaşta Aracılar'a önderlik eder."

Başıyla onaylayan Anika'ya baktım.

"Peki ya sen?" diye sordu Shay.

Gülümsedim. "Birbirimizle iyi geçinmemizi sağlayan kişi de benim."

"Bol şanslar," diye homurdandı Ren.

Hafif bir kahkaha atarak ellerimi ikisinin göğsünden çekip bileklerini tuttum.

"Şansa ihtiyacım yok," dedim. "Birbirinize yardım edeceğinize ve birbirinizi incitmeyeceğinize bana yemin edeceksiniz. Bir kan yemini etmek üzeresiniz."

"Ha... ne?" Shay gözlerini bana dikmişti.

"Sona erene kadar, bu savaşı kazanmak en önemli şey." Yüz yüze gelip iyice yakınlaşıncaya kadar onları çektim. İki alfadan yayılan gerilimi hissedebiliyordum. Güneş ışığı ve fırtına bulutlarının kokusu, yanık sonbahar yaprakları ve sedir ağacı kokusuyla karışıyordu.

"Birbirinizi iyileştirin," dedim.

"Hayır," dedi Ren.

"Savaşçılarımın sağlam olmasını isterim. Birbirinizin kanını akıttınız." Ren'in afallamış ifadesini umursamadım. "Şimdi hasarınızı geri alın."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Shay yüzünü buruşturdu.

"Dalga geçmediğimi anlatmaya başlayamayacağım." Geri adım attım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bir eş seçinceye kadar, buradaki tek alfa benim; şu anda bir seçim yapmayacağımın kesinlikle altını çiziyorum. İkiniz bana cevap verin. Sadakatinizi kanıtlayın. Birbirinizi iyileştirin."

"Buna inanmıyorum." Ren inledi ama kolunu ısırarak Shay'e doğru uzattı.

"Asla." Shay gerilemeye başladı ancak ona hırladım.

"Yap şunu."

"Lanet olsun, Cal. Sen vicdansızsın," dedi bileğini ısırırken.

"Biliyorum."

Shay ve Ren öfkeyle bakışarak, birbirlerinden nefret etmelerine rağmen onları sürü arkadaşı olarak bağlayan kanlarını içtiler.

"Güzel oynadın, alfa," diye mırıldandı Logan.

Bekçi'ye sert bir bakış atmayı ne kadar istesem de gülümsememe mani olamıyordum. İçimde bir şey özgürce, çılgınca koşuyor ve neşeyle uluyordu.

ÜÇ

"Bu iş de hallolduğuna göre, savaşı nasıl kazanacağımızı konuşabilir miyiz?" Connor kılıcını kınına soktu.

Ren ve Shay'in birbirlerini öfkeyle süzmelerinden, aralarındaki çekişmenin aslında hallolmadığını fark ettim. Ancak bu endişe verici ortaklık, şimdilik umabileceğimin en iyisiydi. En azından artık birbirlerinin etini koparmıyorlardı.

Anika'ya döndüm. "Davet edilmediğim başka gizli toplantılar olmasın. Eğer kurt savaşçılarını istiyorsan bizi de her aşamaya dâhil edersin. Strateji ve yürütme aşamalarında."

Şahin yüzlü adam homurdansa da Anika başını ona doğru olumsuz bir şekilde sallayınca sessizliğini korudu.

"Pekâlâ, Calla," dedi. "Shay de zaten siz gelmeden önce bu konuda ısrar ediyordu."

Shay'e gülümsedim ama o hâlâ öfkeli gözlerle Ren'i süzüyordu. Bana bakacağını ummuştum. Eğer gözlerime baksaydı, belki bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlardı. Onu kenara çekip yalnız kalmayı ve bütün bunları ona anlatmayı ne kadar istediğimi görürdü.

Anika tekrar masaya döndü. Masanın yüzeyini geniş haritalar kaplamıştı.

"Logan bize Bekçiler'in hücum edecekleri bilgisini verdi," dedi. "Araf yalnızca bir başlangıçtı. Zamanımız tükeniyor."

"Ne şekilde?" diye sordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Parçaları bir araya getirme zamanı," dedi Logan. "Tabii seni bekliyor olacağız."

Bir başka sigara daha yaktı ve tekrar kayıtsız ifadesine büründü.

"Eğer mevkilerde bizi bekliyorlarsa şansımız yok," dedi Anika. Herhangi bir sürpriz öğeyi yine de önemli sayabiliriz. Acilen her bir bölgeye gitmemiz gerekiyor, bir saldırıyı hemen bir diğeri takip eder. Beklemek yok. Gecikme yok."

"Müdahaleyi yürütecek birilerine ihtiyacınız var." Ren'in sesini duyunca şaşkınlıkla döndüm.

Anika kaşlarını kaldırdı.

Ren omuzlarını silkerek, "Calla'nın dediği gibi. Shay, Arayıcılar'a önderlik ediyor. Ben kurtlara önderlik ederim. Bırakın en iyi yaptığımız şeyi yapalım ve savaşalım," dedi.

Connor ıslık çaldı. "Bir başka cephe mi açmak istiyorsun?"

"Bir başka cephe değil," dedi Ren. "İki ekip oluşturacağız. İlki yanıltma görevi görecek ve ardından da asıl ekip gönderilecek."

"Bu mevkilerin dikkatini dağıtacaktır." Adne ağabeyine sırıttı. "Gizli ekip kurtarma için oraya giderken hücum ekibi savaşacak."

Ethan başını onaylarcasına salladı. "Bu işe yarayabilir."

"Bu tür saldırıları yürüten her grup ağır kayıplara maruz kalacaktır," diye karşı çıktı şahin suratlı adam.

"Sen kimsin?" diye parladım sürekli taş koymasına sinirlenerek.

"Pascal, Tordis Rehberi'dir," dedi Anika. "Ren'in önerdiği saldırıya onun ekibi katılacak."

Anika odadakileri işaret etti. "Burada toplanan grup her karargâhtan gelen saldırı ekipleridir. Haldis ekibini tanıyorsun ancak Tordis, Eydis ve Pyralis izleyeceğimiz rotayı belirlemek için benim

isteğim üzerine toplandılar. Bu emeklerin boşa çıkmaması için uyum içinde çalışmamız gerekir."

Arayıcılar'a baktım. Haldis Tugayı'ndan gelen ekibin çekirdek üyeleri yorgun görünseler de tetikteydiler. Bunun bir anlamı vardı; ölümle burun burunaydılar. Hepimiz öyleydik. Bakışlarım Pascal'ın tepeden bakan bakışlarıyla karşılaştı ve yüreğim Monroe için sızladı. Tordis Rehberi'nin Gardiyanlar'a karşı Monroe'yla aynı empatiyi paylaşmadığı çok açıktı.

"Pascal haklı," dedi Ethan. "Tuzak ekip ağır kayıplar yaşar. Ama benim gördüğüm kadarıyla, ne olursa olsun bu savaşı ağır kayıplar olmadan atlatmayacağız."

"O parçalara ihtiyacımız var," dedi Anika. "Onlar olmadan bunu bitiremeyiz."

Pascal'ın dudakları gerildi ama yine de başını eğdi.

Shay boğazını temizleyerek, "Ren haklı. Oraya iki ekip halinde gidilmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Kabul edildi," dedi Anika.

"Ama bir isteğim var," diye devam eden Shay, Ren'e soğuk bir bakış attı.

"İsteğin nedir, Scion?" İbre gözlerini kısarak Shay'e baktı.

"Gizli ekip beni koruyacak, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki," diyen Silas araya girdi. "Parçaları yerlerinden kaldırabilecek kişinin artık sadece sen olduğunu biliyoruz."

Connor sert bakışlarını ona odaklayınca Kâtip irkildi.

Shay başını salladı. "O halde kendi takımımı kurmak istiyorum."

"Pardon?" Anika'nın kaşları çatıldı.

"Güvendiğim kişilerin yanında mücadele etmek isterim," dedi. "Mevkilere yabancılarla birlikte gitmeyeceğim."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bu savaşta senden çok uzun zamandır mücadele veriyorum, çocuk." Pascal'ın yüzü öfkeden al al olmuştu. "Ne cesaretle?.."

"Ah, kes sesini, Pascal," dedi Ethan. "Bu çocuğun nasıl savaştığını gördük. Başının onunla derde girmesini istemezsin. Bırak kendi ekibini kursun."

"Kendi ekip arkadaşlarını seçmen mantıksız değil, Shay," dedi Anika. "Ama tercihine göre her karargâhtaki Rehberler'e karşı gelecek misin? Ekibini korumak için ağır sonuçlara katlanmayı göze alacaklardır."

"Eğer isterlerse," dedi Shay çabucak. "Ama ben sadece kurtarma ekibi hakkında konuşuyorum. Ayrıca Haldis'ten gelen arkadaşlarımın... artık bir rehberi yok." Adne'ye bir bakış attı, yüzü üzüntüyle gölgelenmişti.

Shay konuşurken Ren'in kolunu Adne'ye sarmasını görmek beni biraz şaşırttı. Adne ona cılız ama minnettar bir ifadeyle bakıyordu.

"Gerçekten bu kararları verme becerisine sahip olduğunu düşünüyor musun?" Pascal öfkeli gözlerle Shay'i süzdü.

"Haldis'i Calla ve ben kendi başımıza bulduk." Shay köpek dişlerini Rehber'e gösterdi. "Bu yüzden evet, yeteneğim olduğunu düşünüyorum."

Pascal, Shay'in sözleri üzerine tükürdü. Shay'le birbirimize kurnazca gülümsedik. Devasa bir mutant örümcek yüzünden neredeyse ölecek olmamızın nasıl olup da güzel bir anıya dönüşebildiği oldukça şaşırtıcıydı ama öyleydi. Ayrıca bunun nedeni sadece yaratığı öldürmemiz ve Haldis'i getirmemiz de değildi. O gün, Shay'in hayatını kurtarmak için bir kurt olduğu gündü. Bu bilgiyi aklımdan çıkaramadığımın, Vail yakınlarındaki vahşi doğada birlikte koştuğumuz ilk günlerin neşesiyle beraber gelen yakınlığın değerinin farkına vardım. Dünyalarımız kararmadan önceki ve neşe içinde koştuğumuz anlar, hayatlarımız uğruna kaçmamızla yer değiştirmişti. Tüm olanlardan sonra Shay'in bir zamanlar insan olduğunu düşünmek

garip hissettiriyordu; gerçi Scion olduğu için hiçbir zaman sıradan biri de olmamıştı.

Shay, beni ona bakarken yakaladı ve kaşlarını kaldırdı. Yanaklarımın ısındığını hissedince kızardığıma şaşırdım ama gözlerimi ondan kaçırmadan önce, meraklı bakışlarına gülümseyerek karşılık verdim. Hiçbir zaman gündüz vakti hayal kuran biri olmamıştım ancak Shay'le ilgili düşünceler –özellikle de birlikte geçirdiğimiz zamanlar– zihnimi biraz fazla oyalıyordu.

Connor kahkaha attı. "İyi iş çıkardın, çocuk. Pascal'ın dilinin tutulduğunu daha önce hiç görmemiştim."

"Bu konunun hallolduğuna inanıyorum," dedi Anika. "Pascal yarın için bir tuzak ekibi oluşturacak. Gizli ekip hakkında ne düşünüyorsun, Shay?"

"Küçük olacak," dedi Shay elini saçlarının arasından geçirerek. "Adne kapıyı dokuyacak ve bizi mağaranın girişine götürecek. Tahminimce bu bir başka mağara, değil mi?"

Silas başını onaylarcasına salladı.

"Connor ve Ethan, Ateşçiler olarak gelecekler. Calla, Nev ve Mason onlara destek sağlayacak."

"Gardiyanlar'la bu kadar çabuk mu birleşiyoruz?" diye sordu Pascal. "Onlara güvenebileceğimizi bilmiyoruz."

"Onlara güvenebilirsin," dedi Ethan. Duyduğuma pek inanamayarak Ethan'a baktım.

"Sen de bize güveneceksin," diyen Ren, Pascal'a soğuk bir gülümsemeyle baktı.

Pascal yüzünü ekşitse de Ren'le tartışma zahmetine girmedi.

"Tuzak ekip benim fikrimdi," diye devam etti Ren. "Deneme turunu kaçırmak istemem."

Korku âdeta tenimi iğneliyordu. Ren'in planı iyiydi ama Arayıcılar haklıydı. Tuzak ekip ağır darbeye maruz kalacaktı. Mücadeleden ka-

yıpları olmadan çıkmayacaklardı. Ren'in o kayıplardan biri olmasını istemiyordum.

"Ve buradaki sürü arkadaşlarımdan Sabine," dedi Ren, "onun da katılmak isteyeceğini düşünüyorum."

"Yaraları daha yeni iyileşmeye başladı," dedi Ethan. "Bence geride kalması gerekir."

Ren güldü. "Bizim nasıl iyileştiğimizi gördün mü? Ona ne olduğunu bilmiyorum ama sürünün kanını alırsa iyi olur. Bir mücadele için hazırdan da öte olacaktır." Logan'a doğru baktı. "Ayrıca, Bekçiler'e karşı çıkacaksak onu geride bırakmayı deneyip neler olacağını görmenizi isterim."

Logan titredi.

Ethan karşılık vermedi ama dudakları çizgi halinde gerilmişti.

Ren'in buradaki rolüne bu kadar çabuk adapte olması beni şaşırtmıştı. Etrafımız hayatımız boyunca düşman bildiklerimizle sarılmıştı ama o hiç tereddütsüz idareyi ele almıştı. Kendine güvenen ve güçlü bir liderdi. Bunun Shay'in içine yer ettiğini de görebiliyordum. Ren ne zaman konuşsa Shay'in tüyleri diken diken oluyordu.

Shay de bir liderdi ve kendisinin böylesine hayatî bir rol oynadığı bu savaşta kontrolü ele alıyordu. Ve sürünün yönetimini Ren'e teslim etmiyordu. Tordis'i getirmek için ben de dâhil, sürü arkadaşlarımızdan bazılarını yanına alması, onun yalnızca Arayıcılar'a değil, kurtlara da önderlik edeceğini açıkça ortaya koymuştu.

Ren'in dönüşüne sürü nasıl tepki verecekti? Eğer Shay'e bir bağlılık duyuyorlarsa bu sona mı erecekti? Nev ve Sabine, Ren'i sevmişlerdi. Ansel ile Bryn'sa onun iyi bir alfa olduğunu düşünürlerdi. Ama aynı zamanda Sabine'in söyledikleri aklıma geldi. "*Ren bir hata yaptı. Seni o kadar çok istiyorsa buraya gelmesi gerekirdi. Burada kalıp, senin için savaşmalıydı.* O artık buradaydı. Sabine'in önceki alfasına hâlâ sadakat besleyip beslemediğini merak ettim.

Sürüm ve bağlarımızla ilgili düşüncelerim beni tekrar hakkında en çok endişe duyduğum kurda götürdü.

"Peki ya kardeşim ne olacak?" diye sordum Anika'ya. "Onun hakkında ne karar aldınız?"

"Henüz bir kadar verilmedi," diye dikkatli bir şekilde cevap verdi Anika.

"Onun suçu değildi."

"Logan'a göre kardeşin yerimizi Bekçiler'e kendi iradesiyle itiraf etmiş. Bunu yapmak zorunda bırakılmamış."

"Ona ne yaptıklarını anlamıyorsunuz. Kurdunu yok ettiler. Onu bozdular. Onu tekrar bir bütün hale getireceklerine söz verdiler. Başka şansı yoktu!"

Her ne kadar bu konuyu düşünmek istemesem de, Ansel'ın yerinde olsam ben de aynı şeyi yapar mıydım diye merak ediyordum. Biçim değiştirme yeteneğimin olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyordum. Kurt, bendim. Bu yanım eksik olunca kendimi bir hiç gibi hissederdim. Tıpkı Ansel'ın hissettiği gibi.

"Bunu göz önünde bulunduruyoruz," dedi Anika.

"Ansel, Bekçiler'e Denver karakolunun yerini nasıl söyleyebildi ki?" diye karşı çıkarken gittikçe umudumu yitiriyordum. Kardeşimi tekrar bir kurt yapamazdım ama en azından onun serbest kalması için çaba gösterebilirdim. Yalvaran gözlerimi Connor'a çevirdim. "Onun nasıl olduğunu gördün. Gücü tükenmiş..."

Connor, bana acımasızca gülümseyen Logan'a baktı.

"Güce ihtiyacı yoktu ki," dedi Logan. "Yapması gereken tek şey, basit bir yakarıştı. Yalvaran kişinin yerini ele veren bir heceleme. Kardeşinin yapmak zorunda kaldığı tek şey kelimeleri yüksek sesle okumaktı."

İki gece öncesini, Ansel'ı dönüştürmeye çalıştığım zamanı hatırladığımda boğazım tıkandı. Çalıştığım ve başaramadığım zamanı...

BELONGS TO KAOS TEAM

Elini cebine soktu ve buruşturulmuş kâğıdı çıkardı.

"Ansel, o nedir?" diye sordum daha iyi görmeye çalışarak.

"Beni yalnız bırak." Bir süre kirli kâğıt parçasına baktıktan sonra avucunda sımsıkı tuttu ve göğsüne bastırdı."Bu Bryn'dan, tamam mı? Bekçiler bizi ayırırken onu sımsıkı tutmayı başardım."

Bana yalan söylemişti. Ortada şiir falan yoktu. Bryn'ın yazdığı son sevgi sözleri de yoktu. Sadece bir parça kâğıdın üzerine karalanmış olan itiraf vardı. Logan beni seyrediyordu ve gerçek, bir bıçak gibi karnıma saplanmış beni deşerken o hâlâ gülümsüyordu.

Shay elini omzuma koydu. Kendimi bırakıp ona yasladım, temasının verdiği güven Ansel'ın kaderiyle ilgili korkumu hafifletiyordu. "Ansel'ı incitmeyecekler. Söz vermelerini sağladım."

Arkamızdan bir homurtu yükseldi. "Ona dokunmaz mısın?" Ren'in tonlaması hiç de soru sorarmış gibi değildi.

"Kendi işine bak," diye hırladı Shay.

"Kesin şunu. İkiniz de." Zonklayan şakaklarımı ovdum ve kollarını vücuduma sarıp huzur bulmak istememe rağmen Shay'den uzaklaştım. Bu oyunun hakemi olacaktım, tarafsız olmak zorundaydım. Bunun beni güçlü kılması gerekirken, bazen zavallı bir hale getireceğini artık görebiliyordum.

"Sana söz verdik, Calla," dedi Anika. "Kardeşine bir zarar gelmeyecek. Ama aynı zamanda onu serbest bırakma riskini göze alamayız."

"Ama istediği zaman gidip gelmesine izin verecek misiniz?" Logan'ı gösterdim.

"Eğer fark etmediysen söyleyeyim, bu odadaki herkes silahlı," diye soğukça cevap verdi Anika. "Logan hücresinden buraya muhafız eşliğinde geldi. Aynı şekilde de geri dönecek. Hataya yer yok. O bir mahkûm, misafir değil."

"Teşekkürler, harikaydı," diyen Logan sigarasından yaptığı duman halkalarını havaya üfledi.

Logan'a öfkeyle baktım, o parmaklarını ısırmayı ve onlar olmadan bir sigarayı tutmaya çalışmasını seyretmeyi dilerdim. Her ne kadar Arayıcılar'ı ona güvenmemeleri konusunda ikna etmeyi istesem de Logan'la ilgili haklı olduğumu biliyordum. Burada olmasının nedeni Bekçiler arasındaki yerini kaybetmiş olmasıydı. Logan nedense bunu geri alma şeklinin Arayıcılar'dan geçtiğini düşünüyordu. Bense sadece onun hangi açıdan bakarak oyununu oynadığını çözemiyordum.

Anika masanın üzerindeki haritayı inceledi. Ansel hakkındaki konuşmanın sona erdiğinin farkındaydım. İçimde büyük bir öfke kabardı. Onun için mücadele edemiyorsam, en azından sadece savaşabilirdim. İlerleyerek haritaya göz attığımda dağlık bölgeyi gördüm.

"Gideceğimiz yer orası mı?"

Anika başını salladı. "Mürren, İsviçre. Şafak vakti. İlk olarak tuzak ekipleri göndereceğiz. Mağara burası. Gardiyanlar'ı girişten uzaklaştıracağız, ardından kurtarma ekibini göndereceğiz."

"Ayıya köpek saldırtmak için erken mi kalkacaksın, Pascal?" diye güldü Connor.

Pascal ilk kez gülümsüyordu. "Tabii ki, *mon frère*[1]. Bu en iyi yaptığımız şey."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak Connor'a baktım.

Connor başını bana doğru eğdi, ardından gözleri büyüdü. "Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Ah." Shay bakışlarını benden Ren'e kaydırdı. "Diğer Gardiyanlar'ın ayı olduğunu?"

---

1 (Fr.) kardeşim. (ç.n.)

"Ne?!" Ren ve ben aynı anda bağırdık. Ren'e baktım. Diğer alfanın yüzü hissettiğim şokun aynısını yansıtıyordu.

"Sadece Tordis'teki Gardiyanlar," diye cevap verdi Silas. "Gerçekten diğer Gardiyan biçimlerini bilmiyor muydunuz?"

Derim bana dar geliyordu. Biçim değiştirmek ve odadan fırlayıp gitmek istiyordum.

Ren bir cevap vermeyi başardı. "Hayır. Bilmiyorduk."

"Karşılaştığımız zaman bana saldıran ayı bir Gardiyan mıydı?" diye bana sordu Shay.

"Hayır," dedim hâlâ titrek bir halde. "O sadece bir bozayıydı."

Hayatım boyunca bir kere bile Gardiyanlar'ın başka biçimleri olabileceğini düşünmemiştim. Kurt sürülerimiz oldukça yakındı. Bizler yırtıcılığımızdan ve savaşçı yeteneklerimizden gurur duyardık. Bekçiler, seçilmiş olduğumuzu düşünmemizi sağlardı. Savaşta sadece onlara hizmet ettiğimizi... Yine yalanlar.

Ren bana şaşkın bir bakış attı. "Onu bir ayıdan mı kurtardın?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Diğer Gardiyanlar hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

Silas göğsünü şişirdi. "Aslında oldukça dâhiyane. Bekçiler, Gardiyanlar'ı onları koruyacakları her çevreyle doğal uyum sağlayacak şekilde yarattılar. Kolorado'da kurtlar. İsviçre'de ayılar."

Ekipten daha önce tanıştırılmadığım koyu renk saçlı, tıknaz bir Arayıcı zalimce gülümsedi. "*Y las yaguares en Tulúm.*"

"*Sí. Las yaguares.*" Silas titredi. "*La muerte en las sombras.*"

İspanyolca bilmiyordum ama onun bir başka Gardiyan türünden bahsettiğini anladım. Midem kasıldı. Daima bir şekilde özel olduğumuzu hissetmiştim. Hizmetkâr olsak bile istisnai olarak belirlenmiş ayrıcalıklı hayatlarımız olduğu hissine kapılmıştım. Şimdiyse sadece kolay elde edilebilir olduğumuz ortaya çıkmıştı.

İçimi kemiren tek şey, Bekçiler tarafından yaratılmış Gardiyanlar'ın sadece kurtlar olmadığını öğrenmenin şoku değildi. Bu senaryoyla ilgili her şeydi; kurtarma ekiplerinin stratejisiydi. Haldis Tugayı Arayıcılar'ın saldırılarını planladıkları yerdi. Vail'e yaptıkları saldırıları planladıkları yer. Bizim kimin tarafında olacağımızla ilgili hiçbir şüpheleri yoktu ama ben burada rahat hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyordum.

Silas hâlâ konuşuyordu. "Bu harika bir sistem olacaktı, şunun dışında yani..."

"Eğer onlara yine doğaya karşı ziyan diye hitap edersen, seni bitiririm." Ethan'ın eli hançerinin kabzasındaydı.

"Bakın yeni doğan bir Gardiyan vaizi şimdi kim oldu." Connor güldü. "Neler oluyor?"

Ethan'ın boynu kızardı. "Hiçbir şey. Onlar bizim müttefikimiz. Hepsi bu."

"Tabii ki öyle," dedi Connor.

Ethan küfretti ve sırtını Connor'a döndü.

DÖRT

Bryn, Ansel'ın kaldığı yer konusunda haklıydı. Sade döşenmiş odalara göre buraya pek de hücre denilemezdi. Gerçi Ansel'ın duruşundan onun Bekçiler'in zindanına geri dönmüş olduğunu sanırdınız. Pencerenin önündeki sandalyeye kıvrılmış, başını cama yaslamıştı.

Uzaktan denizin sahile vurduğunu görebilirdiniz ancak cennet gibi manzaranın Ansel'ın boş bakışlarına bir faydası olmamıştı. Şimdi dış kapıya konuşlandırılan Arayıcılar'ın neden bu kadar rahat olduklarını anlayabiliyordum. Tutuklularının kaçma niyeti yok gibi görünüyordu, ayrıca kaçmak istese bile neredeyse ıslak erişteler kadar zayıftı. Onu izlerken içim sızladı. Neden acı çekmek zorunda olan Ansel'dı?

Bryn onun yanında oturmuş, saçlarını okşuyordu. Ansel'ın karşı tarafında kucağında bir tabak çavdarlı kurabiyelerle oturan Tess'i görünce şaşırdım. Karşılıklı otururlarken Tess neredeyse Bryn'ın ablası gibi görünüyordu. Sık, kıvırcık saçlar her birinin başını çevreliyordu; Bryn'ın kızıl saçları güneşte parlarken Tess'in mavi-siyah bukleleri ışığın altında neredeyse menekşe rengini alıyordu. Eski Haldis Orakçısı, küçük kardeşimin bakımını üstlenen bir anneye dönüşmüştü, naif fakat enişeli bir ifadeyle Ansel'i izliyordu. Mason onun yanında durmuş kurabiye yiyordu. Nev ve Sabine onlardan biraz uzakta kısık sesle konuşuyorlardı.

Bizi ilk gören Nev oldu. Ağzı açılıp kapandı ancak konuşmaktansa çenesiyle Sabine'e işaret verdi. Sabine döndü ve Ren'i görünce tıslad.

"Sen."

Sabine ona doğru atıldı ve Ren yerinden kıpırdamadı. Kızın yumruğu, Ten'in göğsünde patladı. "Nasıl yapabildin?! Bunların başımıza gelmesine nasıl izin verebildin!"

Nev dikkate değer bir çaba sarf ederek Sabine'i Ren'in üzerinden aldı. Sabine başını Nev'in omzuna dayayıp ağlamadan önce bir süre çabaladı.

"Üzgünüm, dostum," dedi Nev, Sabine'in simsiyah saçlarını okşayarak.

Ren başını iki yana sallayarak, "Bunu hak ettim," dedi.

Onunla aynı fikirde olup olmadığıma karar veremedim. Nev ve Sabine, Mahkûm sürüsünü terk ettiklerinde, Ren arkada kalmayı tercih etmişti. Ren onların alfasıydı. Onları yönetmek ve korumak Ren'in göreviydi ama sürüsünü Dax, Cosette ve eski sürü arkadaşım Fey'le birlikte bir kenara atmıştı. İhanetleri acı vericiydi. Sabine çektiği onca acıdan dolayı Ren'i mi suçluyordu? Dax ile Cosette'in hâlâ Bekçiler'le birlikte olmasından Ren'i mi hatalı buluyordu?

Bryn, Ansel'ın yanından ayrılmadı ama afallamış bir halde bize bakıyordu. "Aman Tanrım. Ren."

Mason bir süre tereddüt ettikten sonra Ren'in yanına geldi ve kısa bir kucaklamayla ona sarıldı. "Seni görmek güzel, dostum. Tek parça olduğunu da."

"Seni de görmek güzel, Mason."

"Nasıl?" Hâlâ Nev'e sarılmış bir halde olan Sabine burnunu çekti. "Buraya nasıl geldin? Bizi terk ettiğini sanıyordum."

Ren bakışlarını yere indirdi. Ona yardım etmek zorundaydım. Her ne kadar Ren'in kısa bir süreliğine de olsa Bekçiler'i bize tercih etmesinden hâlâ rahatsızlık duysam da artık buradaydı ve ona ihtiyacımız vardı. Bozuk ve kederli bir alfa işimize yaramazdı.

"Yönlendirilmişti," dedim cılız bir gülümsemeyle, Ren'in bakışları hâlâ yerdeydi. "Ren, onu kurtarmak isteyen bir kız kardeşi olduğu için burada."

"Tamam," dedi Bryn. "Artık bunun hiçbir anlamı yok."

"Adne," diye mırıldanan Nev, Ren'i gözetliyordu. "Öyle mi? O kızla ilgili bir şey olduğunu biliyordum."

Başımı salladım. "Babası kurtarma görevimizi yöneten Arayıcı Monroe'ydu. O aynı zamanda Ren'in de babası."

"Çok ağır," dedi Mason.

"Bir de bana sor," dedi Ren.

Seramiğin kırılma sesi bütün gözleri pencereye çevirdi. Tess ayağa kalkmıştı. Kırılan tabağın parçaları ayaklarının dibindeydi. Odayı boylu boyunca geçerek Ren'in yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sen Monroe'nun oğlu musun?" Gözleri dolu dolu olmuştu. "Corrine ile Monroe'nun oğlu musun?"

Ren başını onaylarcasına salladı.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki Adne yalnız değil." Tess gözyaşlarına karşın gülerek kollarını Ren'e sardı, Ren şaşırmış görünse de bu tavırdan rahatsız olmamıştı. "Monroe senin burada olmana o kadar çok sevinirdi ki..."

"Teşekkür ederim," diyen Ren'in sesi gittikçe kalınlaşıyordu. "Onu tanımadığıma üzgünüm."

"Ben de tatlım," dedi Tess gözyaşlarını silerek.

Bryn hâlâ somurtuyordu. "Monroe ve Corrine mi? Anlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bu biraz karışık bir durum ama mümkün. Onları orada bırakmak zorundayız," dedim. "Artık Ren burada olduğuna göre yapacak başka şeylerimiz var."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Başka şeyler nedir?" diye sordu Mason. "Lütfen bana Bekçiler'in kıçını tekmelemekle ilgili şeylerden bahsedin."

Sırıttım. "Tam da öyle şeyler işte."

"Bir dakika," dedi Bryn. "Bekçiler'le mücadele kısmında tamamen varım ama Arayıcılar bizim yardımımızı istiyor mu?"

"Bizi kurtardılar, değil mi?" Mason topuklarının üzerinde geriye doğru kaykıldı.

"Öyle sanırım." Bryn'ın gözleri hâlâ uzaklara dalmış bir halde duran Ansel'ın üzerinde gezindi. Bryn'ı zaten bu mücadelenin dışında tutmuştum. Onun tek derdi kardeşime yardımcı olmaktı.

Tess konuşmaya başladı. "Monroe ve Corrine ilk olarak bir grup Mahkûm'un efendilerine karşı başkaldırdığı zaman tanıştılar. Onlara yardım edecektik. Ne yazık ki plan ortaya çıkarıldı."

"Bekçiler annemi öldürdüler," diye bitiren Ren oldu. Gözleri doldu.

"Lanet olsun." Nev halının kenarını tekmeledi. "Onlar aşağılıktan başka bir şey değil."

"Şaka değil," dedi Mason.

Bekçiler'e karşı duyduğumuz öfkenin içinde kendimizi kaybetmeyi istemiyordum. "Gardiyanlar ve Arayıcılar arasında daha eski anlaşmalar da vardı ama hiçbiri dayanamadı."

"Çünkü kimse Bekçiler'i yenemez." Sabine öfkeli gözlerle Tess'e baktı.

"Şimdiye kadar." Tess, Sabine'in soğuk bakışlarının altında bocalamadı.

"Shay onları durdurabilir," dedim sakince. "Bu nedenle onu öldürmek istediler."

"Bunu kim söylüyor?" diye parladı Sabine. "O aptal kâhin Connor ve *punk-rock* tipli danışman, Silas'tan mı bahsediyoruz? Peki ya tüm bunlar yalansa? Şu ana kadar geçmişimiz hakkında duyduğumuz hiçbir şey doğru değildi."

"Kafana takma, Sabine," dedi Nev kızın omzunu sıkarak. "Bunlar iyi adamlar. Bizi kurtardılar, unuttun mu?"

Sabine'in dudakları titriyordu. "Cehenneme git." Nev'i itip kendinden uzaklaştırdı ve koşarak odadan çıktı.

Mason başını iki yana salladı. "Umut ışığını görmüyor, değil mi?"

"Düzelecek," dedi Nev kapanan kapıyı seyrederek. "İdrak edilmesi gereken bir sürü şey var."

Ren başını onaylarcasına sallasa da çenesinin kasılmasından Sabine için endişelendiğini anlamıştım.

"Ekiplerimizi yeniden düşünmemiz gerekebilir," dedim.

"Evet," dedi. "Öyle görünüyor."

Mason gömleğinin kolunu kıvırdı. Etrafımdaki sürü arkadaşlarıma bakınınca hepsinin de Arayıcılar'ın kıyafetlerini giydiğini fark ettim. Ansızın kahkahayla gülmek istedim.

Mason bana meraklı gözlerle bakınca başımı iki yana salladım.

"Shay nerede?"

"Hâlâ Arayıcılar'la birlikte Haldis Tugayı'nda," dedim. "Onu bir hayli meşgul ediyorlar."

Huzursuzlandı ve tekrar konuşmadan önce öksürdü. "Demek, ah, Ren burada... ve Shay de?"

"Evet," dedim.

Bryn huzursuzca Ren'e, sonra da bana baktı. "Bizim alfamız kim?"

"Benim." Ren'in karşı çıkmasını bekledim ama tepki vermedi.

Bryn alt dudağını kemiriyordu. "Ve Shay ve de Ren mi?"

"Onlar bana destek oluyor."

Ren derin bir nefes alsa da başını onaylarcasına salladı. "Onu destekliyoruz."

Mason sırıttı. "O bir kadın, kükremesi duyulur."

Bryn kıkırdadı. "Harika."

Cevap veren gülümsemem o kadar genişti ki yüzüm biraz acıdı.

Kapı açıldı, Anika ve onu takip eden Adne içeri girdi. Bir saniye sonra da Shay içeriye girdi. Shay aramıza katılır katılmaz ortamın havası sanki ozonla kaplanmış gibi gerildi. Ren odanın diğer tarafına giderek Shay'le arasına olabildiğince mesafe koydu. Onun kendini tutmasından hoşnuttum ve içimden geldiği gibi Shay'in yanına gitmek yerine olduğum yerde kalmak için kendimi zorladım. Nev ve Mason bakıştılar ve sırıtmalarını yeterince çabuk gizleyemediler.

"Siz ikiniz eğer bir iddiaya girdiyseniz, bunun ne olduğunu *bulurum*," dedim. "Ve buna pişman olursunuz."

Mason utanmış gibi görünüyordu. Nev sinsi bir gülümsemeyle gözlerini sert bakışlarımdan kaçırdı.

Adne, Ren'i takip ederek sıradan bir tavırla kolunu onunkine doladı ama parmaklarının, Shay'i öfkeyle süzen Ren'i yerinde tutmak için koluna kenetlenmiş olduğunu fark ettim.

Küçük Gardiyan sürümüzü inceleyen Anika'nın yüzünde amansız bir ifade vardı. "Şartlarımızın değiştiğinden haberdar olduğunuza inanıyorum."

Hepimiz başımızı salladık. Anika gülümseyerek Tess'e döndü.

"Bana bir önerin olduğunu söylediler?"

Tess dikleşti. "Bu biz kimsesizlerle ilgili."

"Biz kimsesizler mi?" Anika'nın kaşları çatıldı.

Gözlerimi Tess'ten Ansel'a çevirirken göğsüm sıkıştı. Tess haklıydı. O ve Isaac Arayıcılar'ın Denver'daki karakolunda görevliydi. Artık Araf yandığı için Tess, Orakçılar'ın işi olan Bekçiler'in burnunun dibindeki mal kaçakçılığını yapamıyordu. Evini, işini, ortağı Isaac'i ve sevgilisi Lydia'yı kaybetmişti. Tüm bunlar bizim ortaya çıkıp dünyasını tersine çevirmemiz yüzündendi. Eğer birinin bizden nefret etmesi gerekiyorsa bu kişi Tess olmalıydı ama bize ve özellikle de kardeşime oldukça iyi davranıyordu.

"Ben ve o." Tess, Ansel'ı gösterdi. "İkimiz de dünyadaki yerimizi yitirdik."

"Onun durumu hâlâ gözden geçiriliyor, Tess," dedi Anika. "Bunu biliyorsun."

"Tabii ki," dedi Tess. "Ama kendisinin işe yarar olduğunu kanıtlaması herkesin yararına olacaktır, diye düşünüyorum."

Tess'i seyrederken şüphe içimi kemiriyordu. Ansel, benim onayım olmadan hiçbir şekilde istismar edilmeyecekti.

"Aklında ne var?" diye sordu Anika.

"Karakolum yok oldu," dedi Tess. "Ancak hâlâ temel Akademi görevleri eğitimim var. Bahçe işlerine ve Eydis Mabedi'ne yardım edebilirim. Onu yanıma almak isterim. Ve yöntemlerimizden bazılarını öğretmeyi."

"Bunun gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Anika odayı boylu boyunca adımladı.

"Onu başıboş bırakmanın akıl kârı olmadığını düşünüyorum." Tess'in gözleri Ansel'ın kollarının üzerinde gezindi. Teni parlak, kırmızı çizikler içindeydi. Daha önceki kesikler iyileşiyordu; yenilerse kabuk bağlamaya henüz başlamıştı.

"Asla gözetim dışı bırakılmayacak," dedi Tess. "Nereye girip çıktığıyla ilgili tüm sorumluluğu üstleneceğim."

"Sana eşlik edecek bir Ateşçi de göndermek isterim," dedi Anika.

Tess başını onaylarcasına salladı. "Bunun gerekli olduğunu düşünüyorsan." Tekrar baktı, yüzündeki ifadeden Ansel'ın herhangi biri için bir tehdit olduğunu düşünmediği belliydi. Kardeşime ya da daha doğrusu şu anda görünen bir kişinin kabuğuna baktığımda, herhangi birinin nasıl olup da onu tehlikeli görebileceğini merak ettim. Üstelik Bekçiler bize ihanet etmesi için aklını çelmişti. Endişe edilecek tehlike kaba kuvvet değildi.

"Bunu düşüneceğim," dedi Anika.

"Zahmet etme," dedi Ansel yüzünü pencereden ayırmadan.

Ölü gibi çıkan sesine Tess'ten bir tepki gelmedi ama Bryn parmaklarını Ansel'ınkilere doladı. "Hadi ama An. Tess'le gitmelisin. Bir şeyler yapmak zihnini dağıtacaktır..." Sözleri yarım kaldı.

"Burada kalmalıyım," diyen Ansel elini Bryn'dan çekti.

Bryn'ın dudakları titriyordu. Ona böyle ilgisiz davrandığı için kardeşimi omuzlarından kavrayıp sarsmak istiyordum.

Anika kaşlarını çatarak dikkatle kardeşime baktı. "Kapalı tutulmayı mı tercih ediyorsun?"

"Ait olduğum yerdeyim," dedi.

Anika, Tess'e işaret etti. "Bunu başka bir yerde konuşalım."

İkisi odadan çıktı. Bryn hâlâ Ansel'ı konuşmak için ikna etmeye çalışıyordu. Bryn'ın birkaç denemesinden sonra Ansel nihayet onu iterek kendinden uzaklaştırınca, Bryn kalkarak Mason'un açtığı kollarına gitti. Bryn sessizce ağlarken Mason onu kucakladı.

Ren'in yanıma gelmesi Shay'in homurdanmasına neden oldu. Ona bir uyarı bakışı fırlattığım zaman sesini çıkarmadı. Daha fazlasını yapabilmeyi dilerdim. Ren döndüğünden beri Shay'le yalnız konuşma fırsatım olmamıştı ve onunla birlikte ortadan kaybolmayı bekleyerek geçen süre ne kadar uzarsa, Shay bütün bunları bir o kadar yanlış yorumlayacaktı.

"Sanırım burada bir şey yapabilirim," diye mırıldanan Ren sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla konuştu.

"Ne gibi?" diye sordum.

"Yanlış seçimler yapsa da hâlâ ikinci bir şansı hak ettiğini bilmesi gerekiyor." Ren'in sözleri boğazımda acı veren bir yumruya neden oldu. Ansel'ın ihanetiyle bağlantı kurabilecek tek kişi alfaydı. Belki bir fark yaratabilirdi.

Başımı onaylarcasına salladım ve diğerlerine duyurmak için sesimi yükselttim. "Ansel'a bunu düşünmesi için biraz zaman verelim."

"Aslında, bu harika olur," dedi Adne gülümseyerek. "Çünkü size binamızı resmî olarak gezdirmek için buradayım. Buranın ne kadar büyüleyici olduğunu görmediniz. Yemek odası ile kendi odalarınızı gördünüz, değil mi?"

"Ethan ve Sabine'le birlikte şifacıların yerine gittim," dedi Nev. "Mabet miydi?"

Adne başını salladı. "Öyleyse Nev yara bantlarını nerede bulacağını biliyor ama fazlasını değil. Ne dersiniz? Kaybolmamak için her yeri gezmek istemez misiniz?"

"Evet derim," dedi Shay gözlerime bakarak. "Yarın sabah başlatacağımız savaşı düşünürsek bu bizim son fırsatımız olabilir."

BEȘ

İçinin sadece bir kısmını gezip orayı dışarıdan görmemiş olsam da Akademi'nin büyük olduğunu biliyordum. Yine de ışıl ışıl koridor boyunca Adne'yi takip ederken yapının büyüklüğü insanı büyülüyordu. Adne, geldiğimizden bu yana en çok zaman geçirdiğimiz yer olan en üst kattan başladı. Akademi'nin üçüncü katı konaklama yerlerinin çoğunu ve her kanada özgü yerleri kapsıyordu: Haldis Tugayı, Tordis Arşivi, Eydis Mabedi ve Pyralis Eczanesi. Neyse ki Adne sürü arkadaşlarıma Eczane'yi anlatmanın ve rahatsız edici olma nedenini açıklamanın iyi olacağını hatırlamıştı. İkinci kat, bilimsel çalışmaların yapıldığı ve savaş eğitimi verilen sınıflara ve birkaç konaklama yerine ev sahipliği yapıyordu. Birinci katta silah ve alet edevatın olduğu bir sürü depo vardı. Aynı zamanda Akademi'nin her kanadı için yemek salonu, mutfak ve banyolar vardı.

"Neden bunlar odalarınızdan o kadar uzak?" diye sordu Bryn. Her zaman banyoya ulaşmakla ilgili endişe duyardı. Banyoda, tanıdığım herkesten daha çok zaman geçiren ve bunu 'yüzüne bakmak' olarak nitelendiren Bryn için bu durum mantıklıydı. Bryn'ın devasa makyaj koleksiyonundan ayrı kalma kaygısı yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Adne akşam yemeği için yemek salonuna döndüğümüzde hâlâ mutfakların ve banyoların en alt katta olma nedeninin suya ve jeotermal enerjiye yakın olmasından kaynaklandığını anlatıyordu. Geniş salon çoktan kalabalıklaşmıştı. Bir masada toplanmış Tess, Connor

ve Sabine gözüme takıldı. Ren de onlarlaydı ama onun Sabine'le arasındaki iki sandalyeyi boş bıraktığını fark ettim. Belli ki hâlâ Vail'le ilgili havadan sıyrılamamışlardı. Ansel'ın, Ren'in yanında oturduğunu görünce birden duraksadım.

"Ah!" Bakışlarımı takip eden Bryn, elini ağzına götürdü. Gözleri buğulanmıştı.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarını ısırıyordu. Ren haklıydı. Ansel durmadan kıpırdanıyordu, ama yüzü Denver'da ortaya çıktığından beri ilk kez daha renklenmişti.

Tess bizi gördü ve el salladı. Masanın etrafına oturduğumuzda midem gurulduyordu. Dakikalar içinde baharatlı balık çorbası kâseleri ve tepeleme dolu makarna tabakları masanın çevresinde elden ele dolaştı, Connor'ın abartılı bir şekilde sunduğu bir şişe limon likörü de buna dâhildi. Açık sarı karışımdan bir yudum almak bile dilinizde taze limon tadını hissetmenize yetiyorken, bunu neredeyse beni sandalyemden düşürecek bir etki takip etti.

"Bu nedir?" Mason'ın yüzü buruşmuştu.

"*Limoncello*." Connor güldü. "Buraya özgü bir içki."

"Vay." Sabine titreyerek dudaklarını yaladı. "Bu... bu başka bir şey."

"Güzel bir şey," diyen Nev bir başka makarna tabağını doldurdu.

"Şimdiden çocukları bozmaya mı başladın?" Ethan masaya yanaşmıştı. Şaşkınlıkla ona baktım. Yemek yemeğe o kadar dalmıştım ki onun eksikliğini fark etmemiştim.

"En iyi yaptığım şey," diyen Connor şişeyi tekrar dolaştırdı. "Bir sandalye çekmek ister misin? Bu akşam yemekler gerçekten güzel. İtalya'da daha uzun süre kalmak için ısrar etmeliyiz."

Son birkaç gündür kaybettiğimiz Arayıcı sayısına rağmen, Haldis ekibine eklenen Gardiyanlar masayı kalabalıklaştırmıştı.

"Başımıza gelecekler göz önünde bulundurulduğunda yemeğin iyi olmasını dilerim," dedi Ethan. "Her yemek son yemeğimiz olabilir."

"İştahımı kaçırdığın için teşekkür ederim." Bryn, Ethan'a dilini çıkardı, ardından da Ansel'a gülümsedi.

Ansel'ın, Bryn'a hafif bir gülümsemeyle karşılık verdiğini görmek, bende *limoncello*'dan daha fazla etki uyandırdı. Parmaklarımı birbirine dolaştırarak tüm benliğimle Ansel'ın gerçekten aramıza dönmesini diledim.

Sabine sandalyesinde kaykılarak Ethan'a yanında yer açtı. "Buraya gel."

Ethan ona baktı, sonra da gözlerini kaçırdı. "Aslında aç değilim. Sadece merhaba demek istedim."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve yemek salonunu terk etti.

"Her zaman böyle huysuz mudur?" diye sordu Mason ağzının kenarından sarkan makarnalarla.

Nev kıkırdayarak onu dirseğiyle dürttü. "Hiç terbiyen yok mu senin?"

"Ben kötü bir hayvanım, dostum," dedi Mason çenesindeki domates sosunu silerek. "Ne diyebilirim ki?"

"Ethan, Gardiyanlar'ın etrafında hâlâ biraz huzursuz," dedi Adne. "Bunu kişisel alma." İştahlı bir şekilde çorbasını höpürdete höpürdete içiyordu. Herkes yoğun menüden yorgun düşmüş gibi görünüyordu. Adne'nin Ethan hakkında söyledikleri aklımı yerine getirmemişti. İlk defa ortaya çıktığımda Ethan nefretini kesinlikle hiç saklamamıştı ama o zamandan bu yana –Ethan'ın davranışları da dâhil– çok şey değişmişti. Hatta bu sabah bile Silas'a karşı bizi müdafaa etmişti. O halde neden böyle konuşup ardından bizimle yemeyi reddedecekti ki? Bunun hiçbir anlamı yoktu. Bryn ağız sulandıran meyve tabağını elden ele dolaştırınca, sorularım uçup gitti.

Hepimiz tıkınmaya devam ederken Sabine yemeğiyle oynuyordu. Ayağa kalkmadan önce neredeyse on dakikadır makarnasıyla şekil-

ler çiziyordu, yorgun olduğu hakkında bir şeyler mırıldanarak hızla salondan çıktı.

Onun gidişini seyreden Connor başını sallayarak güldü.

"Ne var?" Adne'nin kaşları çatılmıştı.

"Hiçbir şey," dedi Connor ama aptal gibi sırıtıyordu.

Şüphe kulağımda bir sivrisinek gibi vınladı. Merakımı bastıramayınca özür dileyerek masadan kalktım. Neden onu takip ettiğimi bilmiyordum ama Sabine'in yasemin kokulu izinin arkasında beni çeken bir şey vardı. Ayrıca eğer bir lokma daha yemeyi denersem büyük bir ihtimalle bayılırdım.

Sabine kavisli koridoru takip ederek birinci katın bahçe girişine doğru gitti. Aynı yolu bir gece önce geçtiğim için garip bir dejavu hissine kapıldım. Cam kapılardan dışarı baktım ama Dokumacılar, Akademi'yi taşıdıkları için bahçe gür ve verimli bir hale gelmişti. Sarkan sarmaşıklar, meyve ağaçları ve kalın çitler görüşümü engelliyordu.

Bahçeye süzülerek sessiz adımlarla yürüyebilmek için kurt biçimini aldım. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ama bu bahçede önemli bir şey –sürümü etkileyecek bir şey– olacağına dair şüpheden kurtulamıyordum. Bir alfa olarak bunu bilmek zorundaydım.

Yol boyunca yürüyerek göze çarpmamak için çitlere doğru yaklaştım ve konuşma olduğunu sandığım sesi takip ettim. Kısık olsa da sürekliliğini koruyan sesler uzaktaki bir dereden gelen su sesine benziyordu. İki kişinin silüetini fark ettiğim sırada neredeyse bahçenin ortasına gelmiştim. Gövdeleri, dolunaya yakın olan ay ışığında, hayalet gibi gümüşsü bir renkle parlıyordu. En yakındaki ağacın gövdesine yaslanarak karanlığın beni sarmalamasını sağladım.

Sabine, Ethan'ın oturduğu taştan bankın önünde durdu. Ethan hançerini bilemeye devam etti ve ona bakmadı.

"Bunu sonsuza dek yapamayacağını biliyorsun," dedi Sabine.

BELONGS TO KADOS TEAM

"Neyi?" Ethan'ın bakışları hâlâ yerdeydi, hançeriyse ay ışığında parlıyordu.

"Beni görmezden gelmeyi."

"Kişisel değil."

"Tabii ki öyle."

Sabine'in söyledikleri omuzlarının hafifçe kalkmasına neden olsa da Ethan konuşmadı.

Çalılıkların arasından gelen hışırtılar dikkatimi o yöne çekti. Sesin sahibinin kahverengi bir kurt olduğunu görünce havlamamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

Calla?

Shay'e dişlerimi gösterdim. *Burada ne arıyorsun?* Shay'le yalnız kalmayı ne kadar istesem de, bu şekilde olacağını kafamda canlandırmamıştım.

Ben de aynı şeyi sana soracaktım. Yemekten ayrılınca hasta olabileceğini düşündüm ve iyi olup olmadığına bakmak istedim. Kurt biçimine dönüşüp bahçeye çıktığını görünce ne olduğunu merak ettim.

Kulaklarım geriye yattı. *Hiçbir şey olmadı. Git buradan.*

Tüyle kaplı başını yana yatırarak bana baktığında yeşil gözlerinde merak dolu bir ifade vardı.

"Sadece seninle konuşmak istiyorum." Sabine'in sözleri geceyi böldü.

Ethan kıpırdamadı; Sabine sessizce duruyordu. Bekliyordu.

Sabine'in sesi bize ulaştığında Shay'in kulakları titreşti. *Bu Sabine mi?* Bir adım ilerledi. *Ve Ethan mı?*

Yere çök! Omzunu ısırdım.

Hey! Dişlerini gösterdi ama bir saniye sonra dilini çıkardı. *Onları gözetliyorsun.*

Köpek dişlerimi gösterdim. *Saçmalama.*

Bu çok dokunaklı bir inkâr girişimi oldu, Cal. Döndü ve tekrar çalılıkların içine çöktü. *Ayrıca burada saklanacak çok daha iyi yerler var. Durduğun yerden kesinlikle fark edilirsin.*

Kahverengi gövdesinin koyu renkli yaprakların arasında kaybolmasını izledim. Bir saniye sonra peşinden seğirttim.

Kalın dallar arasındaki gövdelerimiz birbirine yapışmıştı. Kendimi bırakıp tüylerine sokuldum ve gecenin havasında kokularımızın birbirine karışmasının keyfini çıkardım. Bu bana kurt olarak tattığımız ilk macerayı hatırlattı. Avlandığımız, tıka basa doyduktan sonra bir çam ağacının altında veya düşmüş bir ağaç gövdesinin altında birbirimize kıvrılarak uyukladığımız uzun geceyi... Yanımdaki açık kahverengi kurdu seyrederken, özgürlüğün özlemiyle yüreğim burkuldu. El değmemiş ve dünyanın sadece bize ait olduğu bir yerde geçirilen uzun saatlerin özlemiyle.

Birazcık çekil, göremiyorum. Burnumu omzuna bastırdım ve ona biraz daha yakın olmak için bahane yarattım.

Gözetlediğini biliyordum. Boşluğa doğru iyice sokulurken çenemi sevgiyle dişledi.

Sessiz ol; neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Ethan ve Sabine'in soluk silüetlerine dikkatle bakarken başımı Shay'in ön ayaklarının üzerine dayadım.

Ne yaptıklarını neden önemsiyorsun ki?

Çünkü onlar Sabine ve Ethan.

Mantıklı.

Ethan en sonunda, onu ellerini kalçalarının üzerine koymuş bir halde seyreden Sabine'e bakmak için başını kaldırdı.

Hançerini kınına koydu ve iç geçirdi. "Peki. Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Benden kaçmaktan vazgeçmeni isterdim."

"Senden kaçmıyorum ki." Oturduğu yerde dikleşti.

"Gerçekten mi?" Sabine cılızca gülümsedi. "Beni kandırabilirmişsin gibi."

Ethan ayağa kalktı ve yol boyunca yürüyerek Sabine'den uzaklaştı.

Sabine'in çan sesine benzeyen kahkahası gecenin içinde çınladı. "Bak, şimdi de öyle yapıyorsun."

Ethan döndü, başını iki yana doğru sallıyordu. "İyi bir arkadaş sayılmam. Özellikle de kurtlarla."

"Anlıyorum." Köşesine çekilen Ethan'ı takip ederek koyu kırmızı koncaları karanlıkta siyaha dönüşmüş olan gül ağacına doğru gitti. "Demek bu yüzden bu kadar çaba gösteriyorsun."

Ethan durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Anlamadım?"

"Bunu istememene rağmen, benden uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

Ethan'ın kahkahası sert olsa da sözleri korkunun kıyısında geziniyordu. "Ne zamandan beri ne istediğimi biliyorsun ki?"

"Bana her bakışında bunu anlıyorum."

Vay. Shay çalılıkların kenarına iyice yaklaştı.

Şişt! Omzunu dişledim ama bir saniye sonra yanında bittim.

Ethan olduğu yerde donakalmıştı. Sabine ona doğru bir adım daha attı.

"Benimle zaman geçirmen ağabeyine bir ihanet sayılmaz," dedi.

Ethan irkilerek geri çekildi. "Sen nereden..."

"Tess söyledi," diye sözünü kesti Sabine. "Sanırım senin için endişeleniyor."

"Onu ilgilendirmez," diyen Ethan'ın sesi titriyordu. "Karışmaması gerekirdi."

"Karışmak istediğini sanmıyorum." Sabine'in sesi gecenin havasında sigara dumanı gibi kıvrılıyordu. "Benim yüzümden oldu."

BELONGS TO KAOS TEAM

Ethan vahşi gözlerle onu süzerken, kapana kısılmış bir tavşan gibi görünüyordu. Sabine uzandı ve elinin ayasını Ethan'ın göğsünün ortasına koydu.

"Senden pek farkım yok, Ethan. Ne düşünürsen düşün; kalbinin nasıl hızlı attığını hissediyor musun?"

Sabine'in ince, uzun parmaklarına bakan Ethan başını salladı.

Sabine diğer eliyle Ethan'ın elini tutarak göğsüne bastırdı. Gözlerini Ethan'ın yüzünden çekmedi. "Benimki de öyle."

Ethan'ın boğazından zevk ile acı arasında keskin bir inleme koptu. Ethan uzanıp onu kendine çekerek öptüğünde birbirine geçmiş gövdelerinin karaltısı tek bir gölge haline geldi.

Zihnim kısık sesli bir gülüşle doldu. *Bu bize bir işaret. Gidelim.*

Ama... Daha fazla seyretmemin yeri olmadığını bile bile, karşımdaki sahneden mest olmuş bir halde tek vücut olmuş çifti süzüyordum.

Hadi ama Cal. Shay'in dişleri nazikçe ensemi kavramıştı. *Soruların cevap buldu. Bahçede geçirdiğimiz geceyi birinin görmesi hoşuna gider miydi?*

Ona hırlama dürtüme karşı mücadele ettim. *Geliyorum, tamam, beni çekiştirmeyi bırak. Bir kurt yavrusu değilim ben.*

Arkamızdan Ethan'ın kısık sesle inlediğini işittim ve kürkümün altından kızardım.

Bak. Shay çalılıklardan bahçenin girişine doğru ağır ağır yürüdü.

Sessiz adımlarla bahçeden dışarı süzüldük. Loş kapı girişine sağ salim geldiğimiz zaman, ikimiz de biçim değiştirdik ve Akademi'den içeri girdik.

"Savaş ilginç arkadaşlıklara sebep oluyor." Shay sırıtıyordu. "Onlar için iyi oldu."

"Sanırım öyle."

"Onaylamıyor musun?"

"Sadece biraz tuhaf." Kaşlarımı çattım. "Bir Arayıcı ve bir Gardiyan?"

"Bu ilk defa olmuyor ki," diye karşı çıktı. "Monroe ve Corrine..."

"İkisi de öldü," diye araya girdim, gördüklerimden hâlâ kafam karışık bir halde. Onlar için mutlu olmak istiyordum ama burada gördüğüm aşkların hepsi korkunç kayıplarla sonlanmıştı. Ve önümüzde hayatımızın savaşı vardı. Sabine ve Ethan için endişeleniyordum. Hepimiz için endişeleniyordum.

"Bu farklı," dedi. "Sabine Bekçiler'le beraber değil. O burada, güvende ve istediğini yapmakta özgür. Büyük bir olasılıkla hayatında ilk defa."

Başımı usulca salladım.

"Hâlâ endişeli misin?" Çatılmış kaşlarıma bakarken ağzını buruşturdu.

"Bunu önleyemiyorum ki..." Lydia öldüğü zaman Tess'in hıçkıra hıçkıra ağlayışını hatırladım.

Shay kollarını belime doladı. Onu itmek için değil, kalbine yakın bir yere koymak için ellerimi göğsüne doğru kaldırdım. Parmaklarımla gömleğini kavrayarak onu daha yakınıma çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum yüzündeki sinsi ifadeyi fark edince.

"Zihnini rahatlatıyorum," diye mırıldandı ve beni öpmek için eğildi.

"Dur." Bu kez onu geri ittim. "Gitmeliyiz..."

Shay birdenbire oldukça durgunlaşıverince onu odaya davet etme niyetim dudaklarımda sönüp kaldı. Kolları hâlâ bana sarılıydı ama nefes almayı kestiğine yemin edebilirdim.

Öksürük ile hırıltı karışımına benzer bir ses arkamdaki koridorun duvarlarında yankılandı. Shay'in parmakları kalçalarıma gömülünce orada kimin olduğunu, bizi kimin seyrettiğini anladım.

"Bölmeme izin vermeyin." Ren ağır ağır bize doğru yürüdü. "Zararı yok. Bölmeyi severim."

BELONGS TO KAOS TEAM

Shay'in cevap verir gibi hırlaması bacaklarımı titretti. Hâlâ bahçedeki gizli saklı birlikteliğimizin sarhoşluğu içindeydim, içgüdüm kollarımı Shay'e sarmayı ve hırlayarak Ren'i uyarmamı söylüyordu. Ama bunlar, göz ardı etmek zorunda olduğum içgüdülerdi. Shay'in kollarından sıyrılarak ikisinin arasında durdum.

"Ateşkesi unuttunuz mu?" İkisine de dişlerimi gösterdim.

"O adil oynar gibi görünmüyor," dedi Ren.

"Ben hiç oynamıyorum ki." Shay güldü. "Bu benim için bir oyun değil."

Ren irkildi. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Kesin." Ellerimi havaya kaldırarak iki alfanın da birbirlerine yaklaşmasını önledim. "Bunu yapmayın."

"Ben sadece onunla yalnız ne yaptığını anlamak isterdim." Ren gözlerini Shay'den ayırmıyordu.

"Hiçbir şey," dedim. Koridordan çıkıp kimsenin bizi görmeyeceği odama gitmek isteme sebebim de tamamen buydu. "Konuşuyorduk, Ren. Shay'le hâlâ yalnız konuşabilirim."

"Bana pek konuşma peşindeymiş gibi görünmedi," dedi Ren.

"Haklı." Shay hınzırca gülümsüyordu.

"O tatlı gülümsemen için ne yapabilirim, bir görelim." Ren ona doğru bir hamle yaptı.

Etrafımda döndüm ve yumruğumu Ren'in göğsüne vurdum. Duraksadı, şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

İçimdeki kurt hayal kırıklıyla uludu. Bu ikisini birbirlerini öldürmekten nasıl alıkoymam bekleniyordu ki?

"Ben ciddiyim. Birbirinize zarar vermeyeceksiniz," diye homurdandım. "Bana karşı gelmeyin."

Shay güldü. "İyi yumruktu, Cal."

Birden döndüm ve Shay'in midesine bir tekme savurunca duvara doğru geri geri sendeledi.

"Lanet olsun neler oluyor!" diye bağırdı Shay karnını ovarken.

"İkinizle de konuşuyorum!" Başım zonkluyordu. "Daha nasıl açık olabilirim ki? Üstünlük kazanmaya çalışmaktan vazgeçin. İkiniz de tamamen ahmakça davranıyorsunuz. Buna katlanamam."

Shay çekinince söylediklerime pişman oldum. Hayal kırıklığımın sebebi arzularımın testesteron seviyesini artırması kadar onları dizginleyemememden kaynaklanıyordu.

"Calla haklı," dedi Ren.

Shay öfkeyle onu süzdükten sonra gözlerini bana çevirdi. Bakışlarım onunkiyle buluştuğunda, orada gördüğüm acıdan afallayarak geriledim.

"Peki, o zaman ne olacak?" diye sordu Shay. "Aramızda olanların artık bir önem yok mu? O burada ve her şey bitti öyle mi?"

"Hayır, Shay..." Kalbim aklıma isyan ettiği için sözcüklerin ağzımdan dökülmesi zorlaşıyordu. Bahçedeki anların görüntüleri gözümün önündeydi ve ay ışığının rehberliğindeki tutkuda bir kez daha yüzdüm. Shay'in teninin sıcaklığını tenimde hissettim. Kollarına sarılmış bir halde uyanmayı ve yanımda uyuduğu görüntünün bile beni tekrar arzuyla doldurduğunu hatırladım. Kan kulaklarıma hücum etti. "Benim kastettiğim bu değil."

"Neler oldu?" Ren'in sorusu anıların oluşturduğu selin önüne kurulmuş bir set gibiydi.

Shay cevap vermek için ağzını açtı ama sert bakışlarım onu susturdu. Bakışlarımız uzunca bir süre birbirine odaklandı. Bu bakışmanın onu ne kadar yaraladığını görünce kanım dondu.

"Hiçbir şey," dedi Shay arkasını dönerek. "İyi geceler."

Gidişini izlerken midemdeki düğüm o kadar gerildi ki acısı neredeyse dayanılmaz bir hale geldi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Neden bahsediyordu, Calla?"

Kendimi Ren'in yüzüne bakmaya zorladım. Gözlerim endişeli kara gözleriyle buluşunca, başımı iki yana doğru salladım.

"Boş ver," dedim usulca. "Lütfen sadece boş ver."

Ağzı sert bir çizgi halini aldı ama başını onaylarcasına salladı. "En azından odana kadar seninle yürüyebilir miyim?"

"Hayır," derken sesim titriyordu. "Sanırım yapmasan daha iyi olacak."

Bomboş hissediyordum ve Ren duygularımı okumakta oldukça iyiydi. Bir yanım onun burada olduğuna hâlâ inanamıyordu. Tüm kaybettiklerimize rağmen onun kurtarılmasına. Yanımda olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu ve bir başka alfanın da bu mücadelenin içinde olmasının bana ne kadar güç kattığını ona söyleyebilmeyi dilerdim. Ancak bu düşüncelerin devamı beni ciddi sorunlarla yüz yüze getirirdi. Eğer ben böylesine savunmasız hissederken, Ren'in rahatlatıcı rolünü üstlenmesine izin verirsem aptalca bir şey yapmış olurdum.

"Tamam." Shay'in gittiği yönün tersine doğru yürümeye başlamadan önce gözlerindeki öfke ışıltısını gördüm. "Tatlı rüyalar, Zambak."

İkisi de gözden kaybolunca birazcık sersemlemiş bir halde merdivenlere doğru yürüdüm, basamakları ağır ağır tırmanarak üçüncü kata çıktım ve odama gittim. Uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyordum. Çarpışma karmaşasından ve gizli kapaklı yaptığımız kurtarma görevinden sonra eklemlerimin oldukça yorgun olmasına rağmen zihnim hâlâ çılgın gibi çalışıyordu.

Bir eş seçmeyerek yalnız başıma önderlik etmeye zorlanmıştım. Bunu yapmaya yetecek kadar güçlü müydüm? Yalnızlığın verdiği özgürlük duygusu eşit miktardaki sevinç ve korkuyla birlikte damarlarımda dolaşıyordu. Odama geldiğimde durdum ve gözlerimi bir süre kapıya diktim, her iki saniyede bir koridordaki bitişik odaya bakmıyormuş gibi davranıyordum. Shay'in kapısına.

Dilim ile dişim arasından küfrederek odasına girmeyi göz ardı etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Dışarıda tereddüt içinde duruyordum. Ren'le yaşadığım sahne fiyaskoların en kötüsüydü . İkisine de yabancılaşmıştım ama Shay'i ne kadar kırmış olabileceğimden daha fazla endişe ediyordum. Hâlâ sinirli olacak mıydı?

Adne'yle birlikte Vail'den döndüğümüzden beri onunla yalnız kalmak istediğimi biliyor muydu? İki alfa erkeği arasında bir denge oluşturmaya çalışmak zorunda olduğumu bile bile hâlâ beni ister miydi?

Güvensizliğime lanet okuyarak kapıyı tıklattım. "Kim o?"

"Calla."

Kapıyı açmadan önce beni karanlık koridorda en az iki dakika bekletti. Üzerinde göğüs kaslarını ayartıcı bir şekilde hafifçe gözler önüne seren V yakalı, sade, beyaz bir tişört ve lacivert pijama altı vardı. Aynısı ama biraz daha kadınsı olan pijama benim çekmecemde de vardı. Belli ki Arayıcılar'ın standart üretimleri böyleydi.

"Ne?" Sesindeki düşmanca tonlama bana aşağıda olanlardan dolayı affedilmediğimi söylüyordu.

"İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı açık bırakarak uzaklaştı. Onu takip ederek içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapadım. Odasında yalnız olduğumuzun bilinciyle nabzım hızlanmaya başladı. Gün boyunca bu anı beklemiştim, oysa şimdi buradaydım ve huzursuzdum. Sinirlerim kemiklerimi sarsıyordu. Eğer Shay bana güvenemeyeceğini düşünürse uğrunda savaştığım her şey mahvolabilirdi.

Shay yatağına uzandı. Göğsünün üzerinde çok eski bir kitap duruyordu.

"O nedir?" diye sordum.

"Scion irfanı," dedi. "Öyle görünüyor ki Seçilmiş Kişi olmak, ödevlerin olduğu anlamına geliyor."

"Silas'ın verdiği ödevler mi?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evet."

Yatağın bir adım gerisinde durup onu seyrettim. Yastıkların üzerine uzanmış hali, tenimde elektriklenme hissi duymama neden oldu. Başını kaldırmasını ve kollarını bana uzatmasını dilerdim. Oysa tüm dikkatini kitaba vermişti.

"Peki, daha ne kadar kızgın kalacaksın?" diye sordum.

Cevap vermedi.

İç geçirdim. "Shay, seni incitmeye çalışmıyorum. Ben sadece, aramızda olanları Ren'in suratına çarpmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu her şeyi mahvedebilirdi."

Shay güldü. "Köpek benzetmesi kullanmanın değişik bir şekli."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bunun aynı zamanda Ren'in ruh halini kontrol altında tutmaktan daha fazlası olduğunu biliyordum ancak Shay'in bu bilgiyle baş edebileceğinden emin değildim. Ren'i kurtarmak gerekli bir şeydi. Onu geri getirmenin ve tekrar onunla birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf etmek istemiyordum. Oysa Ren'in gelişiyle birlikte gelen umudun sesi, bu durumun Shay'de ne uyandıracağını bildiğimden beni sadece daha kötü hissettirmişti. Alfalar ne zaman birbirlerine baksa ikisinin de gözlerinden akan düşmanlık patlamanın sınırındaydı. Ren'in yanımda olmasını ne kadar çok istesem de Shay'in onu terk etmediğimi bilmesi gerekiyordu. Shay'e kendini reddedilmiş hissettirmeden, iki erkek arasındaki güç dengesini nasıl kurabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Korkunç bir karışıklığa neden olmuştum. Shay bana öfkeliydi ve içgüdülerim savunma üzerineydi ama bu hiçbir şeyi çözmezdi.

Shay kitabı bir kenara attı ve bana baktı. "Bak, ahmaklık ettiğimin farkındayım. Özür dilerim. O, içimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyor. Hep böyle yaptı."

BELONGS TO KAOS TEAM

"İyileşmenin ilk aşaması bir sorunun olduğunu kabul etmektir." Gülümsedim.

Shay kahkaha atsa da bir saniye sonra tekrar karamsar ifadesine büründü.

"Şu anda beynimin üzerinde dönen topacı durduramıyorum," dedi. "Scion olmanın ne demek olduğunu anlamaya çalışıyorum ama tek yapmak istediğim ailemin nerede olduğunu bulmak."

"Logan bir şey söylemedi mi?" Derin derin nefes alan Shay'in göğsünün inip kalkmasını seyrettim.

"Zora koşuyor... ya da onun gibi bir şey," dedi. "Onların hayatta olduğuna inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum. Onları düşünmeden duramıyorum... ve şu anda odaklanmak zorunda olduğum şeyin bu olmadığını da biliyorum."

"Kimse seni bunun için suçlamaz, Shay," dedim. "Tabii ki aileni bulmak isteyeceksin."

"İlk önce dünyayı kurtardığım takdirde," dedi.

"Sanırım iliştirilmiş bağlar var," dedim gülümseyerek.

"Ateşleme pimine giden bağlar," dedi. "Konuştuğumuz şeye gelince, ikimizin de yükümlülükleri var ve sanırım seninki seni sunağa geri döndürmeye hazır bekliyor."

"Shay..." Konuştuğum zaman kısık sesli bir inilti çıktı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi. "Ren senin ona ait olduğunu düşünüyor, hep öyleydi."

"O bir alfa," dedim durumu Shay'e açıklarken Ren'i çok fazla savunmak istemeyerek. "O hâlâ beni eşi olarak görüyor."

"Peki ya sen kendini öyle mi görüyorsun?"

"Bu karışık bir durum." Bakışlarımı yere indirdim. *Beceriksiz, Calla. Beceriksiz.*

"Belki de bu nedenle, o tekrar etrafımızdayken bana artık ihtiyacın olmadığın hissine kapılıyorum."

"Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" diye sordum doğrudan bir cevap vermekten kaçınarak. "Sen Scion'sun. Arayıcılar'ın Bekçiler'i alt edebilmesini sağlayacak tek nedensin."

"Bu savaşı kazanmak için en büyük umudun Ren olduğunu sanıyordum."

"Ren'e ihtiyacımız var," dedim Shay'in öfkeli bakışını göz ardı ederek. "Ren bir Gardiyan antlaşmasını sağlayabilir veya bozabilir. Ancak dünyadaki tüm Gardiyanlar hayaletler konusunda hiçbir şey yapamaz. Sen yapabilirsin."

"Ama yine de bununla ikimiz bir yere varamayız," dedi. "Senin için kurtlar önemli. Her şeyden daha önemli."

"Tabii ki öyle," dedim. "Ben bir alfayım."

"Ben de öyle," dedi. "Ren'in olduğu kadar ben de alfayım. Sürüde henüz yeniyim. Hepsi bu."

"Bunu biliyorum, Shay." Kaşlarımı çattım. "Ama asıl noktayı kaçırdığını düşünüyorum."

"Asıl noktayı kaçıran sensin, Calla." Gülümsemesi buruktu. "Eğer seni kaybedersem, Scion olmanın benim için bir öneminin olacağını mı sanıyorsun? Hiç önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok. Bu savaşı kazanmayı istememin sebebi sensin. Ben senin için savaşıyorum. Arayıcılar için değil. Hiç kimse için değil. Hepsi senin için."

Nabzım damarlarımda güçlü bir davul gibi gümbürdedi.

Shay tekrar yatağa uzanarak üzerimizdeki titreşen yıldızların ışığına baktı. Ne yapacağımı bilmez bir halde onu seyrettim. Ona ihtiyacım yoktu. Ona ihtiyacım olmasını istemiyordum. Bu mücadeleyi yönetmek ve savaşmak için herhangi birine ihtiyacım olmasını kaldıramazdım. Ama bu demek değildi ki ben...

Ne olması gerektiğini ve ne olmasını *istediğimi* fark edince ağzım kurudu. Ardından kalp atışlarım kanımdaki kaynamaya eşlik edercesine hızlandı.

"Sana ihtiyacım yok, Shay." Sözcüklerimin kısık sesle çıkmasını önleyemedim.

Shay bana bakmadan homurdandı. Gömleğimi çıkardığımı görmedi.

"Ama seni istiyorum," dedim. Yüreğim ağzıma gelmiş gibiydi. Bugüne kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen saf bir savunmasızlık duygusu içimde kaynıyordu ve bunun gerçek aşkın ta kendisi olduğunu biliyordum. Ve bu dehşet vericiydi.

Shay en sonunda bana dönerek saçlarını gözünün önünden çekti. "Sen, sen, vay..." Doğruldu, bacaklarını yatağın kenarından aşağı salladı ama ayağa kalkmadı.

Ağır ağır ona doğru yürüdüm. "Eğer sana ihtiyacım olsaydı, ben... ben olmazdım."

Cevap vermedi ama yutkunduğu zaman aşağı yukarı oynayan âdemelmasını izliyordum.

"Anlıyor musun?" diye sordum. Ellerim titriyordu.

Baştan çıkarma, henüz alışamadığım bir şeydi. Shay'in reddedildiğini hissetmesinden endişelenmiştim, oysa şimdi hâlâ beni kollarına kabul etmeyebilecek kadar öfkeli olduğu düşüncesine karşı sinirleri altüst olan kişi bendim. Peki ya beni odasından atarsa? Alfa dişilerine konulan kısıtlamalar, kovalayan kişi olmama izin vermiyordu; sadece kovalanan olabilirdim. Romantik ilişkilerin gizemli çalışmaları benim için hâlâ bilinmedik bir alandı. Bunun, nabzımın ses bariyerini kırabileceğini düşündüğüm bir hızla atmasına bir yardımı olmadı.

"Evet." Shay konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. Omuzlarını geriye atarak toparlandı ve özenli olsa da yapay görünen rahat bir tavırla dirseklerinin üzerine uzandı. "Sanırım öyle."

"Öyle mi sanırsın?" Ondan sadece bir adım uzaktaydım.

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Eğer gösterirsen yardımı dokunur."

Durdum. *Ona göstermek mi? Burada haddimin sınırlarını fazlasıyla aşıyorum.*

"Tabii eğer..." Hâlâ gülümsüyordu. "Yapmak istemiyorsan."

Sesinde korkudan veya şüpheden eser yoktu, yalnızca gözlerindeki ışıltı onların titreşmesine neden oluyordu. Oradaki meydan okumayı görebiliyordum. İçimdeki kurt diğer alfanın kışkırtmasında karşı hırladı.

Bu bir tercih yapma meselesi değildi. Beni ileri götüren şey sadece içgüdüydü. Üzerinde dikiliyordum, avuçlarımı iki yanına bastırarak onu uzanmaya zorluyordum. Dudaklarım kıvrıldı ve sivrilen köpek dişlerimi ortaya çıkardı. Benden korkup korkmadığını merak ederek derin bir nefes aldım. Ancak korkunun keskin kokusu havaya yayılmamıştı. Sadece Shay'in fırtına bulutlarının şimşeklerle bölünmesine benzeyen kokusu etrafımı sarıyordu ve çift taraflı arzumuzun dumansı kehribar kokusuna karışıyordu.

"Bu tercih değil," derken sesim boğuk çıkıyordu. *Denge. Dengeyi korumam gerekiyor. Lanet olsun.* Bu düşündüğümden çok ama çok daha zordu. Onu o kadar çok istiyordum ki.

Tutkumla mücadele etmeme ve burada –Shay'in odasında, yatağında– olmama izin verilmediğini hatırlamaya çalışmama rağmen düşünme yeteneğim uçup gitti. O kadar yakındı, teni o kadar sıcak ve davetkârdı ki... Onu seviyordum. İçimdeki kurt bir eş için uluyordu. Vücudunun çekimi mıknatıs gibiydi; geri çeviremezdim.

"Öyle değil mi?" Shay gülümsüyordu. "O zaman ne?"

"Bir karar hatası," dedim ikna edici olmasa da.

"Bana uyar." Shay'in köpek dişleri sivrilmişti. Kolları beni sardı ve yatağa doğru çekti. Dönerek beni altına aldı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı öpmeden önce. Ona yakın olmak için yanıp tutuşarak öpüşüne karşılık verdim.

"Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum, Cal," dedi dudaklarını boynuma doğru kaydırarak. "Seni bu nedenle seviyorum. Ama benim yerimin senin yanın olduğunu bilmeni istiyorum. Senin için seçilmiş kişi olmayabilirim ama eşin olmak istiyorum. Senin alfan olmak."

Mevcut olan arzunun etkisiyle birlikte sözleri beni derinden sarstı. Kim olduğumu fazlasıyla anlıyordu. Ne istediğimi... Nasıl yaşadığımı ve sevdiğimi. Bacaklarımı ateş sardı. Ellerimi tişörtünün içine kaydırdım ve parmaklarımı sırtında gezdirdim. Tişörtünü çıkardı. Kalçalarının sınırına kadarki kaslı gövdesinin görüntüsüyle kalbim çarptı, vücudunun geri kalanını örten sadece pijama altıydı. Bir sonraki saniyede onu da aşağıya indirdim.

Geri kalan giysilerim çıkarılırken, beni terk etmeyen kaygılara boğuldum. Shay'in zarar göremeyeceğine güvence vermek için bir geceliğine kendi kurallarımı hiçe saymak. Olabilir miydi?

Sonuçlar ne olursa olsun, Shay'in elleri ve dudakları vücudumun üzerinde gezinirken sorumun ne kadar aptalca olduğunu anladım. Gecenin geç saatinde duygularım hakkındaki şüphelerini yok etmek için Shay'in odasına gelmemiştim. Kendim için buradaydım.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirerek yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Seni seviyorum, Shay," dedim. "Daima."

ALTI

Bunu akşamdan kalmışlık olarak adlandırmalarının bir anlamı vardı. Şafak sökmeden önce kalbim göğüs kafesime çarparken uyandım. Odaya gri ışık süzülüyordu. Bulutlar geceleyin çekilmiş ve gökyüzünü gri bir renge boyamıştı.

Telaşla kıyafetlerimi giyip, Shay uyanmadan önce odadan dışarı çıkarken kendimi usulca azarladım. Shay'i bir kez değil, iki kez yalnız bırakarak kendimi sadece tam bir fahişe gibi hissetmiyor, aynı zamanda dün gece onunla birlikte kalma kararımın olası sonuçlarını omuzlarıma yüklenen ağır taşlar gibi görüyordum.

Odamdan temiz giysiler alarak telaşla duşa giderken zihnim sorularla meşguldü. Ren anlayacak mıydı? Shay böbürlenecek ve bir kavga çıkaracak mıydı? Dosdoğru banyoya girdiğimde sayısız senaryo kurdum ve hepsi de Ren'in, Shay'in ve benim kanımın akması ve antlaşmanın mahvolmasıyla sonlanıyordu. Şu anda ayı biçimindeki Gardiyanlar'la veya bir hayaletle bile karşı karşıya gelmek, aşk hayatımın sonuçlarıyla boğuşmaktan daha cazip geliyordu. Beni bir gölge gibi takip eden pişmanlıktan kurtulmak için derim soyulana kadar vücudumu keseledim. Dün geceyi Shay'le geçirmemiş gibi davranmak istemiyordum. Onunla paylaştığım her temas, her öpücük iyi hissettiriyor ve onu daha fazla istememe neden oluyordu ancak kendimi gruba deşifre etmek, görevimizi tehlikeye atabilirdi. Geceyi Shay'in kollarında geçirmekle ilgili anılar tenime sıcak bir ürperti yaysa da bu düşünceyi zihnimden uzak tutmak zorunda olduğumu biliyordum.

Daha önce de birçok defa başıma geldiği gibi, sorumluluk ve tutkunun arasında kalmıştım. Kalbimin sesini dinlediğimde tehlikeye atılacak çok şey vardı; bu andan itibaren devreye aklım girmeliydi. Eğer şimdi eşimi seçersem sallantıdaki antlaşmamız yerle bir olabilirdi.

Haldis Tugayı'na gittiğim zaman Anika ve Pascal oradaydı. Tordis Rehberi'nin yanında tanımadığım bir grup arayıcı vardı. Beni oldukça şaşırtan şeyse Ren'in ortalarında olmasıydı, yanındakilere talimatlar veriyor gibi görünüyordu. Onların Pascal'ın tuzak ekibi olduklarını tahmin ettiğimde titredim. Ren'in planı iyiydi ancak kendini çok çabuk tehlikeye atıyordu.

Ren başını kaldırdı, düşüncelerimi neredeyse okumuş gibiydi. Başıyla bir selam vererek, dikkatini tekrar ekibe çevirdi. Gruplarına katılma ve akranım olan alfanın yanında yönetme isteğimi bastırdım. Ama bu benim mücadelem değildi. Bugün olmazdı.

Ethan ve Sabine odaya birlikte girdiler. Gözlerimi onlara dikmemeye çalıştım. Ne konuşuyor ne de birbirlerine dokunuyorlardı ama iki santim uzak olsalar bile doğanın gücünü görmek mümkündü. Onları görmek birden içimi rahatlattı. En azından romantik güçlüklerle uğraşan sadece ben değildim.

Rahat davranabilmek için elimden geleni yaparak onlara yaklaştım. "Günaydın."

"Selam, Calla." Sabine şüpheyle bana baktı. Belli ki rahat davranmak gibi bir hünerim yoktu.

Ethan sadece başıyla selam verdi.

"Treni kaçırdık mı?" diye sordu Connor. Hemen arkasındaki Adne'yle birlikte ağır ağır içeri girdi.

"Aslında tam zamanında geldiniz," dedi Anika.

"Kahretsin."

Connor, Anika'yla konuşmasını sürdürürken Adne bana el salladı.

"Hey." Bir el omzuma dokununca sıçradım.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Ren.

"Ha... evet." *Şimdiye kadar her şey iyi.*

Shay, Mason ve Nev'le birlikte içeri girdi. Hepsi de sandviç ve meyve yiyorlardı. Fırından yeni çıkmış ekmeğin kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

"Aç mısın?" Ren sırıtıyordu.

"Kahvaltıyı atladım."

"Paylaşmak için bol bol var." Mason bana bir sandviç uzattı. Beni Shay'e bakmaktan alıkoyan kaygı değil de açlıkmış gibi sandvice saldırdım. Shay, Ren'in tam yanındaydı. Bir şey olmasını bekleyip duruyordum. Yapmacık bir gülümseme, kibirli bir bakış; geceyi nerede geçirdiğimi Ren'e belli edecek herhangi bir hareketi bekliyordum. Sandvicin tadı ve kokusu ne kadar leziz olursa olsun, yuttuğum zaman mideme taş oturmuş gibi hissettim.

Duştayken derimi kızartıp dakikalarca acı verecek kadar sert keselediğimi göz önünde bulundurduğumda, Shay'in kokusuna ait bütün izleri üzerimden sildiğimi umuyordum ama bakışlarıyla karşılaşmaya cesaretim yoktu. Şimdiyse yakınımda olduğu için bacaklarımı birbirine dolaştıran yağmurun ıslattığı yaprakların kokusunu alabiliyordum. Ateş yanaklarıma hücum etti.

Dikkatimi başka yöne çevirmek için umutsuz bir halde Ren'e yoğunlaştım. "Peki ya sen? Gece iyi uyudun mu?"

"Pek sayılmaz." Yüzünü buruşturdu.

Ren'in Shay'in odasının kapısından geçtiğini ve neler yaptığımızı duyduğunu hayal edince ses tonumu normal düzeyde tutmak için çaba gösterdim. "Odan yeterince rahat değil mi?"

Güldü. "Sorun o değildi."

Nabzım deli gibi atmaya başladı. Bir şekilde anlamış olmalıydı.

Ren şakaklarını ovdu. "Misafirim vardı."

"Anlamadım?" Sesim kesinlikle hoşlanmadığım yüksek bir perdeden çıkmıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Silas sendeleyerek ve soluk soluğa içeri girdi. Kömür karası saçları olmasa onu tanıyamayabilirdim. Özenti *rock*'çı kıyafetlerini klasik Arayıcı kıyafetleriyle değiştirmişti. Belinden sallanan kınında bir kılıcı bile vardı.

"Kaçırdım mı? Geciktim mi?!"

Anika kaşlarını çattı. "Sana bu görevde özel bir ayrıcalık sunmam göz önünde bulundurulursa zamanlaman kesinlikle daha iyi olabilirdi."

"Özür dilerim, Anika." Silas çılgın saçlarını yüzünden geriye attı. "Seyahatte hangi yazma araçlarını kullanacağıma karar veremedim. Kurşun kalem ve dolma kalem koydum; her birinden birer tane ve bir de Moleskine." Gururla onları kaldırdı. "Ayrıca neredeyse bütün gece yeni elemanımıza eğitim verdim."

Ren, Silas'ın dikkatini çekecek kadar sesli sesli iç geçirdi.

Kâtip yüzünü ekşitti. "Oldukça zor bir öğrenci."

"Silas?" Gözlerimi Ren'den çılgın saçlı bilgine çevirdim. "Misafirin o muydu?"

"Hâlâ kıskanıyor musun?" Ren bana göz kırptı.

"Kıskanmamıştım ki," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi Ren. "O halde o canavarsı ses tonu senin normal konuşma sesin mi?"

Yanaklarım tekrar alev aldı ancak bu defa Shay'le geçirdiğim mahrem geceyle ilgisi yoktu.

"Dostum, takım değiştirmek istiyorsan aramıza hoş geldin." Mason sırıtıyordu. "Ama sen bu acemi çaylağın yaptığından daha iyisini yapabilirdin."

Silas'ın yüzü pancar gibi kızardı, kekeliyordu. "Görevimiz hakkında ona hayatî bilgiler veriyordum."

Mason omuzlarını silkti. "Yatak odasında olan her şey hayatîdir."

"Doğru söylüyor." Nev kolunu Mason'ın omzuna attı.

Silas ağzını açıp kapatıyordu ama sesi bir türlü çıkmıyordu. Ren onun gönlünü aldı.

"Bana senin ne kadar özel olduğunu anlattı," dedi Shay'e düşmanca bir gülümsemeyle bakarak. "Senin yüzlerce çağ öncesindeki büyükannen Eira bir şeytanın metresi olunca, bu karmaşanın içine düşmemize neden olmuş."

"Hatırlattığın için teşekkürler," dedi Shay. "O halde Calla ve senin, düğününüzde pasta yerine neden boğazımı kesmeniz gerektiğini de artık biliyorsun. Bunu yapmamış olmanız ne kötü."

Ren dikleşti. "Vail'den sağ salim kurtulduğun için üzgün değilim. Geride kalanlara gelince... bunun nasıl tersine döneceğini göreceğiz, değil mi?"

Shay hafifçe gülümsedi. "Kesinlikle göreceğiz." Soluğumu tutarak Shay'in, odasına gittiğimi ima edip karşı darbeyi vurmasını bekledim. Ancak o sadece diğer alfaya öfkeyle baktı. Hepimizin şansına, Shay'in beyni tamamen erkekliğinin egosuyla hareket etmiyordu.

"İhtiyacın olan bütün bilgileri vermedim." Dersleri tekrar gündeme gelen Silas biraz olsun kendine gelmişti. "Bana hırlayıp durdun."

"Bana ucube diye hitap ettin." Ren'in dişleri sivrilmişti. "Ne bekliyordun ki? Öpücük mü?"

Silas ona aldırış etmedi. "Ben sadece gerçekleri ifade ediyordum. Gardiyanlar tabiat kanunlarının çarpıtılmasıyla yaratıldılar. Sen bir..."

Ren'in eli Silas'ın boğazına yapıştı ve onu ayaklarının ucuna basacak şekilde kaldırarak hırlar gibi konuştu. "Tekrar söyle ve ne kadar pişman olacağını gör."

Adne, Ren'in kollarını kavradı ve onu Kâtip'ten uzaklaştırmak için çekti. "Kötülük etmek gibi bir niyeti yok."

Ren, Silas'ı bırakırken Adne'ye gülümsedi. "Sadece emin olmaya çalışıyordum."

Adne onun gülümsemesine kahkahayla karşılık verdi. "Hepimiz hafife alınacak biri olmadığını biliyoruz, ağabey, bunu kanıtlamak zorunda değilsin."

"Onu kurtarmaya geldiğin için şanslı." Ren kolunu kızın omuzlarına attı. "Bu iki defa oldu."

"İki defa mı?"

"Dün gece ve şimdi," dedi Ren.

"Geç saatlerde ayaktaydım," dedi Adne. "Ren'in kapısının önünden geçerken Silas'ın ders verdiğini duydum ve durum çirkinleşmeden içeri girmem gerektiğini düşündüm."

"Çirkinleşme sınırını aşmıştık," dedi Ren. "Ama henüz şiddet sınırına ulaşmamıştık. Zamanlaman kusursuzdu."

"İşte ben böyle harikayımdır." Adne sırıttı. "Ayrıca seninle benim tamamlamamız gereken çok şey var."

Ren şimdiye dek onda hiç görmediğim bir şefkatle Adne'nin gülüşüne karşılık verdi. Connor da bu çifti seyrediyordu. Dudaklarında buruk, acı bir gülümseme belirince onun, çocuklarını bir arada görmesi için Monroe'nun burada olmasını dilediğini fark ettim.

"Kitap kurdunun burada ne işi var bu arada?" Connor bakışlarını Adne ile Ren'den, Anika'ya çevirdi.

"Sizinle birlikte geliyorum." Silas not defteri ile yazı araç gereçlerini omzundan sallanan sırt çantasına soktu.

"Cehenneme git!"

Silas göğsünü kabarttı. "Bunlar son günler. Yaşanan olaylar kayıt altına alınmalı."

Connor, Anika'ya yalvarırcasına bir bakış attı. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"O haklı, Connor." Anika hafifçe gülümsedi. "Ayrıca buna emsal gösterilecek bir olay da var. Kâtipler, 'tarihî' olarak tanımladığımız görevler için çekirdek ekipler oluştururlar."

"Profesör oyunumuzu karıştırabilir," diye araya girdi Ethan.

Anika başını iki yana salladı. "Kişisel hislerinize karşın Silas, bütün Arayıcılar'ın alması gerektiği gibi operasyonlar ve çarpışmalar için dört dörtlük bir eğitim aldı. Gidiyor."

"Bunun yerine, gelecek kuşaklar için her şeyi adım adım kaydedeceğimiz bir ses kayıt cihazı veremez misin?" diye sordu Connor.

"Saçmalama," dedi Silas. "Scion çığırına damgasını vuracak ince ayrıntıları gözlemlemek şöyle dursun, bir cümleyi bile toparlayamazsın."

"Çığır mı?" diyen Shay güldü. "Şimdi de çığır açan mı oldum?"

Silas ona öfkeyle baktı.

"Tamam." Connor, Anika'ya sırtını dönerek Adne'nin yanına yürüdü. "Sakın yolumuza çıkma."

"Ekipler belirlendi mi?"

"Neredeyse," diye cevap verdi Ren. "Sabine, tuzak ekibine katılacağını umuyorum."

Sabine'in kaşları kalktı. "Sen mi yönetiyorsun?"

Ren başını onaylarcasına salladı.

Sabine, Ethan'a bir bakış attı, Ethan başını olumsuz bir şekilde sağa sola sallıyordu. "Ben Scion'la birlikte Tordis'e gidiyorum."

Sabine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak çenesiyle Ethan'ı gösterdi. "O nereye ben de oraya."

"Arayıcı mı?" Ren başını bir yana eğerek onu merakla izledi. "Gerçekten mi?"

"Bir soru daha sor da kulağını ısırayım, Ren." Sabine gülümseyince köpek dişleri ışıldadı.

Ethan sessizce duruyordu ama ağzının bir kenarının gülümser gibi kıvrıldığını gördüm. Ren tekrar karşı çıkmaya çalışınca yanında duran Adne dirseğiyle onu dürttü. Alfa kız kardeşine bir bakış attı. Adne başını iki yana sallayınca Ren omuzlarını silkti.

"Eğer gerçekten istediğin buysa," dedi.

"Tuzak ekibinde onun yerini alacağım," diyen Nev, Sabine'e göz kırptı. "Sabine, Tordis'e gidip erkeğinin yanında kalabilir."

"Isır beni," diye hırlayan Sabine, Ethan'a biraz daha yaklaştı. Ethan gülmek ile kaçıp gitmek arasında karar verir gibi görünüyordu.

Cevabı bildiğimi düşünmeme rağmen, "Bryn nerede?" diye sordum.

"Ansel'ın yanında kalıyor," dedi Mason. "Tess bugün onunla bahçede biraz çalışmak için izin aldı. Bryn, onun yanından ayrılmayacak."

Başımı salladım, böyle bir şeyin olacağını tahmin ediyordum. Bryn'ın, Ansel'ın yanında olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Her ne kadar betamın yanımda mücadele etmesinin faydası olacaksa da onun sonsuz bağlılığının, kardeşimi kendinden nefret etme döngüsünden çıkaracağını ummak daha iyiydi.

"En iyisi bu," dedim. "Bryn ait olduğu yerde."

Gözlerim bir anlığına Shay'inkilerle buluşunca kalbim tekledi. Yosun yeşili gözlerindeki zeki pırıltı haricinde hiçbir şeyi ele vermiyordu. Üçümüzün arasında ne kadar derin bir aşk, şehvet ve kıskançlık dolaşıyor olsa da bu sabah yüzleştiğimiz bir başka mücadele vardı.

"Tamam, Nev," dedi Ren. "Neden gelip ekiple tanışmıyorsun? Biraz sonra gideceğiz. Fransızca konuşmuyorsun, değil mi?"

"Şimdi de dil bilmek mi gerekiyor?" Uzaklaşırlarken Nev gülüyordu. "Dostum, ben gönüllü olmadan önce bunu söylemen gerekirdi."

Daha küçük ekibimiz ve diğer Arayıcılar, Anika'ya yaklaşarak emirleri bekledi.

"Hazır olduğun zaman, Pascal." Anika, Tordis Rehberi'ne işaret etti.

Pascal, ekibinin bir üyesine başını sallayınca, adam kemerinden çıkardığı hançerlerle bir kapı dokumaya başladı.

"Gardiyanlar'ın ne zaman tuzağa düşeceklerini nasıl bileceğiz?" diye sordum.

"Pascal'ın yalnızca beş dakikasını alır," diye cevap verdi Anika.

BELONGS TO KAOS TEAM

Connor güldü. "Olay çıkarmakta çok iyidir."

"*Merci.*" Pascal, Connor'a sırıttı.

Pascal, Ren ve ekipleri parlayan kapıdan geçerken Anika elini kaldırarak onları selamladı.

Durduğum yerden parlak, beyaz ve saf mavilikten başka bir şey göremiyordum. Kar ve gökyüzü. Nev biçim değiştirip kapıdan koşarak geçince, sert bir yumru boğazımı tıkadı. Ren hâlâ insan biçimindeyken bize doğru döndü. Gözlerime baktı, gülümsedi ve ardından kömür grisi bir kurt, ekibin peşi sıra koştu.

Bir saniye sonra kapı kapandı.

"Peki ya şimdi?" diye sordum. Yumruklarımı sıkmıştım. Bir mücadele verilmek üzereydi ve ben orada değildim. Derim o kadar gerilmişti ki... Savaşın içindeki bir kurt olmak istiyordum. Ben buydum. Her zaman böyle olmuştum.

"Bekliyoruz," dedi Anika sevimli bir gülümsemeyle bana bakarak. Gözlerine baktığımda, onun bir İbre olarak emirler verdiğini ama nadiren kavgaya karıştığını fark ettim. Gözbebeklerindeki çeliksi ışıltı bana, onun da benim kadar mücadeleyi kaçırmaktan nefret ettiğini söylüyordu. Odada saat yoktu ama nabzım gittiklerinin her dakikasını gösterir gibi atıyordu. Odada ileri geri volta atan Anika birden durdu. "Şimdi, Adne."

Adne çoktan hareket etmeye başlamıştı, aniden dokumasının karmaşık dansında kayboluverdi. Birçok renkteki parlak ışık hançerinden süzülerek kıvrılıyor, örülüyor ve kapımız olacak şekli meydana çıkarıyordu.

Neyin kapısı?

Tordis ileride uzanıyordu. Eğer başarırsak Shay, Elementler Haçı'nın ilk kılıcına sahip olacaktı. Haldis'in iç kısımlarındaki Logan'ın iğrenç yaratığını hatırlayarak titredim. Acaba Tordis'in içine ne saklanmıştı?

BELONGS TO KAOS TEAM

"Tamam." Adne güçlükle soluyordu. Connor kolunu sarınca ona yaslandı.

"İyi misin?" diye sordu Connor.

Adne başını salladı. "Tam üzerinde olmamızı sağlamaya çalıştım."

Ethan kapıya doğru yürüdü. Kurt biçimindeki Sabine, onun ayaklarının hemen yanında duruyordu. Ethan kapıdan geçmeden önce Anika'ya başıyla selam verdi.

Kapının olduğu tarafa dikkatle baktım. Işıldayan geçidin içinden ara ara siyah sarp kayalıklarla kesilen karın neredeyse kör edici beyazlığını görebiliyordum.

Belime değen hafif bir temas sıçramama neden oldu.

"Özür dilerim." Shay, bana gülümsüyordu. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim muzipçe sırıtarak. "Gergin misin?"

"Hayır." Omuzlarını geriye attı. "Ben Seçilmiş Kişi'yim unuttun mu?"

Sırtına bağladığı kar baltalarını göstermek için arkasını dönünce ona güldüm.

"Şans getirsin diye," dedi. "Ve bir başka dağa tırmanacağımız için."

"Şanstan daha fazlasına ihtiyacımız olacak." Connor güldü ve bize sürtünerek kapıdan geçti. Geriye doğru Moleskine'ini çekmiş ve çoktan notlar karalamaya başlamış olan Silas'a nefret dolu bir bakış fırlattı. "Utandırıcı herhangi bir şey söylemeyin, çocuklar çünkü görünüşe bakılırsa buradan her şey kayıt altında."

Adne ayağını yere vurdu. "Çocuklar kıpırdayabilir misiniz lütfen? Bunu ne kadar çabuk halledersek diğer ekip o kadar memnun olacaktır."

"Tabii, efendim!" Shay sırıttı. Dönüp Connor'ı takip etmeden önce elimi tutarak parmaklarımı sıktı. Gitmesine izin vermek yerine, onu kendime doğru çekip parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Senin şansa ihtiyacın yok," dedim. "Ama yine de baltaları aldığına sevindim."

Beni kendine çekti ve Connor ıslık çalıncaya kadar uzun uzun öptü. Shay beni bırakırken başını iki yana salladı ve Arayıcılar'ın peşinden kapının içinden geçti.

Shay'in sıcaklığı yerini soğuk bir dokunuşa terk etti. Aşağı baktığımda Mason'ın kurt biçiminde beni süzdüğünü gördüm. Biçim değiştirdim ve Mason'ın zihnimdeki sesiyle karşılaştım.

Lideri takip et. Önce hanımefendiler.

Ben hanımefendi değilim ve bunu sakın unutma. Omzunu dişledim.

İyi bir nokta. Mason dilini sallıyordu. Aklı başında *hanımefendilerin kendilerini o şekilde öptürdüklerini sanmıyorum.*

Kapa çeneni, Mason.

Söyle bana. Kuyruğunu sallayarak havladı. *Eğer Ren hâlâ odada olsaydı, âşık oğlanın sana bu kadar yanaşmasına izin verecek miydin?*

Kapa çeneni dedim.

Ben sadece Nev'den ne tür tuhaflıklar görebileceğimi öğrenmek istiyorum. Yan tarafını ısırdığım zaman havladı, onu parlayan kapının içinde kovaladım.

Kapının diğer tarafında yere inince beynimin içinde iki düşünce canlandı. Bu düşünce, ciğerlerime dolanın şimdiye kadar soluduğum en soğuk ve en temiz hava olmasıydı.

Buz gibi havayı içime çektim. Ne kadar yüksekteydik?

Etrafıma bakınca cevabımı aldım. Ayaklarımın altındaki eğim imkânsız gibi görünen bir açıdaydı. Eğer bir adım atarsam, dağın dibine ininceye kadar duramayacağımdan emindim. Diğer tarafa döndüğümdeyse, süzülerek geçen bir bulutun kısmen kapladığı mavi gökyüzünü görebiliyordum. Görüş hizamda duran bir buluttu bu.

Shay ayaklarını dikkatle yere basarak yavaşça döndü. "Neredeyiz?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Dört bin dört yüz metre yükseklikteyiz," diye hemen yumurtladı Silas. "Yedi derece enlemde ve kırk sekiz derece boylamdayız."

"İsviçre Alpleri'nde," diye açıkladı Adne kapıyı kapatırken. "Mürren'den çok uzak değiliz."

Hançeriyle birkaç adım ötemizdeki volkanik sarp kayalığı gösterdi. "Tordis'in geçidi burası."

Shay gözlerini siyah duvara dikti ve zihnimden geçeni seslendirdi. "Ama giriş yok."

"Bir giriş var," dedi Adne kemerinin arkasındaki askılardan büyük keskin çivileri çekerken. "Sadece görmesi zor."

Ethan çoktan karanlık yüzeye doğru yürümeye başlamıştı. Oraya ulaştığı zaman ellerini yukarı kaldırdı ve yana doğru yürüyerek ellerinin ayasını boylu boyunca kayanın yüzeyinde gezdirdi. Durdu, hafifçe inledi ve ortadan kayboldu.

Sabine inleyerek duvara koştu. Kenarını kokladı ve siyah, sert kayayı tırmıkladı. Aniden ona doğru bir el uzandı. Sabine acıyla uluyarak geriye sendeledi. İleri atıldım, dağın yamacından sonu olmayan bir düşüşe geçeceğinden çok korktum. Ayaklarımı karın içine gömmüş bir halde kalçalarımın üzerine doğru gerilirken çenem ensesine gömüldü.

Bırak, Calla. Sabine hırlıyordu.

Yerçekimi kanunu tersine işlemeden olmaz. Ben de hırladım.

Mason yanımıza yetişti. *Onunla kavga etmeyi kes, Sabine. Bu uçurumdan aşağı düşmek istemezsin. İç açıcı bir krep olmayacaksın.*

Sabine hırlasa da çabalamaktan vazgeçti.

Teşekkürler, Mason. Sabine'i tutuyordum ve muhtemelen dişlerimi ona gereğinden fazla gömmüştüm ama neredeyse ikimizi de istenmeyen bir gökyüzü dalışına maruz bırakacaktı. Sinirlenmiştim.

İkimizin de dik durduğumuzu hissettiğimde onu serbest bıraktım. Sabine tekrar kaya duvara dönmeden önce bana kindar bir bakış fırlattı.

BELONGS TO KADOS TEAM

Ethan'ın başı ve eli birdenbire ortaya çıkıverdi sanki bu uzuvları vücudundan ayrılmış siyah yüzeyin üstünde yüzüyormuş gibi görünüyordu. "Özür dilerim! Ben sadece size yolu göstermeye çalışıyordum."

Sabine'le birlikte Ethan'ın bedensiz başına doğru yürüdük. Kaya duvarı incelediğimde, Ethan'ın bedeninin geri kalanının nerede saklı olduğunu hâlâ göremiyordum. Onun tam üzerine gelinceye kadar bunu göreceğim de yoktu. Dağın üzerinde, bir yara izini andıran kıvrımlı bir açıklık vardı. Ethan'ın ötesinde yalnızca karanlık uzanıyordu. İnlemek istiyordum ama bunu bir hırıltıyla gizledim.

Shay hemen arkamdaydı. "Ne kadar davetkâr."

Ethan geri dönerek bizi çağırdı. "Gidelim."

Acı ve öfkeyle dolu bir feryat beni etrafımda döndürdü. Dik yamaçtan yukarı hızla çıkarken kar ve buzu birbirine katan şey bir ayıydı. Ancak bu şimdiye dek gördüğüm en büyük ayıydı. Gövdesi, Haldis yakınlarında Shay'e saldıran boz ayının iki katıydı. Bu yaratık buz çağından kalma bir şey gibiydi.

"Ethan!" diye bağırdı Connor. "Biri diğer ekibin gözünden kaçmış gibi görünüyor."

Ethan'ın okuyla yayı vücudunun geri kalanından önce kayanın yarığından göründü. Tamamen ortaya çıkıncaya kadar oklarını fırlatmaya çoktan başlamıştı. Sabine, Mason ve ben uçuşan okların arkasından gittik.

Aşağı doğru yaptığımız saldırı yerçekiminin yardımıyla oldukça hızlıydı. Ayıya çarptığımız zaman kontrolümüzün hiç olmayışı, ilk saldırının kaydadeğer olduğu anlamına geliyordu. Yaklaştığımızda bakır ve tuz kokusu aldım. Ayı yaralanmıştı.

Diğer saldırı ekibi tarafından yaralanmış. Sürü arkadaşlarıma zihnimden düşünce gönderdim. *Yarayı bulmaya çalışın.*

Anlaşıldı, patron. Mason havaya fırladı. Ayının arkasına geçerek geri yuvarlanmamak için dişlerini hayvanın omuzlarına geçirdi.

Mason'ın yükseğe çıkarken, Sabine aşağıya indi. Ayının altına girebilmek için ayaklarını gererek kendini yamaca doğru yasladı. Ayı tam üzerindeyken Sabine saldırdı. Ağzı ayının belinin alt kısmını kavramıştı.

Ayı kükreyerek yavaşladı. Dönerek daireler çiziyor, kurtları üzerinden atmaya çalışıyordu. Kıpırdadığında yan tarafındaki derin yarayı gördüm. Sıçradım ve elimden geldiği kadar sert bir şekilde kanayan yaraya saldırdım. Ayı arka ayaklarının üzerinde yükselerek hiddetle haykırdı. Mason ve ben uçtuk ve gövdelerimiz karla kaplı yamaca çarptı. Ancak sökücü dişlerimizden umutsuzca kurtulma çabası, ayının dengesini bozmuştu. Geriye doğru devrildi. Hâlâ karnına yapışmış bir halde olan Sabine, artık sırtüstü yatan ayının üzerindeydi. Sabine, bir saniye bile kaybetmeden ayıya saldırarak karnını parçaladı. Ayı ona doğru sallandı ama Sabine sıçrayarak yolundan çekildi.

Ayı ters dönmeye çalışıyordu ama Sabine'in saldırısı ölümcül olmuştu. Buzun üstüne fışkıran kan, uçurumun kenarına doğru akan kırmızı bir dere oluşturuyordu. Ayı bir kez inledikten sonra durdu.

Başka var mı? Mason burnunu rüzgâra doğru kaldırdı.

Görebildiğim kadarıyla yok. Sabine'e döndüm. *İyi işti.*

Burnunu çekti. *Neyse.*

Yamaçtan hızla yukarı çıktık.

"Temiz miyiz?" diye sordu Ethan.

Biçim değiştirdim. "Yalnızca bir tane vardı."

"Güzel." Yayını omzuna astı. "Gerçi şaşırmadım. Pascal'ın ekibi boş değildir. Birini bile gözden kaçırmaları onu deliye döndürecektir."

"Uzaklaşmayacağını düşünmüş olmalılar," dedim. "Ayı zaten yaralıydı. Sabine hemen işi bitirdi."

"Bundan eminim," diyen Connor uzandı ve Ethan'a yüksek sesle fısıldadı. "Hey, dostum, kız arkadaşın pek ürkünç."

Ethan ona öfkeyle bakarken Sabine de hırladı.

Connor, Sabine'in dişlerini gösterdi. "Bak. Şuna bak."

"Isırılmaya can atıyorsun," diyen Adne önlüğünün arkasını kavrayarak, onu Sabine'in burnunun ulaşamayacağı bir yere çekti. "İyi geçinelim."

Ethan güldü ve tekrar mağaranın içine girdi.

Sabine, Arayıcı'yı takip ederken Mason da onun yanında yer aldı. Bense Sabine'le aramda birkaç adımlık mesafe bıraktım, Shay'in hemen yakınımdan takip ettiğini hissedebiliyordum. Omzumun üzerinden geriye bakınca Connor, Silas ve Adne'nin grubumuzu geriden takip ettiğini gördüm.

Ethan bir işaret ışığını yakınca karanlık kırmızı bir ışıkla parladı ve duvarları, kayalardan kan akıyormuş gibi gösteren kırmızı ışığa boğdu. Tünel dardı. Ethan'ın zar zor sığdığı ölçülerdeki geçitten zorlukla yürüdük. Ethan homurdanarak ilerlerken nefesimi tuttum. Mağaranın pürüzlü duvarlarının arasında yan yana ilerlemek için insan biçimini almak zorunda kaldık.

Mağaranın içine sürekli üfleyen rüzgâr, kasvetli ve huzur kaçırıcıydı. Ethan'ın fişeği söndü ama karanlığa gömüleceğimiz yerde geçitteki aydınlık devam ediyordu. Artık kırmızı olmayan duvarlar yumuşak bir matlığa bürünmüştü. Ethan'ın nefesinin kesildiğini duydum.

Omzunun üzerinden bize baktı. "Yalnız değiliz."

"Gardiyanlar mı?" diye sordu Connor.

Ethan başıyla onayladı. "Üç kişi. Hâlâ insan biçimindeler."

Yanına doğru sürünerek ışığın içine dikkatle baktım. Tünel, dağın dışında neredeyse mükemmel bir daire oluşturmuş karla kaplı bir kovuğa açılıyordu. Dış dünyadan gizlenmiş olan alana sadece bizim geçtiğimiz dar geçitten ulaşılabilirdi. Açık alanın diğer tarafında dağın yamacı devasa bir buz duvarıyla kaplıydı. Yüzeyine çarpan güneş ışığı, değerli bir taş gibi sayısız mavi ışıltılar meydana getiriyordu. Parlak

yansıma buzdaki girişin hatlarının görülmesini imkânsız kılıyordu ancak Tordis'in o buzulun içinde olduğunu biliyordum.

Ancak Tordis ve bizim olduğumuz tarafın ortasından gökyüzüne doğru bir duman yükseliyordu. Küçük kamp ateşinin etrafında üç kişi toplanmıştı. Dağda ani değişen sert hava koşullarına uygun, tepeden tırnağa kış giysilerine bürünmüşlerdi.

"Hâlâ şaşırtma avantajına sahipken saldırsak iyi olur," dedi Connor.

"Öyle bir avantajımız olduğunu sanmıyorum," dedi Ethan. "Ortaya çıkmamızı beklediklerine bahse girerim. Geçmişte bu bölgede keşif yapmıştık ve ilk geçidin ötesinde Gardiyanlar'a rastlamamıştık. Bu grup yeni."

"Bekçiler bölgelerdeki gözetimlerini sıklaştırıyor," dedi Shay. "Parçalar için geleceğimizi biliyorlar."

"Şu anda bununla ilgili yapabileceğimiz pek fazla bir şey yok, değil mi?" diyen Connor kılıçlarını çekti.

"Dur." Elimi kolunun üzerine koydum.

"Ne için durayım?" dedi Connor.

"Onlar Gardiyan," dedim. "Bizim gibi."

"Bir nevi." Ethan kaşlarını çattı.

"Onlarla konuşmama izin verin."

"Sen delirdin mi?" dedi Ethan. Yayını omzundan indirmişti.

"Delirmedi," dedi Shay. "Daha çok müttefik olması iyidir. "Belki ayılar da şikâyetçi çalışanlardır."

Ethan, Shay'e solgun bir bakış attı.

"Hemen arkamda olacaksınız," dedim. "Herhangi bir şey ters giderse saldırırsınız. Güvende olacağım."

Connor, omuzlarını silken Ethan'a baktı. "Alfa o."

"Tamam, Calla," dedi Connor. "Denemeye değeceğini düşünüyorsan git. Yalnızca ayıların aksi ve inatçı hayvanlar olduğunu aklından çıkarma."

"Ve kötü koktuklarını," dedi Ethan.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedim. "Tek başıma daha az tehditkâr olurum."

"İyi şanslar," dedi Shay, ben dar geçitten güneş ışığına doğru süzülürken.

Açıklığa adımımı attığım anda, üç Gardiyan da ayağa kalkarak beni seyrettiler. Elimi kaldırarak salladım ve düzenli adımlarla ilerledim. Biçim değiştirmediler ve ben de bunu umut verici bir işaret saydım. Oldukça belirgin olan ayı kokusu beni sarsınca burnumu buruşturdum. Ethan, kokuları konusunda yanılmıyordu. Berbattı.

Gardiyanlar'dan biri parkasının kapüşonunu geri iterek ilerledi. Koyu renk gözleri ve bakır renginde örgülü saçları olan bir kadın beni süzüyordu.

"Pourquoi vous êtes ici, le loup?"

Neden buradasın, kurt?

Üç buçuk sene süren Fransızca dersim bu kadarını anlamamı sağlamıştı. Kurt. Ne olduğumu biliyordu. Ancak ona Fransızca cevap vermem mümkün değildi.

"Arkadaşlarım ve ben bir şey arıyoruz," dedim kadının İngilizce konuştuğunu umarak.

Gülümsedi. "Arama yapan arkadaşların var." Ağır Fransız aksanı bile *arama* kelimesine yaptığı kindar vurguyu gizlemiyordu.

"Arayıcılar bizim türümüzün dostlarıdır." İlerlemeye devam ettim. Diğer iki Gardiyan ilk kadının yanında koruma pozisyonuna geçtiler. "Efendilerimiz tersine inanmamızı sağladılar ve bu bizim zararımıza."

"Bu genel iddiaları söyleyen kişi bir çocuk," dedi kadın. "Belki genç olduğun için kandırılmışsındır."

"Savaş hakkındaki gerçeği öğrendim," dedim. "Ve yanlış tarafta savaşıyoruz."

Kadın güldü ve sırtan arkadaşlarına baktı. "Hayır, *petite loup*, arkadaşların bu savaşı kaybedeceklerini bildiklerinden, seni oyuna getirmek için sadece daha çaresizce hareket ediyorlar."

Beni sarsan şiddetli rüzgârın etkisiyle mi yoksa kadının ses tonundaki acımasızlıktan mı titrediğimi bilmiyordum.

"Kurtlar aptal olabilir." Elini kaldırdı ve tırnaklarının uzayarak pençe halini almasını seyrettim. "*Mais nous ne craignons pas la guerre*."[2] Bir sonraki an devasa hayvanın karartısı güneş ışığımızı engelledi. Geri geri yalpaladım.

"Calla!" Devasa dişi ayı bana vururken Shay'in bağırdığını duydum. Karın üzerinde yuvarlanmaya başladım ve takla atarken kurt biçimini aldım.

Ayaklarımın üstünde doğrulmaya çalışırken ayı kükredi ve koyu renkli postuna giren oku pençeledi. Ayının öfkesi, kulakları sağır edici feryatlarına yansıyordu.

Oklar havada uçuşuyordu. Onlara aldırış etmeyen dişi ayı bunun yerine bana saldırdı. Saldırısına kendimi hazırladım, Mason ve Sabine'in diğer Gardiyanlar'ın saldırısını karşılamak üzere hızla öne atıldıkları gözüme ilişti.

Açık kahverengi kürkün görüntüsü gözüme çarpınca, mücadelede yalnız olmadığımı anladım. Shay, ayı bana ulaşmadan hemen önce yan tarafına vurdu. Çarpma, ayıyı savunmasız yakalamıştı. Başını çevirdi ve o anda saldırarak çenemi boynuna kenetledim. Dişlerim kalın tendonlarını parçaladı ancak nefes borusunu kesecek kadar güçlü ısıramadım.

---

2 (Fr.) "Ama biz savaştan korkmuyoruz." (ed.n.)

Arka ayaklarının üzerinde kaltı. Hâlâ ona yapışmış olduğumdan, bir bez bebek gibi boynundan aşağı sallandım. Shay alt tarafımdan havlıyordu; ayı acıyla hırlayınca onun tekrar saldırdığını anladım. Arka ayaklarımla tekme atarak ayıyı kendimden uzaklaştırdım. Zarif bir şekilde olmasa da etrafımda dönmeyi ve ayaklarımın üzerine inmeyi başardım.

Ayının boğazında açtığım yaradan ve Shay'in, yan tarafındaki ısırıklarından kan fışkırıyordu. Şimdi Connor da Shay'in yanındaydı, bir elinde kılıç ve diğerinde geniş bıçaklı bir katara tutuyordu. Shay, ayının dikkatini üzerinde tutarken, Connor sessizce yaklaştı. İnanılmaz bir hızla ayının boynundaki yarayı keserek genişletti ve ardından katarayı göğsüne soktu. Ayı titredi. Connor, ayı yere yığılmadan hemen önce bıçağını çekip geri kaçmaya yetecek zamanı bulabilmişti.

"Gidelim," dedi Connor, diğerlerine doğru koşarak.

Biri siyah, diğeri küllü kahverenginde iki ayı üzerine çullanırken, tam kenara sıçradığı sırada Sabine'in yanına geldik. Kabarık siyah tüyleri olan ayı kükreyerek cansız bir halde yere düştü. Ethan'ın oku ayının bir gözünden dışarı sarkıyordu.

Kahverengi ayı pençesiyle sıradan gibi görünen bir hamle yaptı, ama vuruşu Sabine'in yuvarlanmasına neden oldu. Ethan bağırarak onun yanına koştu. Ayı kükredi ve sarsılmış olan kurda saldırdı. Mason, ayıyla Sabine arasında duruyordu.

Bir bıçak Shay'le benim yanımdan döne döne geçti. Connor'ın kılıcının keskin çeliği ayının yan tarafına saplandı. Ayı haykırdı ama yere düşmedi. Connor küfretti. Kendimi ayının arka ayaklarına atıp kirişlerini ısırmak istedim ama elimden kaçırarak yere düştüm. Shay çenesini ayının sol topuğuna geçirdi. Hayvan sertçe tekme atıp sallayarak Shay'i yanıma fırlattı.

Ayı aniden tökezledi, sağ ön bacağı garip bir açıyla seğiriyordu. Ayının omzundan gümüş bir ip sallanıyor ve dengesini kaybetmesine neden oluyordu. Bunun Adne'nin çivili zincir kırbacı olduğunu

anlamam bir dakikamı aldı. Silas kollarını Adne'nin beline sarmıştı. İkisi birden kırbacı çekerek ayıyı yan tarafına doğru çekiyorlardı. Ayı acıyla kükreyip kırbaca vuruyordu.

"Connor!" Kırbacın diğer ucunu kavrayan Adne'nin eklemleri bembeyazdı, Silas'ın yüzü de Adne'nin kanı çekilen elleri kadar soluktu.

Connor ileri atıldı ve sol kolunu geri çekti. Ayı bakışlarını Adne ile Silas'a odakladığında, Connor katarayı hayvanın boynundaki yaraya sokarak, çeliği ayının boğazının derinliklerine soktu. Ayının kükremesi hırıltıya dönüştü ve hareketsiz bir halde düştü.

Connor homurdanarak bıçağı ayının boğazından çekti ve karın üzerinde gezdirip temizledi. "Epey mücadele oldu."

"Antlaşma için çok fazla," dedi Ethan. Sabine insan biçimine dönüştü. Kalkmasına yardım eden Ethan kızın yüzünü inceledi.

"İyiyim," dedi. "Bu ilk mücadelem değil."

"O ayı sana sert vurdu." Sabine'in yanağına dokundu.

"Dayanabilirim."

Ethan gülümsedi. "Dayanmamanı tercih ederdim."

Shay burnunu çeneme bastırdı. *Sen iyi misin?"*

Evet. Kalkarken onu omuzladım. *Yardımın için teşekkür ederim.*

Benim için zevkti. Yeşil gözleri hınzırca ışıldadı. *Şimdiye dek ayı türünde bir ödeme yapmak için bekliyordum.*

Kuyruğumu salladım ve kahkahamı Shay'in zihnine gönderdim.

"Asıl konuya gelme zamanı." Connor yanımızda duruyordu. Shay'e baktı. "Sanırım bunun için ellerine ihtiyacın olacak."

Sanırım eğlence bitti. Shay çenemi yalayınca tekrar güldüm.

Eğlence mi?

Tabii ki. Sen eğlenmedin mi?

İnsan biçimine dönüştüğü zaman hâlâ beni seyrediyordu. Çenemi avucuna yasladım ve parmaklarını yaladım. Shay yanımdayken savaşmak, eğlenceden daha fazlasıydı. Bu her şeydi.

YEDİ

"Demek Tordis burası," diye mırıldandı Shay sanki kutsal bir yere girmişiz gibi.

Haldis her zaman büyüleyiciydi. Hayvan ağzına benzeyen kapısı bir uyarı görevi görür ve araştırma için hiç davetkâr görünmezdi. Tordis ise daha farklı olamazdı. Dağın içine giden klostrofobiyi tetikleyen karanlık geçit, önümüzdeki gümüş mavisi buzul duvarının içinde gizemli bir oyma saklıyordu. Burayı şimdiye kadar gördüğüm en şahane yer yapan şey gizem olabilirdi. Buzla kaplı mağara sadece güzel değil, nefes kesiciydi. Buzun kapladığı her yüzey, ışığı yakalayıp alana doğru yansıtıyordu. Tünel aydınlıktı, güneş ışınların parlak ağıyla kaplanmış zarif bir dantel gibiydi, ama gözleri büyülenmekten beter ediyordu. Dans eden ışık ağı yalnızca mağaranın uzak tarafındaki karanlık ve küçük bir kapı tarafından bölünüyordu.

Shay seyir alanını gösterdi. "Görünüşe göre oraya gidiyoruz."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ethan.

"Haldis asıl mağaradan ayrı olan küçük bir odadaydı," dedi Shay. "Tordis'in de aynı yerde olduğunu tahmin ediyorum."

"Yeterince makul," dedi Connor, Ethan'ın kaşlarını daha da çatmasına rağmen. "Gidelim."

Burnumu kaldırdım ve çenemi açarak buz gibi havanın dilimin üzerinde gezinmesini sağladım. Hiçbir şey olmadı. Tehlike arz eden hiçbir koku yoktu. Tehlike uyarısı olabilecek hiçbir iz yoktu.

Shay beni seyrediyordu. "Mutant bir örümceğe ait herhangi bir işaret var mı, Cal?"

Havlayarak kuyruğumu salladım.

Shay kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Emin misin?"

Bir Bekçi ini için pek çekici görünmüyor. Sabine'in sesi sınırda gibiydi.

Farkındayım. Ona doğru bir bakış attıktan sonra mağaraya baktım. *Ama hiçbir şey algılayamıyorum.*

Peki, şimdi ne olacak? diye sordu Mason buzu tırmıklayarak.

Devam ediyoruz. Hızla ilerledim.

"Bundan hoşlanmadım," diyen Ethan'ın homurtusunu duydum. "Burada bir şey var. Bir şey olmalı."

"Evet..." Connor derin bir soluk aldı. "Ama eğer bekleyen bir yaratık yoksa..."

Arkamı dönüp baktım, tereddütlerinden sabırsızlanmıştım. Tordis'i almak ve buradan defolup gitmek istiyordum. Eğer Bekçiler burayı korumak için bir şey saklamamışlarsa, tahmin edebileceğim en iyi şey gelişimizin bir tür alarmı harekete geçirmiş olması ve buranın kısa zamanda kötülüklerle dolacağıydı. Tıpkı Eden'ın altındaki zindandan sürü arkadaşlarımı kurtardığımız zamanki gibi. Ama Tordis'te yalnız olmadığımızı işaret eden herhangi bir şeyi ne görebilmiş ne de kokusunu alabilmiştim. Ayıdan başka, kutsal bölgeye tecavüzümüzü efendilerine bildirmek için bekleyen hiçbir nöbetçiye ya da kaya çatlaklarına gizlenmiş taş gargoyle'lara rastlamamıştım. Bütün bunlara rağmen burada oyalanmak istemiyordum; izlenilecek en iyi yol, Shay için burada saklı olan Elementler Haçı'nı almak ve bizim içinse mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde Akademi'ye dönmekti.

Connor'ın tünelin etrafında gezinen gözleri aniden büyüdüğünde geride kalan arkadaşlarıma hırlamak üzereydim.

"Calla, dur!"

Uyarı bir saniye geç geldiği için hırıltım bir inilti şeklinde çıktı. Sağ ön ayağım aşağı gitti ve... hiçbir şeye değmedi. Altımda artık buz kaplı bir zemin yoktu. Yerçekimi ve kendi ivmemle boşluğa itildim. İçine düşüyor olmama rağmen hâlâ göremediğim bir boşluktu.

Arka ayaklarım çaresizce buzu tırmalasa da bu işe yaramadı. Gövdem görünmez kaya tabakasının üstünden yuvarlandı.

Uludum ama eklemlerimde dolaşarak kuyruğumdan omurgama hızla hücum eden acıyla, korku çığlığım yerini ciyaklamaya terk etti. Havada asılı kalmış bir halde tekme atıyor ve hırlıyordum.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Ethan. "Sabit dur."

Düşmediğimi en sonunda anlamıştım. Hissettiğim acı, Ethan'ın beni yakalamış olmasından kaynaklanıyordu... hem de kuyruğumdan.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve nabzım damarlarımda kulakları sağır edercesine kükrüyordu. Ethan kürkümden ve tendonlarımdan tutmuş her anı işkence olan bir çekişle çekerken bile, hâlâ zeminin nerede bitip deliğin nerede başladığını göremiyordum.

Daha sonra tekrar kayanın üzerine çıktım. Tüm ağırlığımla mağaranın donmuş taşının üzerine yığıldım. Ethan kuyruğumu bıraktı ve yere çökerek derin bir nefes aldı.

Güçlükle ayağa kalktım ve Ethan'a dişlerimi gösterdim.

"Ne?" Öfkeyle bana baktı.

Biçim değiştirerek yırtıcı bakışlarına karşılık verdim. "O *benim kuyruğumdu*."

"Ay, özür dilerim," dedi Ethan. "Sanırım düşmene izin vermeliydim."

Onu süzdüm; nihayet şaşkın bir gülümseme küçük düşmüşlüğümü yendi.

Ethan başını iki yana sallayarak güldü. "Biraz teşekkür."

"Evet," dedim ondan gerçek bir özür dilemem gerektiğini bilerek ama kalçam hâlâ ağrıyordu. "Sanırım sana borçlandım."

BELONGS TO KAOS TEAM

Connor gözlerini kısarak mağarayı inceledi. "Canavarı öldüren güzellikti."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Mağara." Connor'ın bakışlarını takip eden Shay başını düş kırıklığıyla iki yana salladı. "Bu ölüm tuzağı. Bu nedenle mutant örümcek yok."

"Büyüleyici." Silas'ın kaleminin kâğıt üzerinde çıkardığı ses mağarada yankılandı.

Connor öfkeyle ona baktı. "Eğer konuşmazsan çok daha iyi olacağını biliyorsun."

Silas, Connor'a aldırış etmedi, kendini çılgın gibi not almaya kaptırmıştı. Görünmez çukurun ağzına yaklaşarak derinliğini gözetlemeye çalıştı. "Etkileyici."

Ethan bir başka fişeği ateşledi ve düştüğüm yere attı. Boşluğun şeklini çok kısa bir süreliğine güçlükle görebildim. Mükemmel bir daireydi ve muhtemelen yüz yirmi santim çapındaydı. Fişek düştü, düştü ve düştü. Kırmızı ışıltısı en sonunda kayboldu ama herhangi bir yüzeye çarptığına dair bir ses çıkmadı. Sadece kemiklerime işleyen ve titrememe neden olan bir sessizlik vardı.

"Aman, Tanrım," diye fısıldadım, düştüğüm anın gözümde canlanan görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışarak. Ethan'a bir bakış atarken güçlükle yutkundum.

Ethan başını sallamakla yetindi. Bir başka fişeği yaktı ve üç metre ilerimize doğru attı. Fener yerde zıpladıktan sonra o da bir başka görünmez uçurumda kayboldu.

"Lanet olsun."

Ethan aynı şeyi tekrar yaptı. Bu kez fişeği grubumuzun olduğu yerden altı metre öteye fırlattı. Fener hiçbir şeye çarpmadı ve neredeyse bir anda gözden kayboldu.

Mason sızlanıyordu. O ve Sabine huzursuzca etrafımda dolaşırken tüyleri tenime değiyordu.

"Harika," dedi Connor yere çömelerek. Başını bir ileri bir geri sallıyordu. "Nasıl geçeceğiz acaba?"

"Sence kaç tane buzul yarığı vardır?" diye sordu Shay.

"Bunu bilmek imkânsız," dedi Ethan. "Fişekler oyuklara bile zor yetiyor. Bu mağara gözü yanıltmak için yapılmış. Etrafı aydınlatsak bile onları iyi işaretleyip işaretleyemediğimizden emin olamayız."

"Diğerine Silas'ı atalım," dedi Connor. "Belki de hepsi o kadar derin değildir."

"Hey!" Silas çukurun kıyısından çekildi.

Shay bir dizini Connor'ın yanına koydu. "Siz yanınızda halat, karabinyer ve askı kancası getirdiniz, değil mi?"

"Tırmanmak gerekir diye," dedi Connor. "Bir planın mı var?"

Shay sırtındaki baltaları çekiyordu. "Tamam, ben tırmanırım."

Shay bir baltayı ona verirken, "Ben derken ne demek istedin?" diye sordu Ethan.

"Siz ne sıklıkla tırmanırsınız çocuklar?" diye sordu Shay. Connor'dan bir halat aldı ve bedenine sardı.

"Zorunda olduğumuz zaman..." diye cevap veren Connor'ın kaşları çatılmıştı.

Shay yüzünü ekşitti. "Ben de öyle düşündüm. Bu da en deneyimli kişinin ben olduğum anlamına gelir. Hat oluşturacağım."

"Kesinlikle olmaz," dedi Ethan. "En deneyimli sen olabilirsin ama aynı zamanda en değerli kargomuzsun. Seni tehlikeye atamayız."

Shay gülümsedi. Köpek dişleri sivrilmişti. "Burada sıkışıp kaldığımız için sizin ve benim arkadaşlarımdan kaçını kaybetmek istiyorsunuz? Senin ya da Connor'ın karşıya geçmesi sonsuza dek sürer. Ben bunun nasıl yapılacağını biliyorum. Hızlı olacağım."

BELONGS TO KAOS TEAM

Shay'in hiçbirimizin göremediği buzul yarıklarında süründüğü düşüncesiyle titremeye başladım. Aynı zamanda Shay'in, Ren'i de arkadaşlarının arasında saydığını fark edip etmediğini merak ediyordum.

Connor elini saçlarının arasından geçirdi, sarsılmıştı. "Bundan nasıl emin olabilirsin ki? Bu tuzağın nereye kadar gittiğini bilmiyoruz."

"Mağaranın yaklaşık on beş metre sonra nasıl daralıp tam o sürünme bölgesine gittiğini görüyor musunuz?" Shay parlayan alanın son noktasını gösterdi. "Tuzağın orada bittiğinin üzerine iyi para koyarım. Tordis bir sonraki geçidin diğer tarafında."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Connor.

"Evet, biliyorum." Shay bakışlarını yere indirdi, aniden durulmuştu. "Bunu hissedebiliyorum."

Connor homurdandı. "İyi, en azından Güç seninle."

"Kes sesini," diye kükredi Shay. "Hadi başlayalım. Bana askı kancalarını verin."

Adne ona bir sırt çantası fırlattı.

"Scion'u tehlikeye atmamalıyız," dedi Silas, Adne'ye dönerek. "Peki ya bir kapı açsan?"

"Nereye bir kapı?" dedi Adne görünmez tuzaklara doğru işaret ederek. "Orada bir kaya çıkıntısı bulsak bile bunun ne kadar geniş olacağını nereden bileceğiz? Biri kapıdan dışarı adımını atar atmaz bir deliğin içine düşebilir."

"Bu nedenle oraya gidiyorum ya," dedi Shay. "Odanın diğer tarafında bir aralık bulmam gerekiyor. Eğer bu da Haldis gibi yapıldıysa, burası tuzak ve diğer tarafıysa yürümeye müsait olmalı."

"Oraya ulaşmadan düşersen..." diye başladı Ethan.

"Askı kancası beni tutacaktır ve siz de beni çekebilirsiniz," diye Ethan'ın sözünü kesen Shay, askı kancalarından birini baltasının kör tarafıyla buza çakıp etrafına bir halat bağladı. "Karşıya geçeceğim ve askı kancalarını yerleştirerek diğer tarafa doğru bir hat oluştu-

racağım. Daha sonra siz güvenlik hattına asılacaksınız ve hızlı bir şekilde karşıya geçeceksiniz. Hiç kimse düşmeyecek. Düşerlerse de hat onları tutmadan önce yalnızca birkaç santim düşmüş olacaklar."

"Bilmiyorum..." Connor huzursuz görünüyordu.

Adne derin bir nefes alarak çömeldi ve Shay'in kalan dirsekler ile karabinyerleri yerleştirmesine yardım etti. "Bu iyi bir plan, Shay." Connor'ın uyarır gibi bakan öfkeli gözlerine baktı. "İyi bir plan olduğunu biliyorsun. Ayrıca tek plan. Pascal bize bel bağlamış durumda ve zaten yeterince zaman kaybettik. İkinci Gardiyan grubuyla karşılaşacağımızı planlamamıştık."

"Tamam." Connor, Shay'e bir başka halat verdi. "Bunu da bağla. Askı kancası yerinden çıkarsa buna asılırız."

Shay ona sertçe baktı. "Askı kancalarım yerinden çıkmayacak. Ben bir moron değilim."

"İkinci halatı da al," dedi Connor.

Connor'a bir yumruk indirmemek için kendini tutan Shay ikinci halatı da vücuduna sardı ve bir ayağını kaydığım kenara koydu. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durdu. Ona dikkatli olmasını söylemek istedim ama bunun yalnızca onun kendine olan güvenini sarsacağından endişe ettim.

On beş metre kulağa pek o kadar uzun bir mesafe gibi gelmiyordu ancak Shay'in istikrarlı ilerleyişini izlemek can sıkıcıydı. Bir elindeki baltayı bazen sallayarak önündeki zemine gömüp yavaş yavaş ilerliyordu. Dirsekleri düzenli aralıklarla yerleştiriyor ve halatı aralarından geçiriyordu. Oyuğu geçerken zikzak bir yol oluşmaya başlamıştı. Rotamızı belirleyen halata rağmen yarığı görmek hâlâ imkânsızdı. Çıplak gözle sanki dengesiz veya çok sarhoş bir dağcı düz zemin boyunca anlamsız bir yol çizmiş gibi görünüyordu. Sadece zeminin patilerimin altından kayması bile bana gördüğüme inanamadığımı hatırlatıyordu.

Shay aniden küfredince sesi buzla kaplı mağarada yankılandı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Çığlık attım. Shay düşüyordu. Ardından düşmediğini fark ettim. Baltasını yukarıya doğru sallamış ve yeteri kadar çabuk bulamadığı bir oyuğun yan tarafına saplamıştı. Bir kolundan sallanıyordu ama yerleştirdiği halat onu sıkıca tuttu. Tam da Shay'in tahmin ettiği gibi, yalnızca birkaç santim düşmüştü. Ancak bu bile kalbimin göğüs kafesimden dışarı çıkmak istercesine çabalamasına engel olamadı.

"İyi misin?" Connor'ın seslenişi boğuktu.

"Evet," diye bağırdı Shay. O da birazcık nefes nefese kalmış gibiydi. "Bu bölüm problem olacak. Bu iki delik birbirinden yalnızca beş altı santim ayrı."

"Kahretsin," dedi Adne. "Bu bir denge kirişinden daha dar."

"Ve ben de jimnastikçi değilim." Mason'ın kahkahası gergindi. Shay karşıya geçmeye başladığı zaman o ve Sabine biçim değiştirmişlerdi. Kurtların refleksleri iyi olabilirdi ancak geçidi geçmek için tırmanma halatı kullanacaksak insan biçimini almalıydık.

Shay bir dirsek yerleştirdi ve kendini oyuğun yanına bağladı. "Burada bazı delikler açacağım," diye bağırdı. "Bu noktadan karşıya doğru tırmanmamız gerekecek."

"Tırmanmak mı?" Sanki boğazıma pamuk sokulmuş gibi hissettim. Çukurların kıyısından hızla geçmek bir şeyken, gönüllü olarak birinin içine düşmek bir başka şeydi.

Mason uzanıp bana dirsek attı. "O gerçekten çok seksi... omuzlarıyla neler yapabildiğini gördün mü? Shay sağlam bir kurt sanırım. Nev'e daha iyi bahis oranı vermem gerekebilir."

Sürü arkadaşıma hırladım ama Mason gülüyordu.

Shay, Mason'ı doğrular gibi baltasıyla duvarı deliyor ve kayanın içinde bir elin ya da bir ayağın konulabileceği kadar küçük yarıklar açıyordu. Shay bir başka dirsek yerleştirerek daha fazla tutamaklar yaparak ilerledi. Neredeyse ışıldayan buz duvardaki karanlık boşluğa ulaşmıştı. En sonunda buzul çukurunun diğer tarafını bularak

BELONGS TO KAOS TEAM

tırmandı ve bir dirsek daha yerleştirip vücudunu çukurun kenarına doğru kaldırdı, çekme kuvveti onu içeri itti. Ardından yuvarlanarak gözden kayboldu.

"Shay!" diye bağırdı Connor. "İyi misin?"

Shay karanlığın içinden çıkana dek nefesimi tuttum.

"İyiyim!" Dizlerinin üzerinde emeklemesine rağmen başını tünelin tavanına çarpmadan ilerleyemiyordu. "Tavan alçak ama hepimiz sığabiliriz. Ayrıca diğer tarafta ışık var. O ışığın nereden geldiğini bulacağımıza eminim."

"İyi iş!" diye seslendi Connor. Adne'nin kemerine bir halat bağlamaya başlamıştı bile. "Önce sen geç," dedi Adne'ye. "Eğer biz geçerken o küçük mağaranın içinde Scion'a bir şey saldırırsa onu buradan çıkar."

Adne dudağını ısırıp başını onaylarcasına salladı.

"Buradaki halat bağlı," diye bağırdı Shay, uzaktaki duvara sabitlediği dirseği işaret ederek. "Başlayın!"

Adne sanki ilk buzul çukurunun kenarına doğru gitmek için kendini zorluyormuş gibi kaskatıydı. Onu suçlamıyordum. Onların yanına yaklaşmak benim de içimden gelmiyordu. Silas halatı aldı ve Connor tutup çekmeden önce vücudunu sarkıtmak üzereydi.

"Sen en sonuncusun," dedi Connor.

"Ne?" Silas'ın gözleri yuvalarından fırladı.

Connor sırıtarak halatı Adne'nin ardından gelen Sabine'e uzattı. "Bu, mükemmel tarihçendeki en heyecanlı bölüm gibi değil mi? Bence karşıya geçişimiz, gösterdiğin en iyi yazma çabasına layık olur."

Silas geri çekilmeden önce Connor'ı süzdü. Gerçi onun mağarayı mı tanımladığını yoksa Connor'a karşı bir başka şikâyet formu mu doldurduğunu tahmin edemesem de Silas hemen kendiliğinden tekrar yazmaya koyuldu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Silas'ın yanında kaldım, bunun nedeni ona arkadaşlık etmeye hevesli olduğumdan değil, karşıya geçmek zorunda kalıncaya kadar beklemek istediğimdendi. Adne diğer tarafa geçmişti, dar tünelde Shay'i geçmek için eğilip büküldü. Buzul yarığının içinde sallanan Sabine'i seyrederken mideme kramp giriyordu. Shay'in tutamaklarını kolayca bulurken esnek vücudu tırmanmaya alışkınmış gibi görünüyordu. Ethan onun arkasındaydı ve onu da Mason takip ediyordu.

"Sıra sende." Connor karabinyeri kemerime takmıştı ve güvenlik halatını içinden geçirmişti.

Başımı sallamayı başardım. Shay'in halatını takip etmek üzere davrandığımda sözcükler, hatta düşünceler bile su yüzüne çıkmayacaktı. Hayatımın dağda geçtiği düşünülürse şimdiye kadar yükseklikten korktuğumu gerçekten hiç düşünmemiştim. Nedense bu başkaydı. Haldis'in çevresindeki yamaçlar toprak ve kayaydı. Karla kaplı olduğunda bile tanıdıktı. Alp'lerin yükseklerindeki bu mağaranın, avını tuzağa düşürmek için her yerini dolduran buz ve ışıkla müthiş derecede güzel bir ağ örmüş olması kanımı soluduğum dağ havası kadar donduruyordu. Bu mağaranın ayartıcılığı bu güne kadar hiç tecrübe etmediğim kadar sinirlerimi bozuyordu. Derinliklerine doğru ilerlemek istemiyordum. Dışarı çıkmak istiyordum.

Halatı tuttum ve kendimi karşıya geçmeye hazırladım. Mağaranın uzak tarafına bakınca gözlerim Shay'inkilerle buluştu. Emekleme alanının ağzında durmuş beni bekliyordu. Elini kaldırdı.

Shay'e git. Shay'e git.

Bütün düşünceleri aklımdan çıkarmaya zorladım. Bu ölüm tuzağından kaçmaktan daha çok istediğim tek şey Shay'le birlikte olmaktı. Eğer Shay'e ulaşabilirsem bunu yapabilirdim. Buz gibi bir rüzgâr mağarada estiğinde sesi duvarlara çarparak milyonlarca fısıltı çıkarıyor ve kulaklarıma kayıp düştüğümü mırıldanıyordu. Kendimi halat boyunca çekerek rüzgârın sesini duymamaya çalıştım, bunun

korkularımı ele geçirerek ölümcül bir hata yapmam için beni idare etmeye çalışan Bekçiler'in bir büyüsü daha olduğunu biliyordum.

"İşte oluyor, Calla." Shay'in sesi fısıltıları bastırdı. "Neredeyse buradasın."

Ancak neredeyse orada olmak demek, en sondaki buzul çukuruna ulaşmış olmam demekti. Katı ve ışıl ışıl görünen buz yüzeye baktım. Tek bildiğim bunun, Shay'in halatının çizdiği yolun aniden yüzeyin altına gömülmesi yüzünden olmadığıydı.

"Acele et!" Sabine oyukta Shay'in yanına sıkışmıştı. Sabine çukurun diğer tarafından meydan okuyan bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Öfkem kabardı ve bunu kullanarak buzul çukurunun içine doğru sallandım. Ayağım dik yüzeye takılınca bir anlığına panikledim. Ama sonra ayağım Shay'in çaktığı tutamaklardan birinin içine kaydı ve tekrar nefes alabildim.

"Başardın!" Shay'in sesi hem samimi hem de rahatlamış gibiydi. "Sadece birkaç adım daha."

Kendimi bir tutamaktan diğerine ittim. Kollarım yanıyordu. Sanki buzul çukuru beni duvardan çekmeye ve bilinmezliğin içine doğru emmeye çalışıyor gibi bir histi.

Daha sonra Shay'in elleri kollarımın etrafına kenetlenmişti. Beni buzul çukurunun kenarından yukarı çekti ve kollarına aldı. Emekleme alanına güçlükle çıkarak onu geriye doğru ittim. Yüzü başımın üst kısmına gömülmüştü.

"Hey. Harikaydın."

Herhangi bir zayıflık sergilemek istemediğim ve korkumu bu kadar kolay sezmesinden utandığım için onu neredeyse itiyordum. Bunun yerine dürtümün geçmesini sağladım ve onu öpmek için yüzümü kaldırdım. Kolları belime dolandığında tırmanmanın verdiği tüm korku kayboldu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Teşekkürler." Ona yaslanmanın bana iyi geleceğine karar verip gülümsedim. Nihayetinde ölüm çukurlarında tırmanma halatıyla yol almak bir alfanın iş tanımında belirtilmiyordu.

Silas öksürdü; tünelin kıyısına tutunmuş, içeri emeklemek için Shay ile benim yol açmamı bekliyordu. Connor'ın, Silas'ın cezasını ertelemiş olduğunu tahmin ettim. Shay, beni dar mağaranın içine, Sabine, Nev ve Mason'ın toplandığı yere doğru çekti. Kâtip, Shay ile beni dikkatle süzüyordu. "Bir Gardiyan ve Scion'un ilişkisinin nereye varabileceğiyle ilgili bir fikrinin var mı diye merak ettim. Hayatta kalırsak yani." Kalemini hazır vaziyette tutuyordu. Beni neyin daha fazla şaşırttığını bilmiyordum; sorunun mu yoksa karşıya geçmesinden beş saniye sonra not defterini çıkarmasının mı?

Shay başını iki yana salladı, dönüp oyuğun ilerisine doğru gitmeme izin verdi. Silas'a hafifçe gülümsedim, köpek dişlerim buz mağarasından tünele yansıyan hafif ışıkta parladı.

"Silas! Artık dedikodu sütunları yazdığını bilmiyordum. "Aceleyle yanımızdan geçerek, elini buzul çukurundan dışarı tırmanan Connor'a uzattı. "Tarihi kaydettiğini sanıyorum."

Silas pancar gibi kızardı ama cevap vermedi.

"İyi misin?" diye sordu Adne, Connor'a.

"Evet."

Tünelin sonundaki gümüşsü ışıltıya doğru giden Shay dönüp seslendi. "Hadi bitirelim şunu."

Sabine, Mason ve ben bakıştık ve bir sonraki saniyede üç kurt olarak Shay'in ayaklarının dibindeydik. İkinci tünel birincisi gibi karanlıktı ve çok daha dardı. Havayı koklamaya devam ettim ama mağaraya ilk girdiğimdeki gibi hiçbir koku alamadım. Bizi bekleyen bir canavar falan yoktu. Yalnızdık.

Geçidin uç tarafındaki cılız alev parlak bir ışığa dönüştü. Gözlerimi kapayarak içimden ölümcül tuzaklarla dolu bir başka odaya

girmek üzere olmamamızı diledim. Shay ışığın içine doğru adım attı ve gülümsedi.

Onu takip ederek hem tanıdık gelen hem de alışık olmadığımız bir odaya girdik. İçerisi ferahtı ve iyi aydınlatılmıştı. Sıcak tonlarla dolu Haldis'in aksine bu oda gümüş ve açık mavi renklerle parlıyordu. Renkleri daha önce gördüğümü fark ettim. Bu mağaradaki duvarlar Seyyar Akademi'nin Tordis kanadındakilerin aynadaki yansımasıydı.

Silas'ın arkamdan, "Ah," diyen soluğunu duydum. Onun neye baktığını biliyordum, hepimiz aynı şeye bakıyorduk.

O, tıpkı Haldis'te olduğu gibi buradaydı. Ruhanî bir kadın odanın ortasında süzülüyordu. Oysa artık onun adını biliyordum; Cian. Shay'in uzun zaman önce ölmüş atası. Onu, bizi kurtarabilecek olan tek silaha dönüştüren bir fedakârlıkla hayatını vermiş olan bir kadın.

Kadının elleri Shay'e doğru uzanmıştı. Shay hızla aralarındaki mesafeyi kapatıp kadına doğru uzandığında, kendimi bir kez daha olduğum yere mıhlanmış ve hareket edemez bir halde buldum. Shay'in parmakları kadınınkilere dokunduğunda ışık kayboldu ve karanlık bizi yuttu. Herkes sessizdi.

Bekledim, kalp atışlarımı dinliyordum.

"Öldük mü?" diye fısıldadı Mason ve büyünün bizi serbest bıraktığını anladım.

Dayanamadım. Biçim değiştirerek güldüm. "Hayır."

"Ah, güzel." Mason da gülmeye başladı.

Işık yavaş yavaş odaya geri geldi. Cian, Shay'i ortalıkta bir başına bırakarak gözden kaybolmuştu. Shay'in avuçlarının üzerinde yatay vaziyette, ince uzun bir kılıç duruyordu.

Silas, dinî bir görsele kapılmış gibi ileri doğru sendeledi. "Tordis." Kılıca yaklaştı ve son anda hatırlayarak parmaklarını geri çekti.

BELONGS TO KAOS TEAM

"İyi iş, çocuk." Ethan aradaki mesafeyi korusa da hayranlıkla kılıca bakıyordu. İnsan biçimindeki Sabine onun yanında duruyordu ve parmaklarının Ethan'ınkilere kenetlediği gözümden kaçmadı.

"Bu o kadar hafif ki," diye mırıldandı Shay.

Connor alay eder gibi, "Hava gibi mi?" dedi.

Adne bacağına tekme atınca homurdandı.

Tedbirli bir adımla ona yaklaştım ve parlak metale dikkatle baktım, gerçi baktığım şeyin metal olup olmadığını bilmiyordum. Kılıcın parıldayan yüzeyi hareketliydi; hızla dönen fırtına bulutları ve rüzgârların sonu olmayan girdabı.

Shay'in çenesi seğirdi. "Hiçbir şey olmadı."

Shay, kılıcın keskin uçlarından özenle kaçınarak, başparmağı ve işaret parmağıyla düz yüzeyinden tuttu. Diğer eliyle montunun içinden Haldis'i çekti. Kılıcın kör kısmını kabzanın girintisine doğru yaklaştırırken kolları titredi. Nesneler buluştuğunda hiçbir ses çıkmadı ancak kılıç kabzanın içine oturunca Shay'in avucundaki kılıcın alt kısmından ucuna kadar titrek bir ışık yol aldı.

Hiçbir belirti olmadan, kılıcın ucunda güneş parlaması gibi bir patlama oldu ve odanın içine yayılarak Shay hariç herkesi yere düşürdü. Altımdaki zeminden bir inilti koptu ve dağ sarsıldı.

Ardından sessizlik oldu.

Silas homurdanarak ellerini ve ayaklarını salladı. "Umarım bir çığ düşmesine neden olmamıştır. Canlı canlı gömülmüş olabiliriz."

"Güzel yaklaşım," dedi Mason.

"Çığ düşse duyardık," dedi Adne çabucak.

"Bu şart değil," diyen Silas'ın gözleri bu tahminle ışıldıyordu. "Çok derindeyiz ve bu kayanın şeklini bilmiyorum. Hangi sesleri yutabileceğini ya da yansıtacağını kimbilir..."

"Sen hastasın," diye cevap verdi Connor. "Bunu biliyor muydun?"

"Ben sadece..."

"Kes sesini, Silas!" Adne başını sallıyordu. "Mağaranın kapısını kardan bir duvar kaplasa bile burada bir kapı açabilirim. Kapana kısılmadık."

"En azından kontrol edebilir miyiz?" diye sordu Silas. Bu kadar düş kırıklığına uğradığına inanamıyordum.

"Hayır!" Mason ve Connor aynı anda bağırdı.

Güçlükle ayağa kalktım ve Shay'e baktım. Mağaranın ortasında gözlerini kapatmış, iki eliyle kılıcın kabzasını tutarak sessizce duruyordu. Haldis'in sıcacık ışıltısı parmaklarının arasından süzülürken kılıcın bıçak kısmı, gökyüzünden kabzaya yıldırım düşüyor gibi soğuk ve net bir ışık saçıyordu. Bu, toprağın derinliğinin göklerin genişliğine bağlanmasıydı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Shay'in göz kapakları titreşerek açıldı ve bana gizemli bir gülücük gönderdi. Uzun ve ağır bir soluk aldı.

"Diğer kılıcı almak zorundayız."

Sesindeki daha önce hiç duymadığım güç, korkusuzluk ve isteklilik barındıran bir şey nefesimi kesti. Bir yanım ona –gücünün kaynağını bulan Scion'a– saygıyla karışık bir korku duyuyordu ancak aynı zamanda daha küçük, minicik bir ses bana onu kıskandığımı söylüyordu.

Gücünü değil, sözcüklerindeki o heyecan verici özelliği kıskanıyordum. Kendini buluyordu, gerçek benliğini. Dün gece yanımda kalmak istediğini söylediğinde Shay'e inanmıştım. Eşim olacağına da. Şimdi onu seyrederken aramızda uçsuz bucaksız bir mesafe olduğunu hissediyordum; Shay artık bir Gardiyan gibi görünmüyordu. O sadece Scion'du. Bu benim için ne anlama geliyordu?

Shay'in aşkından hiçbir zaman şüphe etmemiştim ama Silas'ın sorusu artık saçma gelmiyordu. Scion ile bir Gardiyan alfasının ge-

BELONGS TO KAOS TEAM

leceği ne olabilirdi ki? Bunun keder olabileceğini düşününce kanım dondu. Shay'i kaderine mi kaptırıyordum?

"Diğer kılıcı almak, ha?" Connor sırıttı. "Yani, planımız o." Adne tekmeleyemeden önce kenara sıçradı.

"Benim daha iyi bir planım var," dedi Mason kolunu Adne'nin omzuna atarak.

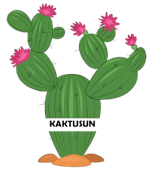
Adne tek kaşını kaldırarak Mason'a baktı. "Nedir?"

"O güzel kapılarından birini aç ve bizi bu cehennemden çıkar."

BELONGS TO KAOS TEAM

SEKİZ

Kapıdan dışarı adım attığımda kulağıma hücum eden sesler tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bu panikten miydi? Yoksa korkudan mı?

Kendimi buz mağarasındaki olaylara kaptırmıştım ve Tordis, kılıç ve Shay hakkındaki düşüncelerde kaybolmuştum; bu nedenle diğer ekibin farklı bir görevde olduğunu az kalsın unutuyordum.

Sırf Shay kılıcı alsın diye kaç kişiyi kaybetmiştik?

Yüksek gürültünün ıslıklar ve kontrolsüz kahkahalar olduğu netleşince gittikçe artan korkum dağılmaya başladı. Grubumun geri kalanı Adne'nin portalından çıktığında eğlencenin gürültüsü kayboldu. Shay ortaya çıktığında oda birdenbire sessizliğe gömüldü.

Anika ilerledi. Shay konuşmadı. Sadece kılıcı havaya kaldırdı; kılıcın metal kısmı canlandı ve umut getiren, kanatların telaşla çırpılması gibi bir rüzgâr sesi duydum; o parlaklık, Haldis'in hemen göze çarpmayan ışıltısıyla, toprağın katıksız sıcaklığıyla dengeleniyordu.

Oda tekrar karıştı. Bu kez tezahüratlar kulakları sağır ediyordu. Sadece Anika sessizliğini koruyordu ve kirpikleri akmayan gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Arayıcılar, Shay'in etrafına üşüştü ve dokunmamaya özen göstererek kılıca baktılar. Kılıcın somut gücünün yanında Shay'in yeni oluşan arkadaş çevresine baktım ve görünmez bir el boğazımı sıkıyormuş gibi bir kez daha kaybın, kederin gerginliğini hissettim.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Onu kaybedeceğim. Bu duygudan kurtulmayı umarak yavaş yavaş onlardan uzaklaştım.

Connor kalabalığı yardı ve maceramızı anlatmaya başladı; yakaladığım kadarıyla sanki çukurdaki kahramanlığımızı abartıyor gibi geldi. Silas, Connor'ı bir kenara itip not defterini sallayarak hikâyenin kendi versiyonunu anlatmaya başlayınca şüphelerim doğrulandı. Connor, Kâtib'in tam arkasında uygun bir pozisyon aldı ve Silas'ın taklidini yaptı.

"Bizim çocuklara bakmak ister misin?" Mason kolumu tuttu ve çenesiyle Pascal'la konuşan Nev ve Ren'in olduğu tarafı gösterdi.

Mason'ın muzip bakışlarıyla buluştuğumda erkeklerimiz derken ne demek istediğini merak ettim. Nev onun partneriydi ancak Ren'in de benimki olmasını mı bekliyordu? Bu düşünce tüylerimi diken diken etti ve ona hırlamamak için kendimi zor tuttum.

"Tabii ki."

Geriye doğru bir bakış atarak Sabine'in de bize katılmasını bekledim. Ama o bizden ayrı, Ethan'ın yanında duruyordu. Vücutları birbirlerine dönük bir halde başlarını yaklaştırmışlardı ve fısıldayan dudakları hızla hareket ediyordu. Sanki Tugay'da sadece onlar varmış gibi, odadaki gürültü onları etkilemiyordu.

Nev ve Ren sırıtıyorlardı. Alfa masif ahşap masaya yaslanmış ve şimdiye dek hiç olmadığı kadar kendinden emin görünüyordu. Nev bir sandalyenin sırt kısmına oturup ayaklarını da oturma yerine koymuştu. Bir ona bir diğerine baktım, kafam karışmıştı ama ilk soran Mason oldu.

"Ne?"

Nev'in gözleri parladı. "Ahbap. Ayılar!"

Mason'ın kaşları çatıldı. "Ayılar konusunda mutlu musunuz?"

Ren omuzlarını esnetti. "İyi bir mücadele için yaratılmışlar."

"Oui." Pascal, Ren'in sırtına vurarak güldü. *"Les loups ont été trop pour les ours."*

"Mais oui!" Nev, Mason'ın elini kavradı ve kucaklamak için onu kendine çekti. "Kurtlar ayının kıçını tekmeledi. Sizin işler nasıl gitti çocuklar?"

Mason yanağını Nev'inkine uzattı. "Kayıp yok. Kılıcı aldık. Buna bir kazanç derdim. Siz?"

Ren gülümsedi; köpek dişleri sivrilmişti. "Nev'in daha önce dediği gibi... Ahbap. Ayılar!" Pascal'a döndü. "Ayrıca, bizi destekleyen bir kıç tekmeleme ekibi vardı."

"Merci." Pascal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Ren'e değer biçercesine baktı. "Ama bizim işimizi... her zamankinden de kolaylaştırdınız."

"Seve seve," dedi Nev.

Pascal başını eğdi. "Şüphem olduğunu söylediğim için üzgünüm. *Les loups* o kadar uzun zamandır düşmanımız olarak sayılıyordu ki... Ama siz *les bon guerre* yaptınız. *Les ours*'dan çok daha iyi."

"Bunu anlamadım," dedi Mason.

Nev dirseğiyle onu dürttü. "Fransızca ödevimi her zaman kopyaladığına şaşmamalı. Bizim iyi savaştığımızı ve o İsviçre ayılarından daha iyi olduğumuzu söyledi."

"Bekçiler çuvalladı," diyen Ren hâlâ Pascal'la konuşuyordu. "Ayılar iyi savaşçı değiller. Fazlasıyla yalnızlar. Bir takım olarak hareket etmek yerine birbirleriyle tartışmaya çok hevesli oldukları için dengelerini bozabildik."

"Yürü, sürü!" Nev yumruğunu Ren'inkine vurdu.

"Sanırım haklısın." Pascal çenesini ovdu. "*Les ours*'u sıkça yalnız buluruz. Nadiren bir başkasının arkadaşlığına ihtiyaç duyarlar."

"Bekçiler'in yolun sonunda başarılı olmamızı sağlayacak başka hatalarının olmasını umalım," dedi Mason. "Öyle değil mi, Cal?"

BELONGS TO KADOS TEAM

Başımı salladım ancak zihnim dağılmıştı. Pascal'ı yakından izliyordum. Onun Ren'i izleyişini seyrediyordum. O değer biçen bakışlar, içinde şiddetli bir saygı barındırıyordu. Ren konuştuğu zaman Pascal dinliyordu. Şaşırayım mı yoksa kabulleneyim mi bilmiyordum. İnsanları etkilemek Ren'in en güçlü özelliklerinden biriydi. O doğal bir liderdi ve sizi derinden etkileyecek kadar fazla karizmaya sahipti. Göğsüm acı verircesine sıkıştı ve bir anlığına nefesimi kesti. Ren'e baktığımda bir zamanlar benim olacak alfa eşini görüyordum ve öyle bakınca bir an için geleceğimizin neye benzeyebileceğini gördüm. Haldis sürüsü için ne kadar büyük bir lider olacağını, alfalar olarak paylaşacağımız gücü... Bunu ondan çalmış mıydım? Yoksa sürümüz tekrar bir araya gelebilir miydi? Geleceğimiz sahiplenilmeyi bekleyerek oyalanıyor muydu? Göğsümdeki keskin sıkışma yerini gümbür gümbür kalp atışlarına bıraktı. Ren sanki sabit bakışlarımı hisseder gibi gözlerini benimkilere çevirince bakışlarımı kaçıramadım, nefes alamadım.

En sonunda büyüyü bozan Anika'nın sesi oldu. Döndüğümde onun Shay'in yanında durduğunu gördüm.

"Scion!" Shay'in elini tutarak havaya kaldırdı. Shay kılıcı tutan diğer elini de kaldırdı. Kılıç parladı, yıldırımın kıvılcımları bıçak kısmında hayat buluyordu. Arayıcılar'ın yeni kahramanlarını onaylayan uğultularını dinlerken hızla atan nabzım biraz yavaşladı.

Shay artık onlara mı aitti? Scion'un bir Gardiyan eşi olabileceğini düşünen bir aptal mıydım?

Tekrar Ren'e doğru baktım ve Shay'in hızlı yükselişi hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Oysa Ren ne Shay'e bakıyordu ne de kılıca... Gözleri benim üzerimdeydi. Bakışlarına kilitlendim; ne düşündüğünü, ne hissettiğini merak ediyordum. Birdenbire bana gülümseyince dizlerimin bağı çözüldü. Ardından biçim değiştirdi.

Koyu renk gözleriyle hâlâ bana bakan simsiyah kurt, başını kaldırdı ve uludu. Sevinç ve coşku dolu ses odayı doldurdu. Kalbim

yerinden oynadı; bu, Ren'den duyduğum son ulumanın tam tersiydi. Onu ormanda terk ettiğim geceki ulumasının... Ren'le birleşmemden vazgeçerek Shay'le birlikte kaçtığım geceki ulumasının... O gece de ulumuştu ve o sesteki kederin beni kahredeceğini düşünmüştüm. Şu andaysa ne kederin izi vardı ne de şüphenin. Sadece bir alfa vardı ve zaferinin keyfini sürüyordu.

İçgüdülerim devreye girdi ve biçim değiştirerek burnumu kaldırıp çığlığına eşlik ettim. Seslerimiz birleşti ve zafer şarkıları söyledi. Nev ile Mason da bize katıldı. Sabine tereddütle seyrediyordu. Gözleri koromuzun sesiyle parlasa da biçim değiştirmedi.

Göz ucuyla Shay'in bir anlık görüntüsünü yakaladım. Kılıcı havada tutmaya devam ediyordu ancak kılıcının gövdesindeki yıldırım hiddetle taşıyordu. Dönüp duran bir fırtına bulutu patlamaya hazırdı. Shay'in bakışları Ren ile benim aramda gidip gelirken gözleri kısılmıştı.

Tekrar biçim değiştirdiğimde, üzerime bir bitkinlik çökerek eklemlerimin dermanını kesti. Görevimizin yarattığı adrenalin tükenmişti. Shay bana doğru geliyordu ve Ren'in biçim değiştirerek yanımda durduğunu bakmadan hissetmiştim. İkisi de beni istiyordu. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Buna dayanamazdım.

İkisinden biri bana ulaşıp konuşamadan hızla geri döndüm ve koşarak odadan çıktım. İkisinin arasını bulma sorumluluğu sinirlerimi yıpratmıştı. Bugün gelecekteki iki eşimin yeni bulduğumuz bu yeni dünyada yer edinmesine şahit olmuştum. Ren eski düşmanlarının arasında bile hâlâ bir alfa olacaktı. Shay, Arayıcılar'ın bulmak için kanlarını akıtıp ömürlerini tükettiği Scion'du. İkisi de nereye ait olduklarını ve ne istediklerini biliyorlardı. Bense Bekçiler'in benim için tasarladığı hayattan kaçmıştım ama burada bile kapana kısılmış ve kendi kaderimi seçemez duruma gelmiştim.

Ayaklarım mermer zemini döve döve koridor boyunca koştum, daha hızlı koşabilmek için kurt biçiminde olmayı diliyordum ama Gardiyanlar'ın koridorlarında bu duruma alışkın yeteri kadar

Arayıcı'nın olmadığını ve beyaz bir kurdun tüm hızıyla Akademi'de koşturmasından hoşlanmayacaklarını düşündüm. Dört yerine iki ayakla, en çok güvendiğim iki kişiyi bulma ihtiyacıyla ve onların beni cevaplayabileceği umuduyla koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Onları iç bahçenin gizli bir köşesinde buluncaya kadar kokularını takip ettim. Tess toprağa diz çökmüş ve dirseklerine kadar kirlenmişti. Ansel onun yanında çömelmişti. Yanlarına gelene kadar Bryn'ı görmedim.

"Selam, Calla!" Tembel tembel oturduğu elma ağacının dalından aşağı sallanırken sırıttı.

"Cheshire kedisi rolüne mi hazırlanıyorsun?" diye sordum kucaklamasına karşılık verirken.

"Kedi mi?" Burnunu kırıştırdı. "Asla!"

"Hâlâ standartların olduğunu bilmek güzel."

"Demek buradasın," dedi geri çekilip beni tepeden tırnağa süzerek. "Sağlıklı görünüyorsun. Bundan, görevinizin başarılı olduğu sonucunu çıkarıyorum."

Başımı onaylarcasına salladım. "İki tarafta da hiç can kaybı yok."

"Hiç mi?" Tess başını kaldırıp bize baktı. "Bu etkileyici."

"Ayılar kurtların dengi değil."

Bryn burnundan soluyarak elini kalçasının üzerine koydu. "Tabii ki değiller. Hangimiz olsak bir tırnağımızı bile kırmadan bir ayıyı yeneriz."

Ona sırıttım.

"Peki ya, Shay?" diye sordu Tess. "Kılıcı aldı mı?"

"Evet." Bu konuyu düşününce ürpermemeyi dilerdim. "Bütünüyle göreve hazır bir Scion için yolun yarısındayız."

Tess'in yüzü ciddiydi. Başını salladı ve ardından ekim yapmaya devam etti. Ansel güçlükle ayağa kalkarak ellerindeki kiri temizledi. Saçını geri atarken alnına biraz toprak bulaştırmıştı.

"Selam, abla." İleri doğru uzanıp beni çabucak kucaklar kucaklamaz ellerini tekrar ceplerine soktu ve gözlerini kaçırdı.

"Selam, An." Boğazımda bir yumru oluştu. "Neler yapıyorsun?"

Herhangi bir konuda acemi olmayı, en az kendine acınması kadar kaldıramayacağını bildiğimden ses tonumu sakin tutmaya çalıştım. Ayrıca beklediği en son şey ona acınmasıydı.

"Şifalı bitkileri öğreniyorum," dedi bir sepeti göstererek. Yeşilin birçok tonunda, farklı şekillerdeki yapraklı, özenle ayrıştırılmış ve demetler halinde bağlanmış bitkiler dokuma kapları dolduruyordu.

"Şifalı bitkiler mi?"

"Şifacılar için," diye cevap verdi. Kaşlarımı çatınca sözlerine devam etti. "Eydis Mabedi'nde çalışan doktorlar."

"Aynı zamanda Pyralis Eczanesi'ndeki alşimistlere de şifalı bitki topluyoruz," diye ekledi Tess. Bir çift budama makası kullandığını görünce onlarla saçlarımı nasıl kırptığımı hatırlayarak korkuyla çekildim. "Ama bu birkaç ders sürecek. O şifalı otlar hileci ve biraz da tehlikeli."

Ansel, Tess'e bir gülücük gönderdi ve içtenliğin hatlarını yumuşattığını görmek bana heyecan verdi. "Bana ne öğretirsen öğreneceğim. Bir sözün yeter."

"Adım adım ilerleyeceğiz." Tess ayağa kalkmadan önce Ansel'ın gülücüğüne karşılık verdi ve içi dolu sepetleri aldı. "Ben bunları Eydis'e götürürken neden birazcık dinlenmiyorsun? Büyük ihtimalle Calla'nın hikâyesini dinlemek istersin."

"Onları taşımana yardım edebiliriz, Tess," dedi Bryn. "Daha çok sepet var."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bunun için endişe etme," diye cevap verdi Tess. "Bize limonata getireceğim. Limonlar bu sabah hasat edildi, bu yüzden limonata çok güzel olacak."

"Harika!" Ansel sırıtarak toprağın üzerine külçe gibi oturdu. Bryn yanına oturup ona sarılmak için sokuldu. Ansel ne irkildi ne de uzaklaştı. Boğazım tekrar tıkanmaya başladığı için bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım ve yakındaki bir ağacın dallarından sallanan olgun vişnelere odaklandım. Boğazımdaki tıkanma, ağzımın aniden sulanmasına sebep oldu.

"Sivillerle takılarak ne yapıyorsun, Cal?" diye sordu Bryn, onların oturdukları yerdeki yolun karşısındaki banka yayıldığım zaman. "Bekçiler'i alt etme planı yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Sanırım, öyleydi." Geriye doğru kaykılarak Akdeniz güneşinin tenime değmesini sağladım.

"Sanır mısın?" Sesindeki bir şey ona bakmama neden oldu. Bryn'ın mavi gözleri kısılmıştı ve beni inceliyordu. "Neler oluyor?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Şey... sadece... ben..."

"Dökül hadi," dedi.

"Bir şey denemek istedim. İhtiyacım olan..." *Tanrım, bu çok zor.*

"Neye ihtiyacın var?" Ansel beni süzüyordu; endişeden kaşları çatılmıştı.

"Duygularım hakkında konuşmaya ihtiyacım var," diye en sonunda söylediğim zaman kanımın anında yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Yüzümün yakındaki güllerin kadifemsi kırmızısıyla aynı olduğundan emindim.

Ansel ve Bryn da kahkahaya boğuldu.

"Teşekkürler," diye homurdandım. "Nasıl destek verdiğinizi gördüm."

"Özür dilerim, Cal," dedi Bryn sırıtarak ve yanağındaki gözyaşını sildi. "Sadece... çok şirinsin."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Şirin mi?" Ona köpek dişlerimi gösterdim. "Yardıma ihtiyacım var!"

"Yardım ederiz." Ansel hâlâ gülüyordu. "Ama seni bizimle konuşmak istediğin için kıvranırken izlemek komik. Arkadaşlarıyla konuşmak herkesin yaptığı bir şeydir, Calla."

"Benim yaptığım bir şey değil," diye söylendim. "Her şeyi kendi kendime yoluna koymak hoşuma gider."

"Biliyoruz." Bryn gülmeyi kesmişti. "Bu da bir şeyin seni gerçekten zorladığı anlamına geliyor."

"Kesinlikle," dedi Ansel. "Ne oldu?"

Yanaklarıma tekrar ateş bastı. Gözlerimi yürüme yolundaki taşlara diktim.

"Ah... ah," dedi Bryn. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda Ansel'la birbirlerine imalı bir bakış attıklarını fark ettim.

"Ah, Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bryn, Ansel'ı yanağından öperek yanıma geldi. "Çekil. Buraya oturmam lazım."

Bankta ona yer açtım.

"Bunun yalnızca kızlar sohbeti mi olmasını istersin yoksa kardeşin de kalabilir mi?" diye sordu.

"Kalsın," dedim çabucak. "İkinizin de ne düşündüğünü duymam gerek."

"Aşk hayatın hakkında mı?" diye alay etti Ansel.

"Seni ısırmak üzere olduğumun farkındasın..." diye başladım ve birden söylediğime pişman oldum.

Ansel'ın gözleri bir süreliğine buğulandı ama zorla gülümsedi. "Kudurmuş bir hayvan gibi davranırsan seni bağlarım."

"Yeter," diye araya girdi Bryn. "Ciddiyet zamanı. Aklındaki ne?"

Aklındaki kim sorusu daha iyi olurdu.

"Bilmiyorum," dedim. "Sadece... kafam karışık."

"Ne konuda?" Bryn sesini alçalttı. "Shay'le birlikte olmanla mı ilgili? Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kızardım ve Ansel'a bir bakış attım. Tekrar bir aptal gibi gülümsüyordu.

"Hayır," dedim. "Üzgün değilim. Ama bunun aslında bir şeyi değiştirip değiştirmediğini bilmiyorum."

Ansel'ın sırıtması kayboldu. "Ren'le birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Ren'le birlikte olmayı hiç istedin mi?" Bryn mikroskop altında bir numuneymişim gibi inceleyen gözlerle beni süzdü. Tenimin yandığını, huzursuz olduğumu hissettim ve bunun güneşten kaynaklandığını sanmıyordum.

"Bunu çok fazla düşünmedim," dedim biraz nefes alabilmek için ondan uzaklaşırken. "Ben sadece hep onunla olacağımı zannediyordum."

"Ama Shay..." dedi Bryn usulca.

"Onu sevdiğini söyledin." Ansel'ın sözleri itham eder gibi çıktı.

"Seviyorum." Ansel'ın gözlerine baktım, bu sevginin bedelini nasıl ödediğinin farkındaydım. "Bu konuda yalan söylemedim, An. Shay'i seviyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum."

"O halde sorun ne?"

Parmaklarımı taş bankın kenarına kenetledim. "Onun bana ait olup olmadığını bilmiyorum." Bunu sesli olarak söyleyince göğüs kafesimin üzerine bir taş düşmüş gibi kalbim gümbürdedi.

"Anlamıyorum," dedi Bryn. "Shay seni seviyor. Bu ortada."

"Biliyorum," dedim. "Ama o, Scion. Sanırım... sanırım bu, onu değiştirebilir."

BELONGS TO KAOS TEAM

Bryn başını yana doğru eğdi. "Farklı mı oldu? Kılıcı aldıktan sonra?"

Başımı onaylarcasına salladım. Üzerimize tuhaf bir sessizlik çöktü, bu sessizliği yalnızca başımızın üzerinde uçuşan kuş sesleri ve rüzgârda sallanan yaprakların hışırtısı bozuyordu.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Ansel en sonunda.

Bryn gözlerime bakamıyordu. "Ben de."

Dudağımı ısırdım, uzun ve yavaş yavaş nefes aldım. "O halde ne yapmalıyım?"

"Ren'i hâlâ seviyor musun?"

Cevap vermeden önce bir dakikalığına kalp atışlarımı dinledim. "Evet."

"Bu gerçekten boktan bir durum, Cal." Ansel bana gülümsedi. Havayı hafifletmeye çalıştığını fark etmeden önce az kalsın ona parlıyordum.

"Mason gibi konuşuyorsun," dedim bir kahkaha atmak için zayıf bir girişimde bulunarak.

"Yani, o benim dostum," dedi Ansel.

Bryn elimi tuttu. "Calla, Ren bir alfa ama Shay de öyle. İkisinin de çekim gücüne kapılman anlaşılır bir durum. Ren'le bayağı bir geçmişiniz var ki bu da durumu daha da güçleştiriyor olmalı."

"Bu söylediklerinde bir cevap var mı?" Parmaklarını sıkarak kendimi gülmeye zorladım.

"Bryn, sana bir cevap olmadığını söylüyor," dedi Ansel ve Bryn ona bir öpücük gönderince gülümsedi.

"Bir cevap yok mu?" Neden bu kadar mutlu göründüklerini çözemedim. Bana yardım olarak düşündükleri şey bu muydu? Daha sonra hatırladım ki onlar hâlâ çocuksu aşkın keyfini sürüyorlardı. Neden ben çocuksu bir aşka sahip olamıyordum? Görünüşe göre

ben sadece, "gırtlağını mı parçalayayım yoksa öpeyim mi karar veremedim" aşkına sahiptim.

"Henüz bir cevap yok," diye devam etti Ansel. "Ren de Shay de seni seviyor. İkisi de eşin olabilir."

"Bu, ikisinin de eşin olmayı kabul edeceği anlamına gelmez." Bryn kıkırdadı. "O kadar sapık olduklarını sanmıyorum... ama bunu onlarla konuşabilirsin."

"Bryn!" Onu sıradan aşağı ittim.

"İyiydi." Ansel'ın kahkahaları ikiye katlandı.

"Sizden nefret ediyorum, çocuklar," dedim, hâlâ küçük düşmüş bir halde. "Duygularım hakkında konuşmamama şaşmamalı."

"Bizden nefret etmiyorsun." Bryn gülümsüyordu. "Bizi seviyorsun. Biz de seni seviyoruz."

"Daima seveceğiz, Cal," dedi Ansel. "Sana cevap veremiyoruz çünkü bunu çözebilecek tek kişi sensin. Seçim yapmak zorundasın."

"Gerçi ben olsam bu savaş düzene girene kadar beklemeyi denerdim," dedi Bryn. "Eğer Ren, Arayıcılar'a uyum sağlıyorsa onu kaybetmeyi göze alamayız. Ve Shay... yani, eğer giderse, savaş başlamadan biter."

"Biliyorum," dedim. Shay'in hayatıma girdiği ilk günden beri girdiğim aynı ikilemde sıkışıp kalmıştım, iki aşk ve iki kader arasındaydım. Ayrıca bu, kısa bir süre içinde halledebileceğim bir sorun gibi de görünmüyordu.

"Ama biz hep yanında olacağız," diye devam etti Bryn. "Ne karar verirsen ver, seni seveceğiz."

"Teşekkür ederim," dedim.

"O çocuklar sonsuza dek kavga edebilirler," dedi Ansel. "Ama sen bizim biriciğimizsin, Cal. Sen alfasın."

Bu kez dayanamadım. Gözyaşları gözlerimin kıyısından sinsice aktı.

"Hey, bakın." Ansel gülümsüyordu. "Gerçekten de duyguları varmış!"

"Kes sesini." Gülerek yanaklarımdaki tuzlu suyu sildim. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Ansel ayağa kalktı. Hâlâ gülümsüyordu ama bakışları bunu desteklemiyordu. Tess'in bağırdığını duyduğumda hâlâ Ansel'ın ifadesini çözmeye çalışıyordum.

"Kimler susadı?" El salladı ve dövme demir taraçayı göstererek bizi çağırdı.

"O limonataya benzemiyor," dedi Bryn. "Bir piknik gibi."

"Tess çağırıyor." Ansel midesi için bizden vazgeçerek öğle yemeği vaadine koştu.

Bryn kolunu belime doladı. "Gerçekten iyiye gidiyor. Sanırım her şey iyi olacak."

"Güzel," dedim başımı omzuna dayayarak.

Uzun zamandır ilk kez kalbim sıkışmıyordu ve kaslarım gevşemişti. Aşkın beni nereye götüreceğini bilmiyordum ama sürüm her zaman benim yanımda olacaktı. Bu her şeyden çok daha önemliydi.

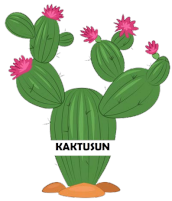
SU

BÖLÜM II

BELONGS TO CHAOS TEAM

DOKUZ

Eydis'i –su kabzasını– ele geçirme planları yapılmaya başlanmıştı. Seyyar Akademi'nin duvarları heyecanla uğulduyordu. Duvardaki işlemeler bile biraz daha parlak görnüyordu; sanki ilk kılıcı başarıyla ele geçirdiğimiz için umutla yanıyorlarmış gibiydi. "Eydis, Yucatán'da." Ren akşam yemeğinden sonra yanımda yürüyordu. "Eydis Rehberi'yle birlikte hareket etmemizi planlıyorlar, adı Inez. Saklanma yeri Tulúm'da. Anika bir sonraki saldırıdan önce hepimizin iyi bir gece uykusuna ihtiyacımız olduğunu düşünüyor. Bu yüzden yarın öğleyin gidiyoruz."

"Sabah değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana doğru salladı. "Gelgitlerin pek uygun olmadığıyla ilgili bir şeyler söyledi. Tam olarak takip etmedim."

"Öyleyse Arayıcılar için Gardiyan noktasındaki kişisin sanırım," dedim. "Aferin, alfa."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi ama gözünün ucuyla beni süzüyordu. "Bu senin için bir sorun yaratır mı?"

"Bu sensin," dedim sesimi normal tonda tutmaya çalışarak. "Ayrıca ne kadar Arayıcı bize güvenirse o kadar iyi."

"Anlaştık."

Döndüğümüzden beri geçen her saat Akademi'deki değişim dalgasını fark etmiştim. Tordis'e saldırmadan önce çoğu Arayıcı, beni en iyi ihtimalle merakla ve en kötü ihtimalle de öfkeyle süzerdi.

Şimdiyse öfke yerini meraka terk ederken, meraksa gitgide artan bir hayranlığa dönüşmüştü. Hatta birkaç Arayıcı, beni koridorda durdurup onlara katıldığım için teşekkür bile etmişti. Bütün bunlar beni birazcık havaya sokmuştu.

Ren durdu; kaşlarımı çatarak ona baktım, sonra da odamın kapısının önünde durduğumuzu fark ettim.

"Senin odan," dedi gergin bir sesle. Odamın nerede olduğunu nasıl bildiğini merak ettim. Bu noktaya sinmiş olan kokumu mu almıştı yoksa nerede kaldığımı bulmak için zaman mı ayırmıştı?

"Uyku, ha?" Gözlerimi bakışlarından kaçırdım. "İyi, çok yorgunum, dolayısıyla Anika'nın emirlerini yerine getirmekten mutlu olacağım."

"Calla, sana bir şey sormak zorundayım."

Yüreğim ağzıma geldi. Kendimi ona bakmaya zorladım. "Evet?"

Sert bakışlarını bana odaklamıştı. "Gelmeme izin ver."

"Ne?" Ağzımdan çıkan tek kelime buydu. Nereye gelmek? Odama mı? Benimle birlikte yatmaya mı? Ellerim titremeye başladı.

"Yarın," dedi. "Anika'nın görevinde yalnızca bir ekip var ve bana bu ekibe senin liderlik edeceğini çünkü Shay'in sadece sana güvendiğini söyledi."

"Ah!" Midemin zonklaması geçince güldüm. "Sanırım..."

"Ne?" Ben tereddüt edince şaşırmış gibi göründü.

Bu kez baştan aşağı süzme sırası bendeydi. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istiyorum."

Odamın kapısına yaslandı. Rencide mi oldu yoksa öfkelendi mi anlayamadım. Ya da ikisinin birden olduğunu...

"Bana güvenmiyorsun."

"Shay konusunda," diye tamamladım.

Çenesi kasıldı ama konuşmadı.

"Shay, Scion." Sesimi sakin tuttum. "O, görevin merkezinde. Eğer bir sorun yaşarsa emin olmak istiyorum ki..."

Kapıdan çekilerek öfkeyle bana baktı. "Shay'in zarar görmesine kasıtlı olarak izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Ya da ona zarar verebileceğimi?"

"Onu daha önce tehdit ettin." Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Konu Shay olunca bütün savunma içgüdülerim öfkeyle ortaya çıkıyordu. "Sayamayacağım kadar çok defa!"

"Bu farklı, Calla." Onun sesi de yükseliyordu ve koridordan geçen birkaç Arayıcı'nın bakmasına neden oldu. "Burasıyla, bizimle ilgili. Savaşın farklı kuralları vardır. Ben asla..."

Konuşmayı kesti, yumruklarını sıkıp derin bir nefes aldı. "Scion kadar önemli birini asla savaş meydanında tehlikeye atmam." Kelimeler ağzından tükürür gibi çıkıyordu. "Neyin tehlikede olduğunun farkındayım."

Ne kadar yakıcı olsa da kendimi öfkemi dizginlemeye zorladım. Doğruları söylediğini biliyordum. "Tamam. Sana inanıyorum. Gelebilirsin."

Ren'in yumrukları hâlâ sıkılı bir vaziyetteydi ve kolundaki kaslar zonkluyordu. Ona doğru uzandığımda geri çekildi.

"Sakın." Gözlerime bakmadı.

Sanki mideme bir yumruk atmış gibi hissediyordum ve bir yanım bunu yapmış olmasını diliyordu. Yüzündeki bu kaybetmiş ifadeyi görmektense onunla kavga etmeyi yeğlerdim.

"Ren," diye fısıldadım. "Gelmek istemene memnun oldum. Sana yarın ihtiyacım var."

Bana bakmak için döndüğünde, gözlerindeki karanlığın içinde birden yanıp sönen bir ışık yakaladım. "Sadece yarın mı?"

Güçlükle yutkundum, ne gözlerimi gözlerinden ayırabiliyor ne de konuşabiliyordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

Ağzının bir kenarı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Uzandı ve parmaklarını çenemin altına o kadar hafif bir şekilde koydu ki zar zor hissedebildim.

"Teşekkürler, Zambak." Parmakları çenemden yukarı kayarak dudaklarımın üstünde durdu. Diğer eliyle elimi tuttu; parmaklarıma bakıncaya kadar başparmağının takmış olduğum safir yüzüğün üzerinde gezindiğini fark etmedim. Onun verdiği yüzüğün... "İyi geceler."

Döndü ve koridor boyunca yürüdü. Gözden kaybolana kadar onu seyrederken, odasının nerede olduğunu merak etmiyormuş gibi yapıp nerede olduğunu merak ettim. Odamın kapısına yaslandım, kapının kolunu çevirerek yığılırcasına içeri girdim. Bu görevler, dünyayı yeniden yapılandırma işi, daha önce hiç hissetmediğim bir yorgunluk yaratıyordu. Bu sadece fiziksel zorlanma değil, aynı zamanda bu yolda omuzladığımız duyguların yüküydü. Ve Shay bütün yüklerin en ağırını omuzluyordu. Yatağıma yığıldığımda, iyi olup olmadığını merak ettim. Günün büyük bir çoğunluğunda Elementler Haçı'nın irfanını gözden geçirmek için Anika ve Silas'la birlikte kalmıştı. Ondan sonra biraz daha mücadele pratiği yapmak için Ethan, Connor ve Adne'yle gitmişti. Artık kılıçlardan birine sahipti ve Shay'in yeni silaha alışması için hiç zaman kaybetmemişlerdi.

Acaba işi bitmiş miydi? Artık odasında mıydı, benim gibi yıldızları, hatta ay ışığını bile göremeyeceğimiz kadar bulutlu gökyüzünü mü izliyordu? Bir yanım ona gitmek ve dün gece olduğu gibi onu odasında bulmak istiyordu. Vücudu benimkinin yanına kıvrılmış bir halde uyumak, başka hiçbir şeye benzemeyen bir huzur duygusu veriyordu ve o yanımda olmadan yatmak içimde bir sızı duymama neden oluyordu. Yatakta yuvarlanarak kalktım ve kapıya doğru birkaç adım atar atmaz hüsranla inledim ve kendimi tekrar yatağın üzerine attım. Bir koza gibi yastıkları etrafıma sarıp parmaklarımı yatak örtüsüne gömdüm. Çekim gücü ne kadar kuvvetli olursa olsun şu anda Shay'e gidemezdim. Ayrıca bana bakmaya gelmemişti, ki bu da içimi kabulleneceğimden çok daha fazla sızlatıyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Kalbim ve aklım sürekli tutarsız dürtülerin peşindeydi. İki alfanın da yatağından ertesi sabah gizlice sıvışma peşinde değildim. Dün Shay'le geçirdiğim gece bencillikti ve artık böyle bir şeye bir daha yeltenemezdim. Özellikle Ren değerini bugün Arayıcılar'a kanıtladıktan sonra. Ona yalan söylemiyordum; yarın ona ihtiyacım vardı. Buna ek olarak... oraya gidemezdim. Henüz değil...

Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama içinde uyandığım darmadağınık çarşaflar, gece ne kadar rahatsız uyuduğumu gösteriyordu. Gözlerim kızardığından ve biraz huysuz olmanın ötesinde olduğumdan uzun bir banyonun en iyi çözüm olacağına karar verdim. Arayıcılar'ın bahçesindeki sebzelerle dolu bir omlet beni birazcık canlandırmayı başarabilirdi.

Banyolara gitmek için bayağı bir yol yürümek gerekiyordu, buna karşın oradaki imkânlar büyüleyiciydi. Beni sıcak suyla sırılsıklam eden geniş bir duş başlığının altında durdum, suyun basıncı bir şelaleden farklı değildi. Duşların dışındaki tik ağacından yapılmış ince uzun etajerlere sıralanmış oymalı kristal şişelerdeki bir sürü yağ ve banyo malzemesi arasından, rastgele aldığım bir duş jeliyle kendimi keseleyerek uykulu halimden kurtulmaya çalıştım. Jelin lavanta ve nane kokusu işe yaradı. Kavanozlarının içinde çeşitli kokular vardı. Hepsi de çiçeklerin ve şifalı bitkilerin tazeliğini taşıyordu. Belli ki Akademi'nin bahçeleri sadece yiyecek ve tıbbi malzemeler üretmiyordu. Bryn bu cömertlikten çok keyif almış olmalıydı; bütün gün banyo yapmadığına şaşırıyordum.

Duştan çıkınca vücuduma bir havlu sardım ve kıyafetlerimi koyduğum odaya doğru yürüdüm. Yoğun buhardan, banyolar ile giysi odalarının arasındaki açık alana çıktığım zaman donakaldım. Bir anlığına rüya görüp görmediğimi merak ettim ancak saçlarımdan omuzlarıma ve köprücük kemiğime damlayan sular görmediğimi söylüyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Selam." Yüreğim ağzıma geldi. Ren göğsü çıplak bir halde karşımda duruyordu. Havluyu kalçasının üzerine sarmıştı ve katlı kıyafetleri yanındaki sandalyenin üzerinde duruyordu. Duşun kapısına baktı. "Ben... şey... bu kızların kabini mi? Dün buradaydım ve... görmedim..."

"Orada ayrı giyinme odaları var." Acemiliğine güldüm. "Sanırım Arayıcılar duşları ortak kullanıyor."

"Ne kadar yenilikçiler." Ren sırıtıyordu. Gözleri nemli vücudumda gezindi. "Çok temiz görünüyorsun, Zambak."

"Evet." Giyinme odasının kapısına doğru yanaştım. Ne yazık ki bu Ren'e biraz daha yaklaşmak demekti. Teninin sıcaklığının ve tenime sinen lavanta kokusuyla karışan terinin baharatlı kokusunu alabiliyordum. "Yolundan çekileyim."

"Kalabilirdin." Kolumdan yakalayarak beni kendine doğru çevirdi. Yüzünde haşin bir gülümseme vardı. "Sırtımı kesele."

Ren'in ön tarafına bakmamak için yeterince zorlanıyordum. Gözlerine bakmak bunu kolaylaştırmadı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Öyle mi?" dedi beni daha yakına çekerek. "Çünkü ben bilmediğimden gayet eminim."

"Dur." Kendime güvenmiyordum. Termal havuzlardan yükselen çok fazla buhar vardı ve vücutlarımızı örtense çok az giysi.

İç geçirerek beni bıraktı. Yüzündeki şeytani gülümseme kayboldu ve geriye somurtkan bir ifade kaldı.

"Bunu yaptığın için seni suçlamıyorum," dedi ama başını duvara dayayarak bana bakmak yerine gözlerini tavana dikti. "Bunu hak ettim. Sana yaptığımdan sonra."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Onu tercih ettiğin için... Seni suçlamıyorum."

"Onu tercih etmedim," dedim giyinme odasının kapısına doğru gerileyerek. "İkinize de söyledim, savaşta olduğumuz sürece bir seçim yapmayacağım."

Dosdoğru bana baktığında göğsüme bir ok saplanmış gibi oldu. "Kastettiğim o değil."

Odanın sıcaklığına rağmen tüylerim ürperdi. "Neyi kastettin?"

"İlk deneyiminde onu seçtiğin için seni suçlamıyorum." Sesi sinirliden çok üzgün çıkıyordu.

Bacaklarım titriyordu. Konuşmasam da bakışlarımdan aklımdaki soruyu anladı.

"Sabine söyledi..."

"Buna hakkı yoktu..."

"Ona kızmamalısın," dedi gizemli bir gülümsemeyle. "Beni azarladı. Seni kaybettiğimi söyledi. Kibirli bir moron olduğumu ve hak ettiğimi bulduğumu söyledi. Ve bunun seninle ilgisi olmadığını."

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Bu gerçekten seninle ilgili değil. Sabine o günden beri üzgün, yani..."

"Cosette," dedi. "Biliyorum. Bana bağırıp çağırdıktan sonra konuştuk. Bu konuda bana kırgın. Onu bunun için suçlayamam. Dax ile Fey'in burada olmasını dilerdim."

"Durum üzücü olmasaydı, komik bile olabilirdi," dedim onun yanındaki duvara yaslanarak.

"Nasıl yani?"

"Fey ve Dax en güçlü savaşçılarımızdı," dedim. Ama sonuçta kendileri için mücadele etmekten çok korkuyorlardı."

Ren başıyla onayladı.

"Senden intikam almak için Shay'le birlikte olmadım." O kadar kısık sesle konuşuyordum ki Ren'in beni duyup duymadığını anlamadım. "Ben... o..."

Bir dakika boyunca cevap vermedi, vermeyeceğinden emindim. Ama sonra boğazını temizledi.

"Ona karşı hislerin olduğunu biliyorum. Bu çok belli," dedi. "Ama savaş sona erinceye kadar bir seçim yapmayacağın konusunda ciddi misin?"

"Ben... evet." Ciddi olmak zorundaydım. Eğer alfa eşi olarak Ren'i ya da Shay'i seçersem, birinden biri gidecekti. Alfaların yöntemi buydu. İkisinden biri yerini kazanınca diğeri sürüde başkasının emri altında olmayı hazmedemediği için sürgün edilecekti. Bunun olmasına dayanamazdım. İkisinden birinin ayrılmasını düşünmek bile kanımı donduruyordu.

"O halde bilmeni istediğim bir şey var." Aniden dönüp bana baktı. Kollarını omuzlarımın iki tarafından duvara uzatıp beni ablukaya aldı.

"Yapma." Ona böyle yakın olunca kendime güvenimi kaybediyordum. Zaten mesafeyi koruyacağıma dair söz verdiğim halde teslim bayrağını çekerek Shay'le bir hata yapmıştım. Aynı şeyi Ren'le de yaparsam kendimi affedemezdim. Bir yanım şimdi Ren'in bana dokunmasını istiyordu çünkü dün geceyi Shay'in kapıma hafifçe çalacağını dileyerek yarı uyur yarı uyanık bir vaziyette yalnız geçirmiştim. Ama Shay kapımı hiç çalmamıştı. Arayıcılar'ın dünyasına ne kadar yaklaşırsa benden o kadar uzaklaşıyordu.

"Sadece dinle, Calla." Gözleri gitmeme izin vermiyordu. "Eden'da olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Konuşamayacak kadar tedirgin olduğumdan başımı salladım. Kalbimin gümbür gümbür atışından kendi sesimi bile duyabileceğimden emin değildim. Eden'daki o gecenin üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi; Ren'in neden şimdi bu konuyu açtığını anlayamıyordum.

"Bana herhangi bir şeyden korkup korkmadığımı sormuştun," dedi.

"Hatırlıyorum." O gün zihnimde canlanınca altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Bir şeyden korktuğunu söyledin."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bir şeyden." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Her zaman korktuğum yalnızca bir şey vardı. Ve hâlâ da korkuyorum."

Duvara yaslanmış vücudum donakalmıştı ve sözleri âdeta beni oraya çivilemişti. "Nedir o?"

Sesi titredi. "Beni hiç sevemeyeceğinden. Gerçekten sevemeyeceğinden."

"Ren..." Ellerim titriyordu.

"Fısıltıları göz ardı edemiyordum," dedi. "Bazı Mahkûmlar'ın bana nasıl baktığını. Babamın... yani Emile'in... annemle ilgili konuşma şeklini. O ölmüştü ama Emile hâlâ ondan nefret ediyor gibiydi. Birlikte oldukları zaman onu yönettiği ama sevmediği benim için bile açıktı."

Soluk alıp verişim sakinlemişti. Bunu duymaya dayanabileceğimden emin değildim ama onu durduramadım.

Dudakları kulağıma sürtünüyordu. "Seni ilk gördüğüm ve birbirimize söz verdiğimiz zaman, seni asla beni sevmeye zorlayamayacağıma ama seni kazanmanın bir yolunu bulacağıma yemin ettim."

İçimde bir şey patladı. "Beni kazanmak isterken neden bütün lise hayatını diğer kızlarla flört ederek geçirdin?"

Sesimde tahmin ettiğimden daha fazla nefret vardı. Tüm bu bekleyiş, kendi tutkularımı takip edemezken Ren'in kendisininkini kovalayışını seyretmekle geçmişti. Buna içerliyordum. Buysa onun itirafını insafsız ve hatta belki de asılsız kılıyordu.

Alnını şakağıma dayadı. "Diğer kızların beni istediğini ama asıl istediğimin sen olduğunu görürsen bunun bir fark yaratacağını düşündüm."

Boğazımdan hafif bir inilti koptu. "Sabine haklı. Sen bir moronsun."

"Seninle aynı fikirde olmamın bir yararı olur mu?" Gülümsedi ama bu, sert gözlerine yansımıyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Yüzümü başka tarafa çevirdim. İçimde öfke, umut ve arzu çarpışıyordu. "Ne hissettiğini bana söyleyebilirdin."

"Söyleyecektim," dedi. "Sana yüzüğü verdiğim zaman söyleyecektim... ama yapamadım."

Ona baktım ve kızardığını görünce söylediği her şeyin doğru olduğunu anladım.

"Ben..." Cümlenin devamını getiremedim. Ne söyleyebilirdim ki?

"Senden tek istediğim adil bir fırsat. Ya da belki yeni bir başlangıç ama nereden geldiğimi bilmeni istiyorum," dedi. "Dezavantajlı durumda olduğumun farkındayım. Shay birdenbire çıkagelip hayatını değiştirdi. Seni kurtardı."

"Ben onu kurtardım. Ve kendimi."

"Ben sadece onun evvelden beri kahraman olduğunu kastediyorum. Tabii ki onu istersin. Oysa bizim tarihimiz, geçmişimiz... Hepsi de kötü değildi."

"Biliyorum."

"Evde yalnız olduğumuz zaman, yanımda kalmak istemediğini söyleyemezsin."

Düşmesin diye havluyu sıkı sıkı tuttum. Ren haklıydı. En azından bir kısmında. Hâlâ ondan etkileniyordum; benimle akran olduğu çok belli olan birine. Ömrümü onunla geçireceğimi düşündüğüm eşe. Bizi birbirimize bağlayan geçmişimizden vazgeçemiyordum. Bu tanıdık bir yoldu. Ren'le yaşamanın nasıl olacağını, o resme uyduğumu ve onun için büyük anlam ifade ettiğimi biliyordum. Onu yakınımda tutmanın cazibesi yakamı bir türlü bırakmıyordu.

"Her zaman birbirimiz için bir anlam ifade ettik, Calla," dedi ve sanki aklımı okumuş gibi hissederek ürperdim. "İzin ver sana nasıl olabileceğini göstereyim." Dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu. Daha fazla direnemedim ve parmaklarımın göğsünün etrafında dolaşmasına izin verdim. Hafifçe inledi ve parmaklarını

ıslak saçlarımdan geçirerek beni öptü. Parmaklarım aşağıya kaydı, karnını sıyırarak kalçasına sarılmış olan havlunun kenarına ulaştı. Beni teşvik edercesine daha da sert öptü.

Banyonun kapısı birden açıldı. Connor üstü çıplak, altında pijaması ve omzuna attığı bir havluyla kasıla kasıla içeri girdi. Ren'in çıplak sırtını ve beni duvara doğru bastırdığını görünce durup ıslık çaldı.

"Ah, Tanrılar! Gözlerim!" Connor yüzünü kapatmıştı. "Masumiyetim!"

"Kes sesini, Connor," dedim araya girmiş olmasından hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir halde. Kıvrılarak Ren'in kollarından sıyrıldım ve boş alandan giyinme odasının kapısına zıplayıp kendimi içeri attım. Hızla giyindikten sonra banyodan çabucak kaçtım, mahcup olmuştum. Koridor boyunca hızla ilerlerken, sıcak bir duş için gelen birkaç mahmur gözlü Arayıcı'yı daha gördüm ve kendimi Connor'ın kahkahasını hâlâ duyuyor olmadığıma inandırmaya çalıştım.

BELONGS TO KAOS TEAM

ON

Midem gurulduyordu ama Ren'le banyodaki rastlaşmamızdan sonra sınıra gelmiştim. Duygularım böylesine karışık bir durumdayken Shay'in yanına gitmeyi göze alamazdım... üstelik Ren'in kokusu tenime sinmişken.

Lanet olsun, Calla. Neden ondan uzak duramıyorsun? İkisinden de?

Arzuların ne kadar güçlü olduğunu ve hatta aşkın gücünün çok daha fazla olduğunu öğrenmiştim ancak hâlâ kanım kaynadığında kontrolü kaybetmekten korkuyordum.

Kahvaltı için Haldis ekibine katılmayı iptal ettiğimden taze meyve aramak üzere avluya çıktım. Ne kadar erken olduğunu göz önünde bulundurunca, Ansel'ı küçük bir koruda portakal toplarken görmek beni şaşırttı.

"Günaydın." Gülümsedi.

"Onlardan birini almak gibi bir şansım var mı?" dedim yarı dolu sepetini göstererek.

"Tabii." Bir tanesini bana attı.

"Erkencisin." Portakalı soymaya başladım.

Omuzları gerildi. "Uyumak kolay değil."

Meyvenin bir dilimini çiğnerken ağzımda bıraktığı taze lezzet patlamasının keyfini çıkardım. Portakal suluydu ve harikaydı.

Ansel sessizce portakalları dallarından koparıyordu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedim usulca.

"Öyle mi?"

Portakalın suyu genzime kaçınca öksürdüm. Ansel'ın sesinin, Bekçiler'in onu nasıl cezalandırdıklarını öğrendiğimiz zamanki gibi titrek çıkması kemiklerimin sızlamasına neden oldu

"Sen... iyi hissetmiyor musun?" diye sordum.

Dönüp bana baktı. Gözleri Denver'dayken olduğu gibi boş bakmasa da umutsuzdu.

"Ben asla iyi olmayacağım, Calla," dedi elindeki portakalı döndürerek. "Gerçekten."

"Ama..." Böyle şeyler söylememesini dileyerek onu süzdüm. Bunun bir tür kendine acıma duygusu olduğuna inanmak istiyordum... ama öyle olmadığını biliyorum. "Fakat Bryn."

"Bryn'ı seviyorum," dedi. "Onu acı içinde görmeye dayanamıyorum."

Yüzüne baktım. Benim tanıdığım küçük kardeşimden daha yaşlı görünüyordu. Daha yaşlı ve sinirli.

"İyiymiş gibi yapıyorsun, dolayısıyla onu incitmemiş oluyorsun."

Başını onaylar gibi salladı. "Beni hâlâ sevdiğini düşünüyor gibi görünüyor. Ayrılmaya çalıştım ama beni dinlemedi."

"Onunla birlikte olmak istemiyor musun?" diye sordum.

"Onu hep sevdim," dedi Ansel. "Ona uygun değilim. Daha fazlasını hak ediyor."

"Bunu nasıl söylersin?" Haykırmak istedim ama bayağı bir çaba sarf ederek normal bir ses tonuyla konuşabildim. "Sen aynı kişisin."

"Değilim."Ansel portakalı sıkınca, tırnakları kabuğunun içine gömüldü. "İnan bana, değilim."

"Evet, öylesin," dedim. "Ayrıca Bryn seni seviyor."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Artık onun dengi değilim. Ortak bir payda olmadan bir eşleştirme yapamazsın. Bunu herkesten çok senin anlaman gerekir."

"Tabii ki anlıyorum." Kaşlarımı çattım. "Ama bu konuda yanılıyorsun. Geçmişte Arayıcılar ile Gardiyanlar'ın birlikte olduğunu sana söylemiştim. Aile sahibi olmuşlar."

"Biliyorum." Ansel'ın gülümsemesi kindardı. "Duydum. Senden. Tess'den. Arayıcılar ve Gardiyanlar'ı. Monroe ile Corrine. O ve diğerleri, diğerleri ve onu..."

"O zaman sorun ne?" Elimde kalan portakal parçalarını sıktım. Suyu eklemlerimin arasından aktı. "İşliyor. Bu gerçek aşk, gerçek birliktelik. Bunlar için öldüler."

"Bu aynı şey değil," dedi bakışlarını indirerek.

"Neden?"

"Çünkü ben bir Arayıcı olarak doğmadım. Onların güçlerine sahip değilim." Tekrar bana baktı, gri gözleri fırtına gibi hiddetliydi. "Varlığım önceki halimden daha eksik. Ayrıca asla daha fazlası olamam. Bryn er ya da geç bunun farkına varacak. Ve beni terk edecek. En iyisi de bu olacak."

"Peki ya terk etmezse?" Avuçlarımdaki portakal posasına bakarken Ansel'ın ezilmiş kalbine bakıyor olabileceğimi hissettim. "Ya seninle birlikte olup bir aile kurmak isterse?"

"Kurt bebeklere baba rolü oynayacağım bir aile mi?"

"Böyle oluyor," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Tess annelik ruhuna dair her şeyi anlattı. Ama biyolojik veya sihirsel her ne olursa olsun fark etmez. Bu ne Bryn ile benim bir araya gelmemi ne de bir aile kurmamı sağlar. Konu bunu yapmamız gerekip gerekmediği."

"Yalnızca zamana bırak, Ansel." Başka ne söylenir bilmiyordum. Sesindeki umutsuzluktan ve kesinlikten nefret ediyordum.

"Bryn'ı asla incitmeyeceğime söz veriyorum," dedi. "Gerçekten ne hissettiğimi ona söylemeyeceğim. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olacağım ve istediği zaman gitmesine izin vereceğim."

Orada öylece durup birbirimizi süzdük. Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

Ansel bomboş bir gülümsemeyle bana başka bir portakal verdi. "Yine de kahvaltını etmen gerekiyor. İlk portakalı geberttin."

"Teşekkürler." Sözcüklerin boğazımdaki yumruyu iterek çıkmasını sağlayabilmiştim.

"İşte buradasınız!" Bryn'ın sesi beni etrafımda döndürdü. Yolu neşeyle hoplaya zıplaya kat ediyordu."Özür dilerim; bayağı uzun bir süre duş aldım. Hepsi doğallık cenneti! Arayıcılar gerçekten o şeyleri pazarlamanın bir yolunu bulmalılar. Tess'le bu konuyu konuşacağım. Tenimi kokla; gül ve dağ kekiği kokuyorum!"

Ansel ona dönünce olanları gördüm. Maske takıldı ve çökmüş kardeşim her zamanki Ansel'a dönüştü.

Orada olamazdım, o anda hiç olamazdım. Yüzümün Bryn'a herhangi bir açık vermesini istemedim. Anika'yla toplantı yapmam gerektiğini bahane ederek hızla onlardan uzaklaşırken dikkatimi dağıtmak için portakalı soymaya giriştim. Ancak bahçenin karşı tarafına giden yolu yarılamıştım ki hayatımdaki her şeyin ne kadar askıda olduğu aklıma geliverdi.

Connor yolun kenarındaki taş bankta oturuyordu. Gömleğinin düğmeleri açıktı. Sert kaslarla bezenmiş göğsünde yara izleri vardı. Bana tanıdık gelen yara izleri.

Geri dönmeyi düşündüm ama havayı düzeltmem veya en azından ona karşı vicdanımı temizlemem gerektiğini fark ettim.

"Kaç tane Gardiyan öldürdüğünü düşünüyorsun?"

"Azaltmaya çalışıyordum," diye gözlerini açmadan cevap verdi. "Ama gördüğün gibi hepsi de hediye bırakacak kadar nazik davrandı." Elini yara izleriyle dolu derisinde gezdirdi.

Yanına sinerek güneşin boynumu ve omuzlarımı ısıtmasını sağladım. Nabzım dörtnala gidiyordu ancak kendimi söylemek istediğim şeye odaklanmaya zorladım.

"Bu sabah gördüğün şey hakkında..." Kanım boynuma ve yanaklarıma hücum edince hissettiğim yumuşacık sıcaklık yerini iğneleyici bir ısıya terk etti.

"Hey, yargılamak yok," dedi Connor. Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve dikkatle bana bakabilmek için yüzünü yana doğru yatırdı. "Gerçi külotunu üstünde tutamadığın için Scion'u kaybedersek bu uğurda büyük bedel öderiz. Hem de hiç abartısız."

Ben homurdanınca güldü.

"Buharlı randevun hakkında hiçbir şey sormayacaktım, tatlı yanaklı seni," dedi. "Konuyu açan sensin."

Kollarımı bacaklarımın etrafına sardım ve çenemi dizlerimin üstüne dayadım. "Ben sadece anlamanı istiyordum."

Ayağa kalktı, ağzının bir kenarı kıvrılmıştı. "Tam olarak neyi anlamamı?"

"Shay, Ren ve benim karışık bir durumda olduğumuzu..."

"Karışık ha?" Gülümsemesi genişledi. "Bunun çok açık olduğunu sanıyordum. İki oğlan da kanını kaynatıyor. Birini seçmek zorunda kalacaksın."

"Hepsi bu değil..."

Connor elini sallayarak sözümü kesti. "Tabii ki daima ince detaylar vardır ama bunlar temeli sarsar. Sen ve o ikisi. Aşk bir kaltaktır."

"Güzel." Ona yalancı diyebilmeyi isterdim ama aşk hikâyemi özetleyişi gayet mantıklıydı.

"Bak tatlım, herhangi bir taş atamam. Sadece gördüğümü söylüyorum." Kahverengi saçlarını yüzünden itti. Saçları hâlâ ıslaktı. Akdeniz'in güneşi altında birkaç gün içinde bronzlaşmaya başlamıştı. Teninin bronzluğuyla daha da belirginleşen yara izleri göğsünden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"Müthiş tavlama sözlerinin boş olduğunu mu kastediyorsun?" Sırıttım. "Kim tahmin ederdi ki?"

Yan gözle bana baktı ama cevap vermedi.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?"

Tek kaşı kalktı.

Ona doğru uzandım. "Tüm o konuyu dağıtan konuşmaların, dikkatini ilgi duyduğun bir tek kişiden başka yöne çevirme tarzın."

"Gerçekten bir kadına bağlı kalacak bir adam olduğumu mu sanıyorsun?" Connor gülümsüyordu ama gözlerinde sert bir ifade vardı.

Gözlerine baktım. "Adne'ye âşık olduğunu düşünüyorum."

Gözlerini ilk kaçıran o oldu ve yakındaki fokurdayan bir fıskiyeyi süzdü.

"Adne konusunda bir hata yaptım," dedi usulca, kendi düşüncelerine dalmış gibi. "Bir yıl kadar önce."

"Bir hata mı?" Kaşlarını çattım. "Ah... onunla birlikte olduğunu kastediyorsun."

Cevap olarak attığı kahkahası soğuktu. "Hayır."

"Onunla birlikte olmadın mı?" Gülümsemesindeki alaycılığı anlayamıyordum.

"Kesinlikle olmadım," dedi. "Sanırım hata da oydu."

"Beni şaşırttın."

Ayağını bankın yanına koyarak kollarını bacaklarının üzerine dayadı. "Onunla tanıştığımda Adne sadece bir çocuktu. On altı yaşındaydım. Lanet derecede kibirliydim."

"Evet ya, o zamandan beri tamamen değişmişsin."

Connor gülümsedi ama bana değil. "Zor günler geçiriyordu."

"Bana anlattı," dedim, Adne'nin annesi öldükten sonra ihtiyaç duyduğu arkadaş boşluğunu Connor'ın nasıl doldurduğunu açıkladığını hatırlayarak.

Connor beni seyrederken gözlerinde telaşlı bir ifade vardı. "Sana ne anlattı?"

Yanaklarının renginin solduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Annesini kaybettikten sonra ona nasıl komiklikler yaptığını."

"Ah... doğru." Connor her zamanki haline geri döndü.

"Ama onun söylediğini düşündüğün şeyi bana anlatırsan iyi edersin."

Başını iki yana sallasa da usulca konuşmaya başladı. "On altı yaşında."

"Onu biliyorum."

Bana bir bakış attı. "Geçen yıl on beşindeydi ve bense yirmi. Kış gün dönümü sırasında hep bir araya geliriz. Ethan, Kyle, Stuart ve ben Denver görevinden dönmüştük. Adne'yse derslerine ara vermişti."

Başımı salladım. Şimdiye kadar olağandışı bir şey yoktu.

"Kutlamadan –yani bolca dansın ve içkinin olduğu büyük bir festivalden– sızmak üzere odamın yolunu tutmuştum. Adne bir süre benimle takılıp takılamayacağını sordu."

Nabzım hızlandı. Bunun nereye varacağını anlayabiliyordum ve ikisi için de huzursuz oldum.

Connor ensesini ovuşturdu. "Aklı başında değildi. Aklından neler geçtiğini gayet iyi gösteriyordu."

"Seni baştan çıkarmaya mı çalıştı?" Adne'nin istediği şeyin peşinden gidişini anlamak zor değildi.

"Evet. Hem de fazlasıyla."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sen de hayır mı dedin?" Bu anlamakta en çok zorluk çektiğim kısımdı.

"On beş yaşındaydı," dedi.

"Sanırım." On beş genç bir yaştı ama Adne olgun bir ruha sahipti. Connor'ın fırsat kollayacağını kesinlikle düşünmüyordum. Aynı zamanda bir şeyi istediğine karar verdiği zaman Adne'nin kolay kolay caymayacağını da.

"Ayrıca Monroe'nun kızıydı."

"Ah." Bunun bir anlamı vardı.

"Neden 'biz' olmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüğümü açıklamaya çalıştığım zaman bunu pek hoş karşılamadı."

"Hayal edebiliyorum." Aslında hayal ettiğim şey uçuşan nesneler, kırılan camlar ve büyük bir olasılıkla Connor'ın morarmış gözüydü. "Peki bu Silas'la girdiğiniz iddiadan önce miydi, sonra mıydı?"

Derin bir soluk aldı. "Sana iddiayı anlatmış."

"Sonunda bir şey olmadığını söyledi."

"İddia önceydi ama sadece birkaç saat geçtikten sonra," dedi. "Bundan sonra Adne'yle bir daha birbirimizi inkâr edemez hale geldik. Onu öptüğüm anda, ben..."

"Ona âşık değilmiş gibi davranamazdın."

Bana düşmanca bir bakış attı.

"Bu çok açık," dedim.

"Kendime bile öyle değilmiş gibi yapamıyordum ki," dedi. "Ama Adne'ye öyleymiş gibi davranmanın en iyisi olacağını sandım."

"Yanıldığını düşünüyorum." Aklım Ren'in itirafına gitti. Hakkımda gerçekten ne hissettiğini bilmiş olsaydım, hayatlarımız farklı olur muydu? Bu soruyu Shay'le ilgili düşüncelerim takip etti. Geçmişin farklı olmasını mı istiyordum? Shay'in yokluğunu hayal edemiyordum. Aşkından mahrum kalma düşüncesiyle kalbim sızladı.

"Belki." Connor doğrularak gerildi. "Bu kesinlikle umduğum gibi gelişmedi."

"Ne ummuştun?" diye sordum. "Adne'yi bir başkasıyla birlikte görmek ister misin?"

Ani bir öfkeyle bana bakması, bunun istediği en son şey olduğunu söylüyordu.

Kararlı bir şekilde durdum. "O zaman bu konuda bir şey yapsan iyi edersin."

"Seninle bir anlaşma yapacağım." Hafifçe gülümsedi. "Sen oğlanını seçtiğin zaman ben de Adne'yle aramızdaki sorunu halledeceğim."

"Bu adil değil." Ayağa kalkarak Connor'ın dosdoğru bana bakan gözlerine baktım.

"Aşkta ve savaşta her yol mubahtır," diye cevap verdi ve dönüp yürümeye başladı.

"Ne yani?" diye peşinden seslendim. "Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Senin yolunu takip edeceğim, alfa." Döndü ve geri geri yürürken bana sırıttı.

"Ne demek bu?" Ellerim kalçamın üzerindeydi.

"Bu, savaşı kazanacağım demek." Selam verdi. "Aşk hikâyesi beklemek zorunda kalacak."

Sohbetten hayal kırıklığına uğramış bir halde peşinden baktım. Ama en azından Connor ile Adne'nin hikâyesinin içyüzünü biraz kavramıştım.

"Calla!" Döndüğümde Bryn'ın bana el salladığını ve Ansel'ın da elinde ağzına kadar portakal dolu sepetiyle onun dibinde durduğunu gördüm. Mason da onlarlaydı.

"Ne oldu?" diye sorarak yanlarına gittim.

"Hapishaneye gitmek zorundayız," dedi Bryn.

"Hapishane mi?" diye sordum. "Neden?"

Mason bana baktı ve iç geçirdi. "Logan toplantı yapmak istiyor."

ON BİR

Logan'ın kaldığı yer bir hücreyi Ansel'ın odasından çok daha fazla andırıyordu. Bu gözlemi yaptığıma memnun olmama rağmen küçük odaya girdiğimizde tüylerim yine de diken diken oldu. Bahçeden hapishaneye doğru yürürken hepimiz sessizdik. Mahkûmlar için kullanılan bu odalar, Akademi'nin zemin katındaydı ve Arayıcılar'ın daha hareketli bölümlerinden uzağa konulmuşlardı. Mason, Anika'nın da katılacağı konusunda bana güvence verse de bu toplantı bana hiç uymuyordu. Bu çok tanıdık bir durumdu. Logan'ın, sürüsüne söyleyecek bir şeyi vardı. Sanki hâlâ efendimizmiş gibi huzuruna çağırılmıştık. Mason'ın koridorda sert bir şekilde ilerleyişinden onun da bu gelişmeden memnun olmadığını söyleyebilirdim. Onu suçlayamıyordum.

Beni şaşırtan tek şey Ansel'ın bizimle gelmek için ısrar etmesiydi.

"Moral desteği için," demişti, nedenini sorduğumda Mason'a doğru bir bakış atarak. Logan'dan –ya da Bekçiler'in herhangi birinden– nefret etmek için daha fazla nedeni olan biri varsa o da kardeşimdi.

Shay bizi kapının ağzında bekliyordu. Dördümüz içeri girdiğimizde üzerinde bir yastık ve yün battaniye olan ikiz yatağa bir dirseğine dayanarak uzanmış sigarasını tüttüren Logan oldukça rahat görünüyordu.

Ren, Sabine ve Nev çoktan gelmişlerdi. Anika ve Ethan, üç kurdun hemen arkasında duruyorlardı. Anika'nın ifadesi daha çok meraklı gibiyken, Ethan şüpheyle Logan'ı süzüyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Harika." Logan bize gülümseyerek sigarasının külünü yerde duran boş bardağın içine silkti.

"Hadi oradan," diye hırladım. Logan işlerin her zamanki gibi yürümesini bekleyebilirdi ama ona izin vermeyecektim. Artık efendimiz değildi ve onun kesinlikle bunu anlamasını sağlayacaktım.

Bryn kısa bir nefes aldı fakat Mason gülümsüyordu. Logan'ın gözleri bir an için büyüse de ardından yüzüne sakin bir ifade yerleştirdi.

"Calla, ilgini beklemiyorum ama yine de medeni olabiliriz."

"Sen bir mahkûmsun," dedim. "Medeniyet gündemde değil. Bu toplantı ne için?"

Boğazını temizledi. "İki nedeni var. Ayrıca geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Calla haklı," dedi Ren. "Gösteriyi kes, Logan. Konuş."

"Herkes öfkeli değil." Logan sigarasını söndürdü ve iç geçirdi. "Son sigaramdı."

"Güzel," dedi Mason.

Logan ona bir bakış atınca kalbim yerinden oynadı.

"Ona bakma." Nev odayı geçerek Logan'ın görüşünü engellemek için Mason'ın önüne geçti. "Bir daha ona asla bakma, yoksa gözünü oyarım."

"Ben iyiyim," diye fısıldasa da Mason'ın yüzü solmuştu. Ansel ellerini ceplerine sokup gözlerini yere dikti.

Logan'ın ilk defa sesindeki netliği ve buyurgan tonlamayı kaybettiğini görüyordum. "Şey, bu bizi ilk baştaki şeye götürür... sizden özür dilemek istiyorum."

Kimse konuşmadı ama herkes Bekçi'yi süzüyordu.

Sessizliği ilk bozan Shay oldu. "Özür mü?"

"Tutuklu olmama rağmen sürünüzün direncine, gücüne ve sadakatinize saygı duyuyorum. Bekçiler'e olan bağlılığınızdan çıkar

sağlamaya çalıştım ve soya çekimimin aklımı çelmesine izin verdiğim için üzgünüm."

"Aklını çelmek mi?" Nev homurdanınca çevresini saran hava dönmeye ve ısınmaya başladı. "Bunun yapacak olduğun şeyi telafi edeceğini mi sanıyorsun?"

Nev'e doğru bir adım attım. Logan'dan ne kadar nefret etsem de Arayıcılar'ın tutsağıyken ona saldırmak iyi bir seçenek değildi.

"Tabii ki hayır," diye devam etti Logan. Bekçi ile Neb'in arasına giren Anika'ya yalvarır gibi baktı.

"Lütfen sakin olun." Anika elini belindeki kılıcının kabzasına koydu.

"Hiçbir fikrin yok..." Nev, Anika'yı öfkeyle süzüyordu.

"Boş ver." Mason, Nev'i omzundan tutarak onu geri çekti. "Buna değmez."

"Peki ya ben?" Şaşkınlık içinde döndüm. Ansel elleri hâlâ cebelerinde ağır ağır Logan'a doğru yürüyordu. "Benden de özür dileyecek misin?"

Logan başını yana devirdi, kaşları çatılmıştı. "Sanırım..."

"Sanır mısın?" Ansel gülmeye başladı. İnce ve korkunç bir sesle... "Annemi öldürdün. Bu şekilde hayatta bırakacağına beni de öldürmeliydin."

"Bana göre gayet iyi görünüyorsun," dedi Logan. "Ayrıca annene gelince, bu benim..."

Ansel üzerine atılıp cebinden çıkardığı budama makasını gücü yettiğince aşağı doğru sallayınca, Logan'ın sözleri bir çığlığa dönüştü. Ansel hızlıydı ama Anika'nın refleksleri daha da hızlıydı. Birden ileri atılarak kollarını Ansel'ın beline sardı. Dengesini kaybeden Ansel'ın vuruşu, Logan'ın omzunda uzun bir yara açtı. Engellenmemiş olsaydı Logan'ın boğazını kesecekti.

"Ethan!" Anika, Ansel'ı etrafında döndürdü ve onu hazır bekleyen Ethan'ın kollarına attı. "Onu buradan çıkar. Tess'i bul. Bununla daha sonra ilgileniriz."

Ethan, Ansel'ı taşıyarak kapıdan dışarı çıkardı. Sabine izin istemeye bile yeltenmedi. Tek kelime etmeden Ethan'ı takip etti.

Onların peşinden gitmek için atıldım ama Bryn kolumu tuttu. "Ben yardım ederim. Senin burada olman gerekiyor; bir şeyler oluyor. Ne olduğundan emin değilim ama Logan'ın aklında büyük bir konu var. Ben Ansel'ın yanında kalacağım."

Bir yanım tartışmak istiyordu. Ansel canlı bir bomba gibi tehlikeli ve öngörülemez bir durumdaydı. Sakinleştirmek için onunla konuşmak istedim. Ama aynı zamanda Tess ve Bryn'ın kardeşimi daha iyi sakinleştireceklerini de biliyordum. Ansel beni hâlâ artık bir Gardiyan olmayışının nedenlerinden biri gibi görüyordu.

"Ben de gidiyorum," dedi Mason, Bryn'ın elini tutarak. "Burada olamayacağım."

"Gelmemi ister misin?" diye sordu Nev.

Mason başını iki yana salladı. "Toparlarım. Daha sonra bilgi verirsin."

"Biri bana yardım edecek mi?" Logan elini omzuna bastırıyordu. "Kan kaybediyorum!"

"Sana yakıştı," dedi Ren.

"Ethan'ın bir Şifacı göndereceğinden eminim," dedi Anika sakince. "Kanaman duracaktır."

Logan'ın gözleri yerinden çıkar gibi oldu.

"Bize söylemen gereken başka ne var, Logan?" diye sordum. "Çünkü sadece bir özür bizim için zaman kaybı. Sözlerinin bizim için bir değeri yok."

"Tamam." Logan yaralı omzunu ovuştururken ne kadar doğrulabilirse, o kadar doğruldu.

"Size yardım etmek istiyorum."

"Bize nasıl yardım edeceksin?" diye sordu Shay.

"Ben nasıldan çok neden sorusuyla ilgileniyorum," dedi Ren.

Kendine güveni tazelenen Logan gülümsedi. "Daha önce de söylediğim gibi yeteneklerinizi takdir etmeye geldim ve Arayıcılar hakkında bayağı bir şey öğrendim."

"Öyle mi?" Anika kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Sadece kazayla," dedi Logan. "Son görevinizin haberleriyle bütün bina uğulduyordu."

Shay'e baktı ve gözleri Shay'in sırtına çaprazlamasına astığı kılıçta gezindi. "Tebrikler."

Shay ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek tedirgin bir şekilde Logan'a baktı.

"Olayların gidişatı beni kendi durumumu düşünmeye zorluyor," diye devam etti Logan. "Ben bir bahis adamıyım ve bu savaşı sizin kazanacağınıza bahse girerim."

İstemesem de soluğumu tuttum. Logan'dan söylemesini bekleyeceğim en son şey buydu.

"Pek de bir adam sayılmazsın," diye tükürür gibi konuşan Nev, Logan'ın sözlerinden etkilenmemişti. "Sen şımarık, kibirli bir oğlansın ve şimdi de korkuyorsun. Hepsi bu."

"Bu doğru," dedi Logan. "Yani... korkuyla ilgili kısım. Diğer sözlerini göz ardı edeceğim... nezaket gereği."

"Korkuyor musun?" diye sordum yüzümdeki gülümsemeyi silemeden. Bir Bekçi, Gardiyanlar'dan korkuyordu. Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel şey olmalıydı.

"Tabii ki korkuyorum." Logan gözlerime bakınca yalan söylemediğini anladım. "Yazı duvarın üstünde. Büyük olasılıkla bu, Shay'in Samhain'da kurban edilmesini önlediğin andı. Kılıçlardan biri onda. Çok yakında Elementler Haçı'nı kullanacak."

"Ve artık Bekçiler olmayacak," dedi Anika.

Logan omuzlarını silkti. "Avantaj sizde gibi görünüyor."

"Eli kulağında olan korkunç sonunuza çok üzülmüş görünmüyorsun." Ren'in kahkahası soğuktu.

"Bunun nedeni kendi kaderimi değiştirmeyi umuyor olmam," dedi Logan.

"Peki, bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Shay. "Mirasın işine yaramıyor."

"Aslında..." Logan usulca gülümsedi. "Yarayacağına inanıyorum."

Anika, Logan'ın tam önünde dikilmiş onu süzüyordu. "Ne öneriyorsun?"

"Son çarpışmada, Bosque'yle karşılaşmanız," dedi Logan. "Bunun Uçurum'un şu anki yerinde olması gerekiyor. Doğru mu?"

Anika başını onaylarcasına salladı.

"Onun nerede olduğunu biliyorum."

"Bunu bize söylemen için seni zorlayabiliriz," dedi Anika.

"Ama bunun yeterli olmayacağını biliyorsunuz." Logan artık gülümsüyordu. "Öyle değil mi?"

Anika cevap vermedi ama gözleri kısılmıştı.

"Büyük bir ihtimalle yerini kendiniz de bulabilirsiniz. Beklediğinizden daha uzun zaman alsa bile," diye devam etti Logan. "Sonuç olarak o Rowan Malikânesi'nde."

"Öyle olabileceğinden şüphe ettik," dedi Anika ama Gardiyanlar birbirlerine meraklı gözlerle baktı.

"Uçurum nedir?" diye sordu Ren.

"Haberci ve kölelerinin bu dünyaya girdikleri geçit," diye cevap verdi Anika. "On beşinci yüz yıla girerken açıldı ama canavar onu keyfine göre taşıdı, bu yüzden şimdiki yerinin nerede olabileceğinden hiç emin olamadık."

"Ayrıca geçit kapatılmalı," dedi Shay usulca. "Savaşı kazanmanızın tek yolu bu."

Anika ona vahşice gülümsedi. "Kazanma yolumuzun bir kısmı."

"Bu aynı zamanda annen ile babanı geri getirmenin de yolu," diye ekledi Logan.

"Ne?" Shay birden dönüp gözlerini Logan'a dikti.

"Kapı sadece bir kurban ritüeliyle açık kalabilir," dedi Logan. "O zamanki kurbanlar da annen ile babandı."

Shay'in çenesi kasıldı. "Annem ve babamın sağ olduğunu söyledin."

"Öyleler." Logan, Anika'ya bir bakış attı. "Bana biraz daha sigara verebileceğinizi sanmıyorum."

"Bu başka ne söyleyeceğine bağlı," dedi Anika. Bir elini Shay'in omzuna koyarak onu Logan'dan uzaklaştırdı. "Eğer Uçurum'u açmak için kurban edildiyseler, Tristan ve Sarah Doran nasıl hayatta olabilirler?"

"Konu işkence olunca, Bosque Mar oldukça yaratıcıdır," dedi Logan. Shay irkilince yanına gitmek istedim, ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

"Onu biliyoruz," dedi Anika.

Logan durdu ve yarasını kontrol etmek için elini kaldırdı. Yarası artık kanamıyordu. Dikkatli bir şekilde yastığa yaslandı. "Ona ihanet ettiği için Tristan'ın acı çekmesini istiyordu, bu yüzden onu uğrunda tehlikeye atıldığı her şeyin mahvolmasını izlerken sürekli ıstırap içinde bırakacak bir cezalandırma yöntemi buldu."

"Çocuğunu kastediyorsun." Anika yatağa sırtını dönerek odanın diğer ucuna yürüdü.

Shay kaşlarını çattı. "Bana olan bir şeyi nasıl görebilirdi ki?"

Kanımın ısısı gittikçe artarken beynim hızla çalışıyordu. "Shay... sanırım ben..."

BELONGS TO KAOS TEAM

Logan sözümü kesti. "Annen ile babanı gördüğün tek yer neresi?"

"Onları gördüğüm yer mi?" Shay ona baktı. "Bilmiyorum... rüyalarım. Anılarım."

"Daha iyi düşün." Logan kahkaha atmanın eşiğindeydi.

"Kes." İleri atılarak yatağın yanına geldim ve yumruklarım sıkılı bir halde Logan'ın üzerine eğildim. "Onunla oynamaya kalkma sakın."

"Calla!" Anika bana yaklaşırken Shay'in sert bir bakışıyla durdu. Shay yavaşça Logan'a döndü.

"Portre," dedi. Gözlerini Logan'dan bana çevirdi. "Kütüphanedeki portre."

Başımı onaylarcasına salladım ve yataktan kayarak Shay'in yakınında durdum. Ona dokunmaya cesaret edemiyordum. O anı canlı tutan duygu yükünü bozmayı tehlikeye atamazdım.

"Bu demek oluyor ki..." diye fısıldadı Shay. "Onlar hayattalar... ama... onlar... o şeylerden mi?"

"Hangi şeyler?" diye sordu Logan.

"Kayıplar'ı kastediyor," dedi Anika. "Shay haklı mı? Tristan ve Sarah Kayıplar'dan mı?"

"Hayır," dedi Logan. "Onlar Kayıp değil. Kayıplar ölü bedenlerin biraz canlandırılmış hali olan leşlerdir. Bosque, Tristan ve Sarah'nın hissetmelerini istedi. Kan dolaşımları durmuş bir halde o resmin içine tutsak edildiler."

"O resim diğerlerinden nasıl farklı?" diye sordu.

"Kayıplar, hayaletleri beslemek için kullandığımız tutsaklar," diye cevap veren Logan, Ren hırlayınca korkuyla sindi. "Resimler marjinal alanlardır; bir çeşit bekletme hücreleri. Bosque, kendisinin *savaş sanatı* olarak adlandırdığı bu şeyleri incelemeye bayılır. Hayaletlerin beslenmesini seyretmek için boyut duvarından içeriyi görebilir. Tutsaklar hayaletlere sunacak bir şeyleri kalmayıncaya kadar orada kalırlar. Ardından boşaltılırlar."

"Ancak annem ve babam, hayaletlere teslim edilmedi mi?" diye sordu Shay. "Emin misin?"

"Bunu kendi gözlerinle de gördün, Shay," dedi Logan. "Portrelerine baktığında nasıl görünüyorlardı?"

"Üzgün," diye mırıldandı Shay."

"Ama zarar görmemiş," dedi Logan. Shay başıyla onayladı.

"Uçurumu kapattığın zaman, bu Tristan ve Sarah'yı serbest bırakacak," dedi Logan. "Her insan gibi onlar da yaşlanmış olacak. Ancak diğer taraftan senin tanıdığın gibi olacaklar."

"Onları hiç tanımadım ki," dedi Shay.

"Ben tanıdım," dedi Anika usulca. "Çoğumuz tanıdı. Annen ve babanı dostumuz olarak sayardık."

Shay şaşırmış bir halde Anika'ya baktı. Kendi düşüncelerinde kaybolan Anika, Shay'in gözlerine bakmadı. "Onlar konusunda başarısız olduk. Onları güvende tutmamız ve seni saklamamız gerekiyordu ama başaramadık."

Logan boğazını temizleyinceye kadar oda bir süre sessizliğe gömüldü.

"Bu bilginin sizin için değerli olduğuna inanıyorum."

"Belki," dedi Anika.

"Bir değerim olduğunu kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi Logan. "Kazanmanız için size yardım edebilirim."

Anika başını onaylarcasına salladı ancak kapıda beliren bir kadına bakıyordu.

"Ethan bir şifacıya ihtiyacınız olduğunu söyledi." Kadın, hastasını ararcasına gözlerini odada gezdirdi.

"Önemli bir şey yok," dedi Anika. "Tutsağın bir yarası var. Dezenfekte et, dikiş atmaya gerek olacağını sanmıyorum."

Şifacı başını salladı ve yatağa gitti.

BELONGS TO KAOS TEAM

Anika, "Konuşacak daha fazla konumuz olacak," dedi Logan'a.

"Tabii ki." Şifacı gömleğini geri itince irkildi. "Eğer sigara vermeyecekseniz ağrı için bir şey alabilir miyim?"

Anika gülümsedi. "Sanırım dayanabilirsin."

ON İKİ

"Ona güvenebilir miyiz?" Adne'nin hareket edişini seyrediyordum, bizi Tulúm'da Eydis'in olduğu yere götürecek kapıyı dokurken hançerlerinden kıvrıla kıvrıla çıkan ipler parlıyordu. *Duvarın üzerindeki yazı,* demişti Logan. Doğru mu söylüyordu? Bir kılıcı almıştık ve ikinciyi almak için ilk adımı atmak üzereydik.

Nev omuzlarını silkti. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de evet. Logan istediği bir şeyi ona getireceğini düşünse *kendini* sırtından bıçaklardı.

"Bu önemli değil." Mason, Haldis Tugayı'nda bize katılmıştı ancak hüzünlü ruh halinden sıyrılamamış görünüyordu. "Bunların hiçbirinin bir önemi yok."

"Keser misin?" Nev ona köpek dişlerini gösterdi. "Sinirli olmak iyidir. Sinirli olman gerekir."

Mason gözlerini kaçırdı. "Eğer bize yardım edebilirse bunun bir önemi var."

"Bak." Nev'in yüz hatları yumuşadı. Alnını Mason'ın alnına dayadı. "Kazanacağız, sonra da onu öldüreceğiz. Anlaştık mı?"

Mason geri çekilmeye çalıştı ancak Nev onu omuzlarından tuttu. Mason gülmeye başladı. "Tamam, anlaştık."

Düşünceli bir şekilde Nev'i inceledim. "Neden yapmadınız?"

"Neyi?" diye soran Nev, Mason'ı kollarında tutuyordu.

"Logan'ı öldürmeyi," dedim. "Kapıdan bizimle birlikte geçtiği zaman. İnsan biçiminde kaldınız. Onu boğuyordunuz. Neden biçim değiştirip boğazını parçalamadınız?"

Bu gayet çekici bir fikirdi; ayrıca bunun Nev'in aklından defalarca geçtiğinden emindim.

Bana cılız bir gülümsemeyle baktı. "Onu öldürenin ben olduğumu bilmesini istedim. Kurt biçimindeyken Bekçiler asla kim olduğumuzu bilmezler."

Başımı salladım. "Yeterince makul."

"Zamanı geldi." Anika artık açık olan kapıyı işaret etti. Parlayan kapının içinde görebildiğim tek şey mücevher renkleriydi. Safir mavisi. Zümrüt yeşili. Renkler o kadar canlıydı ki hem cezbedici hem de uğursuzluğun habercisi gibi görünüyorlardı.

Shay bir adım gerimden geliyordu. "Bana onun neden burada olduğunu söyle."

Shay'e 'o' derken kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. "Nedenini biliyorsun. Sürünün ona ihtiyacı var. Ayrıca Arayıcılar ona güveniyor."

Kurt biçimindeki Ren, Sabine ve Ethan'ın yanında kapının içinden geçiyordu.

"İyi," dedi Shay. Onun da biçim değiştirmesi beni biraz şaşırttı, zıplayarak Adne'yi geçip mücevhere benzeyen renklerin bezediği kapıdan geçti.

Mason güldü. "O bir kurt, tamam."

"Ve Ren'in bunu unutmasını istemiyor," diye tamamladı Nev. Birbirlerine sırıtarak ikisi de biçim değiştirdi ve Shay'in peşinden gittiler.

Connor'ın arkamdan güldüğünü işittim.

"Senin pisliğin," dedi, öfkeyle ona baktığım zaman.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Senin de ortalığı nasıl toparlağını bildiğimi unutma, Arayıcı." Biçim değiştirmeden önce ona köpek dişlerimi gösterdim. Bu, Connor'ın yüzündeki gülümsemeyi silmişti. Diğerlerini takip etmeden önce tatmin olmuş bir şekilde havladım.

Renkler o kadar parlaktı ki gideceğim yere vardığımı ancak bir dakika sonra anladım. Etrafım doluydu, dopdolu. Aşağı sarkmış kalın yapraklar etrafımızı sarıyor, ormanın açık yeşil örtüsü ara ara güneş ışıkları tarafından kesiliyordu. Kokuların karışımı bende yere ait bir sezgi oluşturdu... ve değişikti. Cinque Terre'nin canlı ve kuru havası, deniz tuzu ve limon kokusunu çağrıştırıyordu. Buysa yağmurun nemini taşıyan ağır bir havaydı. Ciğerlerime neredeyse su gibi doluyordu. Okyanus tuzunun kokusunu yakaladım ve yakınlarda bir yerde olduğunu anladım. Ancak denizin kokusu değişmiş olsa bile, devasa dalgalarla uçsuz bucaksız kıyı şeridinin oluşturduğu su yosunu ile tuz, havayı daha koyu ve keskin bir hale getirmişti.

"Her şey hesaba katıldı mı?" Silas yeleğini düzeltti ve her yerde hazır ve nazır olan kalemi ile not defterini çıkardı.

Gerçekten de onun bizimle gelmemesini dilerdim. Mason'ın sesi zihnimde çınladı.

Bu konuda sana kimse karşı gelmez, diye cevap verdi Shay kuyruğunu sallayarak.

"Ah, durun, güneş kremimi unuttum," dedi Connor. "Silas, canım benim, Akademi'ye geri dönüp getir. Biz bekleriz. Öyle değil mi, çocuklar?"

"Kes sesini," dedi Silas ama yeleğinin cebini yoklayınca onun *kendi* güneş kremini alıp almadığını kontrol ettiğini anladım.

"Hadi ama." Ethan, bitkilerin yoğunluğundan zar zor görebildiğim bir patika boyunca onu takip etmemiz için bize el sallıyordu. "Bizi bekliyorlar."

BELONGS TO KAOS TEAM

Beş yüz metre yürüdük. Her adımımda hışırtılar gittikçe artıyordu. Ethan yol üstündeki keskin bir köşeden döndü; aynı noktaya geldiğimde olduğum yerde kaldım.

Bu sanki birinin karanlık bir odadan birdenbire çekilip çıkarılması gibiydi. Sık ormanlık biter bitmez kör edici güneşle karşılaştık ve ortaya karı andıracak kadar beyaz kumu olan kilometrelerce uzunluktaki kumsal çıkıverdi. Dalga fırtınası kanımı harekete geçirdi ancak okyanus huzur kaçırıcıydı. Kurtlar suya ait değildi. Yine de uçsuz bucaksız dalgaların gizemi ve güzelliği içimde bir şeyi canlandırdı. Belki de çok ilginç olması ona esrarengiz bir çekicilik kazandırıyordu.

"Yüzecek misin, Calla?" Connor beni dirseğiyle dürttü. O kadar uzun zamandır okyanusu süzmüştüm ki geride kalmıştım. Diğerleri ormandan sahile düşecekmiş gibi duran tahta ve kiremit yığınına benzeyen köhne bir eve doğru gidiyorlardı. Evin bir ucundan okyanusa doğru uzanan uzun bir iskele vardı ve yıkık dökük yapıya bağlanmış üç tekne aşağı yukarı sallanıyordu. Teknelerden birindeki bir erkeği görebiliyordum. Gelişimizi not etme göreviyle o kadar meşguldü ki bize bakmak için başını kaldırmadı.

Güvertede duran uzun saçlı bir kadın bize el sallıyordu. Ethan yanına gidince kadını sımsıkı kucakladı. Kadın, Ethan'a sırıttı ancak gözlerini çabucak kurt kalabalığına çevirdi. Shay, kadının önünde durup insan biçimini aldı.

"Seni tekrar görmek güzel, Scion." Gülümseyince onun, Shay ve Anika'yla biz olmadan toplantı yaptıkları Rehberler'den biri olduğunu fark ettim. Kadının gözleri Shay'in sırtında duran kılıca kaydı. "Onu görmek de çok güzel."

"*Bienvenido, lobos*," dedi, bana ve sürü arkadaşlarıma bakarak. "Ben Eydis Rehberi, Inez. Lütfen beni ısırmayacağınızı söyleyin."

Ren biçim değiştirdi. "Bu kadar hoş bir şekilde sorduğunuza göre size bir ayrıcalık tanırız."

BELONGS TO KAOS TEAM

Sürünün geri kalanı Ren'i izledi. Arkadaşlarımın kendimizi tanıtırken tehditkâr olmak yerine, sevimli görünmeye çalışmalarını izlerken gülmek istedim.

"Gardiyanlar espri anlayışına sahipler. Kim tahmin edebilirdi ki?" Kadının içtenlikle gülmesi, benim de gülümsememe neden oldu.

"Sürprizlerle dolular," dedi Ethan ama Sabine tek kaşını kaldırarak ona bakınca kulaklarına kadar kızardı.

"Elbette." Inez, Sabine'e şaşkın bir bakış attı. "İçeri gelin. Size yiyecek bir şeyler hazırladık. Siz yerken yapacaklarımızın üzerinden geçeriz."

"Eydis'i seviyorum," diyen Connor kolunu kadının omzuna attı. "Inez hiç hayalkırıklığına uğratmaz."

"Neyimiz varsa yaptık." Kadın, Connor'a gülümsedi ve beklentiyle Silas'a baktı. "Anika bana geleceğini söyledi. Aramızda bir Kâtip görmek pek sık rastlanılan bir durum değil."

"Ben sadece tarihin benden istediğini yapıyorum," dedi Silas.

Connor, Silas'ı evin kapısına doğru itti. "Lütfen masaya otur, böylelikle konuşmak yerine yiyebilirsin."

Denver'daki Haldis karakolu gibi bu sığınak da bir işleve sahipti; gerçi o işlev beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Burası bir dalış yeri mi?" Shay etrafında dönerek duvarlarda sıralanmış maskelere, dalış tüplerine ve paletlere baktı.

"Çok işimiz olmuyor ama bu iyi bir maske." Kıvırcık, siyah saçları ve ışıl ışıl gözleri olan genç bir adam cevap verdi. "Şu kılıca bakın! Sen o olmalısın."

"Senden de bir şey kaçmıyor, değil mi Miguel?" dedi Connor kahkahayla ve yeni gelen adamı kucakladı. "Seni görmek güzel, dostum."

"Seni de, *amigo*," diye cevap verdi Miguel, Ethan'ı selamlamadan önce. "Huysuz nasıl?"

"Daha da beterdim." Ethan sırıttı.

"Sınıf toplantısını kısa kesebilir miyiz?" Adne'nin elleri kalçasının üzerindeydi. "Açlıktan ölüyorum ve zaman işliyor."

"Sınıf toplantısı mı?" diye sordum.

Adne bir araya toplanmış fısır fısır konuşarak kahkaha atan üç adamı gösterdi. "Oradaki Üç Amigo, Akademi'de aynı sınıftaydı. Bayağı ünlüydüler."

"Ünlü mü?" Connor, Adne'ye baktı. "Şöhretimiz ne zamandır geçmiş zamanla anılır oldu?"

Adne gözlerini devirdi ancak Inez kolunu kızın omuzlarına atarak onu yandaki odaya götürürken bize de takip etmemizi işaret etti.

Yediğimiz İtalyan yemeklerinden sonra, gelecekteki bütün yemeklerin bir hayal kırıklığı olmasını bekliyordum. Daha fazla yanılmış olamazdım. *Sopas, panuchos* ve özenle terbiye edilmiş inanılmaz derecede taze balığın olduğu ziyafet sofrası önümüze serilmişti. Her lokması cennetten gelen bir tat gibiydi. Şimdiye kadar tattığım hiçbir şeye benzemeyen yemekleri oburca tüketmek istiyordum ama zihnim hızla önümüzdeki çarpışmaya yoğunlaştı. Inez masanın baş kısmına oturmuş biz yerken konuşuyordu.

"Yemeğinizi bitirir bitirmez yola koyulacağız," dedi. "Gabriel şu anda hazırlıkları yapıyor."

"Ne tür bir direniş bekliyoruz?" diye sordum. "Daha fazla Gardiyan mı?"

"Burada Gardiyanlar var," dedi Miguel. "*Yaguares.*"

"*Yaguares?*" diye sordu Nev. "Panterler gibi bir şeyi mi?"

Inez başını onaylarcasına salladı. Ren ve Nev bakıştılar.

"Ben daha çok ayı gibi bir şey bekliyordum," dedi Nev. "Kediler berbattır."

"Kedilerle mi savaşacağız?" Mason yüzünü buruşturdu. "Öf. İğrenç tatları var."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Kedi mi yedin?" diye sordu Shay. Midem bulandı. Kedi etinden biraz daha iğrenç bir şeyi hayal edebiliyordum.

"Yemedim," dedi Mason. "Isırdım... ve öldürdüm."

Hepimiz ona baktık.

"Hey..." Ellerini kendini savunurcasına havaya kaldırdı. "Bana saldırdı. Çılgın kedi."

"Eğer her şey yolunda giderse, *las sombras*'la karşılaşmayacaksınız," dedi Inez. "Onlardan kaçınmak için bir planımız var. Ormanda mücadele etmek asla kolay değildir, ayrıca en ölümcül *las sombras*'ın olduğu bir yerde hiç değildir."

"*Las sombras* ağaçları sever," dedi Miguel. "Yukarıdan düşerler."

"Kaç tanesi?" diye sordu Ren.

"Aylar gibi onlar da yalnız olmayı tercih ederler," diye yanıtladı. "Ama yine de ölümcüllerdir."

"O zaman ne yapıyoruz?" diye sordum. "Tordis'te yaptığımızın aynısını mı? Siz pisileri uzak tutarken, biz mağaraya mı gideceğiz?"

Miguel başını iki yana doğru salladı. "Burası mağara değil. *Es un cenoté*."

"Aman Tanrım." Shay sarsılmıştı. "Cidden mi?"

Miguel başını salladı.

"Ce-no-te ne demek?" Mason kelimeyi telaffuz etmeye çalıştı.

Shay'in rengi birazcık atmıştı. "Mayalar'ın Tanrılar'ı için kurban sundukları yer, yüzeyin millerce altındaki derin çukurlardır. Bazılarının su altı mağaralarıyla bağlantıları vardır. Bu bölgenin her yerinde onlardan var, değil mi?"

"Sí." Miguel'in yüzünde tatsız bir ifade vardı.

"İspanyollar onlara *sagrados* der," dedi Silas. "Kurban kuyuları."

"Kurban kuyuları mı?" Sabine'in gözleri büyüdü.

"İnsanları içine atarlarmış," dedi Shay.

"Ve Eydis o kurban kuyularının birinin içinde mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Silas.

Sabine, "Bu bir düdene ineceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Çünkü bu pek eğlenceli görünmüyor."

"*Las sombras*[3] dallardan bizi izler," dedi Miguel. "Onlar bize saldırmadan önce mağaraya iple inecek zamanımız olmaz."

"Peki ya bu Adne'nin yaptığı zamazingo işe yarar mı?" diye sordu Mason. "Aşağıdaki mağaranın içine bir kapı açamaz mı?" Eden'da olduğu gibi?"

"Üzgünüm. Yapılamaz." Adne başını iki yana salladı. "Aşağıda ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Suyun altında yanlışlıkla bir kapı açarsam başımız ciddi derde girer. Ya da dik bir yamacın yanlış tarafına... Nasıl ilerleyeceğimiz hakkında hiçbir tarif yok. Eden'da, Ansel'ın deneyimleri işime yaramıştı. Kapıyı açmak için onun hikâyesini kullandım."

"O halde plan nedir?" diye sordu Shay.

Ethan, "Gabriel bir başka giriş buldu," dedi her ne kadar bu onu memnun etmiş gibi görünmese de.

Inez'in ağzı da bir o kadar gergindi. "Son üç gün boyunca onun için keşif yapıyor. Bu en iyi seçeneğimiz."

"Bir başka giriş mi?" diye sordu Mason. "Ama onu da koruyan panterler olmayacak mı?"

"Hayır," diye cevap veren Miguel, Ethan'ın sert bakışlarıyla karşılaştı.

"Olmayacak," diyen Shay'in kaşları çatılmıştı.

"Hayır." Connor omuzlarını geriye doğru attı. "Çünkü kediler sudan nefret eder."

---

3 (İsp.) Gölgeler. (ç.n.)

Connor'ın sözleri tüylerimi diken diken etti. Kurtlar tam olarak sudan nefret etmezlerdi ancak sonuçta yunus da değildik.

Connor bana göz kırptı. "Bu doğru, tatlım. Hepimiz uzun uzun ve keyifli bir yüzmeye gidiyoruz."

"Ne kadar uzun?" diye sordu Shay.

"Deniz alçaldığı zaman gireceğiz," dedi Ethan. "Dalış takımlarına uzun süre ihtiyacımız olmaz umarım ama hepiniz hızlandırılmış derse tabii tutulacaksınız. Her ihtimale karşı."

"Harika." Shay sırıtıyordu. Kurtların geri kalanı ona öfkeyle baktı. "Ne?" Sürüdekilere kocaman ve masum gözlerle baktı. "Yeni şeyler denemeye bayılırım."

"Seçilmiş Kişi maceraya ve risk almaya eğilim gösteriyor." Silas yazarken mırıldanıyordu. Tabağındaki hiçbir şey dokunmamıştı.

Connor, "Sen burada kalamaz mısın?" diye sordu Silas'a. "Suyun altında yazamazsın."

Silas kendini toparladı. "Her olayı hafızama kazıyacağım ve döner dönmez kâğıda aktaracağım."

"Mutlaka yaparsın," diyen Connor kendini masadan geriye itti. İnez'e baktı. "En azından bir saat içinde yüzmeyeceğiz, değil mi? Kramp girmesini istemiyorum da."

ON ÜÇ

Gabriel'in teknede çalışan adam olduğunu öğrendik. Hep birlikte bindiğimiz tekne yola koyuldu. Gabriel karadan ayrıldıkları için huzursuz olan altı kurdun gönlünü etmek zorunda olmasına rağmen gülümsüyordu. Güneşten açılmış karmakarışık saçlarıyla bana bir Arayıcı'dan çok bir sörf tanrısını çağrıştırıyordu. Dalış malzemelerini –tüpleri, regülatörlerini, BCD yelekleri, ağırlıkları, maskeleri, paletleri, dalış elbiselerini ve fenerleri– etrafa özenli bir şekilde dizmiş olmasından sudaki engelleri bize öğretme görevinin de ona verildiğini tahmin ettim.

Bir sandalyeye doğru güçlükle ilerlerken tekne bir dalganın etkisiyle sallanınca, onca *sopayı* yemenin nihayetinde iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim.

Motor tıkır tıkır çalışmaya başladı ve Inez el sallayarak bizi uğurlarken Miguel iskeleden ayrılmamıza yardım etti.

"Miguel dışındaki Eydis Ateşçileri *cenoté*'nin üst tarafını kolaçan ediyorlar," diye bağırdı Gabriel, teknenin dışındaki motor gürültüsünü bastırmak için. Dalış giysilerimizi giymeye uğraşırken sudan çıkmış balıklar gibi bir o yana bir bu yana savruluşumuzu seyreden Gabriel'in yüzündeki sırıtma gittikçe yayvanlaşıyordu.

"Gardiyanlar'a saldırmadığımızı sanıyordum," dedi Shay.

"Saldırı yok, sadece herhangi bir sürprizle karşılaşırsak diye izliyoruz," dedi Gabriel. Bir tüpü aldı. "Dinleyin; burada sadece bir tek şansımız var, bu yüzden dikkatinizi verin."

Midenizde bir pinpon şampiyonası yapılıyormuş gibi hissederken dikkat vermek zordu ama boğulmak da pek cazip değildi, bu nedenle dişlerimi sıktım ve odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Dalış giysisinin hiç yardımı dokunmuyordu, ikinci bir deri gibi öyle sıkı sarıyordu ki umutsuzca parçalama isteği duyuyordum.

"Neredeyse *cenote*'ye kadar suyun üstünden gidebiliriz," dedi Gabriel. "Ama son on metresi bir tünel olduğu için yüzmek zorunda kalacağız."

"Bir su altı tüneline mi gidiyoruz?" Mason zaten yeşermiş görünürken, bu yeni haber midesini tutmasına neden oldu.

Gabriel başını onaylarcasına salladı. "Ayrıca tünel *cenote*'ye ulaşmanızdan hemen önce daralıyor. O aralığa geldiğinizde, yeleklerinizi ve tüplerinizi çıkarıp yol boyunca itmelisiniz."

Nev güldü. "Şaka yapıyor olmalısın."

Gabriel'in ifadesi hiç de şaka yapar gibi değildi.

Mason teknenin kenarından eğilerek öğürdü.

"Tüpünüz üzerinizdeyken giriş yoluna sığamazsınız," dedi Gabriel. "Ama tüpü itip ardından kendinizi içinden geçirmeniz sadece bir dakikanızı alacak. Bunu çok fazla düşünmeyin."

"Onun hemen aşağıda olduğunu tahmin ediyorsun," dedim. "Peki ya içeri girerken mücadele etmek zorunda kalırsak? Birileri sana örümcekten bahsetti mi?"

"Aşağıda örümcek yok, *preciosa*," dedi Gabriel. "Tünele iki kez daldım, temiz bir geçit. Bekçiler sadece üst tarafı gözetliyor."

Gülümsemesi sıcak ve güven vericiydi ama kendimi huzursuz hissediyordum.

"Dinle," diye devam etti. "Bu dalışın üzerinde düşünmemeniz konusunda ciddiyim. Tüplerdeki nitrojen ve oksijen karışımı yüzeyin altında zihninizi bulandırabilir. En kötüsü halüsinasyonlara ve pa-

nik ataklara sebep olabilir ve eğer aşırı heyecana kapılırsanız bunu düzeltmek zor olacaktır. *Comprende?*"

Mason ağzını sildi ve başını salladı.

"Ayrıca," diye ekledi Adne. "Bu tek yönlü bir seyahat. Fazla heyecanın bir faydası yok."

"Güven oyun için teşekkürler." Ren tedirgin bir gülümsemeyle Adne'ye baktı.

Adne, Ren'in koluna yumruk attı. "O tarz bir şey değil. Ben sadece Shay, Eydis'i alır almaz bir kapı açacağımı ve Inez'in hazırladığı akşam yemeğine zamanında yetişeceğimizi söylemek istiyorum."

"Balık takolarına mı?" Connor'ın yüzü aydınlandı.

Gabriel omuzlarını silkti. "Büyük ihtimalle."

Yolculuğumuz kireç taşlarıyla çevrelenmiş sahil şeridi boyunca bir saat sürdü. Suyun üzerine doğru eğilen ormandaki sarmaşıklar dalgaların hemen üzerinde kıvrılır gibi görünüyordu. Miguel demiri indirirken Arayıcılar ve Shay hariç herkes en az bir kere kusmuştu. Kurtların deniz tutmasına karşı dayanıklı olamadığı ortadaydı.

Gabriel dalış güvenlik usulleriyle ilgili son talimatlarını verirken ağzımı tuzlu suyla yıkadım. "Unutmayın, eğer başınız derde girerse tüpü işlevsel olan kişi sorumluluk alacak. Arkadaş nefesi bu şekilde çalışır. Anladınız mı?"

Hepimiz başparmağımızı kaldırarak onayladık.

Gabriel arapsaçına dönmüş gibi görünen yeşil yaprakları ve kalın ağaç dallarını işaret etti. "Gideceğimiz yer orası."

Kıyıya dikkatle baktığımda parlak yeşilliği incecik bir koyuluğun kestiğini ancak görebildim.

"Burada bir saat bekleyeceğim," dedi Miguel sandalyelerden birine otururken. "Herhangi bir *lobos* dalmayı başaramazsa diye. Hiçbiriniz deniz tutmasına karşı dayanıklı görünmüyorsunuz."

BELONGS TO KAOS TEAM

Mason ona düşmanca bir bakış attı ve derin bir nefes alarak Nev'le birlikte maskelerini, paletlerini taktılar, regülatörlerini ağızlarına yerleştirip suya atladılar.

"İyi misin?" Yeleğimi giyip emniyet kemerlerini bağlarken Shay tüpümü tuttu.

Başımı salladım. Midemin içi tekrar safrayla dolmuştu. Konuşmanın bir faydasının dokunacağını sanmıyordum.

"Üstesinden geleceksin," diye ekledi Ren bana bir maske verirken.

"Bunu ben hallederim," dedi Shay. "Sen kendi malzemelerini al."

"Ona ben de yardım edebilirim," diye homurdandı Ren. "Geri çekil."

"Başlamayın," dedim güçlükle yutkunarak. "İkinizin de yardımına ihtiyacım yok. Hemen suya girin."

İkisi de hâlâ öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı, bu yüzden dirseklerimle onları dürttüm ve gözlerimi kapayıp gerisin geri denize atladım.

Suyun altına batarken kulaklarıma hücum eden kanımın çıkardığı uğultu dışında dünyam sakinleşmiş, neredeyse sessizleşmişti.

Yavaş yavaş etrafıma uyum sağlıyordum. Pek yüzüyor sayılmazdım ancak batmıyordum da. Paletlerimi hafif hafif çırparken yelekteki hava beni belli bir seviyede tutuyordu. Burnumu tutarak kulaklarımdaki basıncı dengeledim ve Gabriel'in tembihlediği gibi açılıp netleşinceye kadar birazcık basınç uyguladım. Paletler umduğumdan daha hızlı ilerlememi sağlıyordu. Adrenalimin yükselmesi bacaklarımın titremesine neden oluyordu. Suyun içinde yükten kurtulmuş ve zarif bir şekilde dönüyordum. Belki de kurtlar başka bir hayatta yunustu.

Mason ve Nev de suyun altında rahatça nefes alıyorlardı ve şimdi de bir deniz kaplumbağasının peşine düşmüş, bir tavşanı kovalar gibi etrafında dönüp duruyorlardı. Kıkırdayınca etrafım baloncuklarla doldu.

Yukarıdan küçük patlamalara benzeyen dört gümbürtü sesi geldi. Başımı kaldırdığımda Shay, Ren, Adne ve Connor'ın suya girdiğini gördüm. Sonuncu gümbürtüyse Gabriel'in gelişini işaret ediyordu. Gabriel hemen kıyıya doğru yönelerek bir denizaslanı kıvraklığıyla suyun altında ilerlerken, yalnızca hızlı bir el hareketiyle onu takip etmemiz gerektiğini belirtti. Yeni tanıştığım su altı çevreme henüz uyum sağlıyorken kendimi açık denizden ayrılıp mağaraya hapsedilmeye hazır hissetmiyordum ama başka bir seçeneğim de yoktu.

Bir karaltı şeklinde ileride görünen tünelin koyu rengi ardımızda bıraktığımız denizin camgöbeği mavisiyle tamamen tezat oluşturuyordu. Kıyı şeridine simsiyah bir hayvan ağzı gibi oyulmuş yere doğru yaklaştığımızda, daha önce hissettiğim heyecan dalgası yerini eziyet veren kaygıya bıraktı.

Gabriel ağzın hemen iç kısmında yüzeye çıktı ve maskesini yüzünden çekti. Onun arkasına baktım ve su yüzeyi ile mağara tavanının arasındaki mesafeyi ölçmeye çalıştım. Yüz yirmi, belki yüz elli santimdi ama fenerimin ışığı, sürekli daralan mağaranın ilerisine doğru tavanın daha da alçaldığını gösteriyordu.

"Koridorun içindeki dalacağımız yere bir kılavuz çizgisi koydum," dedi Gabriel. "Eğer yön bulma duyunuzu kaybederseniz yalnızca çizgiye odaklanın. Ve bunu düşünmeyeceğinizi unutmayın. Alçalırken sadece nefes alın ve kulaklarınızı açın, her şey yolunda gidecek."

"Gerçekten en iyi planın bu mu?" diye sordu Silas. İlk defa korkusu kibrini bastırmıştı. "Mağara dalışları özel sertifika gerektirir. Belki de..."

Gabriel, "O sertifikayı ben veriyorum," diye sözünü kesti. "Ben ne yaptığımı biliyorum. Eğer başka bir seçenek olsaydı bunu yapmazdık."

Başını iki yana salladı. Karşılaşmak üzere olduğumuz tehlikenin boyutlarını merak ederken kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Tek yol bu." Gabriel elindeki ışığı yaktı. "Ayrıca tartışarak vakit kaybediyoruz."

BELONGS TO KAOS TEAM

Silas titremeye başlamıştı ve bunun Gabriel'e olan öfkesinden kaynaklandığını sanmıyordum. Kâtip için birazcık üzüldüm.

Dangalağın teki olabilir ama burada olmak zorunda değildi. Sadece yaptığı şeye inandığı için burada.

Ona doğru yüzdüm ve kısık sesle, "Sana göz kulak olacağım," dedim.

Gözleri büyüdü ama başını sallamayı başardı. Tek sıra halinde giderken, ona Shay'in arkasından ve benim önümden yüzmesini işaret ettim. Eğer yardıma ihtiyacı olursa, Gabriel, Shay ve benden daha iyisinin olmadığı görüşündeydim. Shay ilgisini çeken her hobinin üstesinden gelebilir gibi görünüyordu; benimse bir meydan okuma olarak gördüğüm her şeyi berbat etmekteki inatçılığımın üstüne yoktu.

Gabriel düzenli ve ağır bir şekilde yüzerek ilerlememize öncülük ediyordu. Mağaranın içine girdikçe geçit daha da daralıyordu. Soluklarımı seyrek tutmaya çalışıyordum ancak deli gibi atan nabzım konusunda bir şey yapamıyordum. Tünel etrafımızı sarıyor ve gittikçe daralıyordu. Mağaranın ağzından süzülen güneş ışınları artık kaybolduğundan sadece bileklerimize bağlanan fenerlerin ışığıyla aydınlanıyorduk.

Gabriel durdu. Arkasını dönmese de sesi suyun yüzeyinde ve tünelin duvarlarında yankılandı.

"Şimdi suyun altına giriyoruz," dedi. "Önünüzdeki dalgıcı ve kılavuz çizgilerini takip edin. Aralığa ulaşmak beş dakika sürer, oraya geldiğimizde yeleğinizi ve tüpünüzü çıkarmak zorunda kalacaksınız. Ben diğer tarafta olacağım; onları açılışa doğru iteceksiniz ve ben de fenerimle yolu aydınlatacağım."

Teker teker daldık. Açık okyanusun göz alıcı enginliğinin aksine tünelin içine dalmak bizi boğucu bir karanlığa doğru hızla çekiyordu. İleri doğru yüzdüğümüzde geçit, bir kanaldan çok sarp, keskin hatlı yamaçları ve aralarından geçmek zorunda olduğumuz sarkıtları olan mağaramsı alanların olduğu bir yerdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Beş dakika. Beş dakika. Beş dakika.

Çok kısa bir zamandı. Ama yüzerken çok daha uzun bir zamanmış gibi geliyordu. Yolu takip ederek diğer tünelleri geçtik. Akıntı etrafımda dönüp duruyor, beni dalgıç kuyruğundan bir dışarı bir içeri atıyordu. Kan beynime hücum etti. Sersem gibi hissetmeye başladım. Zihnimin içinde hipnotize eden ancak bir o kadar da ölümcül olan kelimeler tekrarlanıyordu.

Boğuluyorum. Eziliyorum. Kayboluyorum.

Silas durunca beynimdeki sesler çığlığa dönüştü.

Kaybolduk! Kaybolduk! Kaybolduk!

Neden ilerlemiyorduk? Sorun neydi?

Damarlarımdaki kan çığlık atıyor gibiydi. Geri dönmeye başladım. Eğer geriye doğru yüzebilirsem, bu mağaradan çıkabilirim. Dışarı çıkmak için yolumu bulabilirim. Çok dardı. Çok karanlıktı...

Silas tekrar ilerlemeye başladı. Yavaş ve sakin ayak darbeleri paniğimi atlatmamı sağladı. Birkaç metre sonra tekrar duraksadı. Sükûnetimi korudum, ona bakarak ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım.

Ren arkamdan paletlerimin ucunu nazikçe tutuyordu. Ona bakmak için boynumu çevirdim. Başını yana doğru eğerek soru sorar gibi bana baktı ve ilerlememi işaret edince anladım.

Aralık. Aralığa ulaşmıştık. Her dalgıcın içinden geçmesini beklerken tabii ki duracaktık.

Kalbim göğüs kafesimi zorlarcasına gümbür gümbür atıyordu ama beynim tamamen çıldırmadan önce kendime gelmeye yetecek ölçüde sakinleşmişti.

Ancak bu durum, bekleyişi daha az ızdıraplı hale getirmiyordu. Grubumuz teker teker ilerlerken, zihnimde korkunç şekillerin canlanmasına engel olamıyordum. Sıkışmak. Ezilmek. Bu karanlığın içinde boğulmak.

Regülâtörün hortumunu bir elimle kavradım. Şu anda dış dünyayla –ait olduğum aydınlıkla, toprakla ve havayla– tek bağlantım buydu.

Silas yeleğini çözdü ve kıvrılarak bir seferde omzundan çıkardı ve tüpüyle birlikte güçlükle görebildiğim bir açılışa doğru itti. Müthiş derecede dar bir aralıktı. Kâtip daha sonra paletlerini çırparak kara deliğin içine doğru süzüldü. Vücudu, tünelin duvarlarında gözden kaybolan fenerinin ışığını engelliyordu. Paletlerinin ucu artık görünmez olduğu zaman, kalbimin duracağını sandım.

Deliğin içinden bir el uzandı ve Gabriel'in yüzü göründü. Bekliyor ve beni çağırıyordu. Yeleğimden ve tüpümden ayrılıp Gabriel'in ellerine doğru gönderirken zihnim bana haykırıyordu. Gabriel haklıydı; her tür düşünce, alehimde hareket edecek ve beni öldürebilecek korkuyu tetikleyecekti.

Kendimi zihnimi boşaltmaya zorladım, yavaş ve mekanik hareketlerle palet çırpmaya çalıştım. Vücudumu gererek, kendimi tüpünden fırlayan bir torpido gibi dar aralığın içinden ittim.

Gabriel kolumu sıkıca kavrayıp içinden geçmeme yardım edinceye kadar diğer tarafa geçmeyi başardığımdan habersizdim.

Gabriel başını iki yana sallayarak beni durma noktasına gelene kadar yavaşlamaya zorladı. Yeleğimi kaldırdı ve içine girdim. Gözlerinin etrafındaki kırışıklık, bana güldüğünü söylüyordu. Shay onun yanında beni bekliyordu ve o da gülüyordu.

Yeleğimi giyip tüpümü ve tokalarını takınca Shay elimi tuttu ve birlikte yüzeye doğru yüzdük. Maskemi çıkardım ve titreyerek nefes almaya çalıştım. Shay maskesini ve ağızlığını çıkardı, sonra da bana sırıttı.

"Ne?" diye sordum.

"Aralıktan yavaş yavaş geçmen gerekiyordu, Calla," dedi. "Gabriel'i o kadar savunmasız yakaladın ki neredeyse regülatörüne vurup ağzından çıkarıyordun."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ben sadece bir an önce bitirmek istiyordum," dedim savunmaya geçerek. Oradan yüzmek, yapmayı asla düşünmediğim şeyler listesinin ilk sırasındaydı. Adne yüzeye çıkınca onu öpmek istedim. *Tanrı'ya şükür ki bu tek yönlü seyahat.*

Yüzüme su atan Shay hâlâ gülüyordu.

Ren yanımızdan yüzeye çıktı. "Tanrım, tekrar görebiliyor olmak güzel.

Boğulmak artık bir tehdit olmaktan çıkınca mağaranın etrafına bakındım. Ren haklıydı. İçerisi loştu ama fenerlerimize ihtiyaç duymuyorduk.

"Burası *cenoté*'nin girişi olmalı," diyen Shay tavanı gösteriyordu.

Bizden bayağı, bayağı yukarıda –en az otuz metrede– mağaranın bir girişi vardı ve ormanın perdelediği güneş ışığı karanlığın içine süzülürken, girişin hemen yanında, mağaranın içinde yuva yapan kuşların kanat çırpmasıyla nadiren kesintiye uğruyordu.

"Çocuklar yüzmeyi çok sevdiniz galiba?" diye seslendi Mason. O ve Nev, Ethan ve Sabine'le birlikte birkaç adım ötede oturuyorlardı. "Burada kuru, tamam kuru değil ama nemli ve sert bir yer var."

"Seni sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum." Tuzlu suyun yaladığı *cenoté*'nin kaygan taşlarının olduğu noktaya doğru yüzdüğümüzde Ren gülüyordu.

Kendimi sudan dışarı doğru kaldırdım. Taşın üzerine yayılıp, yeri öpmeme engel olan tek şey gururumdu. Hava çok ağırdı, salamura ve bozuk balık kokusuyla ağırlaşmıştı ama en azından gerçek havaydı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Gabriel.

"Birazcık başım dönüyor," dedi Adne saçlarındaki suyu sıkarak.

"Bu normal," diye cevap verdi Gabriel. "Yine de daha kötüye giderse söyle."

"Teşekkürler," dedi Adne kuru bir sesle.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hepiniz harikaydınız," dedi Gabriel. "Hadi, buraya gelme nedenimiz olan şeyi alalım."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Shay.

"Bir duvar oyuğuna." Gabriel yürümeye başladı. "Onu buradan görebilirsin."

"Işık," diye mırıldandı Shay.

Bakışlarını takip ettim. Cenoté'nin bir köşesi, denizin safir ve zümrüt yeşili tonlarının ebruli parlaklığı, mağaranın geri kalanını aydınlatan saf güneş ışığıyla tezat oluşturuyordu.

Gözlerini kısmış tavana bakan Silas dışında hepimiz Gabriel'in ardından yürümeye başladık.

Nev ona bir bakış attı. "Evet, sanırım senin gelişin minik kuşları mutsuz etti."

Yukarı bakınca onun ne demek istediğini anladım. Yukarıdaki kanat çırpmaları attı; mağaranın girişinde gölgeler hızla bir ileri bir geri gidiyordu. Kıkırdamaya benzeyen sesler yükselerek odanın içinde yankılanıyordu.

"Onların kuş olduğunu sanmıyorum," dedi Silas.

"Ne?" Nev'in kaşları çatıldı.

Gürültülü ses gittikçe yükseliyordu; yukarıdan süzülen güneş ışığı göz kırpıyor ve bazen de üstümüzdeki hareketlenme tarafından tamamen engelleniyordu.

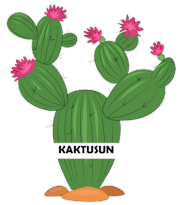
"O da ne?" diye sordum.

Silas bir şey fısıldadı ama onu pek duyamadım. *Cenoté* sesin gücünü artırıyor ve kanat çırpınışlarını rüzgârın uğultusuna dönüştürüyordu.

Silas'ın ne dediğini anladığım zaman artık çok geçti. "Suya girin. Hemen!"

ON DÖRT

Tavan hareket ediyordu, hem de her santimiyle.

"Yıkılıyor!" diye bağıran Mason sığınmak için bir yer arayışıyla koşuyordu.

Gabriel kıyıdan çoktan uzaklaşmış, malzemelerini takıp suya girmişti.

Su bizi düşen taşlardan nasıl koruyacaktı ki?

Mason tereddüt içinde geri kalanımızın yaptığı gibi yukarı bakıyordu. Yukarıdaki hareket ölümcül bir kaya yağmuru değildi; bir takım karaltılar yığın halinde, bir girdap gibi dönerek hızla üzerimize geliyordu. Bir anlığına bunların hayaletler olduğunu düşündüm ama hayaletlerin kanatları olmazdı. Ayrıca onlar ses çıkarmazdı.

"Çabuk ol!" Sabine havuzun içine dalarken Ethan beni de itti. Geriye doğru tökezledim ve maskem veya ağızlığım olmaksızın suya düştüm. Görmek ve nefes almak için çabalayarak yüzeye çıktım.

Suyun içinde olan Connor ve Adne benim gibi malzemelerini takmaya uğraşıyorlardı.

Gabriel yüzeye çıktı ve ağzındaki regülatörü çekip bağırdı. "Neyi bekliyorsunuz?"

Mason, Nev ve Silas hâlâ kıyıdaydı.

"O da nesi?" Nev ve Mason'ın da suya doğru ağır ağır ilerleyen koyu ve canlı buluta bakıyorlardı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Gabriel haklı, suyun altına girin!" Silas onlara deli gibi el sallarken bir yandan da yeleğini ve tüpünü ayarlamaya çalışıyordu. "Orada duramazsınız!"

Çılgın hareketleri yukarıdaki sürünün dikkatini çekti. Aniden çığlıklar içinde kanat çırparak cıvıldayan koro bulutu aşağıya doğru dalış yaptı. Bulut etrafını sararken Silas haykırarak dizlerinin üzerine çöktü.

Artık onu göremiyordum. Sadece tüylü, ince derili kanatları ve kafalarından çok büyük kulakları olan minik gövdeleriyle titreşen kalabalığın altındaki bir vücudun şeklini seçebiliyordum.

"Aman Tanrım." Mason, Nev'in elini kavradı ve onu suya doğru sürükledi.

"Ona yardım etmek zorundayız." Kıyıya doğru yüzmeye başladım ancak benden çok daha hızlı olan Gabriel önümü kesti.

"Çoktan öldü."

"Hayır, ölmedi." Gabriel'den kurtulmaya çabalasam da Shay ve Ren'in de yolumu kestiğini fark ettim.

Onlara hırladım. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bak," dedi Ren başını kıyıya doğru sallayarak.

Bulut Silas'ın hareketsiz bedeninin üzerinden kalkmıştı. Görebildiğim kadarıyla teni oldukça solgundu ve geri kalan yerleri de minik, kırmızı yarıklarla kaplanmıştı. Hatta dalgıç giysisi bile şeritler halinde kesilmişti.

"Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Ren.

"Ona göz kulak olacağımı söylemiştim." Sesim titriyordu. "Dedim ki..."

"Bunu bilemezdin ki..." Shay şimdi bizim üzerimizde dolaşan sürüye doğru baktı.

Suyun içinde titriyordum. Kemiklerim bile titriyormuş gibi hissediyordum.

"Buradayken bile bize saldıracaklar." Gabriel tüy ve kanatların birbirine girmiş olduğu saldırmak üzere olan sürüye baktı. "Dalıp tekrar çıkmamız gerekiyor. Bu onları uzaklaştıracaktır."

Tekrar suyun altına girmek istemiyordum. Nefes almak şimdi bile yeterince zordu ve Silas'ın başına gelen şey öylesine ani ve korkunçtu ki...

Herkes daldığında, yağmur yağmaya başlamış gibi suyun yüzeyindeki yüzlerce çarpma sesini duydum. Gabriel bizi mağaranın uzak bir köşesine götürdü.

Hepimize birbirimize yakın durmamızı söyledi ve kollarımız birbirine kenetli bir vaziyette bekledik. Gabriel'in işaretiyle yüzeye çıktık.

"Sesinizi alçak tutun," diye fısıldadı. "Ayrıca yüksek sesli şıpırtı çıkarmayın ve ani hareketlerden kaçının. Su onları bizden uzak tutacak ama yine de bizi avlamak için takip edecekler."

Geldiğimiz alanı işaret etti. Küçük kanatlı leşleri suyun yüzeyinde yüzüyordu. Bize ulaşmaya çalışan yarasalar ıslanmış ve tekrar uçamayıp boğulmuştu.

"Yarasalar mı?" diye sordu Mason. "Yarasalar bunu yapabilir mi?"

"Vampir yarasalar," dedi Gabriel.

"Ama vampir yarasalar insanları öldürmez ki," dedi Nev. "Öyle değil mi? Bu sadece bir söylentidir."

"Vampir yarasalar sürüler halinde de avlanmazlar." Gabriel tavana baktı. "Bunlar değiştirilmiş. Piranalar gibi."

"Bekçiler'in bir oyunu daha," dedi Shay.

Connor, Silas'ın yattığı kıyıya doğru bakıyordu. "Lanet olsun. Gelmemesi gerektiğini biliyordum."

Suçluluk duygusu yine göğsümü sıkıştırdı. Neden ona yardım etmemiştim? Onu kavrayıp suya çekebilirdim.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Adne.

BELONGS TO KAOS TEAM

Ethan kıyı çizgisine baktı. "Shay'e zaman kazandırmamız gerekiyor."

Connor güldü. "Ateş açmayı mı kastediyorsun?"

"Kesinlikle." Ethan acımasız bir şekilde gülümsedi.

"Ne için bana zaman kazandıracaksınız?" diye sordu Shay. "Bensiz mücadele etmenize izin vermeyeceğim."

"Sadece bir süreliğine, çocuk," dedi Connor. "Bu mağarayı senin bulduğundan daha konforlu bulmuyorum. Ama o kabzaya ihtiyacın var ve biz olmadan onu alamazsın."

Shay başını usulca salladı. "O halde yarasaların ilgisini dağıtacaksınız..."

"Ve sen de o duvar nişine doğru koşacaksın," diye tamamladı Ethan. "Bulunduğu yer bayağı köşede olduğu için eğer yarasaların dikkati dağıtılırsa oraya gittiğini fark etmezler."

"Yarasaları, bizim üzerimize çekmemize izin vermeniz gerekiyor," dedi Sabine."

"Hiç sanmıyorum." Ethan öfkeyle Sabine'e baktı.

"Ben güçlü bir kızım." Köpek dişlerini gösterdi. "Hem kurtlar Arayıcılar'dan daha hızlı. Suya atlayıp çıkabiliriz. Ayrıca etrafta koşuşturan grubumuz onların dikkatini dağıtacaktır.

"Sabine doğru söylüyor," dedi Ren. "Bırakın bunun üstesinden sürü gelsin."

"Evet," dedim bunu yaparken birkaç yarasayı havada kapacağımı bilerek. Silas'ın başına geleni önlememin ve bunun öcünü almamın bir yolu yoktu.

Connor omuzlarını silkti. "Hepiniz kudurmuş bir şekilde saldırdığınız sürece."

"Bunu söylememiş olduğunu varsayacağım," diye homurdandı Sabine. "Sırf Ethan seni seviyor diye."

"Suya atlayıp çıkma, ha?" Mason gülümsedi. "Umarım ıslak kürkün ne kadar kötü koktuğuna hazırlıklısınızdır."

"Üstesinden geliriz," dedi Adne. Onun da titrediğini fark ettim, yanaklarında yol yol su izleri vardı ve bunların dalmaktan kaynaklandığını sanmıyordum. "Şunu hemen yapabilir miyiz? Silas orada öylece yatarken ona daha fazla bakamayacağım."

Connor başını salladı. "Tamam, Scion, Eydis'i alır almaz buraya koş, böylece Adne bir kapı dokuyup bizi buradan çıkarabilir."

Shay tüpünü çıkardı ve Gabriel'e doğru itti. "Bunsuz daha hızlı olacağım."

"Hazır mısın?" Ren bana bakıyordu. Bu baskını alfalar olarak biz yönetecektik.

"Her zaman," diye homurdandım, öfkeme tutunarak korkuyu kendimden uzak tutuyordum.

Özür dilerim, Silas. Senin için bunu telafi etmeye çalışacağım.

Sürümüz teker teker suyun altına girip Shay ve diğerlerinden uzağa yüzdü. Suyun altında kalabildiğimiz kadar kaldık. Suyu iyice sığlaşınca Ren'le aynı zamanda biçim değiştirdik ve iki kurt birden suyun dışına fırlayıverdik. Tavan harekete geçti. Nevve Sabine, Ren'in yakınında dururken, Mason hemen yanımda koşuyordu. Yarasa sürüsü üzerimize akın ettiğinde yüzlerce minik kanadın oluşturduğu rüzgârın tüylerimi uçuşturduğunu hissedebiliyordum.

Şimdi. Zihnimden sürüme seslendim.

Bir anda dağıldık.

Mağaranın içinde dehşet verici bir çığlık yankılandı. Belirli aralıklarla sıçrıyor, havaya doğru dişlerimi şaklatıyordum. Çene kaslarım bazen bir kanadı parçalıyor ya da küçük bir gövdeye çarpıyordu. Yarasa kolonisi sürü arkadaşlarımın birini kovaladığı için onları ısırmayı bıraktım.

BELONGS TO KAOS TEAM

Acı bir ulumayla etrafımda döndüm ve bir düzine ya da daha fazla yarasanın Nev'in omuzlarına yapıştığını fark ettim. Kasları şişti ve kıyı çizgisinden zıplayıp suya çarpar çarpmaz biçim değiştirip tekrar dalınca, yarasaların bir kısmı havada taklalar atarken, diğerleri suyun altına gömüldü.

Ben iş başındaydım. O kadar hızlı hareket edince yarasalar çoğumuzu takip edemiyordu. Ve koloni, avlamak üzere içimizden birine odaklanınca onlar zarar veremeden suya girecek kadar hızlı hareket ediyorduk.

Mağarada bir ses yankılandı. Sabine yarasaları da beraberinde götürerek suya dalmıştı; ona yapışan yaratıklar Nev'inkilerden çok daha fazlaydı. Yarasalar bir defada içimizden birine odaklanma konusunda gelişiyorlardı. Rüzgârın tekrar hızla ilerlediğini hissettim. Koloninin beni hedeflediğini anlamak için omzumun üzerinden geriye bakmam gerekmiyordu. İlk yarasa bel kemiğime kondu; sırtımı ısırması hafif bir iğne batması gibiydi ama minik dilin kanımı yalamasını hissetmek neredeyse tökezlememe neden oluyordu. Bir başka yarasa daha yapıştı. Ardından bir tane daha.

Calla! Zihnim Ren'in haykırışıyla doldu. *Üzerinde çok fazla var; hemen suya gir!*

Ne kadarın çok fazla olduğunu bilmek istemiyordum. Ancak sırtımdaki ağırlıklarını ve düzinelerce küçük kesikten kanımın aktığını hissedebiliyordum. Etrafımda döndüm ve kendimi suya attım. Zıplamamın kuvvetiyle suyun yüzeyine sert bir şekilde çarpınca ciğerlerimdeki hava birden boşalıverdi. Yarasalar, tüylerimden kurtulmaya ve su onları yutmadan önce uçmaya çalışıyorlardı. Biçim değiştirerek ağızlığımı takıp nefes almaya çalıştım. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama suyun altındaki sessizliğin içime işlemesini sağlayarak kendimi sakinleşmeye zorladım.

Suyun altında her şey karanlıktı, gözlerimin açık olmasına rağmen sanki suyun altına değil de boş bir alanda yüzüyormuşum gibi hissettim. Mücadeleye geri dönmek için can atıyordum ancak

öncelikle sakinleşmem gerekiyordu. Düzenli soluk alıp verdiğimden emin olunca kıyıya yüzdüm, biçim değiştirip kargaşanın içine daldım.

Ancak kargaşa falan yoktu. Sürümün geri kalanı kulaklarını ileri geri oynatarak kımıldamadan durmuş tavanı seyrediyorlardı.

Yarasalar ortadan kaybolmuştu.

Ne oldu? Ren'in yanına doğru yürüdüm.

Gittiler. Endişe içinde yeri tırmıkladı. *Mağara sallandı ve hepsi açılıştan dışarı uçtu.*

Mağara sallandı mı? Suyun altında hiçbir şey hissetmemiştim.

Birazcık. Sabine, Nev'in kolundaki bir kesiği yalıyordu.

Mason'la bakıştık. Bir kurt sırıtmasıyla dilini çıkardı. *Onu aldı. Shay, Eydis'i buldu.*

Nereden biliyorsun? Ren, Mason'a dönerken kulakları ileri geri titreşiyordu.

İsviçre'de de mağara sallandı. Neşeyle Mason'ın omzunu dişledim. *Shay'e gidelim!*

Tamam. Ren hâlâ gergindi. *Ama bu durum neden yarasaların gitmesini sağlamıştı ki?*

Tüylerim diken diken oldu. *Hadi diğerlerinin yanına dönelim.*

Duvar nişine doğru yürümeye başlamıştık ki mağara tekrar sarsıldı. Ayaklarımın altındaki zemin kayarak beni bir kenara fırlattı. Suyun yüzeyi canlanmaya başladı ve kıyının üzerine doğru yükseldi. Kısa bir süre sonra kaynayan bir kazan gibi oldu.

Neler oluyor? Mason bize sesleniyordu.

Arayıcılar'ın bağrıştıklarını duyabiliyordum ancak mağaraya akan suyun gümbürtüsünden ne söylediklerini anlayamadım. Güçlükle ayağa kalktım ve seslerin geldiği yere doğru koşmaya başladım. Pençelerim bileklerime kadar gelen suyun içinde şıpır şıpır ses çıkarıyordu. Bunun mümkün olmaması gerekiyordu. İçinden kıvrılarak geçmek zorunda

BELONGS TO KAOS TEAM

kaldığımız o küçük kaya yarığından gelen su bu kadar kuvvetli bir şekilde akamazdı. Ama nedense çok kuvvetli akıyordu. Dizlerime gelen su şimdi belime kadar yükselmişti ve beni yüzmeye zorluyordu. Mağara tekrar sarsıldı. Tavandan taşlar düşüyordu.

Connor'ın bize el salladığını görebiliyordum. Adne onun yanındaydı ve dalgıç takımlarıyla boğuşurken Gabriel ona yardım etmeye çalışıyordu. Ethan bize doğru yüzmeye başladı.

Shay neredeydi? Onların arasında olduğu gözüme ilişmemişti.

"Buradan çıkmak zorundayız!" diye bağırdı Connor.

Su boynuma kadar yükselmişti ama neredeyse onlara ulaşmıştım. Mağarayı kulakları sağır eden bir gümbürtü sardı ve ardından okyanus çağlayarak üzerimize geldi ve bir gelgit dalgasının gücüyle bize çarptı. Her birimiz bir tarafa savrulduk.

Mağaranın duvarına çarptım. İçgüdülerim yukarı doğru yüzmem ve yüzeye çıkmanın bir yolunu bulmamı haykırıyordu ama vücudumdaki mantıklı hücrelerden geriye ne kalmışsa beni durdurdu. Yüzeye çıkmanın artık bir yolu yoktu. Mağara öylesine hızlı bir sele kapılmıştı ki bu sadece sihirle gerçekleştirilebilirdi. Bu, Bekçiler tarafından kurulan son bir tuzak mıydı, yoksa Shay'in su kabzasını almasının bir sonucu muydu? Sebep ne olursa olsun, kurtuluşumun suya karşı çabalamak yerine ona uyum sağlamaktan geçtiğini biliyordum.

Shay'i bulmak zorunda olduğumun bilinciyle biçim değiştirdim ve ağızlığımı taktım. Eydis'in peşinden giderken tüpünü geride bırakmıştı. Hava kaynağı olmazsa boğulurdu. Dönüp duran suyun yeni akıntısına karşı mücadele ederken, yanımdan geçen bir paleti yakaladım. Bir paletin yardımıyla bile paletsiz yüzmeye çalışmaktan daha hızlı gidilirdi.

Duvar nişinin parlak renklerine doğru yüzmeye başladım, artık suyun altında kaldığı için renkler titreşiyordu. Üzerimdeki bir ışığın titremesi bakışlarımı o noktaya çekti. Tekme atan bir ayak gördüm.

BELONGS TO KAOS TEAM

Shay kendini yüzeye doğru itiyordu. Tüpü olmayınca başka çaresi de yoktu. Ardından giderken paletim beni daha da hızlandırdı.

Ayak bileğini kavradığım zaman, Shay saldırmaya hazır bir vaziyette irkilerek geri döndü. Onu aşağıya çektim, ağızlığımı çıkardım ve Shay'in dudaklarının arasına doğru ittim. Onu omuzlarından tutarak Gabriel'in talimatlarını hatırlamaya çalıştım. Tüp bende olduğuna göre nefeslenmeyle ilgili sorumluluk da bendeydi. Gözlerimi Shay'in göğsünden ayırmadan saydım; bir nefes, iki nefes. Shay başını onaylarcasına salladı. Ağızlığı ondan aldım ve iki kez nefes aldım. Arayıcılar'ı en son gördüğüm yere doğru ağır ağır yüzmeye başladık.

Shay ileriyi gösterdi. Suyun içinde bir ışık parladı –turkuaz rengi akıntıya karşı altın sarısı–; bu, uzun ve dar yarık şeklinde bir ışıktı.

Adne'nin kapısı. Suyun altında bir kapı açmıştı. Shay kolumu sıktı ve daha hızlı yüzdük. Adne kapının yanında duruyordu. Tüpü ve maskesi takılıydı, bizi görünce çılgın gibi el sallamaya başladı. Ama bize el sallamıyordu, arkamızdaki bir şeyi işaret ediyordu. Geri döndüm ve ne ağızlığımın ne de tüketecek havamın olmamasına rağmen çığlık attım.

Gabriel bize, yani kapıya doğru yüzüyordu ancak yalnız değildi. Yanında bir şey sürüklüyordu. Bir kurdun hareketsiz gövdesi.

Nev ne yüzmeye ne de kendini Gabriel'in kollarından kurtarmaya çabalıyordu. Hiç kıpırdamıyordu.

Shay başını iki yana sallayarak ağızlığı dudaklarımın arasına itti. Gabriel yüzerek bizi geçti ve Nev'i kapıya doğru sürükledi. Onun ardından yüzerek parlayan kapıya itiş kakış girdik ve kendimizi ormanın çamur kaplı bir zemininde bulduk.

"Hayır!" Mason, Nev'in üzerine doğru eğilmişti. "Lütfen, Nev!"

"Çekil yoldan!" Gabriel, Mason'ı kenara itti.

Mason hırladı. Biçim değiştirerek Gabriel'e saldırmaya hazırlandı. Connor ikisinin arasına girdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Dur!" diye bağırdı Connor. "Ona bir dakika ver. Gabriel'in bir dalış hocası olduğunu unuttun mu? İlk yardım sertifikası var."

Mason, ileri geri yürüyor ve Gabriel, Nev'in göğsüne bastırıp burnundan nefes verirken acıyla uluyordu.

Nefes al, Nev. Nefes al.

Biri elimi tuttu. Ren'e doğru yaslandım, onun burada ve hayatta olması bende mutluluktan öte bir duygu yarattı. Ama başımı kaldırıp ona baktığımda, Gabriel'in Nev'i bize döndürme çabasını izlerken yüzünün ne kadar solduğunu gördüm.

Adne yanıma düştü. "Bana onu kurtardığımızı söyleyin," dedi soluğunu tutarak.

Adne konuşurken, Nev'in çenesi aralandı ve ağzından su boşaldı. Öksürdü ve başını iki yana sallayarak iniltiyle yüzüstü döndü.

Mason acıyla uludu ve düşe kalka Nev'in yanına gelip yüzünü ve burnunu yalamaya koyuldu. İkisi de insan biçimine dönüşerek kuvvetli bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

Ethan'ın kollarında tuttuğu Sabine hıçkırarak ağlıyordu. Ren elimi sıktıktan sonra Nev'in yanına giderek onu kucakladı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Connor. "Eline sağlık, Gabriel."

"Bir kurt." Gabriel sırıttı. "Bir kurda ilk yardım yaptım. Bu benim için bir ilk."

"Sadece balık tadı alabiliyorum." Nev inledi ve öksürerek biraz daha su çıkardı. "Yaşadığım sürece asla balık yemeyeceğim."

"Kes sesini," dedi Mason. "Hemen kes sesini." Ve Nev'i tekrar öptü.

ON BEŞ

Üzerimizden sular damlaya damlaya, sırılsıklam olmuş bir halde güçlükle ormanda yürüyorduk. Nev'i kurtarmanın ve Eydis'i almanın uyandırdığı sevinç duygusu Silas'ı kaybetmenin üzüntüsüyle bastırılmıştı. Ormanın denize doğru eğim yaptığı yolun kenarına geldiğimizde, dalların kapladığı dalış merkezi görülebiliyordu.

"Inez orada, güvertede bekliyor," dedi Gabriel. "Ondaki anne tavuk içgüdüleri had safhada."

Inez'in sırtı bize dönüktü ve güvertedeki bir sandalyede dinleniyordu. Miguel'se dalış merkezinin saçaklarının gölgesinde oturuyordu. Miguel ile Inez'in arasına iki sandalye daha çekilmişti. Birinde bikini giymiş bir kadın ağır ağır geriniyordu. Onun yanında duran açık keten bir gömlek ve haki renkli şort giyen adam, parmaklarını kadınınkilere geçirdi. "Onlar kim?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Gabriel. "Bugüne planlanmış bir dalış grubumuzun olduğunu sanmıyorum."

Gabriel adımlarını sıklaştırdı, koşmuyordu ama güvertedekilere doğru hızlı adımlarla ilerliyordu. Bikinili kadın onu gördü ve el salladı. Kadının arkadaşı kalkarak güneş gözlüklerini başına doğru itti.

Ren burnunu buruşturdu. "Bir dakika... Kokuyu aldınız mı?"

"Evet... durum boktan," diye homurdanan Nev bizi çevreleyen ormana doğru bakındı.

"Bok kokusu mu aldınız?" diye sordu Ethan. "Paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Hayır," dedi Nev. "Kedilerin kokusunu alıyoruz."

Havayı kokladım. Doğru söylüyorlardı. Hemen belli olmuyordu ama kesinlikle oradaydı. Yanık ipekle kuru yaprak gibi ekşimsi bir kokuydu.

Gabriel'in gözleri büyüdü. "*Las sombras*... hayır!"

"Gabriel, dur!" diye bağırdı Ethan. Ancak diğer adam çoktan sığınağa doğru bağıra bağıra koşmaya başlamıştı.

"Inez! Miguel!" Güvertedeki iki Arayıcı da yerinden kıpırdamadı.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oluverdi. Gabriel güverteye henüz ulaşmıştı ki kapkara bir pelerine benzeyen bir şey üzerine düştü. Çatının diğer tarafındaki saklandığı yerden sıçrayan panter çığlık attı. Ardından Gabriel'in üzerine atladı, kedinin pençeleri omzuna gömülünce Gabriel çığlık attı. Panterin çenesi boğazına kenetlenip sertçe dönerek kemiklerini kırınca Gabriel'in çığlığı birden kesildi.

"Kahretsin!" Panter güverteden atlayıp ormanın karanlığına karışırken Ethan öfkeyle baktı.

Güvertedeki kadının haykırmasını bekledim ama kadın gülerek bir taraftan diğerine yuvarlandı. Altın rengi teni bulanıklaşarak gösterişli bir kürke dönüştü. Onun yanındaki adam iki geniş adım attı ve sıçrayıp kedi biçiminde çatının üzerine düştü. Diğer panterin yaptığı gibi karanlık sarmaşıkların içinde gözden kayboldular. Üzerimizdeki dalları saran tıslama ve arsızca mırlamalarla tehditkâr sesleriyle havayı boğuyorlardı.

Orada kaç tane var?

Gardiyanlar'ın hepsi biçim değiştirmişti. Sürümüz bir araya toplanarak ormanın oluşturduğu gölgeliğin içine doğru baktık. Ancak kediler görünmez olmuş gibi ağaç dallarının arasına sinmiş ve görüş alanımızın dışında kalmışlardı.

"Onların altından geçerek çıkmak zorundayız," dedi Connor. "Birbirinize yakın durun. Eve doğru yürüyoruz. Adne bir kapı dokuyana kadar savunma pozisyonunda kalmamız gerekiyor."

Ethan mevzilendi, Sabine ve Nev de onun yanındaydı, Mason, Shay ve Ren'se Adne'nin yakınında durdular. Ben, Connor'la birlikte geride kaldım ve grubumuz ağır ağır ilerlerken ağaçları gözetledim.

Bir sonraki panter sıçradığı zaman hazırlıklıydık. Ethan tüpünü ona doğru sallayıp göğsüne isabet ettirince, panterin çığlığı bir gurultuya dönüştü. Mason ve Ren panterin dengesini kaybetmesinin avantajını kullanarak ona saldırdılar. Panter pençeleriyle onlara saldırdı ancak Mason onun dikkatini dağıtırken Ren de dişleriyle hayvanın yan tarafını parçaladı. Panter en sonunda çığlık atarak Ren'e döndü ve Mason öldürmek üzere kedinin boynuna saldırdı. Ardından nefes borusunu kesti.

Ağaçlar öfke dolu çığlıklarla birden âdeta canlandı ve *las sombras* keskin pençeleri ve koyu renkli kürkleriyle bir halinde üzerimize yağdı.

"Kaçın!" diye bağırdı Connor.

Ethan ayaklarının dibindeki kurtlarla birlikte eve doğru harekete geçti. Bir panter üzerine atlayıp onu dizlerinin üzerine düşürünce Connor haykırdı. Hırlayarak kendimi panterin üzerine attım ve Connor'ı bırakıp benimle boğuşması için onu zorladım. Çarpmamın kuvvetiyle sahile yuvarlandık. Kumun içinde güreşirken gövdelerimiz birbirine geçmişti. Panterin pençesi sırtıma gömülünce acıyla ulusam da göğsünde bıraktığım vahşi ısırıklarla anında ona karşılık verdim. Kedi çığlık attı ve yuvarlanarak benden uzaklaştı. Güçlükle kalktım ve dikleşerek yumuşak kumda kendime destek bulmaya çalıştım. Panter, öfke... ve zekâ küpü, parlak yeşil gözleriyle bana tısladı.

Kalbim sekteye uğradı. Bir Gardiyan... kediler de bizim gibi, Bekçiler'in köleleriydi. Bir anlığına uzanıp bir şekilde bu istenmeyen düşmanla bir bağlantı kurup kuramayacağımı anlamak istedim. Ancak böyle bir düşünce sadece bana aitti. Kedi zıpladı ve bana

saldırdı. Yere yapıştım ve sırtımın üzerinde yuvarlandım, böylece panter beni ıskaladı. Sağ tarafımdan kalkana dek yuvarlandım ve kedinin korunmasız kalan sırtına hiç tereddüt etmeden saldırarak derisini parçaladım. Kedi ciyakladı ve vahşi dişlerimden kurtulma çabasıyla sıçradı. Ama hiç pes etmedim; siyah kürkünün üzerinde belli olmayan kanı, sahildeki kumu kırmızıya boyuyordu. Panter çaresizce şaha kalktı ve sırtüstü devrildi. Üzerime düşmeden önce sıçradım. Saldırıdan kurtulan panter tekrar saldırmaya kalkışmadı. Bunun yerine koşarak ormanın örtüsünün altına sığındı.

"Calla!" Connor bana el sallıyordu. Diğerleri güverteyi temizlemişti. Kürkümün üzerindeki kumları silkeledim ve sığınağa doğru koştum.

İyi misin? Ren beni karşılamaya geldi. *Kanıyorsun.*

Kesikler derin değil. Yan tarafını dişledim. *Buradan çıkınca hallederiz.*

Ethan yanında durduğu kapıyı hızla açtı. Sabine ve Nev hızla içeri daldı. Eve koşarken omzumun üzerinden geriye baktım. Orman sessizliğe gömülmüştü. Bizi takip eden hiçbir kedi yoktu.

Peşimizden gelmiyorlar. Ren endişemi paylaşırcasına hırladı.

Biliyorum. Ona köpek dişlerimi gösterdim. *Bu iyi bir şey olamaz.*

Connor, güvertede Inez ile Miguel'in hareketsiz bedenlerinin yanından geçerken küfür etti. Boğazları parçalanmış bir halde dik oturtulmuşlardı ve görmeyen gözlerle bakıyorlardı.

"Bunun öcünü alacağıma yemin ederim," diyen Connor kapıyı arkamızdan çarptı. Tüyleri diken diken olmuş Gardiyanlar hırlayarak Arayıcılar'ın etrafında yürüyorlardı. Bir şey çok, çok ters gidiyordu.

"Adne, dokumaya başla," dedi Connor usulca. "Olabildiğince çabuk ol."

Adne başını salladı ve girişten daha rahat hareket edebileceği alanı olan mutfağa doğru yürüdü. Kokuyu aldığımda, Adne hançerlerini çekmişti. Bu, *las sombras* kokusu değil, daha ekşimsi olan bir başka

kokuydu. Panterlerinki gibi yakıcı ve oldukça keskindi ama kediler sıradışı kokuyordu ve kokuları yeniydi. Bu koku eski bir kokuydu. Gayet iyi bildiğim bir koku... Yanmış saç kokusu.

Adne'nin arkasında beliren şekilsiz siyah yaratığı gördüğüm zaman çoktan harekete geçmiştim.

Calla! Shay'in uyarı çığlığı zihnimde çınladı ama hiç şansım yoktu. Adne'nin öleceğini düşünemiyordum. Eğer o ölürse herkes ölürdü.

"Adne, kaç!" Biçim değiştirdim ve olanca hızımla ona doğru atıldım.

Adne şaşırmış bir halde bana döndü. Şaşkınlıkla olduğu yerde dikilip kalmıştı.

"Connor! Ethan!" Koşmaya devam ettim. "Herkesi buradan uzaklaştırın. Hemen kaçın!"

Kollarımı uzattım ve Adne'yi belinden kavradım. Etrafımda döndüm ve Connor'ın yakalamaya hazır olduğunu umarak onu odanın diğer tarafına fırlattım.

"Hayır!" Shay'in umutsuzca haykırdığını ve Ren'in de aynı anda uluduğunu duydum.

Gözlerimi kapayıp hayaletin beni yutmasına izin verdim.

Acı.

Karanlık tenimi sararken binlerce kızgın kanca etimi dağlıyormuş gibi hissettim. Sanki ağır ağır çekilerek derimi kaslarımdan ayırıyorlardı. Çığlık attım ama hiçbir şey duyamıyordum. Izdıraplı haykırışımın sesini bile duyamıyordum. Parçalara ayrılıyordum. Yanıyordum.

Sonra hiçbir şey yoktu...

ATEŞ

BÖLÜM III

BELONGS TO KAOS TEAM

ON ALTI

Soluk soluğa yerimden fırlayarak uyandım.

Pencerenin dışında kar fırtınası vardı. Bulutlardan süzülen ok gibi keskin yağmur ve kar damlaları toprağı dövüyordu. Sönük hatıralarımı birleştirmeye çalışırken göz kapaklarım düştü. Ilık rüzgâr. Limon ağaçları ve deniz tuzu karışımı kokan hava.

Şimdiyse etrafım tanıdık kokularla sarılmıştı. Sayfaları kıvrılmış karton ciltli kitapların küf kokusu, sivriltilmiş kalemlerin donuk kokusu ve pamuklu eşyaların canlı kokusu. Doğruldum ve etrafa bakındım.

Kollarımdaki tüylerim ürperdi.

Vail'deydim. Sanki görünmeyen bir el ağzımı kapatmış gibi çığlığım ciğerlerimde patladı.

Evdeyim. Korkmam gereken ne var ki?

"Günaydın, uykucu."

Annem şifonyerimin yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Onun hemen arkasında duran babam garip bir şekilde gergin görünüyordu.

"Anne?" Sesim çatallandı. Tekrar hareket etmeye çalıştım ama bacaklarım karıncalanıyordu. Ağırlaşmış gibiydiler.

"Tabii ki benim," dedi gözlerimi ona diktiğimde.

İçimden hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. *Neden annemi görmek beni üzsün ki?*

"Bütün gün uyuyacağını sandık." Gülümsediğinde dişleri çok parlaktı. "Öyle değil mi, Stephen?"

Babam başını sallayarak onayladı. Gözlerindeki bir şey belimden yukarı doğru bir korkunun yayılmasına neden oldu. Babam fazlasıyla tedirgindi. Silüet alfası tüyleri diken diken olmuş bir halde saldırmaya hazırdı.

Zihnimin derinliklerinde bir yerde sesler yankılandı.

"Orada Silüet alfası yok."

"Ansel?" diye mırıldandım.

Başıma saplanan ani bir sancı sanki kafatasımı ikiye ayıracaktı. İleri doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Kardeşin, Mason'la birlikte devriyeye çıktı," dedi annem. "Yakında döner. Endişelenme."

Başımı salladım. Bunun bir anlamı vardı. Başım neden bu kadar çok ağrıyordu?

Babamın kaşları çatıldı. "Ağrın mı var?"

"Stephen." Annem gözlerini devirerek babama baktı; o gözlerin içinde bir uyarı ışığı yanıp söndü. "Çok fazla üzerine düşme. Sonuçta o bir alfa."

"Tabii ki ef... Naomi," dedi. Elleri sandalyenin arkasını kavramıştı.

"Sanırım hasta oluyorum," dedim. "Başım ağrıyor."

"Sana hemen bir aspirin vereceğiz, tatlım," dedi annem. "Bize serüveninin tamamını anlatmadan uyuyakaldın."

"Serüvenim mi?" Ona dikkatle baktım.

"Evet," dedi. "Bize gittiğin yerleri anlatıyordun. Arkadaşlarınla seyahat ediyordunuz. Birleşmenizden sonra Bekçiler'in verdiği hediyeyi unuttun mu? Gördüğün bütün yerleri?"

Gülümsedi. Üzerimden bir gevşeme dalgası geçerek ayaklarımı daha da ağırlaştırdı ancak büyük bir mutluluk damarlarıma işlemiş gibiydi. "Gördüğüm bütün yerler."

"Evet." İnci beyazı dişleri parladı. "Bununla ilgili her şeyi dinlemek istiyoruz. Gezdiğin yerler neye benziyordu?"

Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Kımıldayınca vücudu bulanıklaştı ve yüzü bir anlığına çarpıldı ve gördüğüm..."

Başım zonklayınca haykırdım.

"Calla!" Babam bana doğru bir adım attı.

Annemin eli birden kalkınca babam donakaldı. Annem ayağa kalkıp ağır adımlarla bana yaklaştı.

Neden bu kadar ağır hareket ediyordu?

Her adımıyla şekli tekrardan bulanıklaşıyordu. Başımdaki zonklama beni gözlerimi kapatmaya zorluyordu. Yaklaşırken ona yoğunlaşamıyordum.

Yanıma oturduğu zaman yatak titredi. Ellerini şakaklarıma koyunca ağrı yerini bir başka uyuşukluk dalgasına bıraktı.

"İşte," diye sevgiyle şakıdı. "Böyle daha iyi değil mi?"

Başımı salladım ama yine de ağlamak istiyordum. Ona söylemek istediğim bir şey vardı, annemin bilmesi gereken çok önemli bir şey.

Başımı omzuna yasladım. "Özür dilerim."

Oysa ondan ne için özür dilediğimi bile bilmiyordum.

Saçımı okşadı. Kokusu burun deliklerime doldu; tirşe ve kırmızı şarabın sert kokusu. Geri çekilerek ona baktım.

"Daha iyi misin?"

Nefes alıp kokuyu sindirdim. Bu koku Naomi Tor'un değildi. Annem, hep gardenya ve eğrelti otu kokardı.

Çarpıcı bir parfümün kokusuyla karışmış olan eski ve keskin kokular tanıdıktı ve bir başkasına aitti.

"Lumine," diye fısıldadım.

Efendimin adını söylediğim anda büyüsü bozuldu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Etrafımı saran hava âdeta çatırdadı ve gözlerimin önünde parçalara ayrıldı. Annem kaybolmuştu. Karşımda duran yalnızca Lumine Nightshade'di. Babam odanın diğer tarafında sessizce duruyordu. Gözleri korkuyla parlıyordu.

İllüzyon kaybolunca geçirdiğim şok beni yatağa mıhladı. Titremeye ve ağlamaya başladım.

Lumine iç geçirerek Chanel takımının koyu renkli ceketini düzeltti. "Bu hiç yakışık almıyor, Calla."

"Seni kaltak." Hırladım, sivri dişlerimi gösterdim. Babam bağırdığında Lumine'e saldırmak üzereydim.

"Calla, hayır!" Silüet alfasının emri hâlâ beni durdurmaya yetiyordu.

Bir an için onunla göz göze geldikten sonra bakışlarını takip ederek dolabıma baktım. Kapısı aralıktı ve içinde bir şey hareket ediyordu. Katran gibi kalın gölgeler karanlığın içinde kıvrılıyordu. Bir hayalet.

Hayaletin beni alışını hatırlayınca midem düğümlendi. Bacaklarımı saran bir ağrı dalgası neredeyse tekrar bilincimi kaybetmeme neden oluyordu.

Lumine gülümsedi. "Calla, gerçekten de boynumu köpek dişlerine teslim edeceğimi mi sandın?" Elimin üzerine birkaç kez vurdu. "Daha iyi anlaman gerekirdi."

Parmaklarımı onunkilerin altından çektim. Ona saldıramıyorsam hoş davranmak durumunda da değildim.

"Benden uzak dur."

"Kendini frenle, çocuk," dedi. "Uzun bir yolculuk yaptın ve bir hayaletin sarılmasından sonra tamamen iyileşmen biraz zaman alır."

Titrediğim zaman Lumine yumuşacık bir kahkaha attı.

"Sana birkaç soru soracağım," dedi. "Sonra dinlenebilirsin."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Ah." Gülümsemesi buz gibiydi. "Sanırım var."

Güçlükle yutkundum ve başımı iki yana sallamadan önce dolabın içindeki hayalete doğru bir bakış attım.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evet." Lumine'in bakışları benimkini takip etti. "Olabilecek tek yol bu. Efron, seni ona ve Emile'e vereyim diye bana yalvarıyordu."

Gözlerimi ondan uzaklaştırmaya zorlayarak pencereden dışarı baktım ve rüzgârda savrulan karı seyrettim. Vücudum da böyle hissediyordu; yaralı ve hırpalanmış. İtalya'nın güneşi ve denizi uzak bir hayal gibi görünüyordu. Ayrıca sorusu olan sadece Lumine değildi. Hayalet beni aldıktan sonra neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Diğerleri Eydis sığınağından kaçmışlar mıydı? Onlar da tutuklanmışlar mıydı?

"Ama ona kolay kolay konuşacağını sanmadığımı açıkladım," diye devam etti. "Ne kadar baskı uygulandığının bir önemi olmadığını."

Cılız bir gülümsemeyle ona baktım. "Haklısın."

"Tabii ki öyleyim," dedi. "Ama başka seçeneğimiz de var, değil mi Stephen?"

"Öyle, efendim." Yüzü ifadesizdi ancak kasları sinirli bir şekilde seğiriyordu. Babam mutlu değildi; odanın diğer ucundan kederinin ve hiddetinin kokusunu alabiliyordum.

"Neden senin için herhangi bir şey yapayım ki?" Öfkeyle ona baktım. "Annemi öldürdün. Kardeşimin hayatını mahvettin."

"Ansel'ı gördün mü?" Babam bana doğru iki adım attı. "Nasıl?.."

Lumine konuşmadan dimdik durdu. Babam kendine hâkim olarak sessizliğe gömüldü.

"Annene olanlar talihsizlikti," dedi ellerini kucağında birleştirerek. "Ancak o koşullar altında gerekliydi."

"Onu öldürmek senin için gerekli miydi?" Gözlerim yanıyordu ama elimden geldiğince çabuk bir şekilde gözyaşlarımı durdurdum. Lumine'in beni ağlarken görmesine izin vermem kesinlikle mümkün değildi.

Yumuşak bir kahkahayla dilini şaklattığında, tek yapabildiğim öfkeyle üzerine saldırıp pençelerimi ve dişlerimi üzerine geçirmemekti.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Öldürmek mi? Pek sayılmaz, Calla. Ayrıca zihnin... dış etkiler tarafından bu kadar fena halde karıştırılmış olmasaydı, durumu böyle görmeyeceğinden gayet eminim."

Tırnaklarımı yatak örtüsüne geçirdim.

"Bir zamanlar göreve inanırdın. Sadakate," diye devam etti. "Annen en önemli rolünü yerine getirmedi ve bedelini ödedi."

Babama baktım ancak hâlâ donmuş bir haldeydi. Bana ya da Lumine'e bakmak yerine gri gözleri bilinmeyen, uzak bir yerde kaybolmuştu.

Lumine hâlâ konuşuyordu. "Kardeşinin cezası bir uyarıydı."

"Bir uyarı," diye usulca konuşurken hırıldadım.

"Sürünün geri kalanına," dedi. "İhanet sert bir cezayla karşılık bulmalıdır."

"O yanlış bir şey yapmadı." Dişlerimi gösterince gülümsedi.

"Yapmadı mı?" diye sordu. "Seni daima çılgınca seven kardeşinin, nişanlından başkasını istediğine dair hiç şüphesi olmadığına inanarak, o ölümcül köpek dişlerini bana gösterebilir misin?"

Kalbim çok hızlı atarken kanım boynumdan yanaklarıma doğru tırmandı.

"Bir genç kızlık sevdası uğruna kendi hayatını, ailenin ve arkadaşlarının refahını tehlikeye attığını tahmin etmediğini mi sanıyorsun?"

"Sevda!" diye çığlık attım. "Shay'e âşık oldum ve onu kurban edeceğinizi anladım! Ren ve benim onu öldürmemizi istiyordunuz!"

Benim birden patlamama karşın, Lumine'in gülümsemesi daha sakin bir hal almıştı. Yanaklarımdaki ateş yerini buz gibi bir soğuğa terk etti.

Lanet olsun. Beni kışkırtmış ve ona hemen bilgi vermiştim. Ona hiçbir şey vermek istemiyordum. Bazı olası çirkin yara izleri dışında.

Lumine, aniden sessizleşmemi hayal kırıklığından çok boyun eğmek olarak yorumlamış görünüyordu.

"Sana dilediğimce zaman veremem, Calla." Sesi, boğmaya hazır bir piton gibi beni sarmaladı. "Ama bu konuyu babanla derinlemesine konuştuk. Onu dinle. Bizi dinlersen her şey yoluna girecek. Hatta kardeşin için bile. Sürün için de."

Herhangi bir aldatma var mı diye gözlerine baktım ancak tek gördüğüm kendinden emin sert bakışlardı.

"Ansel'a yardım mı edeceksiniz?"

Başını onaylarcasına salladı. "Her şey eskisi gibi olabilir."

Eskisi gibi. Parçalanan geçmişim tekrar bir bütün olacaktı.

"Eğer bize yardım edersen," dedi.

Cevap vermedim. İstesem de konuşamazdım. Bacaklarım titriyor, başım hâlâ zonkluyor ve boğazım yanıyordu.

"Stephen." Lumine elini babama doğru uzattı. Babam tedirgin bir şekilde yatağa yaklaştı. "Emile ve Efron bir saat içinde burada olacak. Bu zamanı akıllıca kullan. Tıpkı kararlaştırdığımız gibi."

"Tabii ki, efendim." Lumine ayağa kalkarken babam başını eğdi. Kadın peşindeki hayaletle birlikte odadan çıktı.

Gölgemsi yaratık gözden kaybolduğu anda titreyerek kendimi yastıkların üzerine attım.

"Al." Babam komodinin üzerinde duran bir bardağı aldı. "İç bunu."

Bardağa baktım ve başımı iki yana doğru salladım.

Buruk bir gülümsemeyle, "Bu sadece su, Calla. Ben de içtim," dedi.

"Teşekkürler," dedim kısık bir sesle ve bardağı aldım. Babama güvenip güvenemeyeceğimden emin olmadığım için bir süre berrak sıvıyı süzdüm. Bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyordum. Suyu içtiğimde kurumuş boğazımdaki ağrıyı dindirdi.

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Seni buraya önceki gece getirdiler," dedi. "Hayaletin senden beslenmesini sürdürmesine izin verdikleri için bilincin bir gidip bir geliyordu." İnleyerek kapıya doğru baktı. "Böylece sorgulamada zayıf olacaktın ve telkin edilebilecektin."

"Ne istiyorlar?" diye sordum bardağı ona uzatarak.

"Shay'in nerede olduğunu onlara söylemeni istiyorlar," dedi hiç zaman kaybetmeden.

Tüm organlarım gevşerken yüzümü buruşturdum. Shay burada değildi. Güvendeydi. En azından bu da bir şeydi.

"Söylemeyeceğim," dedim sakin bakan gözleriyle buluşarak. "Ona asla ihanet etmem."

"Edeceğini düşünmedim."

Beni yakından seyrediyordu ama duygularını yüzünden okuyamıyordum. Aklı karışık olabilir miydi? Ya da endişeli?

"Kardeşin..." dedi dikkatle. "O?.."

"O güvende," dedim.

"İyi mi?"

Başımı iki yana sallamaya başladım ve içimde bir şey infilak etti. Çığlık attım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Hıçkırırken vücudum sarsılıyordu, son günlerdeki kayıplar nihayet beni etkisi altına almıştı. Annem, kardeşim, Lydia, Silas, Bay Selby... ve belki de şuurum kapandıktan sonra öldürülen diğerleri... Bunlar ne için olmuştu? Her şeyden sonra Vail'de başladığım yere dönmüştüm ve efendilerimin insafına kalmıştım. Belki de kaderden kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Babamın kolları beni sarmıştı. Öylesine kendimden geçmiştim ki tepki veremedim. Babamın son kez bana ne zaman sarıldığını hatırlayamıyordum. Genellikle Ansel'le sevgiyle boğuşurdu ve benimle de kurt olduğumuzda, ama bu vücutların kaynaşmasından çok bir mücadele egzersizi görevi görürdü. İnsan olduğumuz zaman babam

BELONGS TO KAOS TEAM

her zaman mesafeliydi. Şimdiyse omuzları sarsılıyor ve benim kadar aşikâr bir şekilde ağlıyordu.

Kendimi çekene kadar ikimiz de büyük bir üzüntüyle birbirimize yaslanarak öylece durduk. Islak gözlerimi ovuşturarak tekrar pencereye döndüm. Odam ikinci katta olmasına rağmen atlanmayacak kadar yüksek değildi. Belki bu benim tek şansımdı. Belki babam benimle birlikte gelirdi.

"Hayır, Calla," dedi elini omzuma koyarak. "Evlerin çevresi Mahkûmlar'la sarılmış durumda. Onlardan iki ya da üçünü alt edebilirsin ama er ya da geç seni yeneceklerdir."

Dönüp ona baktım, düşüncelerimi bu kadar kolayca okumasına şaşırmamıştım. Sonuçta bana bir savaşçı gibi düşünmemi, hareket etmemi ve daima galip olmayı başarmak için yollar aramamı öğreterek büyüten oydu.

"Konuşabilir miyiz?" diye fısıldarken etrafımızda olup bitenler hakkındaki gerçek hislerine ait bir işaret görebilmek için gözlerine dikkatle baktım. Babam emretmeyi ve kontrolü severdi. Dünyası tepetaklak olmuştu. Ayrıca biraz önce bana sarılmasından ve benimle birlikte ağlamasından anladığım, Bekçiler'in ailemize yaptığının babamın içindeki bir şeyi paramparça ettiğiydi.

Kapıya doğru bir bakış atıp başını salladı. "Dışarıya bir hayalet koyacaklardır. Ama oda bize ait."

Kalbim deli gibi atıyordu. Ne kadar zamanımız vardı? Bilmem gereken en önemli şeyler nelerdi?

"Başka birini aldılar mı?" diye sordum. "Beni buraya getirdiklerinde başka Mahkûmlar da var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu," dedi. "Ama son günlerde tam olarak onların sırdaşı sayılmam."

Tam zamanı olduğunu düşünerek dudağımı ısırdım. Belki tam da Arayıcılar'ın ihtiyaç duyduğu şeydi.

"Baba," diye başladım sesimin titremesini önlemeye çalışarak. "Ya sana yardım edebilirsem?"

Bıçak gibi keskin gözlerini bana çevirince kalbim bir anlığına durdu. Kendi babam beni bir hain olarak mı görüyordu? Onca yaşanandan sonra, Bekçiler'e duyduğu sadakat onun için hâlâ önemli miydi?

"Bana nasıl yardım edeceksin?"

Nefesim kesilmiş gibi hissettim ancak kendimi devam etmeye zorladım. "Shay'i kurtardım, çünkü Bekçiler onu öldürecekti."

Tepki vermese de konuşurken beni yakından izliyordu.

"O Scion," dedim. "Onları ancak Bekçiler'in kendi soyundan biri yok edebilir."

"Eğer onlardan biriyse neden onlara sırt çevirsin ki?" Babamın kaşları çatıldı.

"Tam olarak onlardan biri değil," dedim telaşla. "Annesi insandı."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum..."

"Öyle." Ellerini tuttum. "Bekçiler ve Arayıcılar hakkında bize anlatılanların hepsi... savaş hakkında... hatta kim olduğumuz hakkındakiler bile... Hepsi yalandı."

Elleri benimkileri kavradı, acı verecek kadar sıkı tutuyordu ama konuşmaya devam ettim.

"Bekçiler, bizi ve bu dünyayı çarpıttı, böylece yönetebileceklerdi. Arayıcılar bunu değiştirmeye çalışıyor. Onlar sadece her şeyin tekrar düzene girmesi için mücadele ediyorlar. Shay'se tüm bunların anahtarı."

"Nasıl emin olabilirsin ki?" diye fısıldadı, gözleri vahşi bakıyordu.

Beynimi zorladım. Babam, benim gördüğümü görmemişti. Akademi'yi; Arayıcılar'ın sihrinin güzelliğinin ve erdeminin, Bekçiler'in büyülerini zalimce kendi çıkarlarına kullanmalarıyla çok büyük bir tezat oluşturduğunu. Babam, yeni müttefiklerimin yanında savaşmamıştı ve onlara benim gibi güvenmek için bir nedeni yoktu. Onu

ne ikna edebilirdi? Babamın fikrini değiştirmek zorunda olduğumu biliyordum. Yardımı benim için... hepimiz için her şeyi değiştirebilirdi.

"Calla." Tıpkı benim hislerim gibi onun sesi de çaresizdi. "Ne biliyorsun? Fazla zamanımız yok. Emile..."

Mahkûm alfanın ismi hırlamadan söyleyemedi. Birden aklıma gelen düşünce âdeta bir şimşek gibi çakmıştı.

"Corrine," dedim.

"Ne?" Kaşları çatıldı.

"Corrine Laroche." Ellerini sıktım. "O, bir Arayıcı pususunda öldürülmedi."

Babam gerildi ama telaşla devam ettim. "Arayıcılar, onunla birlikte savaşmak için geliyorlardı. O, Bekçiler'e karşı bir ayaklanmayı yönetiyordu."

Gözlerine baktığımda orada inanmayan bir ifade görmeyi bekliyordum ama öyle değildi.

"Ancak plan anlaşıldı, Corrine'i ve onun yanında olan diğer bütün Mahkûmlar'ı öldürdüler," dedi. "Ve Arayıcılar geldiğinde Bekçiler onları bekliyordu."

Babam ellerini elimden çekerek yumruk yaptı. "Bu olduğunda henüz bir bebektin."

"Biliyorum," dedim. "Bu olay, Ren'in ve benim birinci yaş günümüzde oldu."

"Hep düşünürdüm..." Durdu ve göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Bir şeylerin doğru olmadığını. Bekçiler, bizi savaşmak için çağırdıkları zaman, Arayıcılar'ın peşinden gittik; onlara Mahkûm yerleşkesinde saldırdık. Onları Boulder'a kadar kovaladık. Ama hiç ceset yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mahkûmlar," dedi. "Arayıcılar, Mahkûmlar'ı pusuya düşürdüğü için Bekçiler bizi çarpışmaya çağırmıştı. Ama yerleşkelerine gittiğimizde orada ölü ya da yaralı hiç Mahkûm görmedik. Hiçbir kayıp

yoktu. Arayıcılar sert savaşçılardır; geçtikleri yerde arkalarında yaralı ve ölüler bırakırlar."

"Oysa hayaletler öyle değildir," diye fısıldadım.

Benimkilerle buluşan gözleri çelik gibi parlıyordu. Başını onaylarcasına salladı. "Arayıcılar bunu sana anlattı mı?"

Kendi hatıraları birazcık da olsa gerçeği işaret etmesine rağmen eski düşmanlarına güvenmekteki tedirginliğini sesinde duyabiliyordum.

"Arayıcılar bazı boşlukları doldurdu," dedim. "Ama Corrine'in ölümünü ve tuzağı okudum."

"Nerede?" diye sordu şaşkın bir halde.

"Bosque Mar'ın kütüphanesinde," diye ürpertiyle cevap verdim. "Rowan Malikânesi'nde. *Haldis Tarihçesi'nde* bir açıklama vardı."

"Corrine iyi bir kurttu," dedi usulca. "Ona sunulan hayatı hak etmedi."

"Biliyorum," dedim.

"Oğlunun bunu hiç öğrenmemiş olmasının kılık değiştirmiş bir lütuf olduğunu düşünüyorum."

Ren'den bahsedince nefesim kesildi. "Artık biliyor."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" Babamın gözleri büyüdü. "Bekçiler, bize onun kaçtığını söyledi. Sürüsünü kaybetmenin utancını kaldıramadığını. Logan gibi."

Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Logan'ın nerede olduğunu da biliyorum."

Tek kaşı kalktı. "Sahiden mi?"

"İkisi de Arayıcılar'la birlikte," dedim. "Ren, Adne'nin... ve benim kurtarmak istediğimiz için orada."

"Adne kim?"

"Monroe'nun –Arayıcılar'dan biri– kızı. Ayrıca o..." Ne kadar çok şey öğrendiğimi ve babamın hâlâ ne kadar azını bildiğini fark ettim. "O, Ren'in kız kardeşi."

Bana uzun uzun baktı ve en sonunda iç geçirdi. "Corrine ve Arayıcı Monroe mu?"

"Şaşırmış görünmüyorsun," dedim.

"Shay'in annesinin bir insan olduğunu daha önce söylemiştin," dedi. "Dolayısıyla bunu insanlar ve bizim türümüz arasındaki eşleşmeler de takip edecektir." Yavaşça ve derin bir nefes aldı. "Ayrıca büyük bir kazanç olmadan Corrine'nin yaptığı gibi kimse kendini tehlikeye atmaz. Aşk gibi bir şey olmadan."

Gözlerime dolan yeni yaşları geçiştirmeye çalıştım. "Biliyorum."

Bana bakıp gülümsemesi müşfikti. "O çocuğu seviyorsun... Scion'u."

Başımı salladım ve dizlerimi göğüslerime doğru topladım.

Babam kaşlarını hafifçe çatarak beni seyretti. "Ama aynı zamanda Ren için de mi geldin?"

Tıpkı babasıyla tuhaf bir konuşma yapmak zorunda kalan bir genç kız gibi yanaklarım kızardı. "Bu karışık bir durum."

"Öyle zannediyorum." Güldü. "Ayrıca Ren'in neden babasına hiç benzemediğini şimdi anlıyorum."

"Babası... asıl babası..." Sözlerimi tamamlamak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "İyi bir adamdı. Bizim gibi savaşçıydı."

"Corrine'in hayatında en azından biraz da olsa mutluluğu bulmuş olmasını duymak güzel," dedi usulca. "Kısa süre için bile olsa."

"Herhalde," dedim bunun Corrine'e, Monroe'ya, Ren'e ve Adne'ye neye mal olduğunu düşünerek. Adne şimdi bir yetimdi ama ağabeyini kurtarmıştı. Bu bazı şeyleri dengeler miydi? Bilmiyordum.

"Aşk," dedi babam yumuşak bir ses tonuyla. "Saniyeler süresince yaşanan gerçek aşk, herhangi birimizin söyleyebileceğinden çok daha fazlasına değer."

BELONGS TO KAOS TEAM

Onu süzdüm, gözlerindeki net bakış beni doğruyu söylemeye mecbur etti.

"Sen kimsin ve babama ne yaptın?" dedim buruk bir gülümsemeyle.

Kendi kendine güldü. "Bazı zamanlar –çoğu zamanlar– savaşmak içindir. Ancak bazen kendi hassasiyetimizle ilgili doğruları söylemeyi göze almak gerekir."

Onu seyrederken göğsüm hüzünle sızladı. "Sen... sen annemi sevdin mi?"

"Evet." Gülümsemesi kayboldu. "Sen ve Ansel doğduktan sonra daha da fazla."

Ona inanmak istesem de bir sonraki soruyu sormadan edemedim. "Ama çok farklı görünüyordun?"

"Biz çok farklıydık," dedi. "Ama her zaman, olmamız gerektiğini düşündüğümüz alfalar gibi olmaya çalıştık. Sürüyü korumak. Senin ve kardeşinin güvenliğini sağlamak gibi."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Annem beni korumaya çalışmıştı ama onu öldüren benim isyanımdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi saçımı kulağımın arkasına atarak. "Bunların hiçbirinden seni sorumlu tutmadı."

Sözlerinin, midemde bir bıçak gibi dönen suçluluk duygumu alıp götürmesini dileyerek, başımı salladım.

"Ayrıca annenin vahşi bir tarafı vardı," dedi. "Onu kimse avlayamazdı. Ormanda serbest kaldığımız zamanlarda birlikte koşardık... bunlar en mutlu olduğumuz zamanlardı."

Shay'le birlikte avlanmanın sınırsız sevincini hatırlayarak babama gülümsedim. "Çok sevindim."

"O Arayıcılar." Ayağa kalktı, yatağın ayak ucundan dolaşarak pencerenin önünde durdu. "Sence kazanabilme şanları var mı?"

"Logan'a göre var," dedim. "Bu nedenle onlara bilgi veriyor."

Babam bana bir bakış attı. "Babasına sırt mı çevirdi?"

"Onun bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum," dedim tatsız bir gülümsemeyle. "Sadece kendi postunu kurtarmanın peşinde."

"Bunda haklı gibi."

"Shay bir silaha sahip oldu," dedim. "Ya da silahın büyük bir bölümüne. Elementler Haçı."

"Silah bir haç mı?"

"İki kılıç," dedim. "Shay ikisine de sahip olunca Bekçiler'i yenebilecek. Hayaletleri öldürebilecek."

"Hayaletleri hiçbir şey öldüremez." Bu sözleri benden çok dışarıda uçuşan kara söyler gibiydi.

"Scion yapabilir."

"Nasıl saldıracaklar?"

Daha fazlasını anlatmalı mıyım diye endişe ederek sindim. Ya babam hâlâ Bekçiler arasındaki pozisyonunu tekrar elde edebilmeyi umuyorsa?

Parmakları kasılmıştı. Bekçiler'le herhangi bir şey yapmak istemiyordum. Babam bir savaşçıydı. Mücadele etmek isterdi.

"Saldırı nasıl yapılacak bilmiyorum." Bu kadarı doğruydu. Haçın parçalarını ele geçirmeye yoğunlaşmıştık. Bunun ne getireceğini kim bilirdi ki? "Ama Shay'e destek vermek için bir orduya ihtiyacımız var."

Babam bana bakmak için döndü ve başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Bir ordu mu?"

Başımı salladım.

"Arayıcılar yeterli sayıda değil mi?"

"Hayır," dedim. "Sonuna kadar mücadele edecekler ama yardıma ihtiyaçları var. Burada biz devreye giriyoruz."

"Biz mi?"

"Gardiyanlar."

Güldü. "Bekçiler'e karşı bir orduya önderlik etmeyi mi bekliyorsun?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bu daha önce de oldu," dedim. "Tarihimizin bir parçası. Yürekler Acısı bir Gardiyan ayaklanmasıydı."

"Kütüphanedeki sırlardan mı?"

"Evet," dedim. "Ancak sadece sürüme önderlik edebilirim... ve sadece yedi kişiyiz. Pek de bir ordu sayılmaz."

Babam bayağı sessizleşmişti.

"Ben genç bir alfayım," dedim yavaşça. "Kıdemli birine ihtiyacımız var. Diğer kurtların da peşinden geleceği bir lidere."

"Calla..." Acı çekercesine çıkan sesinde uyarı vardı.

"Sen hâlâ Silüetler'in alfasısın."

Omuzları öfkeyle gerildi. "O görevden azledildim."

"Hiç kimse sürünü senden alamaz," dedim ona dönerek. "Silüetler, Bekçiler'in onların alfası olarak Emile'i görmelerinden mutlu mu?"

Yüzünü ekşitti.

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Onlara önderlik edebilirsin. Onları yönetmek zorundasın."

"Ne zaman?" Sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

"Yakında." Yataktan indim ve ellerini tuttum. "Keşke daha fazlasını biliyor olsaydım."

"Eğer Arayıcılar kazanırsa kurtlara ne olacak?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir cevabımın olmadığını fark ettim. Bu savaşı kazanmayı başarırsak bize ne olacaktı? Gardiyanlar nereye aitti?

Yatak odamın kapısı birden açıldı. Emile Laroche kasıla kasıla içeri girdi ve birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarak sırıttı.

"Bir Tor ailesi birleşmesi." Zoraki gülümsedi. "Dokunaklı değil mi?"

Öfkeyle ona baktığımda dilini sivrilen dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Uzun süremeyecek olması ne kötü."

ON YEDİ

Babam bir bozkurda dönüşerek yere indi ve Emile'in bana erişmesini engelledi. Emile biçim değiştirdi ve tüyleri diken diken olmuş bir halde hırladı. Etrafımızda yürümeye başladı. Babam uyarırcasına havladı, saldırmaya hazırlanırken kasları şişmişti.

"Hadi ama." Efron Bane yanında Lumine'le birlikte odaya girdi. "Boğuşmanıza izin verecek kadar zamanımız yok, çocuklar."

İki alfa da tüylerini kabartmış ve birbirlerine dişlerini göstererek karşı karşıya duruyordu.

"Yeter." Lumine'in emri odada şamar gibi patladı. "Hemen biçim değiştirin."

İki kurt da huzursuzca emre itaat etti ve insan biçimini aldıklarında hırlamaları yerini öfkeli bakışlara bıraktı. Babam hâlâ önümde duruyor ve vücuduyla bana kalkan oluyordu.

"Herhangi bir başarı kaydettin mi, Stephen?" diye sordu Lumine.

Babam başını iki yana salladı. "Korkunç derecede inatçı bir kız, efendim. Fikrini değiştiremedim."

"Bana beş dakika verin," diye homurdandı Emile. "Fikrini değiştireyim."

Babam yumruklarını sıktı ancak Efron bir elini Emile'in omzuna koydu. "Hadi, hadi. Dünya dönüyor ve koşulları hızla değiştiriyor, unuttun mu? Kızla eğlenmen için sana fırsat tanıyamayacağız."

Emile omuzlarını silkerek Efron'un elinden kurtuldu. "Bu bir hata. Küçük kaltak bir hain ve ölmesi gerekiyor."

Bakışmalarını seyrederken kafam müthiş derecede karıştı. Neler oluyordu?

Lumine odanın bir ucundan diğerine yürürken bakışlarıyla beni inceliyordu. "Öyle görünüyor ki Arayıcılar arasında bazı arkadaşlar edinmişsin, Calla."

"Ve onlar bizim istediğimiz bir şeye sahipler," diye ekledi Efron.

"Oğlun kendini esir ettirecek kadar aptal biri," diye parladı Emile. "Onu çürümesi için bir Arayıcı çukurunda bırakman gerekirdi."

Efron tokat atınca Emile topuklarının üzerinde sallandı. "Haddini bil, kurt. Efendinin oğluna saygı göstermelisin."

Emile ona öfkeyle baktı ama sesini çıkarmadan boynunu büktü.

Beynim vızır vızır çalışıyordu. Logan mı? Logan kaçırıldığını iddia ediyordu. Kahretsin, neler oluyordu?

"Benimle gel, Calla." Lumine bana işaret etti. "Geç kalmak istemiyoruz."

Onun yanına gitmeden önce babama baktım. Lumine uzandı ve sarı saçlarımın kırpılmış buklelerini parmağına doladı.

"Saçlarına yazık olmuş," dedi Lumine. "Aklında ne vardı ki?"

Ona cevap vermedim.

"Stephen, geri gelmemi bekle," dedi babama bakarken dudaklarını büzerek. "Seninle hâlâ konuşacak konularımız var."

"Tabii ki, efendim." Başıyla selam verdi.

Lumine'in peşinden odadan çıkarken arkama bakmamak için kendimi tuttum. Şu anda babasına hiç saygı duymayan, dikkafalı ve asi bir kız olmam gerekiyordu. Bu üçünden sadece ikisinin doğru olduğunu Bekçiler'in anlamasına izin veremezdim.

Limuzinin koyu renkli camlarından dışarıyı göremiyordum. Bir saattir yoldaydık. Aklım hâlâ Vail'deydi. Babamla konuşmanın bir yolu olmasını diledim. O bize yardım ederdi. Bekçiler'le savaşırdı. Ama onun sürüsünü Arayıcılar'la nasıl bir araya getirebilirdik?

Vücudumun dermanı kalmamıştı. Zihnim karman çormandı. Nereye götürüldüğüm veya gideceğimiz yere vardığımızda neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar kendimden emin görünmek istersem isteyeyim, araba durunca merakım ağır bastı.

"Neredeyiz?"

"Arkadaşlarının ısrar ettiği korkunç derecede uygunsuz bir yerde." Efron yol boyunca yudumladığı viski kadehini yerine koydu. "İşbirliğimiz takdir edilmeli."

Emile usulca homurdandı. Yolculuk boyunca gözlerini benden ayırmamıştı. Gözümü korkutmak istediğini biliyordum ama bu sadece ona karşı olan nefretimi daha da artırmıştı. Efron'un peşinden limuzinden inerken, "Günün birinde ölmeni seyredeceğim," dedim fısıltıyla.

Bana baktı ve köpek dişlerini göstererek gülümsedi. "Beni kendi ellerinle öldürmekten o kadar çok mu korkuyorsun?"

Hiç çekinmeden ona sertçe gülümsedim. Bunda korkunun bir payı yoktu ama listede Emile'den öç almayı benden daha çok hak edenler vardı. Babam ve Ren de buna dâhildi.

"Acele et, Calla," diyen Lumine uzun tırnaklarını bana doğru şıklattı.

Arabadan indim. Bekçiler Chanel ve Gucci takımlarını birer birer düzeltirken, gardiyan rolüne soyunan Emile yanımda durdu. Şoför ve bir başka adam arabadan indi. İkisinin de yaşlı Mahkûmlar'dan olduğunu fark ettim. Bekçiler'in yanında kuşatma pozisyonu aldılar.

Etrafa bakınarak nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Çam ağaçlarıyla bölünmüş küçük bir ovanın yanındaydık. Uzakta, kar

BELONGS TO KAOS TEAM

bulutlarının sarp kayaları sardığı dağların tepelerini görebiliyordum. Havanın çok temiz olmasından herhangi bir şehre yakın olmadığımız anlaşılıyordu ama Vail sınırlarının etrafında da değildik.

Bu sırada fırtınanın da dışına çıkmıştık. Burada aralıklarla düşen kar tanecikleri olsa da rüzgârdan eser yoktu ve kar kalınlığı ayak bileklerimize kadardı.

Açık alanın diğer ucundaki ağaçların arasında bir hareketlenme fark ettim. Ormandan içinden bize doğru silüetler yaklaşıyordu.

Birbirine girmiş kahverengi saçları ve uzun önlüğü görünce çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Connor hayattaydı. Onu görmek bile Eydis'teki görevin bir felaketle sonuçlanmadığına dair umut veriyordu. Hiç düşünmeden ona doğru adım attım. Emile kolumu kavradı, tenime batan parmakları bereleyecek kadar sertti. Acıya aldırış etmeden gözlerimi diğerlerinin üzerinde gezdirdim ama kimi aradığımı bilmiyordum. Beni kurtarmak için çaba gösterecek olan Shay ve Ren de ortalıkta görünmüyordu. Ne Bryn, ne Mason ne de Nev.

Connor karda sendeleyerek düşen birine yol gösteriyordu. Logan onu son gördüğümden çok daha kötü bir haldeydi. Yaklaştığı zaman şişmiş patlak dudağını ve morarmış gözünü gördüm.

"Baba!" diye haykırdı Logan. Connor bir dirseğiyle kaburgasına vurunca Logan iki büklüm bir vaziyette öksürdü.

"Oğluma el uzatmaya nasıl cüret edersin!" diye bağıran Efron'un gözlerinden ateş fışkırıyordu. Omuzlarının üzerinde şimşek gibi dönüp duran gücü gördüm ve Connor'ın ne yaptığını biliyor olmasını diledim. Eğer buna bir hayalet karışmışsa bir değiş tokuşta karar kılınmış olsa bile, buradan canlı çıkmak için pek şansımız olduğuna inanmıyordum.

Anika, Connor'a bakarak başını iki yana salladı. "Yeter."

Connor, Logan'ı süzmeye devam etti ve bir parmağını boğazında gezdirdi. Genç Bekçi korkuyla büzüşerek babasına yalvarırcasına baktı.

BELONGS TO KADOS TEAM

Bekçiler için oldukça güzel bir gösteri sergiliyorlar. Lütfen işe yarasın.

İçinde yer almasam da bunun iyi bir plan olduğuna inanıyordum.

Mağrur ve dimdik duran bilekleri kelepçeli biri Anika'yla birlikte yürümeye devam ediyordu. Sabine'in gözleri kan çanağı gibiydi ve soğuktan bacakları titriyordu.

Sabine mi? O burada ne yapıyor? Bilekleri neden kelepçeli?

Yay ve oklarıyla silahlanmış iki Arayıcı daha küçük gruba katıldı. Silahlarını Emile'e ve diğer iki Mahkûm'a doğrultmuşlardı. Küçük grup bize beş adım kala durdu.

Efron, hâlâ Sabine'e bakarken, "Size bir şeyler ikram ederdim ama misafirperverliğimi geri çevirdiniz," dedi Anika'ya. Sabine'in orada olması onu da en az benim kadar şaşırtmıştı. Sabine yere bakmayı sürdürürken, Efron'un bakışlarındaki öfke yerini meraka bırakmıştı.

"Sizin ofisleriniz bizim için pek konuksever yerler sayılmaz, Efron," dedi Anika soğuk bir gülümsemeyle.

Efron omuzlarını silkti. "O halde işimize dönebilir miyiz?"

"Kararlaştırdığımız gibi," dedi Anika. "Kurda karşılık oğlun."

Efron başını onaylarcasına salladı.

Sabine apar topar ileri atıldı ve kendini Efron'un ayaklarına attı. "Durun! Konuşabileceğimi söylemiştin!"

Mahkûmlar ileri doğru atılarak kurt biçimini aldılar. Sabine'in etrafında dolaşıyorlardı.

Dizlerinin üzerine çökmüş titreyen kıza bakarken Efron'un dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Gözlerimi Sabine'e diktim. Lanet olası Sabine ne yapıyordu?

"Lütfen," dedi Sabine. "Lütfen."

"Neler oluyor?" dedi Efron tükürürcesine.

"Bu kız bizim işimize yaramaz," dedi Anika sertçe. "Ama sizin aksinize biz canavar değiliz. Bir nedeni olmadıkça mahkûmları infaz etmeyiz ve işleyişimizi görmesini tehlikeye atamayız. O bir engel."

Sabine hıçkırarak ağlıyor ve saçını başını yoluyordu. "Bilmiyordum. Çok özür dilerim. Korkunç bir hata yaptım."

"Ne kadar hazin," dedi Lumine. "Vicdan azabının sorumluluğunu paylaşmıyor oluşumuz ne hoş." Mahkûmlar'a baktı ve elini havaya kaldırdı. Sabine'i parçalamaları için onlara emir vermek üzere olduğunun bilinciyle nefes alamadım.

"Hayır." Efron, ona sert bir bakış attı. "Bununla ben ilgileneceğim."

Lumine derin bir nefes alarak elini indirdi. "Nasıl istersen."

"Lütfen beni affedin, efendim." Sabine, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde gözlerini Efron'a dikmişti. "Bana iyiliğinizi bahşedin. Beni geri alın."

Bunun gerçek olmadığını bile bile midem bulanmıştı ama neden Arayıcılar'ın planının bir parçası olduğunu da anlayamıyordum. Sabine neden Efron'a geri dönecekti? Bu ne işe yarayacaktı ki?

Hafif bir gülümseme Efron'un dudaklarına yerleşti. "Sevgili Sabine, neden sana kucak açayım ki? İhanet en keskin bıçak gibi iz bırakır. Bunu bildiğine eminim."

"Biliyorum," derken yalvardı. "Ama ben onlara ait değilim. Size aidim." Dönüp öfkeyle Anika'ya baktı. "Onlar aptal," diye tısladı. "Yaşamak istiyorum. Mahkûmlar'a dönmeme izin verin."

Efron başını salladı. "Sen hep bir şekilde hayatta kalmayı başardın."

Sabine başını salladı.

"Dax ve Fex dönüşünü çok iyi karşılayacaklar," diye devam ederken elini kızın saçlarında yavaşça dolaştırdı. "Özellikle sizin grubunuzdaki üçüncü kişi senin yerini dolduramadığını kanıtladığından beri."

Kanım etrafımızı saran havadan daha soğuk bir hale gelmişti. *Ah, hayır.*

Lumine zalimce gülümsedi. "Sana, onun dayanamayacağını söylemiştim."

Efron omuzlarını silkti.

Sabine kımıldamıyordu. Gözlerini Efron'dan ayırmasa da konuşmadı.

Sesim sessizliği böldü. "Cosette?"

Söylediğim şey, Emile'in kafama vurmasına sebep oldu, ellerim ve dizlerim üzerine karın içine düşmüştüm kulaklarımın çınlıyordu.

"Çeneni kapalı tut, kaltak."

"Ne kadar kırılgan bir kız. Tam bir kurt da sayılmaz." Efron alaycı bir pişmanlıkla başını ağır ağır iki yana salladı. "Sen gittikten sonra bir gün, onu Mahkûm yerleşkesinin dışındaki bir ağaçta asılı bulduk. Sadece bir gün sonra."

Bakışları Sabine'in üzerinde gezinirken gülümsemesi bıçak gibi keskindi. Sabine hiç geri çekilmedi; bunun yerine, "Cosette her zaman zayıftı," dedi.

"Doğru." Efron elini Sabine'e uzattı. Sabine adamın parmaklarına tutunarak kendini kaldırmasına izin verdi. "Evine hoş geldin, tatlım."

"Teşekkür ederim." Sabine başını eğdi.

"Şu işi bitirebilir miyiz?" Connor aniden bağırdı ve Logan'ı iterek dizlerinin üzerine düşürdü.

Efron, ona öfkeyle baktı. "Eğer oğluma zarar verdiysen..."

"Kalıcı bir zarar verilmedi," dedi Anika. "Seni temin ederim."

"Onu bize verin," dedi Efron, gerçi hâlâ Sabine'i tutuyordu. "Hemen."

"Kurdu almadan olmaz," diye cevap verdi Anika.

"Emile." Efron çenesiyle Connor'ın olduğu tarafı gösterdi.

Emile kolunun bir hareketiyle beni ayağa kaldırdı ve ite kaka Arayıcılar'a doğru yürüttü. Connor aynı anda Logan'a tekme atınca

sendeledi. Connor da onun arkasındaydı. Aramızda bir adımdan az mesafe kalınca durduk.

Emile, Connor'a sırıttı. "Aman, aman. Liderinizi kıyma yapmamın bir dakika öncesinden beri seni görmedim."

"Bunun için sana teşekkürleri sunmayı unutmam," dedi Connor.

"Dört gözle bekliyorum," dedi Emile.

Connor, Logan'ı omuzlarından kavradı ve Bekçi'yi Emile'in önüne itti. "Hadi yapalım şunu."

"Memnuniyetle," diye homurdanan Emile bileğimi daha da sıktı. "Sohbet edecek vaktimiz olmadığı için üzgünüm, Calla."

Öfkeyle ona baktım. "Cehenneme git."

Öfkeme rağmen omzumun üzerinden Sabine'e bakınca kalbim deli gibi çarptı. Onu burada bırakamazdık. Yapamazdık. İleri doğru itildim ve Logan'ın yuvarlanarak yanımdan geçtiğini gördüm. Emile beni bırakınca yalvaran gözlerle Connor'a baktım.

Nefes bile alamadan önce Connor bağırdı, sonraki saniyelerde Arayıcılar'ın kollarındaydım ve karları ezerek ovanın diğer tarafına koşuyorduk. Kapı açıldığında ilerimizde ışık parladı ve ismimi çağıran sesler duydum.

Mahkûmlar çoktan peşimize düşmüşlerdi ancak Arayıcılar, Bekçiler'in döneklik yapacağını önceden kestirmişlerdi. Oklar havada uçuşurken Connor beni parlayan kapıya doğru çekti, karla kaplı ovada koştuğumuz zaman yaptığı gibi emirler yağdıran Anika yanımızdaydı. Connor'ın kollarında eğilip bükülerek Sabine'i görmeye çalıştım. Kapının ışıkları her yanımı sararken gözlerim Sabine'inkilerle buluştu ve gülümsediğini gördüm.

BELONGS TO KAOS TEAM

ON SEKİZ

"Geri dönmek zorundayız!" Adne kapıyı kapatırken beni tutmaya çabalayan Connor'a haykırdım.

"Sana ne yaptılar? Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı Connor, ondan kurtulmaya çalıştığım sırada. "Ne demeye oraya geri dönecekmişiz? Bu arada kurtarma için teşekkür mü ediyorsun?"

"Sabine'i bıraktınız!" Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını bir türlü durduramıyordum. Başına gelecekler için o kadar korkuyordum ki... ve o bir kadar da öfkeliydim.

Connor gözlerini devirerek baktı. "Onu terk etmedik." Beni homurtuyla iterek kendinden uzaklaştırdı.

"Bu, planın bir parçası, Calla," dedi Adne nazikçe.

"Güvenoyun için teşekkürler." Connor öfkeyle bana bakıyordu.

"Plan mı?" Vahşi duygularımdan sıyrılmaya çalışarak kendimi nefes almaya zorladım.

"Dediğim gibi." Connor güldü. "Bize kesinlikle güven yok."

"Bekçiler'i gözetleyecek ve Gardiyanlar'la iletişim kuracak birine ihtiyacımız vardı," dedi Adne.

"Peki, en iyi seçenek Sabine miydi?" Sesimdeki öfkeyi bastırmakta güçlük çektim. "Onun neler yaşadığını biliyor musunuz?"

"Bu, Sabine'in fikriydi," diye cevap veren Anika bana temkinli bir bakış attı.

Ağzımı açtım ve karşılık veremeden tekrar kapattım. Bu planı Sabine mi yapmıştı?

"Ayrıca bu iyi bir plandı," dedi Anika. "Onun yardımına ihtiyacımız var. O, Bekçiler ve Gardiyanlar arasında sahip olduğumuz en iyi bağlantı."

"Efron'un oltaya gelmeyeceğine dair endişe duymuyor musun?" diye sordum bu bilgiden biraz rahatsız olarak.

"Logan oltaya takılacağından emin," dedi Connor. "Babasının en büyük zaafı olmasından gurur duyar gibiydi, Sabine onun için Aşil'in topuğu gibiymiş gibi bir sürü benzetmeler..."

"Tamam." Connor'a köpek dişlerimi gösterdim. "Ama tüm bunları Ethan nasıl karşılıyor?"

"Onu da göndermemiz koşuluyla kabul etti."

Mideme yumruk yemişim gibi hissettim. "Ethan, Vail'de mi?"

"Evet," dedi Connor. "Israr etti."

"Ama onu öldürürler."

"Tanrım, Connor." Adne ona öfkeyle baktı. "Öyle söyleme."

Connor sırıttı. "Ama kusacakmış gibi durması çok eğlenceli."

Adne ona aldırış etmeden bana döndü. "Calla, Ethan Bekçiler'le birlikte değil. O ve Nev, Tom Shaw'le birlikte."

"Burnout'ta mı?" diye sordum.

"O barın altında gayet iyi bir sığınak inşa etti," dedi Connor. "Orayı zaman zaman saklanmak için kullandık. Nev ve Ethan orada kalıyorlar, Sabine ve Logan aracılığıyla Gardiyanlar'dan gelen istihbaratı koordine ediyorlar. Logan, babası ve diğer Bekçiler'i izliyor. Sabine de Mahkûmlar arasındaki müttefikleri ayarlıyor ve aynı şeyi Silüetler'le yapması için babanı ikna edeceğini umut ediyoruz. Onları Rowan Malikânesi'ndeki son savunmayı oluşturmak için kullanıyoruz."

Boğazımdaki yumru yüzünden güçlükle yutkundum. "Saldırı ne zaman?"

"Eğer şu son parçayı da alırsak," dedi Adne usulca, "geceyarısı saldırırız."

"O kadar kısa zamanda mı?" diye sordum.

"Şey, birkaç zaman diliminden atladığımız düşünülürse bu aslında geçmişte oldu." Connor kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne söylediğinle ilgili hiçbir fikrim yok."

Connor'ın beni Akademi'ye geri götürecek bir kapıya sürüklediğini düşünmüştüm. Oysa Arayıcılar'ın binasında değildik. Ovayı terk ettiğimizde öğle vaktiydi. Şimdiyse dışarıdaydık ve karanlıktı ama henüz gece olmamıştı. Havadan anlaşıldığı kadarıyla şafak vaktiydi. Koyu gri gökyüzüne doğru soluk pembe ışıklar yükseliyordu.

"Yeni Zelanda'dayız," dedi Adne. "Ertesi sabaha döndük."

"Ama saldırmak için Vail'e döndüğümüz zaman, hâlâ geceyarısı olacak," dedi Connor.

"Başımı ağrıttın," dedim.

"Bu onun en iyi yaptığı şey." Adne sırıttı.

"Hadi yola koyulalım." Anika yürümeye başladı. "Diğerleri bekliyor."

"Neredeler?" diye sordum zihnimi toparlamaya başlayınca.

"Teknedeler," dedi Adne.

"Yine mi tekne?" diye inledim.

"Bu defa farklı türden bir yolculuk," dedi Connor. "Sonuçta yüzmek yok."

Connor, bizi aydınlık bir sabaha ve bugüne kadar gördüklerime hiç benzemeyen bir ormana doğru götürdü. Ayaklarımın altındaki zemin pürüzlüydü, aşınıp kuma dönüşmeye başlayan kırık kayalar-

dandı. Ormanın zeminini tamamen örten yoğun çalılıkla bütünleşen ağaçlar, sivri dalları ve kalın yapraklarıyla üzerimize doğru uzanıyordu.

Geniş bir plaja inen yamaçtaki ağaçlar seyrekleştiği yere doğru ilerlediğimizde, iki tanıdık sesin aynı anda bağırdığını duydum.

"Calla!"

Ren ve Shay'in gözü benim üzerimdeydi. Sırt sırta bağlı bir şekilde oturuyorlardı. Onlara bakakaldım. "Neler?.."

Bir kurt olarak esirlerin etrafında dolaşan Mason biçim değiştirdi.

"Tanrı'ya şükür!" Bana doğru koştu ve sımsıkı sarıldı. "Seni görmek harika."

"Seni de." Onu kucakladım, ardından şimdi de bağlarından kurtulmak için çabalayan Ren ve Shay'i işaret ettim. "Neler oluyor?"

"Onları bağlamak zorunda kaldık," dedi Adne.

"Ben de muhafızlık etmeye mecbur kaldım," dedi Mason. "Bugüne kadar insanoğlunun bildiği en karmaşık düğümleri attıktan sonra bile. Hatta Shay'i bir kere ısırdım."

"O kadar da zor değildim," dedi Shay.

"Evet, öyleydin."

"Onları neden bağlamak zorunda kaldınız?" diye sorduğum sırada Connor bir bıçak çekmiş ve Shay ile Ren'i bir arada tutan ipi kesmeye başlamıştı.

"Bizi bağlamak zorunda değildiniz!" Shay kesilmiş iplerden silkelenerek kurtuldu.

"Evet, zorundaydık!" Adne ellerini kalçasının üzerine koydu. "Ona ulaşmak için kendinizi hemen kapıya atacaktınız. İkiniz de birer moron gibi davranıyordunuz."

"Adne haklı," dedi Ren. "Bizi bağlamak zorunda kalmış olabilirler."

Shay sırıttı.

"Kapa çeneni!" Adne, Ren'e öfkeyle baktı. "Hâlâ sinirli olduğum kişiler listesindesin. Benimle aynı fikirde olunca bundan kurtulacağını sanma."

Ren yan gözle Connor'a baktı. "Bir liste tutuyor, ha?"

"Endişelenme," dedi Connor. "Ben yıllardır oradayım."

"Bunu duydum." Adne sesini yükseltti.

"Duyduğundan eminim, muhteşem kadın." İpleri kesen Connor, Ren ile Shay birden bana doğru hızla hamle yapınca geriye sendeledi.

Bir sorun olduğunu düşünerek birkaç adım geriledim. Ama ikisi de nefes nefese kalmış bir halde kısa bir süreliğine duraksayıp önce birbirlerine sonra da bana baktılar.

"Merhaba," dedim ne yapacağımı bilemeyerek. İkisinin de bana sarılmasını dilerdim ama öyle olacak gibi görünmüyordu.

"Merhaba," diyen Ren kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seni kurtarmaya gelemediğimiz için kusura bakma." Boynunda atan nabzını görebiliyordum.

Shay de bir o kadar rahatsız görünüyordu. Ren'e huzursuz bir gülümsemeyle baktı. "İstemediğimizden değil. Bağlandığımız için." Bir elini rüzgârın uçurduğu saçlarının arasından geçirdi. "İyi misin?"

"Evet." Ellerimi ceplerime soktum. "Hayalet korkunçtu. Ama neyse ki çabuk bitti. En azından benim açımdan. Bayıldıktan sonrasını pek hatırlamıyorum Odamda uyandım. Lumine yanımdaydı."

"Neler oldu?" diye sordu Ren.

"Bazı şeyler sordular ama cevap vermedim," dedim. "Ardından değiş tokuş oldu. Orada uzun süre kalmadım."

"Ama Vail'e geri mi döndün?" diye sordu Shay.

"Evet." Odamı ve Lumine'in annem gibi davrandığını hatırlayınca titredim. "Babamı gördüm. Sanırım bize yardım edebilecek."

"Ethan ve Sabine'in Vail'de çalışma sebebi de bu," dedi Connor. "Umalım da iletişim kurabilsinler."

"Ethan ve Tom'a bir mesaj göndereceğiz," dedi Anika. "Babanla konuşabilmen çok iyi oldu, Calla."

Başımı salladım, babamın Silüetler'i gerçekten bizim tarafımıza çekip çekemeyeceğini merak ediyordum.

"Bir kapı aç, Adne," diye devam etti Anika. "Benim için Rehberler'i bilgilendirme ve bu gecenin senaryosunu hazırlama zamanı geldi."

"Onlara parmaklarını ve ayaklarını çapraz yaparak şans dilemelerini söyle," dedi Connor.

Adne dokumaya başladı, hançerlerinden çıkan ipler, sahil şeridinden yükselerek durduğumuz yerdeki ormanın üzerine süzülen sabah ışıklarını yansıtıyordu. Ren yaptığına büyülenmiş bir halde kız kardeşinin yakınında duruyordu.

Connor'a, "Demek Pyralis burası?" diye sorarken onu diğerlerinden uzaklaştırdım.

"Orada." Uzaktaki bir adanın silüetini gösterdi. "Orası Whakaari."

"Peki, şimdi oraya mı gidiyoruz?" Arkadaşlarıma doğru bir bakış attım. Grubumuz küçülmüştü. Ethan, Sabine ve Nev, Vail'deydi. Silas ölmüştü. "Sadece biz miyiz? Destek almayacak mıyız?"

"Orada ne olduğunu bilmiyoruz." Connor'ın çenesi kasıldı. "Mümkün olduğunca az kişiyi tehlikeye atmak istedik."

"Bu çok güven verici." Kahkaha atmak istedim ama o da sesim gibi boğuk çıktı.

"Üstesinden geleceğiz." Shay parmaklarını hafifçe koluma koydu. Nazik dokunuşu buz gibi olan tenimi ısıtmıştı.

"Daha iyi oluruz," dedi Connor. "Hepsi bu. Büyük yarışın son durağı."

"Onun adanın neresinde olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Odanın girişinin nerede olduğunu biliyoruz," diye cevap verdi Connor. "En iyi tahminimiz, kılıcın yanardağın içinde bir yerde olduğu."

"Bir saniye... yanardağ mı?" Gözlerimin yuvalarından fırladığını hissedebiliyordum.

Shay başıyla onayladı. "Yeni Zelanda'da bir sürü aktif yanardağ var. Bak." Adanın üzerindeki gökyüzünü gösterdi. Küllü duman sürekli bir şekilde bulutlara doğru yükseliyordu.

Mason yanıma gelerek kolunu omuzlarıma attı. "İlk söylediklerinde ben de inanmamıştım."

"Bir yanardağın içine mi gidiyoruz," derken omuzlarım birden çökmüştü. "Bu... bu harika."

Bunu başarmamızın hiçbir yolu yok.

"Mutant örümcekle kıyaslandığında bir yanardağ nedir ki? Ya da pirana vampir yarasalarıyla?" Shay sırıttı. "Hadi ama bu bir macera. Ayrıca turistler her zaman oraya gider. Yanardağlar o kadar da tehlikeli olamaz."

"Tahminimce turistler kötü cadıların burnunun altından yasaklı bir objeyi çalmaya çalışmıyorlardır."

"Lüks paket ödemesi yapmadıysalar öyledir," diye ciddiyetle karşılık verdi.

Bir anlığına onu süzdükten sonra kahkaha attım.

"Sen çılgının tekisin, dostum," dedi Mason ama o da gülüyordu.

Ren'le birlikte bize katıldıklarında, "Ne kaçırdım?" diye sordu Adne. Döndüm ve kapının Anika'yla birlikte gitmiş olduğunu gördüm.

"Sadece Shay'in çarpık espri anlayışı," diye cevap verdi Connor. "Hadi tekneye gidelim."

Shay ile Ren tekneyi kumsaldan suya iterken Mason, Adne, Connor ve ben güçlükle üzerine tırmandık. Connor motoru çalıştırdı ve bizi Whakaari'ye giden dalgaların üzerinde savrula savrula götürdü.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Peki, bu planda Logan'ın yeri neresi?" diye motorun ve çarpan dalgaların sesini bastırmak için bağırdım.

"Logan'ı işin içinde katmamız gerekiyordu." Güneş ufuktan yükseldiği için Adne elini gözlerine siper etti. "Shay Uçurum'a ulaşınca Logan çok önemli olacak."

"Neden?" diye sordum.

"O bir Bekçi ve Bosque'u çağırıp asıl biçimini göstermesi için onu yalnızca bir Bekçi mecbur edebilir. Bu olmadıkça Shay onu aforoz edemeyecektir."

"Bir Bekçi, Bosque'u nasıl mecbur edebilir ki?" diye sordum. "Onları kontrol eden Bosque."

"Bekçiler'in güçlerini elde etmek için ettikleri yeminle bir ilgisi var. Bu bir tür sadakat testi," dedi. "Ona olan bağlılıkları sadece Haberci büyüsünün maskesinden sıyrıldığında pekişebilir. Gerçek olan bir şeye vaatte bulunurlar ve anladığıma göre bu hoş bir şey değil."

"Siğil ve benzeri gibi," dedi Connor.

"Sanırım bu siğilden çok daha beter," dedi Adne.

Connor, "Eğer şansımız varsa kendi gözlerimizle göreceğiz," dedi.

"Düşük bir bir şans," dedi Mason.

Connor cılız bir gülümsemeyle Mason'a baktı. "Logan duasını tamamlayınca Bosque asıl şekline bürünecek. Bu da Bekçiler'in Ölüler Diyarı'nı buyruğu altına alması demek ama bizim açımızdan Haberci'yi aforoz etmek için ihtiyacımız olan perdenin açılmasını sağlar."

Bağlılıklılık anlayışı Logan'ınki kadar kaypak olan birine böylesine güveniyor olduğumuz düşüncesinden nefret ediyordum. "Logan'ın pazarlıktaki yerini koruyacağına gerçekten güveniyor muyuz?"

"Tabii ki hayır!" Connor kahkaha attı. "Ama başka seçeneğimiz yok."

"Fakat ya fikrini değiştirirse?" diye bağırdım. "Ya da duvardaki yazıtın aslında Bekçiler'in kazanacağını söylediğine karar verirse."

"Bu mümkün." Connor omuzlarını silkti. "Bu konuda yapabileceğimiz pek fazla bir şey yok."

"Ama Akademi'nin nerede olduğunu biliyor!"

Adne başını iki yana salladı. "Sorun değil. Onun çaresine baktık."

"Nasıl?" Teknenin yanına bir dalga çarpınca yüzüme gelen suyu sildim.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Connor. "Daha düzgün bir yol bulmaya çalışacağım."

"Ona bir büyü yaptık," dedi Adne. "İtalya'dan ve Akademi'den çok fazla bahsederse ya da haritada göstermeye kalkarsa kusmuğunda boğulana kadar öğürecek."

"Büyük Fikirler'de Bay Shelby'ye olanlar gibi," dedi Shay. "Anika, uzman ya da amatör bütün cadıların o çocuklar gibi büyüleri kolayca kaldırabileceğini söyledi."

"Tabii ki Bekçiler büyümüzü kaldırmanın bir yolunu her zaman bulabilirler," dedi Connor.

"Yorumuna ihtiyacımız yok, Connor." Adne, Connor'ın sırtına bir şaplak vurdu. "Sen tekneyi kullan!"

"İyi misin?" Shay, eklem yerleri bembeyaz olmuş elleriyle teknenin kenarını kavradı ve gözleri kapalı bir halde olan Mason'ın üzerine eğildi.

Mason gözlerini açmadı ancak Connor bir başka dalgaya çarpıp hepimizi ıslatınca yüzünü ekşitti.

Connor, "Özür dilerim!" diye bağırmasına rağmen yukarı aşağı zıpladığımızda çığlıklar atıyordu.

"Eğer kazanırsak bir daha asla tekneye binmek zorunda kalmayacağıma söz verin," dedi Mason. "Tek istediğim bu. Başka tekne olmasın."

"Anlaştık." Shay kolunu Mason'a sardı. "Başka tekne yok."

Ren yanımdaki oturma yerine tırmandı. "Ne yapıyorsun?" Yaklaştı ve elini benimkinin üzerine koydu.

"İyi olacağım," dedim dudağıma sıçrayan tuzlu suyu yalayarak. "Gerçi Mason'ın 'başka tekne yok' planının oldukça mantıklı olduğunu düşünüyorum."

"Evet." Gülümsedi. "Kurtlar ve okyanus. Bu doğal değil."

"Alay etmek yok," dedim.

Eğilerek kulağıma mırıldandı. "Sana zarar verdiler mi, Calla? Kaygılandım... Efron'un... ya da baba... Emile'in..."

Başımı iki yana salladım. "Sadece hayalet."

Parmaklarımı sıkınca başımı kaldırıp ona baktım. "Ben gerçekten iyiyim, Ren. Ama Sabine..."

Boğazım tıkandı. Bunun ne kadar iyi bir plan olduğunun bir önemi yoktu. Sabine'in, Efron'un insafına kalmış olmasını düşünmekten nefret ediyordum.

Ren parmaklarımı sımsıkı tutmayı sürdürerek, inlerken önümüzde beliren adaya bakıyordu. "Onun gitmesini istemedim. Hiçbirimiz istemedik. Uzun bir süre tartıştık."

Başımı salladım. Bu stratejiden huzursuzluk duyan sadece ben değildim. Bedel çok ağır görünüyordu.

Ren, "Ethan'ın birilerini öldüreceğini sandım," diyordu. "Deliye döndü."

"Eminim," dedim.

Ren bana bakarak gülümsedi. "Seni aldıkları zaman Shay ve benim halim gibi."

"Ne oldu?" diye sordum, gözlerindeki sıcaklıktan yüzüm kızarmıştı. "Hayalet beni aldıktan sonra."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bir hayalet daha vardı." Gülümsemesi kayboldu. "Dalgıç merkezinde bizi iki Bekçi bekliyordu. Connor, Adne'yi güverteye çıkardı. Kapıyı elinden geldiğince hızlı dokudu."

"Ama hayalet?" Titredim, burun deliklerime dolarak ciğerlerimi yakan leş kokusunu pis kokuyu hatırlamaktan nefret ediyordum. Derim yüzülüyormuş gibi bir his vermişti.

"Bizim üzerimize geldi." Ren gerildi. "Birileri bize ulaşamadan önce beşimizin de öleceğini sandım."

Gözleri, Mason'la dostça sohbet eden Shay'e çevrildi. Deniz tutmuş kurt kahkahası atmayı başardı ki bu çok etkileyiciydi.

"Connor herkese geri durmasını haykırıyordu ama Shay hayaletin önüne atladı," dedi Ren. "Ve o kılıcı çekti."

Shay'in omzunun üzerinden belli olan kabzayı görebiliyordum. "Kılıç hayaleti durdurdu."

Ren başını salladı. "O şeyi öldürmedi ama Shay vurunca hayalet çığlık attı. Öyle bir sesi daha önce hiç duymamıştım. Kulaklarım patlayacak sandım. Hayalet Shay'i geçemedi ve Adne kapıyı açıncaya kadar Shay onu uzakta tuttu, sonra da kaçtık."

İnledi. "Fakat senin için hiçbir şey yapamıyorduk. Gitmiştin."

"Artık buradayım," dedim elimi onunkinden çekerek.

"Biliyorum." Kaşlarını çattı ama uzanarak beni yanağımdan öptü. Her ne kadar uyarır gibi homurdansam da bu çabuk ve yumuşacık bir öpücüktü. "Eğer seni kaybetseydik... bunu düşünemiyorum bile. Ama artık buradasın ve önemli olan tek şey de bu."

Shay'e baktım. Gözleri üzerimizdeydi ve mutlu görünmese de Ren'in üzerine saldırmamış olması bana oldukça tuhaf geldi. Başını bir kere salladı ve Ren'le bakıştığını fark ettim, sakin yüzlerinde karşılıklı saygı vardı. Neler oluyordu?

Yokluğumda bir şeyler değişmişti. Kavga etmediklerine sevinmem gerektiğini biliyordum ama bunun yerine tüylerim ürperdi. Aralarında neler oluyordu?

"Neredeyse geldik!" Connor bağırarak teknenin hızını yavaşlattı.

"Şükürler olsun!" Mason kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı.

Shay kahkaha attı. "Aktif bir yanardağa ulaştığına şükrettiğinin farkındasındır umarım."

"Her zaman kuru toprağı denize tercih ederim," dedi Mason. "Hatta o kuru toprak ayaklarımın altında patlayabilecek olsa bile."

Whakaari'ye yaklaştığımızda, okyanus akıntısı Yeni Zelanda'nın Plenty Koyu'nun kenarındaki adanın sığınağında sakinleşiyordu. Connor bizi sahile doğru götürüp arazi boyunca gelişigüzel dağılmış kasvetli, volkanik kayaların ortasındaki daracık kumlukta karaya çıkarırken teknenin motoru hırlıyordu. Buradaki tek hayat belirtisi, tepemizde süzülen kuşlardı. Kuma atladığımda adayı boyayan ilginç renkler beni şaşkına döndürdü. Koyu gri ve kahverengi taşlar, aralarında yükselen limon yeşili ve sarı kristallerle tezat oluşturuyordu. Belli aralardaki pas rengi kaya nehirleri, sanki Whakaari'yi kanayan yaraları varmış gibi gösteriyordu.

Adanın içindeki çatlaklardan yükselen buhar havayı zehirli gazla dolduruyordu.

"Sözümü geri aldım," dedi Mason burnunu kapatarak. "Su bu kokudan daha iyi. Neden sürekli kusmak istememe neden olan şeyleri yapıyoruz?"

"Az kalsın unutuyordum." Connor her birimize gaz maskesi attı. "Kuvvetli dumana karşı."

"Ne tarafa gidiyoruz?" diye sordu Shay.

"Buranın doğusuna." Connor tekneden indi ve ceketinin içinde el yordamıyla bir şey araştırdı. "Yamacın biraz yukarısında. Ama çok uzak değil."

"Bizi neyin beklediğini bilmiyoruz, öyle mi?" diye sordu Ren.

Adne başını iki yana salladı. "Buraya gönderilenlerin hiçbiri geri dönmedi."

"Hiç iyi bir haberiniz yok mu sizin?" dedi Mason. "Yoksa pozitif düşüncenin gücünden de mi haberiniz yok?"

"Pozitif olmak için fazla dürüstüm." Adne muzır bir gülümsemeyle Mason'a baktı. "O nedir?"

Shay, Connor'ı kolundan kavrayıp çevirince avucunun içindeki not defteri gözler önüne serildi.

Connor, "Hey!" diye bağırdı. "Cümlenin tam ortasındaydım."

"Sen... not mu alıyorsun?" diye sordu Shay.

Connor ensesini huzursuzca ovalayarak boğazını temizledi. "Bu sadece... düşündüm ki... anlarsın ya... Silas."

Adne, Connor'a doğru yürüdü ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek dudaklarına masum bir öpücük kondurdu. "Sonuçta sen iyi bir adamsın."

Adne hüzünlü bir gülümsemeyle geri dönmek üzereydi ki Connor kolunu beline dolayarak kızın ayaklarını yerden kesti. Adne'nin dudaklarına kondurduğu öpücük masum olmaktan çok uzaktı ve hepimizin kızararak arkamızı dönmesine neden olacak kadar uzun sürdü.

Nihayet Adne'yi yere indirdiğinde Connor'ın sesi kalınlaşmıştı. "Pes ediyorum. Seni seviyorum, Adne. Sana olan aşkımdan lanet olası bir deliye döndüm."

Adne parmaklarını Connor'ınkilere geçirerek elini sıktı. "Sakın orada ölme. Tamam mı? Bütün bunlar sona erince konuşacak çok şeyimiz olacak."

"Elimden geleni yapacağım." Adne onu tekrar öpmek için üzerine atılınca Connor az kalsın düşecekti. Mason ıslık çalıp alkışlamaya başladı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hepimiz birbirimize baktık; şapşal gülümsemelerimiz bizi bekleyen mücadelenin gerilimini bir an için yok etmişti. Sadece Ren gülümsemiyordu. Connor'ı şüpheyle süzüyordu.

Connor kaşlarını alfaya çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"O benim kız kardeşim," diye homurdandı Ren.

Connor gözlerini Ren'e dikti. "Biliyorum ve onu seviyorum."

"Harika," dedi Ren. "Ama niyetin ne?"

"Niyetim mi?" Bakışlarını Ren'den Adne'ye çeviren Connor'ın yüzü asıldı.

Ren sırıtarak Connor'a keskin köpek dişlerini gösterdi. "Bütün bunlar sona erince benim de seninle konuşacak çok şeyim olacak."

ON DOKUZ

Patilerime batan sert kayanın üzerinde zar zor yürürken Connor bize yol gösteriyordu. Uzun bir tırmanış olmamakla birlikte yorucuydu. Topraktaki deliklerden kaçınmak zorundaydık çünkü buralardan hiçbir belirti olmaksızın ya buhar patlamaları oluyor ya da zehirli gaz fışkırabiliyordu. Sahildeki ormanın canlılığının aksine oldukça farklı bir ortam olan Whakaari'de hayat yoktu. Buradaki manzara nefes kesici olmasına rağmen güzel denilebilmesi için fazla kasvetliydi ve görüntüsüyle davetsiz misafirleri uzaklaşmaları için uyarır gibiydi.

"İşte burada!" diye seslenen Connor elini sallayarak ilerlememizi işaret etti. Yamacın aniden dikleştiği bir noktaya ulaşmıştık. Tam karşıdaki kayanın yüzeyinde bir yarık vardı. Yarıktan süzülen buhar, rüzgârda ipek iplikler gibi dans ede ede salınıyordu.

Açılışa yaklaştığımızda, buharın mağaranın içinde titreşen ışığı nasıl yakaladığını görebiliyordum. Renkleri gümüşten kırmızıya, kırmızıdan sarıya dönüşerek başımızın üzerindeki karanlık havanın içinde kayboluyordu.

Mason hızla girişe koştu, koklaya koklaya zemini huzursuzca tırmaladı. Connor kaşlarını kaldırınca Mason biçim değiştirdi.

"Ciddi ciddi oraya girmemizi mi istiyorsun?" Mağarayı süzdü. "Ölüm gibi kokuyor. Korkunç ve anlamsız bir ölüm."

"Başka türler var mı?" diye sordu Connor.

"Mason haklı." Adne ağzını ve burnunu kapadı. "İğrenç kokuyor."

"Hepimiz birer çiçek buketi mi yapacağız yoksa hemen bu işin üstesinden gelecek miyiz?" Connor mağarayı işaret etti.

"Çiçek buketinin ne olduğunu gerçekten biliyor musun?" Adne kahkaha attı. "Çok etkilendim."

"Bu çok etkileyici," dedi Mason. "On dokuzuncu yüzyılda kalmışsınız siz. Pek erkekçe değil, yani... çiçek buketleri."

Adne ellerini Connor'ın göğsüne koydu. "Onu dinleme, tatlım. Ben hâlâ seni çok erkeksi buluyorum."

Connor küfretti ve Adne ona gülerken eğilip mağaraya girdi.

"Sana söylediklerinden sonra üzerine fazla gitmeyeceksin değil mi?" diye sordum.

"Bana bunun ne kadar eğlenceli olacağını söyle," dedi sırıtarak.

Connor'ı takip eden Ren, "Onu yere basar vaziyette tutsan iyi edersin," dedi. "Eğer yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım."

"Ağabeyimi hafife almak istemem."

"Aferin sana." Ren gülümsedi ve mağaranın içine girerek gözden kayboldu.

Sıkış tepiş mağaraya girdim. Hava sıcak ve basıktı, ayrıca iğrenç kokuyordu. Hemen terlemeye başladım. Zehirli gazlar nefesime karışıyordu, çok tatsızdı ama maskelerimizi takmamıza değecek kadar tehlikeli değildi. Tünel dar olsa da çok basık değildi; eğilmeden ilerleyebiliyorduk. Alev ışığını taklit eden cılız ve titrek hüzmeler yolumuzu aydınlatıyordu. Eğimli zemin yanardağın göbeğine doğru ilerlediğimizi söylüyordu.

Connor aniden durdu, karnının üzerine düşerek kıvrıla kıvrıla ilerledi. Yaklaşınca nedenini anladım. Tünel açılarak geniş bir kaya tabakasını gözler önüne sermişti. Connor kenarına doğru süründü ve dikkatle aşağıya baktı. Birer birer sürünerek yanında sıralandık. Kenardaki keskin yokuşu görünce nefesim kesildi. Yol, kaya tabaka-

sının ötesindeki keskin yarığın olduğu yere devam ederken düz bir çizgiden dar ve dik bir spirale dönüştü.

Otuz metreden daha aşağıda volkanik kayaların oluşturduğu geniş bir daire şeklindeki açık alanı görebiliyordum. Pürüzsüz yüzeyi yalnızca buhar püskürten aralıklı çatlaklarla bozuluyordu. Alanın ortasında dik duran taş bir levha vardı ve Eden'ın altındaki Bekçiler'in Odası'ndaki kurban sunağının tatsız bir hatırası gibiydi. Sunağın üstünde parlayan bir kadın şekli vardı. Vücudunun etrafında uçuşan kırmızı ve sarı renkli yarı saydam kaftanı, onu aslında orada olmadığını bildiğim bir cismin niteliğine büründürüyordu.

"Cian," dedi Shay nefes nefese.

Connor bir dizi küfür savurdu. "Yalnız değil."

Connor'ın sert bakışlarını takip edince, Cian'ın parlayan şeklinin yanı sıra nöbetçi gibi duran üç ateşi gördüm.

"Bir saniye." Mason kaşlarını çattı. "Ateşler nasıl hareket edebiliyor?"

Alevlerin pozisyonları değişiyor ve sunağın etrafında ağır ağır daire çizerek dolaşıyordu. Onlara dikkatle bakınca şekilsiz olmadıklarını fark ettim. Sarı ve kırmızı renklerinde dans eden her ateşin bir şekli vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bu mümkün değil."

Ren bana doğru bakarak başını salladı. "Biliyorum."

"Evet, mümkün." Adne'nin ağzı gerilerek bir çizgi halini almıştı. "Onlar kurt."

"Onların efsane olduğunu sanıyordum," dedi Connor şakaklarını ovarak. "Kimsenin geri dönmediğine şaşmamalı."

Mason fısıltıyla, "Onlar ne?" dedi, bayağı aşağımızda Cian'ın etrafında dönen ateşten yaratıkları süzerek.

"Lyulf," dedi Adne. "Ateş kurtları."

"Onlar kurt değil," diye tısladım etrafımızı saran sülfür ve kömür yanığı kokusundan nefret ederek.

"Tüylü türden değil," dedi Connor. "Ama onlar kurt. Lyulf'lar Haberci'nin en sevdiği hayvanlar olarak ün salmıştır. Onları Bekçiler ve Arayıcılar arasındaki ilk savaşta kullandı. Onları sadece Haberci çağırabilir ve..."

Adne ona uyarır gibi bakınca sözünü yarıda kesti.

"Ve ne?" diye sordum.

"Önemli değil," dedi Adne.

"Bize anlatın." Shay, üç Lyulf'u daha iyi görebilmek için sırtındaki kılıcın yerini değiştirdi.

Connor yüzünü buruşturdu. "Söylentiye göre Bekçiler'e Gardiyanlar'ı yaratmak için onlar ilham vermiş."

"Pek mükemmel bir kopya sayılmaz." Mason kahkaha attı. "Ben insanların ilham meşalesi olamam... hatta kurtların da."

"Neye ilham verdikleri ya da ne zaman savaştıkları önemli değil," dedi Shay. "Onları nasıl öldüreceğiz?"

"Öldüremeyiz." Connor sırtüstü yuvarlanarak gözlerini mağaranın tavanına dikti. "Sorun da bu. Lyulf'lar çok güçlüdür. Hayaletler gibi Ölüler Diyarı varlıklarıdır. Aslında hayaletlerden de beterler."

"Bir hayaletten daha beter bir şey olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," dedim.

"O inanç eksikliğine ben de destek veririm," dedi Ren.

"Şimdiye kadar hiç dilin yandı mı?" diye sordu Connor. "Bundan hoşlandın mı?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ateşten yaratılmış bir şeyi nasıl ısırmayı planlıyorsun?" Bana öfkeyle baktı. "Ciğerlerini kavurur ve bir dakika içinde ölürsün. Onlarla savaşamayız. Ne yapacağımızı bilmiyorum."

"O hayaleti geri püskürttüm," dedi Shay. "Burada da aynısını yapacağım."

"Üçünü aynı anda püskürtemezsin," dedi Connor. "Ayrıca kılıcı alman için sana ihtiyacımız var."

"Şaşırtmaca," dedi Ren. "Yarasalarda yaptığımız gibi. Yapmamız gereken şey bu."

Connor, Ren'in gözlerine baktı, sonra da gözlerini kaçırdı. "Bunu hepimiz yapmayacağız."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Ren. "Ayrıca sadece bizlerin olmasının nedeni de bu değil mi? Çünkü bunu hepimiz yapmayacaktık."

Connor usulca küfretti ve kılıçlarının kınından çekildiğini duyduk. "Herhangi birinin aklına su tabancası almak gelmedi mi? Bu bir fark yaratabilirdi."

Shay, Connor'a aldırış etmeden, "Peki bu nasıl işleyecek?" diye sordu.

"Lyulf'ların bize saldırmalarını sağlayacağız," dedi Ren. Eğer onları kovalamaca halinde tutabilirsek sana zaman kazandırabiliriz ve bir ihtimal ciddi yaralardan kaçınabiliriz. Sen de kılıcı alırsın. Connor, Adne'nin güvenliğini sağlar, böylece sen toparlanır toparlanmaz buradan çıkabiliriz."

Connor ona bakmak için dönmese de başını salladı.

"Gidelim." Ren çömeldi ve biçim değiştirdi. Bana doğru baktı. Başımı salladım ve Mason'la bakışıp ikimiz de kurt biçimini aldık. Üçümüz birden döne döne inen yoldan yanardağın göbeğine, kurtların Cian'ın etrafında dolandığı ve adım atmaya cesaret eden herkesi bıkmadan avladığı yere doğru yürüdük. Başımı çevirip arkamızdan ağır adımlarla gelen Shay, Connor ve Adne'ye baktım.

Aşağıya indikçe kuvveti artan duman midemi bulandırıyordu. Burun deliklerim rahatsız bir şekilde büzülürken burnumu sağa sola salladım.

Nefes almak zorunda kalmasak çok daha iyi olacaktı, diye şikâyet etti Mason.

Ren'in mesajı zihnimizde yankılandı. *Odaklanın.*

Mason burnunu uysal bir şekilde indirdi. Ren'in yanında gitmeye devam ettim. Artık onları duyacak kadar yakınlaşmıştık. Değişmeyen, sabit rotalarında yürüyen Lyuflar'dan düzenli ve alçak sesli hırıltılar geliyordu. Gerilen kasları ve canlı alevler halindeki hareketleri Pyralis'in etrafındaki bir ateş halkası gibiydi.

Ren bir kayaç uzantısının gölgesinde durdu. Dik yokuş sona ermeden gözlerden ırak kalan tek yer burasıydı ve geniş oda tam önümüzdeydi. Birkaç adım daha attığımızda ortaya çıkacak ve Lyulf'larla karşı karşıya gelecektik.

Onları birbirlerinden ayrı tutmaya ve hareket etmeye çalışın. Sakın köşeye sıkışmayın.

Ren burnunu havaya kaldırarak uludu. Daire şeklinde dönen Lyulf'lar duraksayıp bütün mağarayı inleten sesin geldiği yöne doğru baktılar. Ateş kurtları kafalarını kaldırarak cevap verircesine uludular. Burunlarından buram buram duman tütüyordu.

Ren saklandığı yerden fırladı, Mason ve ben onun tam arkasındaydık. Lyulf'lar oldukları yerde hırlayarak yaklaşmamızı seyrettiler. Yakına geldiğimizde vücutlarının alevleri arasında, için için yanan kömür koru şeklindeki gözlerini görebiliyordum. Bunlar, nefretle dolu ve öldürmeye aç gözlerdi.

Ren onlara doğru fırladı. Birinci Lyulf çömeldi ve Ren'e doğru sıçradı. Ren son anda kendini kenara atıp yuvarlanınca Lyulf uçarak onu ıskaladı. Ren tekrar ayaklarının üzerindeydi. Havladı ve kuyruğunu salladı. Kurtla alay ediyordu.

Ayrılın. Mason ve Ren'e zihnimden bağırdım. *Dikkatlerini üzerinizde tutun. Shay'e zaman kazandırmamız gerekiyor.*

Hızla dönerek Ren'den uzaklaştım ve Mason üçüncü kurda çenesini şaklatırken ben de ikincisine hırladım. Lyulf'tan yayılan sıcaklık fırından geliyor gibiydi. Hızla yanından geçerek üzerime hücum etmesini sağladığımda tüylerimin ütülme kokusunu alabili-

BELONGS TO KAOS TEAM

yordum. Odanın en uzak tarafına koşarken ateş kurtlarını Shay'in geçmesi gereken yoldan uzaklaştırdığımızı umuyordum. Lyulf'un topuklarımın dibinde olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Fırtına gibi hızla ilerlerken sıcaklığını ve alevlerin kuyruğumu yaladığını hissedebiliyordum.

Mason'ın acıyla havladığını duyunca ona baktım. Hâlâ diğer Lyulf'un önünde koşuyordu ama yan tarafından duman tütüyordu.

Koşmaya devam et, Mason. Kendi saldırganımdan güçlükle uzaklaştım. *Acele et!*

Fırlıyor, yön değiştiriyor ve bana ulaşamasın diye elimden gelen her şeyi yapıyordum. Tek şansım koşmaktı. Mücadele etmek gibi bir seçenek yoktu. Göz ucuyla hayal meyal bir şekil gördüm. Açık kahverengi bir kurt odanın diğer ucuna koşarak Cian'ın süzüldüğü sunağa ulaştı. Biçim değiştirdi ve kendini Cian'ın uzattığı kollara attı. Bir alev dalgası topuklarımı yaktı ve havaya doğru sıçrayıp donakaldım.

Oda kararmıştı. Havada asılı kalmıştım. Hiç ışık yoktu. Hiç ses yoktu. İstemesem de hâlâ nefes alabiliyordum. Hepimizin umutları bu ana bağlıydı.

Daha sonra düşmeye başladım. Yere sertçe indiğimde gövdem kayaya çarptı.

Lyulf hâlâ peşimdeydi. Burnunu sağa sola sallarken burun deliklerinden duman tütüyordu. Gözleri üzerime yoğunlaştığı zaman, hırladı ve saldırdı. Sırtüstü yuvarlandım, burnuma yine yanık tüy kokusu geliyordu ama saldırısını savuşturmayı başarmıştım.

Shay bağırıyordu. "Adne, kapıyı aç!"

Adne dokumaya başladığında odanın diğer köşesinde yanıp sönen ışıkları gördüm. Bunu Lyulf da görmüştü. Bana arkasını dönen ateş kurdu uluyarak Mason'ı kovalayan kurdun dikkatini çekti. Diğer kurt da uludu ve yanan iki canavar, Adne'nin olduğu tarafa doğru atıldı.

Onları durdurmak zorundayız, diye Mason'a seslendim. Bir yandan Lyulf'ları kovalarken bir yandan da mağarada Ren'e ait bir

BELONGS TO KAOS TEAM

iz aradım. Gözlerim onu bulduğu zaman tüylerim diken diken oldu. Aksıyordu ve ateş kurdunun saldırısından kurtulmaya çalışırken bir ayağını havada tutuyordu. Ancak kurt ona doğru yaklaşırken, kayadaki buhar fışkıran bir çatlağa doğru gerilemesine neden oluyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Diğer iki Lyulf hızla Adne'ye doğru koşuyordu. Onların saldırısını engelleyemiyor ve Ren'e yardım edemiyordum.

Calla? Ateş kurdunun Ren'e doğru gittiğini Mason da görmüştü.

Cevap veremeden önce, Connor'ın haykırışını duydum. "Calla! Kıçını kaldır da buraya gel!"

İleride, Connor'ın kılıçlarını aşağıda tuttuğunu gördüm, kurtlar yaklaşırken Connor'ın ifadesi hiç de iç açıcı değildi. Sanki kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ren'in Lyulf'a karşı Connor'dan daha çok şansı var. Mason'a zayıf bir düşünce gönderdim. *Adne buradan çıkmamızın tek yolu.*

Biliyorum, diyen Mason daha da hızlandı.

Hareket etmeye devam et, Ren, diye seslenirken onun olduğu tarafa bakmaya cesaret edemiyordum. *Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde orada olacağız.*

Siz sadece onu koruyun. Ren'in zihninden gönderdiği mesaj hemen gelmişti. *Benim için endişelenme.*

Kes sesini, diye hırladım. *Ve hayatta kal.*

Kurtlara neredeyse yetişmiştik. Kendimi yanan gövdelerin üzerine atarken tüm gücümü kullandım ve önlerine düşerek Connor'ın tam önünde patinaj yapıp durdum. Hızla arkamı dönüp hırladım. Birden ortaya çıkmış olmam beyaz dişlerini gıcırdatan Lyulf'u şaşırttı. İleri atıldım, kendimi ulaşabileceği bir mesafede tutarak ona sataştım ve ardından çabucak dişlerinden kaçtım. Göz ucuyla Mason'ın da beni taklit ettiğini gördüm.

BELONGS TO KAOS TEAM

İşe yarıyor gibi görünüyordu. Bize ulaşamamalarının verdiği öfke kurtların dikkatini Adne ile Connor'ın üzerinden çekmişti.

Onları Ren'e doğru çekmeye çalışalım.

Alfaya doğru fırlamak üzereydim ki döndüğümde Ren'in doludizgin üzerimize geldiğini görmek beni şaşırttı. Yaralı pençesi yere her değişinde hissettiği acıyı görebiliyordum. Lyulf tam arkasındaydı ve Ren yaralandığı için ondan daha hızlıydı.

Ateş kurdu sıçradığı zaman uyarırcasına havladım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Alev saçan yaratık havaya yükseldi. Ren'in sırtına düşmek üzereydi.

Ren'in beni zamanında duymasını umut ederek, *Yuvarlan!* diye bağırıp onu uyardım. *Yana doğru yuvarlan!*

Ren alçalan kurttan uzaklaşmak için ileri atıldı. Ancak aynı anda Ren'in saldıran kurdun altındaki yerini bir başka kurt aldı. Ardından onun bir başka kurt değil, her iki elinde de kılıç olan Shay'in kendisi olduğunu anladım.

İkiz kılıç kurdu boylu boyunca kesti. Kurt haykırarak duman püskürttü. Daha sonra Shay'in omuzlarına çiseleyen kardan başka hiçbir şey yoktu. Hızla döndü ve atılarak onu geçerken gözlerime baktı. Shay kılıçları öyle hızlı kullanıyordu ki hamlelerini güçlükle seçebiliyordum. İkinci çığlık saldırganımın öldüğünün habercisiydi.

Connor sevinçle bağırdı. "Scion!"

Kutlama çığlığı korkunç bir hataydı. Mason'a odaklanan Lyulf hızla dönüp kor alevli gözlerini kısarak Arayıcı'ya doğru koştu. Mason onun dikkatini çekme çabasıyla uluyordu ama Lyulf bunu umursamadı.

Ateş kurdu sıçradığında Connor kılıçlarını kaldırdı. "Adne, geride dur!"

Oraya zamanında ulaşamayacağımı bilsem de koşuyordum. Kurt biçimini alan Shay yanımdaydı ve tırnaklarımız kayalık zeminde tıkırdayarak koşuyorduk.

Odayı Adne'nin çığlığı çınlattı. "Hayır!" Ardından o yana atılmış ve Connor'ı bir kenara itmişti.

Adne'nin aniden ortaya çıkması kurdu şaşırttı ve birazcık duraksadı. Adne kolunu havaya kaldırınca Lyulf'un çenesi pazısına kenetlendi. Kurt onu yere düşürürken Adne çığlık çığlığa haykırdı.

Connor birden döndü. "Adne!"

Kendini kurdun üzerine attı ama ona ilk ulaşan ben oldum ve kenara devirdim. Shay biçim değiştirdi. Adne'nin üzerinde durmasına rağmen dosdoğru kurda atıldı. Kurt sarsıldı ve parçalara bölünüp Adne'nin üzerini külle kapladı.

"Bırak beni!" Connor beni iterek kendinden uzaklaştırdı ve ayağa kalkıp hızla Adne'nin yanına koştu.

"Connor." Shay, Adne'nin yanında diz çöktü. "Bekle."

"Bırak onu göreyim!" Shay'i iterek Adne'yi özenle kucakladı. Adne'nin gözleri donuktu ve hiç hareket etmiyordu.

Connor ağlamaya başladı. İnsan biçimini aldım ve yanına çömeldim. Connor'ın neye baktığını görünce nefesim kesildi. Adne'nin kolu parmak uçlarından omzuna kadar tanınmaz bir haldeydi. Kavrulmuş derisi simsiyahtı ve bir an için kurdun dişlerini geçirdiği yerdeki etinin arasından kemik beyazlığını gördüm. Bir kısmı yanmış olan gömleği, boynundaki ve göğsündeki kabarcıkları ortaya çıkarıyordu.

Ren aksayarak yanımıza geldiğinde ağlarcasına inliyordu. Biçim değiştirdi ve Adne'nin başının arkasında diz çöktü.

"Nefes alıyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Connor boğuk bir sesle. "Anlayamıyorum."

"İzin ver, onu alayım," dedi Ren.

Mason, Connor'ı geri çekti ve Ren, kız kardeşinin yanında uzanarak başını kızın göğsüne koydu. Bir saniye sonra Ren nefesini uzun uzun üfledi.

"Çok zayıf ama nabzı atıyor," dedi Ren. "Ona kan vermem gerekiyor."

"Şok geçiriyor," dedi Shay. "Yutkunabileceğinden emin değilim."

"Yapabileceğimiz tek şey denemek."

Ren kolunu ısırdığı zaman, elinin fena halde yandığını, derisinin su topladığını ve yüzüldüğünü gördüm.

Ren, "Başını kaldır," diye Shay'e talimat verdi. Shay, Adne'nin başını ellerinin arasına alıp çenesini yukarı kaldırınca, ağzını dikkatli bir şekilde açan Ren kanının yavaşça içine akmasını sağladı. Kan Adne'nin ağzına dolmaya başladı. Kırmızı sıvı çenesinin altına doğru sızıyordu.

"Hadi, Adne," diye mırıldandım. "Sen bir savaşçısın."

"Lütfen." Connor kıvrılarak Mason'ın kollarından kurtuldu ve Adne'nin yanında, dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen bana geri dön."

Adne'nin boğazı oynamaya başladı. Ve yutkundu.

"Daha fazla," dedim. Ren kolunu Adne'nin ağzına bastırdı. Adne tekrar yutkundu. Ve bir kez daha. Diğer kolunu kaldırdı ve içerken parmaklarını Ren'in bileğine sardı. Vücudu yavaş yavaş kendini yenilemeye başlamıştı. Göğsündeki ve boynundaki kabarcıklar kayboldu. Ren'in kanı onu iyileştirirken, kolunu yeni bir deri kapladı ve kavrulmuş kas kalıntıları yok oldu. Lyulf'un saldırısına dair bütün izler silinmişti. Adne doğrularak ağzını sildi.

"Bu inanılmaz." İyileşen koluna baktı ve parmaklarını esnetti.

Connor bir çırpıda onu kollarına aldı. "Lanet olasıca kız." Vücudunu Adne'ninkine sararak onu öptü. "Ne kadar çılgınca marifet sergilediğinin farkında mısın? Bir daha asla beni kurtarmaya kalkma."

"Beni korumak için kendini feda etmek üzereydin." Adne ona gülümsedi. "İlişkimizden bu kadar kolay kurtulmana izin vermem mümkün değildi."

YİRMİ

İndiğimiz kayaların birkaç metre ötesinde dalgalar kıyıya vuruyordu. İmkânsız olan görevimizi başardığımıza inanmaya çalışarak Elementler Haçı'nı nefesimiz kesilmiş bir halde dakikalarca seyrettik.

Mason, Ren'e kan vermek için kolunda açtığı yarayı eliyle kapayarak, "Daha parlak olacaklarını sanıyordum, diye zekice bir saptamada bulunmak için can atıyorum," dedi. "Ama kabul etmeliyim ki muhteşem bir parlaklığa sahipler."

Shay kahkaha atarak kılıçları havada döndürdü ve hiç çaba sarf etmeden hemen yakaladı. Bunun gerçekten parlaklık olup olmadığını bilmiyordum ama iki kılıçta da mükemmel ve eksiksiz olan bir şeyler vardı.

Meksika'daki mücadelemiz sonrasında planlanandan önce sahip olduğumuz zaman Eydis'i ilk defa görmüştüm. Haçın tüm parçaları içinde en güzelinin bu olduğunu sanıyordum. Shay'in ikinci kılıcının kabzasının şekli ve ölçüleri Haldis'inki gibiydi ancak toprak kabzası çamur kızılı ve verimli toprağın renkleriyle parlarken, su kabzası gök mavisi ve deniz yeşiliyle ışıldıyordu. Kabzanın yüzeyinde sürekli değişen renkler, içinde hareket eden su varmış gibi bir hava veriyordu.

Eydis'ten yükselen kılıç ucu titrememe neden oluyordu. Yüzeyinden fışkıran alevler, Lyulf'ların yanan derileri gibi canlı görünüyordu. Shay alevlerin sıcaklığını hissedemediğine yemin ediyordu ama içimizden biri ne zaman Pyralis'in yanına yaklaşsa ateşinin yoğunluğu onu yakından incelememizi önlüyordu.

Bizler ne kadar büyük bir şey atlatmış olduğumuzu düşünürken, Shay kılıç talimi yapıyordu. Onu Elementler Haçı'yla Lyulf'lar'a karşı mücadele verirken görmeme rağmen, kılıçların gücü beni hâlâ büyülüyordu. Shay hareket ettiği zaman, kılıçlar vücudunun bir uzantısı gibi görünüyordu. Kılıçların salınışıyla uçuyordu sanki. Ve sesler... Sesler, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyorlardı. Her vuruşta, her harekette hızla esen rüzgârın, kuvvetli dalgaların ve gürleyen ateşin sesini duyuyordum ve bu seslerin hepsi toprağın sakinliğiyle denge buluyordu. Güç, kılıçların dibinden ucuna doğru akıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. Ama bunu yapan sadece kılıçlar değil, Shay'in kendisiydi. Ondaki erdem, güç ve sarsılmaz yoğunlaşma Elementler Haçı'yla uyum içinde hareket ediyordu. Shay kılıçları kullanırken hem çok güzel... hem de ürkütücüydü.

Onu izlerken titriyordum ve bir yanım onun hem Scion hem de hâlâ sevdiğim çocuk olarak kalıp kalamayacağını merak ediyordu.

Mason ile benim aramda oturan Ren'e baktım. Odaklanarak kıstığı gözleriyle Shan'in her hareketini izliyordu. Bakışları bana tuhaf geldi. Koyu renk gözlerinde hüzün ve neredeyse pişmanlık olduğuna yemin edebilirdim.

"Geri dönmemiz gerekiyor," dedi Adne. "Anika'nın bize ihtiyacı var."

"Haklısın, dedi Connor. Tembel bir şekilde, boylu boyunca yere uzanmıştı ve Adne de ona yaslanıyordu. Gelişigüzel tavrı yanıltıcıydı, oysa bir eliyle kızın saçlarını okşarken, bir kolunu da gitmesine izin vermeye hiç niyeti yokmuş gibi Adne'ye sarış şeklini seyredip duruyordum. "Zafer turumuzu yaptık. Savaşa geri dönme zamanı."

Adne hoplayarak kalkmadan önce Connor'ın çenesinin altına bir öpücük kondurdu.

Adne, bizi Akademi'ye götürecek olan kapıyı dokurken içimi hem acı hem tatlı duygular kaplamıştı. Hedefimize ulaşmıştık ancak bu kısa süreli kutlama tehlikenin daha da büyüdüğünü gösteriyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bekçiler'e bütün hatlarımızla saldırmamıza saatler kalmıştı. Dünyama dair her şey altüst olmuştu. Bir zamanlar hizmet ettiğim efendiler, düşmanlarım olmuşlardı ve onları yok etme umuduyla bir savaşa katılmak üzereydim.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Ren. Gözlerine baktığım zaman onun da benimkine benzer düşünceler içinde olduğunu anladım.

Parmaklarımı esneterek ayağa kalktım. "Öyle olmak zorundayım. Hepimiz."

Connor parlayan kapıyı göstererek, "Tarih seni bekler," dedi Shay'e.

"Sırf onun için not tutmaya çalışman Silas gibi konuşacağın anlamına gelmez," dedi Adne.

Connor yüzünü buruşturdu. "Not alındı."

Kapının diğer tarafında toplanan Arayıcılar'ın kutlama uğultusuyla karşılandık. Haldis Tugayı bütün Arayıcılar'ı aynı anda bir arada tutmak için tasarlanmamıştı. Odayı tıka basa doldurmuşlardı ve duvarlara doğru sürüklenerek kapıdan koridora taşıyorlardı.

Shay ortaya çıkınca kalabalık susup bekledi. Elementler Haçı'nı havaya kaldırdığındaysa oda kutlama sesleriyle uğuldadı. Anika, Shay'e doğru yürüyüp selam verdi. Yüzünü kaldırdığı zaman yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu.

Ellerini havaya kaldırdı ve gürültü hafif bir uğultuya dönüştü.

"Yalnızca birkaç saatimiz var. Görevlerinizi biliyorsunuz. Sabah altı da hareket etmek üzere hazırlıklı olun."

Birkaç dakika içinde oda boşaldı. Kılıçlara bakıp Shay'e teşekkürlerini mırıldanarak oyalanan bir avuç Arayıcı vardı ancak kısa bir süre sonra geride bizim ekip ve Anika kaldı.

"İyi misin?" diye sordu İbre. "Şifacılar'a gerek var mı?"

Connor bir kolunu Adne'ye sardı. "Kıl payı kurtuldu ama kurt arkadaşlarımızın içinde potansiyel şifacılar vardı."

BELONGS TO KAOS TEAM

Connor, Adne'yi sımsıkı sararken Anika onlara baktı. Dudaklarından bir gülümseme gelip geçti.

"Evet," dedi bakışlarını kurtlara çevirerek. "Hediye için minnettarız."

"Bu arada saat kaç?" Mason esniyordu.

"Dört," dedi Anika.

"İki saat var," dedi Ren.

"Korkarım ki bunu sadece bir saat yapmam gerekiyor," dedi Anika. "Ekipler tamamen bilgilendirildi ama sizin hızı artırmanızı istiyorum. Birazcık dinlenin ve benimle tekrar burada buluşun."

"Vail'den haber var mı?" diye sordum. Hayatî bir görev yapmıştık ama oyunda sadece bu yoktu. Hepimizin önündeki tehlike çok büyüktü.

"Hiçbir şey yok," dedi. "Gerçi Haç'ı aldığımızı söylediğimiz zaman değişen bir şey varsa anlarız."

Sabine'in babamı bulup bulamadığını merak ederek dudağımı ısırdım. Nev ile Ethan ne yapıyorlardı? Nev devriyedeki diğer kurtları bulmaya çalışırken kendini tehlikeye atıyor muydu? Onları bizim tarafımıza getirebilecek miydi?

Yerine oturan her parçaya bağlı olan o kadar çok şey vardı ki... Sadece biri eksik olsa kaybederdik.

Connor eğilerek Adne'nin kulağına fısıldadı. Adne başını sallayınca, Connor boğazını temizleyip bize dönerek konuşmaya başladı.

"Eğer izin verirseniz birazcık dinleneceğiz. Bir saat sonra görüşürüz."

Onlar ayrıldığında hafif bir homurtu duyarak döndüm ve Ren'in peşlerinden seğirttiğini gördüm.

Kolunu kavradım. "Buna sakın cüret etme."

"Fırsatçılık yapıyor." Ren dolmuştu ve saldırmaya hazırdı.

"Hayır, yapıyor." Ren'i geriye doğru çektim. "Bana güven."

BELONGS TO KAOS TEAM

Bana şüpheyle baktı ama benden kurtulma çabasını bıraktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Dinlenecek misin?"

"Mümkün değil," derken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. "Ama üstümü değiştireceğim. İki gündür bunları giyiyorum. Belki bir duş..."

Ren sırıtınca yanaklarıma ateş bastı.

"Neyse." Kolunu bıraktım ve Ren'in sadece bir havluya sarınmış hali zihnimde canlanınca birkaç adım geriledim.

Hafifçe kahkaha attı. "Bir saat sonra görüşmek üzere, Zambak."

Hâlâ kızarıyor olmaktan nefret ediyordum, bu yüzden kendimi ona hırlamaya hazırladım. Bu sadece Ren'in biraz daha yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Aç olan bir tek ben miyim?" Mason midesini ovaladı.

"Arkadaşların Bryn ile Ansel'ı mutfakta bulacaksın," dedi Anika. "Tess'in onlarla birlikte olması gerekiyor."

"Mutfakta mı?" Shay kaşlarını çattı. "Neden?"

"Logan'la yaşadığı durum yüzünden onu bir yerde tutmamızın en iyisi olacağını düşündük."

"Dolayısıyla mutfak işleri mi?"

"Bulaşıkları yıkamak, kardeşinin içinde olduğu durumu yaşayan biri için yeterli bir ceza," dedi Anika hüzünlü bir gülümsemeyle. "Burada o şekilde davranırsa özgür olamaz. Ama hangimiz onun yerinde olsak böyle bir saldırı hakkımızın olduğunu hissedebilirdik."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Mutfak onu haylazlıktan uzak tutacaktır," dedi Anika.

"O halde oraya gidiyorum," dedi Mason. Yanımdan geçerken kulağıma eğilip fısıldadı. "An'in mutfaktan kaç tane bıçak çalabileceğini düşünemiyor mu?"

Omzumun üzerinden baktığımda, Anika'nın, incelemesi için kılıçları ona doğru uzatmış olan Shay'le sohbete daldığını gördüm.

"Birlikte çıkalım," dedim Mason'ın kolunu tutarak. Ren'le tekrar göz göze gelmemek için kendimi tutmayı başardım. O gözlerde ne bulacağımı bilmiyordum ve ruhsal durumumun bununla baş edebileceğinden de emin değildim. Zihnimde şansımızla, girdiğimiz risklerle ve karşı karşıya geldiğimiz onca kayıpla ilgili düşünceler dönüp duruyordu. Düşüncesiz ve mantıksız şeyleri yapmaya yönlendirecek tarzda düşüncelerdi. Bu savaşın öncesinde daha istikrarlı olmam gerekiyordu.

"Gelip Ansel ile Bryn'ı görmek ister misin?" diye soran Mason, merdiven boşluğunda duraksadı.

"Az sonra gelirim," dedim. "Bu kıyafetlerden gerçekten kurtulmam gerekiyor."

"Evet, öyle." Mason başını salladı. "Kibarlığımdan söylememiştim."

"Sağ ol." Koluna yumruk attım.

"Görüşürüz!" Yanağıma bir öpücük kondurdu ve hızla merdivenlerden indi.

Bitkinlik kemiklerime işlemiş bir halde odama girdim ve kapının arkamdan yavaşça kapanması için bıraktım. Yatağın beni çağırmasına rağmen kendimi önce üstümü değiştirmeye zorladım. Eğer uzanırsam gitme zamanından önce kalkamayabilirdim. Tenimdeki kir ve kurum izlerini çıkarabilmek için gömleğimi kullandım. En iyisi bir duş almaktı ama zamanlama ve Ren'in banyo dönüşü olası baskını konusunda fazla tedirgindim.

Kemerimi henüz bağlamıştım ki kapıdan hafif bir tıklama sesi geldi.

"Kim o?" diye seslendim.

"Shay."

Midem düğümlendi. Ren hakkında endişe ediyordum ama Shay'in sesi bütün düşünceleri alıp götürdü. Hayatı önümüzdeki mücadeleye öyle odaklanmıştı ki... O anahtardı. O Scion'du. Ayrıca artık Elementler Haçı'na sahipti.

Ama benim kapımı çalıyordu ve hâlâ sevdiğim çocuktu... öyle değil miydi?

"Gel."

Odama girip belli bir mesafede durdu. "Konuşabilir miyiz?"

Midemdeki düğümlenme taş kesti ve acı veren bir yumruya dönüşüp içime oturdu.

Başımı salladım.

"Niyetim tamamen duygusallıkla üzerine gelmek değil," dedi. "Ama bu gece ne olursa olsun iyi olacağını bilmeni istiyorum."

Taş gibi sert duygularım şaşkınlıkla un ufak olmuştu. "Ne?"

"Yalnız olmayacaksın." Bana doğru yürüdü.

Ambale olmuş bir halde gözlerimi ona diktim. "Yalnız olmayacak mıyım?"

"Hayır." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ren ve ben..."

Hırlayarak ellerimi geri çekiverdim. "Ren ve sen mi?"

"Şey... biz..."

"Siz ne?" diye homurdandım.

"Şey..." Yutkundu, dişlerimin sivrildiğini görünce geriledi. "Konuşma fırsatımız oldu."

"Ne hakkında k?"

"Senin hakkında... Düşündük ki..."

"Ren ve sen benim hakkımda ne zaman konuştunuz?"

"Bizi bir süre bağlamışlardı." Bir koltuğu kavrayıp bariyer gibi aramıza çekti. "Mason uyukluyordu... beni ısırdıktan sonra."

Ona doğru yürüdüm, dizimi koltuğun minderine koyarken parmaklarımı da erafına sardım. "Dinliyorum."

"Halattan kurtulmaya çabalamayı kestikten sonra bir süre tartıştık."

"Bu şaşırtıcı."

"Senin hakkında tartışırken de diyalog kurmayı başardık." Parmaklarım koltuğun kumaşını delince bir adım daha geriledi.

"Devam et."

Gözleri çılgın gibiydi. "Belki de sadece gitmem gerekiyor..."

"Anlat bana, Shay." Bu, cümleden çok bir kükremeydi.

"Dinle, sakın sinirlenme," dedi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Ren konusunda yanılmış olabileceğimi düşünüyorum."

"Ne yanılması?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ondan hâlâ hoşlanmıyorum ama seninle ilgili ne hissettiğini anlamamışım."

Korkudan nabız atışlarım artırınca öfkemin ateşi söner gibi oldu. Ne kadarını konuşmuşlardı? Benim hakkımda konuşmaya ne hakları vardı?

"Bayağı bir zamandır... yani sana hep âşıkmış."

"Onun bunu kastettiğine inanıyor musun?" Bakışlarımı yere indirdim, kanım kulaklarıma hücum etmişti. Bunun doğru olduğunu biliyordum ama Shay'in buna inanması ve bu konuda konuşması... bunun nereye varacağını anlayamıyordum.

"İnanmamayı dilerdim," dedi usulca. "Ama evet. Ciddiydi."

Konuşmadık. Etrafımızı kalın bir sis perdesi sarmıştı. Shay en sonunda derin bir nefes aldı. "Ama hepimiz için en iyisinin bu olduğunu kabul etmek istiyorum."

Ona sertçe baktım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ben gittiğim zaman," derin bir nefes aldı, "sana göz kulak olmak için onun burada olacağını biliyorum. Bunun için bana söz verdi."

"Sen gittiğin zaman mı?!" Öfkeyle baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sakin ol, Calla," dedi. "Büyük ihtimalle bu konuşmak için son şansımız. Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Ah, kavga edeceğiz." Koltuktan fırlayarak havada biçim değiştirdim ve hızla ona çarptım. Boylu boyunca yerde yuvarlanırken o da biçim değiştirince geriye hırlayarak duvara çarpan iki kurt kaldı.

Kahretsin, neler oluyor? Kükreyerek ayaklarının üzerine kalktı.

Havladım ve tekrar sıçramak için eğildim. *Göz kulak olunmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu sana göstereceğim.*

Geri geri giderken tırnakları yeri tırmalıyordu. *Dur.*

Durmam mümkün değildi. Hiçbir zaman öfke damarlarıma bu denli hücum etmemişti. Hiç tereddüt etmeden ona saldırdım. Zemin boyunca yuvarlandık, her birimiz avantajı kazanmak için çabalarken dişlerimiz birbirine vurup şaklıyordu. Neredeyse beni yere mıhlıyordu ama arka ayaklarımla karnına sert bir tekme savurunca odanın diğer ucuna yuvarlandı.

Benim korunmaya ihtiyacım yok. Koşarken zihnimden ona bağırdım. *Ve yalnız olmayı seçersem de öyle kalırım.*

Benim kastettiğim o değildi. Isırığımdan kaçmak için yatağın üzerine atladı. *Ben sadece mutlu olmanı istiyorum.*

O zaman benim adıma karar alma. Asla.

Eğildi, yatak örtüsünü dişleriyle kaptı ve yataktan atladı. Örtünün altında kalmıştım.

Hey! Beni sarıp kör eden örtüden kurtulmaya çabaladım. *Hiç adil değil.*

Yenilik adil değil mi?

Adil bir eşleşme olmuştu; ikimiz de ne geri adım atıyor ne de sürekli avantaj elde edebiliyorduk. Yıllarca bir yanım kurt olarak savaşmıştım ama Shay kurt içgüdüleri tarafından engelleniyordu. Savaşırken benim asla yapmayacağım seçimler yapıyordu.

Beni yakaladığında onun için hazırdım. Anında toparlandım ve çarparak dengesini kaybetmesini sağladım. Sonuçta hayal kırıklığı kazandı ve çıkış yolunu bulmaya çalışmaktansa örtüleri parçaladım.

Shay hırlıyor ve etrafımda dönüyordu. Hızla döndüm ve kendimi saldırıya hazırladım.

Zemini tırmıklayarak beni tahrik ediyordu.

Hadi gel. Hırlayarak ona meydan okur gibi baktım. Biçim değiştirip ellerini havaya kaldırdığında üzerine atılmak üzereydim.

"Bir saniye, Cal. Eğlenceli olmadığı için değil ama buraya seninle kavga etmeye gelmedim. Sadece bir noktaya değinmeye çalışıyorum."

Hırladım ve biçim değiştirdim. "Vazgeçme gibi bir noktaya mı?"

"Vazgeçmiyorum. Gerçekçi davranıyorum," dedi Shay. "Bu savaştan sağ çıkma olasılığım ne?"

"Hepimizinki neyse o kadar," dedim. Gerçi itiraf etmek gerekirse, böyle bir olasılık çok düşüktü.

"Hayır," dedi. "Yapmak zorunda olduğum şey göz önünde bulundurulursa öyle değil."

"Ne?" dedim. "Demek bir kahramansın ve bu da otomatik olarak sonunda öleceğin anlamına mı geliyor?"

"Büyük olasılıkla. Bu nedenle sana göz kulak olacağına dair Ren'den söz aldım," dedi. "Harry Potter bile öldü. Yani birkaç dakikalığına."

Esprisini duymazdan gelerek dişlerimi gösterdim. "Ren'i neden bu işin içine kattın ki? Ondan nefret ediyorsun."

"Senin eşin olduğu için ondan nefret ediyorum... Siz ikiniz mükemmel bir çiftsiniz." Omuzlarını silkerek bakışlarını kaçırdı. Ansızın bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Bazı şeylerin farklı ola-

cağını düşünseydim, yemin ederim ki birbirimizi paramparça edene kadar onunla mücadele ederdim. Senin için sonsuza dek savaşırım, Calla. Seni ne kadar sevdiği umurumda değil. Ama söylediğim gibi, konuştuk ve verdiğimiz karara göre yaşayabilirim."

"Eğer benim adıma ikiniz karar verdiyseniz neden o da burada değil?" diye sorarken gözlerim hâlâ ondaydı. "Artık o kadar iyi arkadaş olduğunuza göre."

"O kadar ileri gitmeyeceğim. Bu daha çok bir uzlaşma," dedi Shay. "Sanırım benim için birazcık kötü hissediyor."

Ensemdeki tüyler ürperdi. "Neden?"

"Hepimiz bunu bitirmek için ne yapmak zorunda olduğumu duyduktan sonra, öleceğimden oldukça emin olduğunu düşünüyorum."

"Bosque'la karşı karşıya gelmeyi mi kastediyorsun?" diye sordum.

Başını onaylarcasına salladı. "Bugüne kadar akraba bildiğim tek kişiyi öldürmek zorundayım. Ek olarak o gelmiş geçmiş en azılı şeytan."

"Seninle bir kan bağı yok ki. O gerçekten akraban sayılmaz," dedim. "Bunu biliyorsun. Ayrıca eğer bu işe yararsa kendi akrabaların olacak."

"Öyle sanırım." İç geçirdi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. "Ölmeyeceksin."

"Kendinden oldukça emin konuşuyorsun." Gülümsedi ama yosun yeşili gözlerinde hüzün vardı; sanki beni çoktan kaybetmiş gibi.

Ellerim iki yanıma düştü. "Ölmeyeceksin çünkü her zaman seni kurtaracağım," dedim. "Yapacağım şey bu."

"Bu defa değil," dedi. "Bu farklı. Bu bir son ve öyle olduğunu biliyorum."

İnledim ve ardından ona bir tokat attım.

"Hey!" Elini yanağına bastırdı.

"Ne zaman sana tokat atsam hep bunu söylüyorsun," dedim.

"Bana tokat attığında ne dediğimi bilmen bir sorun," dedi. "Bu, aradığım türden bir yakınlık değil."

"Sen zaten bir yakınlık aramıyorsun ki!" Yumruk yaptığım ellerimi o kadar kuvvetli sıkıyordum ki eklem yerlerindeki kan çekilmişti. "Bundan kaçıyorsun! Benden kaçıyorsun!"

"Neden bahsettiğinle ilgili hiçbir fikrim yok," dedi kızaran tenini ovuşturarak. "Ben sadece dürüst olmaya çalışıyorum."

"Beni bırakmak konusunda mı dürüstsün?!" Ağlamayı reddettiğim için bağırmaya devam ettim. "Beni sevmeme konusunda mı dürüstsün?!"

Sendeleyerek ondan uzaklaştım, kaslarım öfkeden ve utançtan titriyordu. Bunun olacağını anlamıştım. O benim değildi. Artık Scion'du ve önemli olan tek şey kaderiydi. Kaderimi onun uğuruna terk ettiğimi anlamıyor muydu? İhanet, onlarca azgın arının göğsümü bir uçtan bir uca sokması gibi acı veriyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Calla." Arkamdaydı ve beni nazikçe kendine doğru çevirdi.

"Buna nasıl cüret edersin?!" Yumruğumu göğsüne indirdim. "Beni kendinden uzaklaştırmaya nasıl cüret edersin?!"

"Asla edemem..."

"Ettin bile." Dişlerim sivrilmişti ve ona yeniden saldırmaya hazırdım.

Ellerini omuzlarımın üzerine koydu. "Sadece beni dinle. Seni uzaklaştırmaya çalışmıyorum. Sana hak ettiğin şeyi vermeye çalışıyorum. Ren seni seviyor."

"Bunu söyleyip durma," diye homurdandım. Ren'in beni sevdiğini daha fazla duymak istemiyordum. Beni istemediğiyle... hatta belki hiç istememiş olmasıyla ilgili gittikçe büyüyen korkumdan beni çekip çıkarmasını istiyordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Onu seviyorsun," dedi Shay. Sadece sözlerinden değil, gözlerimin içine bakışından şaşkına dönmüş bir halde sessiz kaldım. Gözlerindeki acının ışığını seyrettim. "Yüzleşmek istemesem de bu doğru. Onu seviyorsun, Calla."

Tekrar nefes almam bir dakika sürdü. Parmaklarımı onunkilere geçirdim, Shay'in ne yapmaya çalıştığını nihayet anlıyordum. Bana bir seçenek sunuyor, beni serbest bırakıyordu. "Haklısın. Onu seviyorum."

Derin bir nefes aldı ama elini sıktım.

"Ama seni sevdiğim gibi değil," dedim.

Uzandım ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak öpüşüme karşılık vermesini bekledim. Beni daha yakınına çekti, öpüşmemiz gitgide ateşleniyor ve güçleniyordu.

"Ren'le bir geçmişimizin olması önemli değil," diye dudaklarına doğru fısıldadım. "Sen benim geleceğimsin. Dağda seni kurtardığım andan itibaren seçtiğim yol sensin."

Konuşmadı ama alnını alnıma dayadı.

"Bu savaşın üstesinden geleceksin, Shay," dedim. Başarmak zorundasın. Seni kaybetmeyeceğim."

Hafifçe güldü ve beni öptü. "Elimden geleni yapacağım. Alfamı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim."

"Alfamı kaybetmeye dayanamam," dedim.

Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde bir ışık parladı. "Beni mi kastediyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Benim için –ve sürü için– ne anlama geldiğini her zaman biliyordun. Hatta benden önce bile. Sen yalnız bir kurttun. Daha sonra bizi buldun."

"Seninle tanışana kadar kim olduğumu ve nereye ait olduğumu bilmiyordum," diyerek eğildi ve dudaklarını yanağımda gezdirdi.

"Öyleyse, alfa..." Elini tuttum. "Gidip kötü adamları yenmeye hazır mısın?"

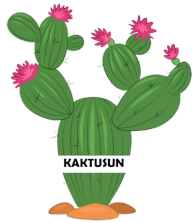
"Israr ediyorsan," dedi nazikçe dudağıma son bir öpücük kondurarak. Kapıya ulaşır ulaşmaz duraksadı. "Calla, özür dilerim... ben sadece istedim ki..."

"Ne istediğini biliyorum, Shay," dedim ve parmaklarını dudaklarıma götürüp öptüm. "İşte bu yüzden seni seviyorum."

BELONGS TO KAOS TEAM

YİRMİ BİR

Odadan çıktık. Shay ve ben koridorda kurt biçimini aldık. Yanımızdan geçen bazı Arayıcılar aralarında mırıldanıyor ya da şaşkın gözlerle bize bakıyorlardı. Ama daha çok saygıyla bizi selamlayarak veya gülümseyerek karşılık veriyorlardı.

Shay neşeyle kuyruğunu salladı. *Ekibin bir parçası olmak güzel.*

Hâlâ biraz garip geliyor. Omzunu dişledim. *Ama evet. Güzel.*

Shay'in kulaklarının ileri geri hareket edişini seyrettim, biz yürürken gözleri tetikteydi. Kurt benliğine o kadar doğal bir şekilde uyum sağlamıştı ki... Bazen, onun sadece kurt olan yarısını bulamamış, gerçekten de yalnız bir kurt olduğunu hissediyordum. Her ne kadar Ren'le 'konuşması' ikisini de sertçe ısırmak istememe neden olsa da durumum hakkında görüşmüş olmaları o kadar klasik alfa erkeği davranışıydı ki neredeyse komikti. Neredeyse...

Koridoru hızla geçerek Haldis Tugayı'na doğru giderken tırnaklarımız mermer zeminde tıkırdıyordu. Anika, Bryn, Mason, Ansel ve Tess'le birlikte büyük, yuvarlak bir masada oturuyordu. Mason bugüne kadar gördüğüm en büyük sandvici büyük bir iştahla yiyordu.

Geldiğimizi anlayınca sandvici göğsüne doğru yaklaştırdı. "Mutfağa gelmedin. Paylaşmıyorum."

Biçim değiştirip güldüm. "Şu anda yiyebileceğimi sanmıyorum."

"İyi." Sırıtırken hâlâ köpek dişlerini gösteriyordu. "Açlıktan ölüyorum ve bu benim şaheserim."

BELONGS TO KAOS TEAM

Ansel öksürdü.

"Ansel'ın yardımıyla tabii." Mason başıyla kardeşime selam verdi.

"Bu işe katılıyor musun?" diye Ansel'a sordum.

"Gidiyor," dedi Mason ağzında koca bir lokma olduğu halde.

Öfkeyle İbre'ye baktım. "Ne demek bu?"

Anika cevap veremeden Tess atladı. "O benimle kalıyor, Calla."

"Yaraları sarmak için Şifacılar'a yardım edeceğim," dedi Ansel. Suçlarcasına bana bakınca irkildim. "Dokumacılar ellerinden geldiğince çabuk bir şekilde yaralıları savaş alanından buraya taşıyacaklar. Çarpışmaya katılmayan yardımcılara ihtiyaçları var."

"Bu harika, An," dedim. Öfkesi yerini utanca terk edince gözlerini yere indirdi.

Harikasın Calla. Ne güzel hamle. Duygularını incitmek istemezdim ama işin aslı Ansel'ın bu savaşın yakınından bile geçmesini istemiyordum. Kurdu olmayınca fazlasıyla savunmasız kalacaktı. Ayrıca bunun tek sebebi bir insan olarak savaşamayacak olması değildi. Ansel'ın başından geçen her şey –ve anladığım kadarıyla hâlâ hissettikleri– düşünüldüğü zaman, kendini bile bile öldürteceğinden endişe ediyordum.

Anika bir sandalye çıkardı ve onun yanına oturdum. Yan sandalyedeki Bryn uzanıp beni kucakladı.

"Bu defa tüm kahramanları kaçırmadığıma memnunum," diye fısıldadı. "İyi misin?"

"Yaşıyorum," dedim.

Omuzlarımı sıktı. "En iyi yaptığımız şey."

"Herkes burada mı?" Connor yanında Adne'yle birlikte salona girdi. "Bu da bizim geç kaldığımız anlamına mı geliyor?"

İkisinin de yanakları kızardı ama kendilerine bayağı iyi çekidüzen vermişlerdi... ya da en azından 'uyukladıktan' sonra giysileri birazcık

buruşmuş görünüyordu. Mason kıs kıs güldü. Connor huzursuzca ensesini ovaladı fakat Adne'nin dudaklarında haylaz bir gülümseme vardı.

"Aslında tam zamanında geldiniz," dedi Anika oturmalarını işaret ederek. İfadesi ciddiyetini korusa da sesi gülümser gibi çıkmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Ren salona girerken gülümsüyordu. Saçları ıslaktı. Bir banyo yolculuğu yapmaya karar verdiğini tahmin ettim.

Yanımdaki sandalyeye oturmak üzereydi ki birden durdu. Burnunu buruşturdu. Önce bana, sonra da kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş masanın diğer tarafında oturan Shay'e baktı.

Ren'in boğazından bir hırıltı yükseldi. "Kahretsin neler olu..."

Ayağa kalktım. "Ren, sakın. Şimdi olmaz."

"Neden Calla'nın üzerine kokun sinmiş?" Ren beni duymazdan gelerek öfkeyle Shay'e baktı. "İkiniz birlikte miydiniz? Ne yapıyordunuz? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi Shay. "Ama biri bunun aptalca olduğu ve çok ama çok yanıldığım konusunda beni ikna etti."

Ren masanın üzerine doğru uzandı, hırlıyordu. "Sana fazlasıyla gecikmiş olan bir dersi verme zamanı geldi."

Shay yerinden kıpırdamadı ama gülümsüyordu. "Buyur dene."

"Kesin!" Ren'i gücüm yettiği kadar sert ittim ve masadan birkaç adım sendeledi.

"Sen karışma, Zambak!" Bana sadece bir saniyeliğine baktıktan sonra öfkeli bakışlarını tekrar Shay'e çevirdi.

"Öyle bir karışırım ki!" Kendimi Shay'le arasına attım ve Ren'i bana bakmaya zorladım. "Benden beklediğin aşk böyle bir şey mi? Kendi aşkın yerine benim adıma seçilen mi?"

Duraksadı, sesi hırıltılıydı. "Calla..."

"Şimdiye kadar sana tek öğretilenin bu olduğunu biliyorum," dedim. "Ancak ben bu şekilde yaşamak istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Dolayısıyla... bu o." Bakışlarını yere indirdi.

"Onunla ilgili konuşmayı kes," dedim. "Bu benimle ilgili. Benim hayatımla. Benim seçimimle. Eğer bununla ilgili düşünmeyi gerçekten bıraksaydın beni başka bir şekilde istemezdin. Bu konuda bir sorunun varsa kıçına tekmeyi basarım. Burada ve şimdi."

Sonra bana baktı. "Sen başka bir şeysin, Zambak."

"Bunu sakın unutma," dedim. Gülmeye başlaması beni rahatlatmıştı.

Connor öksürdü. "Peki, ah... dünyanın sonu hakkında."

Ren gülerek masaya geldi. Yanımdan geçerken başını eğdi ve kısık sesle, "Daha bitmedi," dedi.

Cevap vermedim. Oysa benim için bitmişti. Ne hissettiğimi, kimi istediğimi biliyordum ancak bunu Ren'le paylaşmak kısmı savaş sona erene kadar beklemek zorundaydı.

Hepimiz masanın etrafına yerleşince Anika büyük bir haritayı önüne açtı. Önümde duran Rowan Malikânesi'nin topraklarının görüntüsüyle nefesim kesilmiş bir halde bakakaldım.

Başımı kaldırdığımda Anika'nın bakışlarıyla karşılaştım.

"Eğer kazanacaksak," dedi, "bu yaşanmak zorunda."

Anika sessizliğe büründüğünde savaş stratejisi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Ren ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu. Onu iyi tanımasam meditasyon yaptığını sanırdım. Shay, Anika'nın yanına geldi. Elementler Haçı sırtındaki kınlarında duruyordu. Oturduğum yerden kılıçların gücünü hissedebiliyordum, oysa Shay sanki onların varlığından habersizmiş gibi rahatlıkla hareket ediyordu.

Bryn, Ansel'ın elini tutuyordu. Tess kolunu Ansel'ın omzuna atmıştı.

Yapmam gereken şeyi yapıp yapamayacağımdan endişe ediyordum. Öldürmek zorunda olduğumu öldürmekten...

"Hepimiz öleceğiz." Mason sandalyesine yaslandı. "Bu kesin."

Shay gözlerime bakınca hırlamamı önledim.

"Kes sesini, Mason," dedim.

"Sadece bütün olarak ele almaya çalışıyorum." Sırıttı. "Gerçi iyi bir mücadele olacak. Böyle gitmeye ben varım."

Bryn, "Mason," diye homurdandı. "Calla'nın dediği gibi, kapa çeneni."

"Şansımız zayıf," dedi Anika. "Ama tek yol bu."

Ren öne doğru uzandı. "Bu plan Ethan ve Nev'e bağlı."

Anika başını onaylarcasına salladı.

"Onlardan hiç haber aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Anika. "Ama bekleyecek zamanımız yok. Haçı aldığımızı fark edip kuvvetlerini toplamak için zaman kazandırmadan bu gece Bekçiler'e saldırmamız gerekiyor. Onları savunmasız yakalamadan Haberci'yi asla alt edemeyiz."

"Aynı zamanda Logan'a da bel bağlıyorsun," dedim. Bu, planın can sıkıcı kısmıydı. "Ve o güvenilmez biridir."

Mason homurdandı. "Bunun bir parçası olmamalıydı."

"Başka şansımız yok," dedi Anika. "Kan yemini onun Haberci'yi çağırmasını sağlıyor. Bu ritüel olmazsa Scion başarısız olacaktır."

"Eğer Logan sırt çevirmediyse," dedi Mason. "Bu ritüelin yapılmasını nasıl sağlayacaksınız?"

"Niyetimiz bir Bekçi'yi ele geçirmek ve onları bunu yapmaya zorlamak," dedi Anika. "Ayrıca eğer hainlik etmeye kalkarsa hâlâ Logan'ı bizim lehimize davranmaya zorlayabiliriz."

"Ve gerçekten bunun için beşimizin yeterli olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum arkadaşlarıma bakarak.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Pyralis'i getirdiniz," diye cevap verdi Anika. "Ayrıca siz malikâneye girerken geri kalanımız ana cepheyle meşgul olacak. Sizi saldırıdan koruyacağız."

"Bosque haricinde," diye homurdandı Shay.

"Bu da son bir konuyu gündeme taşıyor," dedi Anika.

"Shay'in şeytan dayısından başka konu da mı var?" diye sordu Mason. "Harika."

"Bosque çağırıldığında kendine destek olmaları için büyük bir olasılıkla Kayıplar'ı çağıracaktır."

"O zombileri mi?" dedi Shay. "İyi, en azından hızlı değiller."

"Onlar zombi değil," dedi Connor.

Anika onaylarcasına başını salladı. "Yavaş olabilirler ama onlar işkenceden deliye döndürülmüş kişilerden arta kalan posalar. Ayrıca saldırıları fiziki bir hücum kadar ölümcüldür."

"Onların saldırısı mı?" Ayaklarını sürüye sürüye yürümelerini ve kardeşinin Kayıplar arasında olduğunu fark ettiği zaman Ethan'ın çığlığını hatırlayınca vücudum karıncalandı.

"Temasları anında cinnete neden olur," dedi Anika. "Size dokunmalarına izin vermemelisiniz."

"Öldürülebilirler mi?" diye sordu Ren.

"Kafalarını keserseniz çökerler," dedi Connor. "Ama onları ısırırsanız buna pişman olursunuz. Ve büyük olasılıkla sizi öldürmek zorunda kalırız."

Ren ona hırladı. "Ne yapmak zorunda kalırsınız?"

"Yürekler Acısı'nın bize çok pahalıya mal olmasının sebeplerinden biri de..." Anika'nın yüzü soldu. "Kayıplar'ın gelişidir. Arkadaşlarımız ve ailelerimiz o dehşete maruz bırakıldı ve Gardiyan müttefiklerimiz onlarla mücadele etmeye çalıştıkları zaman..."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Gardiyanlar, Kayıplar'a mı saldırdı?" Titrememek için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Anika, "Evet. Ve zihinleri en kötü kâbusları tarafından zapt edilmişti," dedi usulca. "Birbirlerine ve bize saldırdılar. Çok geç oluncaya kadar ne olduğunu anlamadık."

"Dolayısıyla hikâyeden alınacak ders şu; minik kurtlar bize Kayıplar'ı bırakır," diyen Connor ağır ağır kılıcının kabzasına vuruyordu.

"Memnuniyetle," dedi Mason sandvicinin son lokmasını iterek.

Küçük ekibimizin yanına bazı Arayıcılar geldi, karamsar bir ruh hali içinde Haldis Tugayı'nda toplandılar. Dokumacılar birer birer kapıları dokumaya başladı ve Arayıcı ordusu Rowan Malikânesi'nin dışındaki yerlerini almak için harekete geçtiğine göre, Akademi'nin her yerinde bu durumun olduğunu tahmin edebildim. Anika sandalyesinden kalktı.

"Size zaman kazandırmak için tüm hatlarımızla savaşacağız," dedi ve sonra da Shay'e döndü. "Bütün iyi dileklerimiz seninle."

Shay ona cılız bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler."

Ayağa kalktığımızda Tess yanıma gelerek elimi tuttu.

"Biz Eydis Mabedi'nde çalışıyor olacağız," dedi. "Yaralıları oraya götürmemiz istendi."

Boğazımda bir yumru oluştu ve başımı salladım. "Kendinize iyi bakın."

"Kardeşini bana emanet ettiğin için teşekkür ederim, Calla," dedi. "Şifacılar da bundan çok memnun. Ansel'ın bize çok yardımı dokunuyor."

"Ona göz kulak ol," dedim.

"Tabii ki." Elimi sıktı.

Ansel, Tess'in arkasından sıvışmaya çalıştı ama onu kolundan kavradım.

"Sakın hoşça kal deme," diye bana bakmadan geveledi. "Hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Hoşça kal demiyorum." Parmaklarını koluna gömünce şaşırmış bir halde bana baktı. "Bu bir uyarı, Ansel. Tess'in yanında kalıyorsun. Herhangi bir kaçış, herhangi bir aptalca kahramanlık teşebbüsünde bulunursan savaş meydanında ne olduğuna bakmadan seni kendim avlarım. Sen hâlâ benim küçük kardeşimsin ve ben de senin alfanım. Orada kendini yaralamana izin vermeyeceğim."

Başını salladı, gözleri hâlâ vahşi bakışlıydı. Kollarımı ona sardım, saldırı esnasında onun hareketlerini takip etmekten çok uzak olacağımı biliyordum. Ama en azından beni dinleyeceğini ve alfasına itaat etme içgüdülerinden bazısını hâlâ taşıdığını umdum. Arkamda birinin varlığını sezerek döndüm.

"İyi olacak," dedi Ren benimle göz göze gelmeye çalışarak. "Tess ona bir şey olmasına izin vermeyecektir."

"Biliyorum," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

"Demek plan canını gerçekten sıktı, öyle mi?" dedi Ren, bizim grubumuzu Vail'e götürecek kapıyı dokumaya başlayan Adne'nin yanına birlikte yürürken.

"Olanları çözdüğüm zaman mutlu olmamı mı bekliyordun?"

"Sana bu konuyu anlatmasıyla ilgili Shay'in üzerine bahis oynamadım," dedi Ren. "Fazla paylaşımcı."

"Dürüstlüğü takdir ederim," dedim. "Kazandıran bir özelliktir."

"Dürüst olmam gerekirse bu savaşı kazanmak için kirli oynayacağım," dedi. "Bu kazandıran bir özellik mi?"

"Vazgeç."

Shay ve Connor, Adne'nin yanında durmuş parlak kapının şekil almasını izliyorlardı.

Shay'e baktım. Ren ona el salladı, Shay ona kaba saba bir hareketle karşılık verdi ama ardından bana hüzünlü bir gülümseme gönderince göğsüm sıkıştı. Gerçekten bu savaştan sağ çıkmayacağını mı düşünüyordu?

Göğsümdeki sıkışma o kadar çok ağrı veriyordu ki dindirmek için gözlerimi kapadım. Kalbimi zorlayan her ne olursa olsun aklım bu mücadelede olmalıydı. Bu savaşın, sonunda bana neye mal olacağını düşünmeye katlanamıyordum.

Mason yanımıza geldi. "Yuvarlanmaya hazır mısınız, çocuklar?"

"Korkunç derecede mutlu görünüyorsun." Ona endişeyle baktım. "Düşündürücü."

"Nev'i özledim." Omuzlarını silkti. "Tabii bu bir savaş ama Nev en azından orada olacak. Nasibim neyse onu alacağım."

Ren, Mason'ın sırtına vurdu. "Seni seviyorum, dostum."

"Tabii ki seveceksin." Mason saçlarını geriye doğru attı. "Ben karşı konulmaz biriyim."

Bryn buklelerini yüzünden geriye attı. "Sanırım bu mücadele eğlenceli olacak."

"Haklı olduğunu umuyorum."

"Hadi bakalım, zebaniler." Connor bize doğru el sallıyordu. "Kıçınızı kaldırın da kapıya gelin."

"Biz zebani değiliz," diye homurdandım. "Biz kurduz."

"Sahiden mi?" Bana hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı. "Sürüne bulduğum takma adı beğenmedin mi? Bunun ilham vereceğini ya da korku salabileceğini sanıyordum. Anlarsın ya, Cehennem Melekleri gibi."

"Biz bir motosiklet çetesi de değiliz, ahbap," dedi Ren, sonra da kurt biçimini aldı ve kapıya girdi.

"Esprileri her zaman böyle kötü müdür?" diye sordu Bryn.

"Genellikle." Connor'a gülümsedim. "Ama bunu ona söyleme. Duygularını incitmek istemem."

Connor başını iki yana salladı. "Tüh be, daima şöhretsiz biri olarak kalacağım."

"Evet." Shay gülümsedi. "Haklı olduğunu söyleyeyim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Ona sırıttım ve biçim değiştirerek Ren'in arkasından sıçradım.

Pençelerim bacaklarımın yarısına kadar gelen karın içine gömüldü. Saat geç olmasına karşın tepemizdeki ay bizi aydınlatıyordu. Adne'nin kapısı ormanın kıyısındaki bir tepeye açıldı. Rowan Malikânesi'nin toprakları önümüzde uzanıyordu. Kıvrımlı yolları olan bahçeler ve şekil verilmiş çitler gölgede kalıyordu. Kış mevsiminin ilk günleri olması nedeniyle akmayan fıskiyeler ve boş çiçek yatakları, bahçeleri oldukça davetkâr kılan canlılıktan yoksundu.

Ormanın yamacı boyunca belli aralıklarla göz kırpan ışıklar belirdi. Karanlık gökyüzünün altında gölgeler hareket ediyordu. Arayıcılar geliyordu, kuvvetlerimiz toplanıyordu. Sayıca kalabalık olduğumuzda saldırı ekipleri bahçede ilerlemeye başlayarak malikâneye doğru yol aldılar. Rowan Malikânesi'nin pencerelerinde ışık yoktu. Sessizliğe gömülen görkemli ev boşmuş gibi duruyordu.

Hep birlikte beklerken huzursuzca yeri tırmaladım. Oyunda ayrı görevlerimiz olduğu için en son harekete geçecek ekipler arasındaydık. Burnumu kaldırıp herhangi bir tehlike olup olmadığına dair iz aradım. Ya da müttefiklerimize ait bir işaret...

Silüet ve Mahkûm sürüleri neredeydi?

Her ne kadar bu sözde bir saldırı olsa da Bekçiler gelişimizi kestirmiş olacaklardı. Anika ve bütün Arayıcılar bunu biliyordu. Düşmanlarımız bizi bekliyorlardı ama nerede?

Babam, Emile'in kurtlarıyla koşturup doğru zaman geldiğinde düşmanlarına sırtını dönmeye hazır olacak mıydı?

"Zaman geldi." Adne kapıyı kapadı ve hançerlerini kınına koyarak, Denver'dayken Shay'le alıştırma maçı yaparken kullandığı o çılgın çelik kırbacını çıkardı.

"Sen burada kalmalısın." Connor kaşlarını çattı. "Seni tehlikeye atmayı istemiyorum."

Adne kahkaha attı. "Üzgünüm, Connor. Bu mücadeleye bütün Dokumacılar katılıyor. Buna ben de dâhilim. Anika'nın emirlerini unuttun mu?"

Connor başını iki yana salladı ama yanında gülümseyerek yürümeyi sürdüren Adne'yle birlikte yamaçtan aşağı güçlükle yürüdü.

Ren, Mason, Bryn ve ben, Shay ile iki Arayıcı'nın etrafında bir koruma halkası oluşturduk. Bryn ve Mason onların yanında yürüyordu, ben de önlerindeydim. Ren arkamızdan geliyordu. Bahçeye girdiğimizde etrafımızı saran nöbetçiler gibi yerleştirilmiş olan mermer dişi ve erkek iblislere hırladım.

"Endişelenme, Calla," dedi Shay. "Gözlerimiz onların üzerinde."

"Evet, öyle," dedi Connor. "Ayrıca eğer o kabukları kırarlarsa, Bosque'un burada olduğunu bilmiş olacağız."

Havayı kokladım, tüylerim hâlâ diken dikendi.

Bu bir şekilde bizi rahatlatmak için mi söyleniyor? Mason, Connor'a havlayarak dişlerini gösterdi

Malikânenin topraklarında birkaç metre ilerlemiştik ki önümüzdeki ekipten bağrışma sesleri yükseldi.

"Görünüşe göre giriş yaptık," dedi Connor.

Shay kılıçlarını çekti ve gözlerini kısarak ileriye doğru baktı.

Müttefiklerimiz, Rowan Malikânesi'ne yaklaştıkları zaman Gardiyan direnişiyle karşılaşacaklarından çelik seslerini ve kurt hırlamalarını duymayı bekledim. Ancak Arayıcılar'ın bağrışmaları çarpışma haykırışları değildi. Bunlar korku dolu şaşırmış bağırışlardı.

"Neler oluyor?" Adne ve Connor sırt sırta vermiş çevremizi saran bahçeyi kontrol ediyorlardı.

Önümüzdeki karmaşa her ne idiyse içine dalma isteğiyle hırladım. Ancak bize verilen talimat gereği arbededen uzak duracaktık.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bakın!" Shay kılıcının ucuyla bahçe yolunu çevreleyen uzun çitleri gösterdi. Çitler hareket ediyordu. Aslında hareket etmiyordu, gelişiyordu.

Connor küfür etti ve birbirine geçmiş kalın dallar yolun üzerini kaplayarak taş döşeli yürüme yollarını kırıp etrafımızda çılgın şekiller halinde kıvrılırken, ileri atıldı. Çit gözlerimizin önünde büyüyor ve inanılmaz bir hızla yükseliyordu.

"Connor!" diye bağırdı Adne, Connor'a ulaşmamızı engelleyen yeni bir çit aramızda oluşuverince.

Bağırdığını duydum ama bizi ayıran dal duvarı yüzünden göremiyordum.

Adne çit boyunca koşuyor ve Connor'ın ismini haykırıyordu. Arkamdan acı dolu bir havlama duydum. Hızla dönünce yeni dalların Mason'ın vücuduna kırbaç gibi hızlı ve sert bir şekilde çarptığını ve onu fırlattığını gördüm. Bryn havlayarak onun arkasından sıçradı ve üzerlerine gelen sarmaşıkları ısırmaya çalıştı. Bryn, Mason, Ren ve Shay gözden kaybolunca acıyla uludum.

Hemen geriye döndüm ve hâlâ bağıra bağıra koşturan Adne'nin peşine düştüm. Adne, yeni bir çit ortaya çıkıp yolunu kesince yön değiştirdi. Hızla atılınca ona çarptım. Onu yere düşürdüğümde kurtulmak için çabaladı.

Biçim değiştirdiğim halde hâlâ hırlıyordum. "Kes artık, Adne, sus!"

Güçlükle nefes alıyordu ama göğsümü ve omuzlarımı yumruklayan ellerini geri çekti. "Onu bulmak zorundayız!"

"Sadece onu değil." Ayağa kalktım ve onu da çekip kaldırdım. "Diğerlerini de kaybettik."

"Ne?" Hızla döndü ve topraktan fışkırarak etrafımızı saran labirenti görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bizi ayırdılar." Ellerimi çitlere bastırınca dikenleri derimi kesti.

Bir uluma sesi geceyi böldü.

Adne kaşını kaldırarak bana baktı. "Dost mu?"

"Hayır," dedim usulca.

Bir uluma sesi daha duyuldu ve bir başkası daha. Kurtların birer birer yükselen uluma sesleri, havayı onların savaş şarkılarıyla dolduruyordu. Seslerin nereden geldiğini anlamaya çalışarak dinliyor ve yavaşça daire çizerek dönüyordum.

"Etrafımız sarıldı."

Adne dili ile dişi arasından küfretti. "Bizi ayırıyorlar. Ekipleri bölüyorlar."

Başımı onaylarcasına salladım.

Labirent boyunca yürüyor, köşelerden dönüyor ve çıkmaz yolları buluyordu. "Bu labirenti çözmek için Bekçiler'in tarafında bir harita olduğuna dair ne kadara bahse girersin?"

"Büyük bir olasılıkla öyle görünüyor." Başımı kaldırıp çite baktım. Sıçramak için çok yüksekti.

"Burada kolay hedefiz," dedi Adne. "Kurtlar bizi avlayacak, teker teker her ekibi yenecekler ve hiçbirimiz geldiklerini görmeyeceğiz."

"Çıkış yolunu bulmak zorundayız," dedim. "İlerlemeye devam et."

Uluma sesleri artık çok yakından geliyordu. Yüzlerce kurt koşuyordu. Kokularını alabiliyor, bahçeye inerek bize doğru gelirlerken ayaklarının karda çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Diğer Arayıcı ekipleri hâlâ panik içinde bağırarak labirentten kaçmaya çalışıyorlardı. Kadınlar ve erkekler birbirlerinin adlarını çağırıp dostlarını bulmaya çalışıyorlardı.

Ardından çığlıklar başladı.

Adne gözlerini kapadı ve "Başladı," dedi.

YİRMİ İKİ

Çarpışma sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Onları susturabilmeyi diledim. Oklar vızır vızır havada uçuşuyor, hırıltı ve kükreme sesleri gökyüzüne doğru yükseliyordu. Eğer mücadelenin ortasında olsaydım bunlar beni rahatsız etmezdi. Ama görmediğim savaş –herhangi bir köşede pusuya yatmış olan şiddet ve ölüm– iliklerime korku salıyordu. Henüz hiçbir kurda rastlamamıştık ama bu an meselesiydi. Adne ve ben üç ya da dördüyle mücadele edebilirdik ama içimde daha fazlasıyla karşılaşacağımıza dair bir his vardı.

Ve kaygımı iyiden iyiye artıran başka sesler de vardı. Herhangi bir Gardiyan'ın sebep olabileceğinin çok ötesindeki bir acının çığlıkları...

"Labirentte bir hayalet var," diye fısıldadı. "Belki de birden fazla."

Bir başka çıkmaza geldiğimizde bir plan yapmak üzere Adne'yle yere çömeldik. Bizi mahsur bırakan sadece labirent değil, sürekli şekil değiştirmesiydi. Fırlayan çitler sonrasında toprağa gömülüyordu. Dikenli dallar koşarken yolun tam ortasında çıkıyor ve bize çelme takıyordu.

"Emin misin?" diye sordu.

Öyle olmamayı dileyerek başımla onayladım. "Shay'i bulmak zorundayız."

Kurt biçimini aldım, karşı karşıya olduğumuz herhangi bir düşman Gardiyan saldırısına kendimi hazırlandım ve tekrar koşmaya başladık. İlk ayrılmış olduğumuz tarafa doğru gittiğimizi diliyordum.

"Bak!" Adne labirentteki yeni bir kapıya yöneldi. "Hadi gidelim."

Köşeyi dönmemizden hemen önce kokuyu aldım. Biçim değiştirirken Adne'nin gömleğini yakaladım ve haykırdım. "Dur!"

"Hadi." Adne elimi tuttu ve geldiğimiz tarafa doğru hızla koştuk.

Labirent tekrar değişti ve bir başka yol açıldı.

"Lanet olsun," dedim bir çıkmazın önünde kalakaldığımızda.

Geri döndüğümde biraz önce geçtiğimiz çitteki kapının kapanmış olduğunu gördüm.

"Güzel, en azından hayalet diğer tarafta kaldı," dedi Adne. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz hayalet çitin arasından geçti. Dalların arasından sızan şekli katran gibiydi.

"Ah, hiç adil değil!" diye bağırdı Adne.

Hayalet yaklaşıyordu. Gidecek hiçbir yer yoktu.

"Shay!" diye bağırdım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Shay! Bize yardım et!"

Duvara doğru geriledik; gözlerim hayaletin karanlık, kıvrımlı bedenine kilitlenmişti. Burun deliklerime dolan kokusu, bende kusma isteği uyandırıyordu. Hayaletin neden olabileceği acıyı hatırlamak bacaklarımı zangır zangır titretiyordu.

"Adne, buradan çıkmak zorundasın. Bir kapı doku!"

"Nereye bir kapı? Akademi'ye mi kaçmak istiyorsun? Savaş meydanında dokursam bizi bir hayaletin tam tepesine indirebilirim! O yolla bir çıkış yok." Sesi titredi. "Ne yapacağımızı bilmiyorum. Ama eğer..."

"Eğer ne?"

Döndü ve arkamızdaki çitle yüz yüze geldi.

"Shay!" Tekrar haykırdım.

"Calla!" Sesi hemen arkadan geliyordu. "Neredesin?"

Hızla döndüm ve derimi kesen dikenlerin acısını umursamadan ellerimi çitlere bastırdım. "Buradayım. Adne'yle birlikteyim!"

"Sana ulaşamıyorum," diye bağırdı. Labirentin duvarının hemen arkasındaydı. "Bryn, Mason, Ren!" Buraya gelin. Çitin tam arkasındalar."

Kokusunu alabiliyor ama ulaşamıyordum.

Ren, "Calla!" diye bağırdı. "İyi misin?"

"Bir hayalet var." Sesim kısılmıştı. "Kapana kısıldık."

Mason'ın iniltiyle bize ulaşmaya çalıştığını duydum. Bryn'ın burnu dallarının arasından göründü ama dikenli bir sarmaşık burnuna bir kırbaç gibi çarpınca acıyla havladı.

"Çitleri kesmeye çalışacağım," dedi Ren. "Geride durun."

"Hayır, bekle!" diye haykırdı Adne.

"Bekle demekle neyi kastediyorsun?" Omzumun üzerinden hayalete baktım.

Adne soruma aldırmadı. Kırbacını attı ve hançerlerini ellerinde tuttu. Ani bir çığlıkla ince çubukları toprağa sapladı.

Tüm vücudumu saran korkunç bir ses çıkınca ellerimi kulaklarıma kapadım. Çığlık acı ve öfkeyle doluydu ve çitten geliyordu.

"İşte bu, kaltak," diye tısladı Adne. "Bu topraktan çık ve ait olduğun cehenneme git.

Çitin dalları sallanıyordu. Yaprakları sarardı, buruştu ve ufalandı. Dallar daha şiddetli sallanmaya başladı. Diken kaplı dallar incecik parçalara ayrıldı. Çitin canlı duvarları kuru ve kül olmuş yapraklar halinde yere döküldü. Labirent geride sadece karın üzerinde yerini belli eden bir kıymık yığını bırakarak ortadan kayboldu. Shay önümde duruyordu ve kılıçları hâlâ havaya kalkıktı. "Neler..."

Adne inledi ve yan tarafına doğru düştü.

Ona doğru dönmek üzereydim ki Shay bağırdı. "Calla, çabuk eğil!"

Biçim değiştirip gövdemi karın üzerine yapıştırdığımda, Shay bana doğru atıldı. Yerde yuvarlandım ve güçlükle ayağa kalktım. Hızla döndüğüm zaman hayaletin Adne'ye yöneldiğini ve Shay'in de havada savrularak yaratığa doğru gittiğini gördüm.

Telaşla havladım ve onun peşinden seğirttim ama önüme zıplayan Ren hırlıyordu.

Hayır.

Çekil yolumdan. Köpek dişlerimi göstererek ona baktım.

Shay kendini hayaletin üzerine attı. Elementler Haçı ellerinde inanılmaz bir hızla dönüyordu. Kılıçlar yaratığın koyu kütleli gövdesini helikopter pervanesinden daha hızlı bir şekilde parçaladı.

Hayalet çığlık attı.

Şimdiye kadar bir hayaletin çığlığını hiç duymamıştım. Onların herhangi bir ses çıkardığına hiç şahit olmamıştım. Ama acı içinde haykırdığı şüphe götürmezdi.

Hayaletin mürekkepsi lifleri sanki elektrikle dolmuş gibi çatırdıyordu. Tekrar çığlık attı ve ardından gövdesi patlayan bir kaynaçtan çıkan siyah buhar gibi yukarı doğru püskürdü ve yok oldu.

Shay hayaletin olduğu yerin diğer tarafına indi. Kılıçlarıyla tekrar saldırmaya hazır bir şekilde hızla döndü. Hayaletin gittiğini fark edince doğruldu ve bana sıkılgan bir gülümseme gönderdi.

Ona havladım ve kuyruğumu salladım.

"Adne!" Connor karların ve labirent kalıntıların arasından bize doğru koşuyordu.

Adne ellerinin ayalarında doğrularak emekler pozisyonu aldı. "İyi olacağım... sanırım."

Connor ayağa kalkması için ona yardım etti ve Shay'e sırıttı. "İyi iş çıkardın. Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Neyi yapabileceğimi?" Shay kaşlarını çattı. "Hayaletleri öldürebileceğimi biliyordun. Bunlar sayesinde." Kılıçları kaldırdı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hayaletleri değil," dedi Connor. "Gerçi o da iyiydi. Ben labirenti kastettim. Eğer onu ortadan kaldırmasaydın bu parti daha başlamadan sona erecekti."

Connor dönerek malikânenin olduğu tarafı gösterdi. "Şimdi ekipler saldırı için yeniden gruplaşabilecekler."

"Ben labirente bir şey yapmadım ki," dedi Shay. "Çitler dağıldı ve ondan sonra bildiğim tek şey Calla'ya baktığımdı. Ardından hayaletin Adne'ye yaklaştığını gördüm."

Connor kaşlarını çatarak Shay'e bakakaldı. Adne üzerindeki karları silkelerken bizimle göz kontağı kurmaktan kaçınıyordu. Biçim değiştirerek onu yakından izledim.

"Bunu Adne yaptı." Onu işaret ettim. "O... labirenti öldürdü." Adne'nin yaptığı şeyi açıklamak için başka kelime bulamamıştım. Bekçiler'in bizi kapana kıstıran canlı çitine bir şekilde saldırmıştı ve onu alaşağı etmişti.

Connor, Adne'nin kolunu tuttu ve sert bakışlarıyla onu süzdü. "Nasıl? Bunu nasıl yaptın?"

"Bilmiyorum," dedi Adne. "Onun doğal olmadığını biliyordum ve doğru yerde olmadığını da. Bu yüzden ondan bir iyilik istedim."

"Kimden?" Shay toplanan grubumuzun etrafında dolaşarak çevremizde herhangi bir tehlike olup olmadığını inceliyordu. Anlayabildiğim kadarıyla Mahkûmlar'ın saldırısı bizim ilerimizdeki ekiplere yoğunlaşmıştı.

Ay ışığında bile Adne'nin kızardığını görebiliyordum. "Topraktan."

"Topraktan iyilik isteyebiliyor musun?" diye sordu Connor. "Özgeçmişinde bu var mıydı?"

Adne gülümsedi. "Bu bütün Dokumacılar'ın yaptığı bir şey. Ben sadece bir adım ileri gittim."

"Bunu daha önce hiç kimse yapmadı, Adne," dedi Connor usulca. "Hiç kimse."

"Biliyorum," diye mırıldandı Adne.

Gözleri buluştuğunda aralarında önemli ama söze dökülmeyen bir duygu geçti. Bunun ne olduğunu kestiremiyordum.

Birbirine geçmiş bütün dallar yok olunca ilerimizde gerçekleşen çarpışmanın şiddetini anlayabildim. Kurtlar, dev dalgalar gibi kuvvetle Arayıcılar'a saldırıyorlardı. Keskin dişler insan etlerini parçalıyor ve acı çığlıklarını başladığı kadar çabuk bir şekilde sonlandırıyorlardı. Gökyüzüne yükselip bitmek tükenmek bilmeyen dehşet verici feryatlar, bana karanlığın içinde bekleyen düşmanların sadece kurtlar olmadığını söylüyordu. Hayaletler gölgelerin arasında geziniyor ve istedikleri zaman Arayıcılar'ı yutuyorlardı.

Gözlerimle bahçenin kenarını taradım. Onları bulmam uzun sürmedi. Efendilerimiz ve onların okuldan tanıdığım çocuklarından bazılarının oluşturduğu yirmi kişilik bir Bekçi sırası, kuru kuruya yansıyan havuzun kenarında yerlerini almışlardı. Hepsi de sanki bir çarpışmayı izlemek değil de resmî bir akşam yemeğine gitmek üzereymiş gibi çok zarif giyinmişlerdi. Ama piyadelerini yöneten generaller gibi katliamı görmezden gelerek öylece duruyorlardı. Üstünkörü bir zarafetle Bekçiler kollarını sallamaya başladı, parmaklarını karmaşık hareketlerle dans ettiriyorlardı.

Keskin çığlıklar havayı doldurdu ve üzerimizdeki gökyüzü kapkara kıvrılan şekillerle canlanıverdi. Ortaya çıkan dişi ve erkek iblisler efendilerinin çağrısına uyup savaşa katılıyorlardı. Arayıcılar, haykırarak birbirlerini uyardılar ve Ölüler Diyarı yaratıklarının mızraklarından kurtulmak için oklar yağdırdılar. Kanatlı saldırganlardan bazıları yere düştü. Diğerleriyse Arayıcılar'ın üzerinde daldı ve onları savaş alanından kaparak inanılmaz bir yüksekliğe çıkardılar. Ardından insan savaşçılarını oradan atarak ölüme gönderdiler. İblislerin pençelerine yakalanmış birkaç Arayıcı, gökyüzüne doğru yükselirken hançerleriyle ya da kılıçlarıyla ölümcül bir vuruş yaparak, Bekçiler'in kölelerini de kendileriyle birlikte ölüme götürmeyi başardılar.

BELONGS TO KAOS TEAM

Vücutların düşüşünü, kanatları, tüy ve pençelerin altında kıvranmalarını ya da sadece hayaletin dumansı gövdesinin karanlığında kayboluşunu seyrettim. Kurtlar da düşüyordu, parlayan kanları bembeyaz karın üzerine saçılıyor ve Mahkûm Gardiyanlar'ın hareketsiz gövdelerinin altında birikiyordu. Ama yerde yatan hareketsiz Arayıcılar'ın sayısı, kurtlarınkini hızla geçiyordu. Mahkûmlar sinsice sokularak ateşçi ekipleri çembere alıyorlardı. Hep birlikte hareket etmeleri ve avlanırken onları yönlendiren sürü içgüdüleri, saldırılarını Arayıcılar'ın asla ummayacağı bir şekilde eşgüdümlü yapmalarını sağlıyordu.

Kurtların savaşçıları ardı ardına yenmesini seyrettim. Çok değil bir ay önce bunu seyrediyor olsam gururla ulurdum. Gardiyanlar'ın savaşta mücadele ediş şekli buydu. Bu nedenle her zaman kazanırdık. Arayıcılar şimdi aynı nedenle yeniliyorlardı.

Gitgide artan umutsuzluğun ağırlığı göğüs kafesimi sıkıştırıyordu. Kazanamazdık. İçeri girsek bile, hatta Shay bir şekilde Bosque'u yense bile dışarıdaki savaş kaybedilmişti. Bugün daha kaç Arayıcı ölecekti?

Connor boğazını temizledi, benim gibi onun bakışları da ilerimizdeki vahşet sahnesine kilitlenmişti. "İlerlememiz gerekiyor. Mücadele doğu tarafında yoğunlaşmış görünüyor. Bu iyi; bahçenin kuzey tarafına gideceğiz ve eve oradan gireceğiz."

Bizim tarafın kaybediyor gibi görünmesine değinmedi. Hem de çok kötü bir şekilde.

"Başka hayaletler var," dedi Shay. "Onların peşinden gitmeliyim."

Connor başını iki yana salladı. "Bu planın bir parçası değil. Sana içeride ihtiyacımız var."

"Onları sadece ben öldürebilirim," diye homurdandı Shay.

"Bu savaşta hayaletlerin olacağını biliyorduk," dedi Connor. "Onlar her zaman var. Ama ön saflarda oyalanamazsın. Zamanımız yok."

Shay gerilse de kuzeye yöneldi. "Gidelim o halde."

Tekrar kurt biçimi aldım ve çarpışmanın kıyısından geçerken Shay'in yanında yer aldım. Adrenalin nabzımın hızla çarpmasına neden oluyordu. Mahkûmlar'ın ve havaya sinen kanın kokusunu alabiliyordum.

Göğsümün içinde bir inilti koptu.

Anlıyorum. Ren'in sesi zihnimde yankılandı. *Ben de o mücadelenin içinde olmak istiyorum.*

Dileğinize katılıyorum. Mason duraksadı, tüyleri kabarmıştı.

Bahçenin kuzey kıyısına gelmiştik ve çarpışmanın bir bölümü ön tarafımıza doğru yayılmıştı. Kurtlar ve Arayıcılar hayal meyal görülebilen ölümcül hareketlerle birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlardı. Çelik kılıçlar, ay ışığının altından parlıyordu. Kurtlar, Arayıcılar'ın vücutlarına çarptıklarında tüylerinin altındaki kasları titreşiyordu. Mücadele ederlerken birbirine karışan hırlama ve bağrışma sesleri korkunç bir uğultu oluşturuyordu. Ayrıca eve giden yolumuzu kesiyorlardı.

Yedek plan var mı? diye sordu Bryn.

Olursa söylerim. Kendimi direnmeye hazırladım. Eğer yenileceksek mücadele etmeden olmayacaktı.

"Lanet olsun," dedi Connor. "Kontrol altına alınmayacak kadar fazlalar."

"Koşarak mı geçeceğiz?" diye sordu Adne.

"Evet."

Savaşçılara göz gezdirerek Silüetler'e ya da babama ait bir iz aradım. Ama tek görebildiğim Arayıcılar ve Mahkûmlar'dı.

"Biçim değiştirmen gerekiyor, Shay," dedi Connor. "İsteyeceğimiz son şey, o Gardiyanlar'ın Scion'u fark etmeleridir. Eğer görürlerse seni avlarlar."

"Doğru söyledin," diyen Shay şekil değiştirdi. Açık kahverengi kurt silkindi. *Böylesi çok daha iyi.*

Ren ona baktı. *Gerçekten mi?*

Tabii ki. Shay burnunu havaya kaldırarak gecenin soğuk havasını içine çekti. *Sence de öyle değil mi?*

Yani, evet. Ren karı tırmıkladı. *Ama... neyse boş ver...*

"Calla, sen öne geç," diyen Connor'ın aramızdaki sohbetten haberi yoktu. "Ben hemen arkanda olacağım. Ren ve Shay, Adne'ye yakın durun. Mason, Bryn bizi koruyun."

İfadesiz bakışlarımızı onay kabul etti.

"Tamam." Connor yolumuzun üzerindeki arapsaçına dönmüş bedenlere dikkatle baktı. "İşaretimi bekleyin... Şimdi!"

Kaslarım şişti ve bahçeden son sürat atlayarak açıklığa daldım. Evin uzun gölgesine yoğunlaşarak hepimizi savaşın merkezinden uzak tutmaya çalıştım. Eğer hızlı bir şekilde eve ulaşabilirsek tekrar saklanabilirdik. Keskin bir havlama sesi dikkatimi o yöne çekti. Birkaç Mahkûm savaş alanından ayrılmış, hızla bize yaklaşıyordu.

Koşmaya devam et, Calla! Arkamdan Ren'in ulumasını duydum. *Mason ve ben onları püskürtürüz.*

Sürü arkadaşlarım çarpışmaya giderken kaçıyor olmanın üzüntüsüyle hırladım.

Bir başka uluma sesi geldi, yakındaydı ama batıdan geliyordu.

Bu... Ren hızla döndü ve çarpışmanın olduğu tarafın aksi yönüne gitmeye başladı.

Lanet olsun, evet! Mason, Ren'in peşinden koştu.

Bryn kalçasının üzerine çöküp neşeyle uludu. Doludizgin bize doğru gelen kurtlardan cevap niteliğinde uluma sesleri yükseldi. Sesler içimde bir umut ışığının yanmasını sağladı... ama savunmadan vazgeçmeye henüz hazır değildim.

"Tanrım!" diye bağırdı Connor. "Geliyorlar!"

Adne, "Çok fazlalar!" diye bağırdı. "Onları geçemeyeceğiz."

"Calla! Lanet olsun, ne yapıyorsun?!" Bize doğru hızla gelen tüy yumağı sürüsüne büyülenmiş bir halde bakakaldığım zaman Connor haykırıyordu.

İnanamıyordum.

"Calla!" Connor, Adne'yi tutup arkasına itmeden önce öfkeyle bana baktı.

Kurtların oluşturduğu duvar yanımıza ulaştığında birden dağıldı ve nehir gibi etrafımıza aktı.

"Lanet olsun neler?.." Düzinelerce kurt yanımızdan akın akın geçerek gelenlere yol açarken Connor hayretler içinde onları seyrediyordu. Silüetler etraflarını sarınca, Mahkûmlar telaşla uludular. Yeni gelen kurtlar, Mahkûmlar'ı Arayıcılar'ın üzerinden alarak, pençelerin ve dişlerin oluşturduğu bir kaosun içine çektiler. İki Gardiyan sürüsü birbirlerini parçalarken, gök gürültüsü kadar kuvvetli hırlama ve kükreme sesleri kısa süre içinde kılıçların tınısını bastırdı. Yıllar boyunca biriktirdikleri kin, hiddetlerini besledikçe birbirlerinin kanını parlak karın içine döküyorlardı.

İri yarı, gri ve kahverengi karışımı tüyleri olan ve alnında anlaşılmadık bir işaret taşıyan bir kurt, yavaşlayarak bize yaklaştı ve önümde durdu.

Seni görmek güzel, Calla. Bir kurt sırıtışıyla dilini salladı. *Sizi çok bekletmediğimizi umarım.*

Zamanlaman harika, baba. Burnumu göğsüne doğru ittim. *Ayrıca nasıl bir giriş yapacağını kesinlikle çok iyi biliyorsun.*

YİRMİ ÜÇ

"Kıvranmayı kes!" diye bağırdı Connor. "Seni korumaya çalışıyorum."

"Bırak beni, Connor!" Adne, Connor'ın kollarından sıyrılmaya çalışıyordu. "Belli ki buraya bize saldırmak için gelmediler."

Biraz ilginç arkadaşların var, diyen babam onların çabalayışlarını seyrediyordu.

Onlarla daha çok zaman geçirmek sana iyi gelir. Havlayarak Adne ile Connor'ın dikkatini üzerime çektim. Onlara dişlerimi gösterince tartışmayı kestiler. Tekrar babama döndüm. *Adamın adı Connor ve kadınınki de Adne. Bir kavgada gerçekten çok iyi olduklarına yemin ederim.*

Babam, Connor'ın elini kokladı. Devasa kurt tarafından yoklanınca Arayıcı'nın gözleri yuvalarından fırladı. *Sen öyle diyorsan.*

Bryn, toprağın üzerinde yatarak babama kuyruk sallıyordu. *Merhaba, Bay Tor.*

İyi görünüyorsun, Bryn. Babam, Bryn'ın kulağını dişledi. *Savaşmaya hazır mısın?*

Bryn yerinden sıçradı. *Her zaman.*

Bize doğru koşan Shay bir saygı göstergesi olarak burnunu yere indirdi. Babam başını merakla bir yana devirse de uyarırcasına usulca hırladı. *Seni tanımıyorum.*

Baba, bu Shay. Ben de başımı eğdim ama kuyruğum kendinden geçmiş bir şekilde sallanıyordu. *Shay, bu babam, Stephen Tor.*

Silüetler'in alfası. Shay başını yerde tutmayı sürdürdü. *Sizinle tanışmaktan şeref duydum. Yardımımıza geldiğiniz için teşekkür ederiz.*

Babam başını burnunun altına koyup Shay'in başını kaldırınca kalbim bir an için durdu. *O şeref bana ait, Scion. Etkileyici bir kurt olmuşsun.*

Shay keyifle havlayınca hayal kırıklığı içinde ona hırladım.

Gerçi hâlâ parça yavru kurt gibi. Babamın kahkahası zihnimizde çınladı.

Shay bir ayağını burnunun üzerine koydu. *Düzeltmeye çalışıyorum.*

Ben de öyle. Kulağını ısırdım.

Mücadeleden uzaklaşmamız gerekiyor. Babam omzumu dişledi. *Bir sonraki hamlemizi yapmadan önce bana bilgi ver.*

Connor'a hırladım ve beni takip etmesi için deri önlüğünün kolunu çekiştirdim.

"Sanırım bu taraftan gidiyoruz," diyen Connor, onu malikânenin uzun gölgelerine doğru çekerken Adne'ye huzursuz bir bakış attı.

Karanlığın içine gizlendiğimiz zaman babam durdu, fark edilmiş olsak bile, büyük olasılıkla çarpışmanın geldiği hararetli aşamadan hiç kimse bize yaklaşmaya cesaret edemeyecekti.

Biçim değiştirip diğer iki kurda beni takip etmelerini işaret ederken Connor hâlâ tetikte bir şekilde babamı süzüyordu.

Tam teşekküllü bir alfanın ne kadar göz korkutucu olduğunu unutmuştum. Bütün hayatımı onlardan birinin kızı olarak ve onlardan biri olma rolüne soyunarak geçirdiğimden, babamın gösterişli hareketlerini ve haşin bakışlarını işin doğası olarak algılamıştım. İri yarı endamından çelik grisi gözlerine kadar ona ait her şey saygı uyandırıyordu. Babam insan biçimine geri döndükten sonra bile, Connor hiç de rahatlamış gibi görünmüyordu. Hatta Adne bile

alfaya yaklaşmaktansa geri kaçıp Connor'ın omzunun üzerinden gözetlemeyi tercih ediyordu.

"Connor, Adne," dedim. "Bu benim babam, Stephen Tor."

"Silüetler'in alfası mı?" diye soran Adne'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Demek geldiniz!"

"Kazanmak için!" diye bağıran Connor yumruğunu havaya kaldırdı.

Babamın dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. Connor elini indirdi, utanmış görünüyordu.

"Ah, bunun için özür dilerim," dedi. "Şey, sadece burada olmanız gerçekten, gerçekten çok güzel."

"Benim için büyük keyif." Babam elini sıkması için Connor'a uzattı.

Alfa onu selamlayınca Adne çekingen bir şekilde gülümsedi, bakışlarını birden bana çevirdi. "Benzerliği görebiliyorum."

Güldüm ama babam bana gurur duyar gibi bir gülümseme gönderince kalbim hızla çarptı. Bryn kıkırdayarak elimi sıktı.

Üç kurt daha bize katılmak için geldi. Ren, Mason ve Nev biçim değiştirdi. Hep birlikte sırıtıyorlardı.

"Daha keyifliyiz, ha?" Mason güldü.

Connor, Nev'in koluna yumruk attı. "Ekibimizde olduğunuza dair bizi bilgilendirebilirdiniz. Bir anlığına burada öleceğimizi sandım."

"Zavallı Connor," dedi Adne. "Nasıl da narin bir ruhu var."

Connor, Adne'ye sitemli bir bakış attı.

"Sizi uyardık," dedi Nev. "İşte bak."

Biçim değiştirdi ve başını eğerek siyah bir sembolle boyanmış alnını gösterdi.

"Hey!" Shay gülümsüyordu. "O benim dövmem."

"Scion'un işareti," dedi babam. "Birbirimizi ayırt etmek için en iyisinin bu olacağını düşündük. Ethan, bize katılan bütün kurtları işaretledi. Bu onun fikriydi."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evet." Nev tekrar insan biçimine dönüştü. "Böylece bizi kimse vurmayacaktı. Özellikle de Ethan."

"Daima hevesli bir tetikçi parmağına sahipti." Connor kahkaha attı. "O da sizinle beraber mi?"

"Güney cephesinden geliyor," dedi babam. "Gerçi kısa bir süre sonra bizi arayacağını sanıyordum."

"Sizden daha fazlasının olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Adne.

"Üç saldırı ekibi halinde bölündük," dedi babam. "Benimki en büyük gruptu. Mahkûmlar'ın tuzağının etrafından dolaşarak arkalarına geçtik."

"Bu, kaç kurt olduğu anlamına geliyor?" Ren'in kaşları kalktı. "Bazı Mahkûmları da getirmişsiniz."

"Baban iyi bir alfa değildi, Renier." Babam ihtiyatla Ren'e bakıyordu. "Tıpkı diğerleri gibi oğlunu da kendinden uzaklaştırdı. Gaddarlığın bedeli."

"Emile Laroche benim babam değil," dedi Ren gözü kara bir şekilde. "Ona hiçbir şekilde sadakat borcum yok."

"Kâfi derecede doğru," dedi babam. "Huzura kavuşmanı dilerim, alfa."

"Ben de sizin için diliyorum." Ren başını eğerek bana bir bakış attı. "Kızınız bugüne kadar tanıdığım en cesur kurt. O gerçek bir alfa."

"Elbette." Babam önce Ren'e, ardından da bana gülümsedi.

Bryn bana doğru uzandı. "Sanırım Ren babanın gözüne girmeye çalışıyor."

"Şişt." Ayağına bastım.

Shay bu sohbetten rahatsız bir halde ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Babamın bakışları onun üzerinde gezindi; yüzündeki gülümseme kurnaz bir hal almıştı. "Küçük bir grupta bu kadar çok lider olması bayağı sorun olsa gerek."

"Nihayet biri bunu söylemeye cesaret etti!" Mason sırıtıyordu. Nev, Mason'ın ensesine tokat attı.

Connor, Mason ile Nev'in itiş kakışlarına aldırmadan, "Mahkûmlar'ı bize katılmaları için ikna etmenize memnun oldum," dedi babama. "Birinin bunu yapacağını tahmin edemedik."

Babam başını salladı. "Ben de sevindim. Onların aklını çelme konusundaki övgülerin çoğunu hak eden kişi Neville'dir."

"Teşekkür ederim, Stephen," dedi Nev, Mason'ı boyundurağa almıştı. "Ama yardım aldım. Sabine ve Caleb –sizlerin Eden'da tanıdığı ve benimle birlikte Burnout'ta çalan Mahkûm– çok yardım ettiler. Bizler müttefikleri toparlarken Tom da bize güvenli bir yer ayarladı. Bu kesinlikle bir ekip çalışması."

Mason, Nev'in sırtına bir fiske attı. "Yakaladım seni!"

"Siz ikiniz doğru durur musunuz?" dedim çileden çıkmış bir halde. "Savaştayız."

"Biz her zaman savaştayız, Cal," dedi Mason, Nev'i yere çivilerken.

Nev gülerek tekmeyle Mason'ı üzerinden attı. "Bu nedenle sıkıcı işler arasında kendimize eğlence yaratıyoruz."

"Bu mantığa itiraz edemem," dedi Bryn. Kurt biçimine dönüşerek Mason'ın üzerine atladı ve yüzünü şapır şupur yaladı.

"Ah!" Mason bağırıyordu. "Sen kazandın! Sen kazandın!"

"Selam!" Ethan bize doğru koştu, nefes nefeseydi ve yanağında derin bir yarası vardı. "İşte buradasınız!"

Connor onu kucakladı. "Seni görmek ne güzel."

"Aynen," diyen Ethan, bir koluyla Adne'yi kucakladı. Nev'e döndü. "O savaşmıyor. Onu bulamadım."

"Ben de bundan endişe ediyordum," dedi Nev.

"Kim?" diye sordu Adne.

"Sabine," diyen Ethan'ın yüzü solgundu. "Buradaki Mahkûmlar'ın arasında değil."

Mason ile Bryn güreşi bıraktılar. Bryn biçim değiştirdi, Sabine'in yokluğundan bahsedilmesi yüzüne bir karanlığın çökmesine sebep olmuştu.

"Emile de yok," dedi Stephen. "Bir kilometre öteden onun kokusunu alabilirim. İçeride olmalılar."

Karanlık malikâneye baktım, içeriden gelen hiçbir ışık emaresi göremiyordum. "Rowan Malikânesi'nde mi?"

Ren havayı kokladı. "Efron ve Lumine bu civarda."

"Ve gerçek bir mücadelenin içinde yer almazlar," dedi Mason. "Asla."

"Aldığımız bilgilere göre, bunu bitirmek için Scion'la birlikte küçük bir ekip gönderecekmişsiniz," dedi babam.

Connor başını onaylarcasına salladı. "Bunu biz yapacağız."

"İzninizle, size katılmak isterim."

"Sürünüzü yönetmek istemez misiniz?" diye sordu Connor.

"Onlar emin ellerde." Babam Nev'i gösterdi. "Bu saldırıyı o ve Ethan planladı. Liderliğe devam etmesi gereken kişi Nev."

Nev biçim değiştirdi ve onaylarcasına havladı.

"Ben Nev'le birlikte kalacağım," diyen Mason bana bakıyordu. "Eğer sorun olmazsa."

"Onunla git." Başımı salladım. "Ayrıca Ansel ve Tess'e göz kulak ol."

"Bunu yapacağımı biliyorsun," dedi Mason göz kırparak. Bir sonraki saniyede iki kurt uluyarak savaşa katılmak için fırladı.

Babam keskin bakışlarıyla bana döndü. "Kardeşin burada mı?"

"Savaşmıyor," dedim. "Yaralılarla ilgilenen Arayıcılar'a yardım ediyor. Güvende." *Umarım.*

"Onu bırakmayacaktım." Bryn suçlu suçlu babama baktı. "Ancak toplayabildiğimiz bütün savaşçılara ihtiyacımız olacağını düşündüm."

"Tabii ki," dedi babam. "Sen sürüne bağlısın."

Babam Connor'a beklentiyle baktı. "Evet?"

"Sormanıza gerek yok," dedi Connor. "Bir alfanın daha olmasının büyük yardımı dokunacaktır."

"Güzel. Emile'e şahsi bir ziyaret borcum var," dedi babam. "Uzun zamandır bekleyen bir ziyaret."

"Bu tür ziyaretler en güzelidir," dedi Ethan. "Benim de aklımda bir tane var."

Connor homurdandı. "O halde kimseyi bekletmeyelim."

Babam, Ren, Bryn ve ben kurt biçimini aldık. Üç Arayıcı'yla Shay'in etrafında malikânenin kuzey duvarı boyunca yürüdük.

"Yandaki kapı bizi mutfağa götürecek," dedi Shay. "Evin arka tarafında olacağız. Oradan kütüphaneye gidebiliriz."

Tüylerimin altındaki derim karıncalandı. Shay'in söylediği, Rowan Malikânesi'nin koridorlarında sinsi sinsi yürüyeceğimiz ve o korkunç resimlerin, dehşet verici heykellerin arasından geçeceğimiz anlamına geliyordu. Bosque Mar bizi bekliyorsa onlardan herhangi biri her an canlanabilirdi.

Arkamızda kıran kırana devam eden mücadelenin seslerini hâlâ duyabiliyordum ama Rowan Malikânesi'nin en uç tarafına ulaştığımızda malikânenin duvarları savaşın sesini yutmuş gibiydi. Uçsuz bucaksız bina bizi kargaşadan uzak tutuyor ve düşmanlarımızdan olduğu kadar müttefiklerimizden de ayırıyordu. Başından beri planın böyle olduğunu bilmeme rağmen küçük grubumuzun dehşetle kendi başına yüzleşeceğini fark edince korkuya kapıldım.

"Kapı orada." Shay ilerlerken gölgelerin içinde karanlık bir şeklin belirdiğini gördüm.

Havladım ve aynı anda Connor da bağırdı. "Shay! Sağ tarafında!"

Shay, hayalet saldırırken kılıçlarını hazır etmişti. Oysa hareket eden şey sadece hayalet değildi. Malikânenin arka tarafında dört kurt belirdi ve köpek dişlerini azgınca göstererek vahşi ulumalarıyla bize doğru koşuyorlardı.

İlk kurt sıçradı ve Connor'ı yere düşürdü. Adne olduğu yerde dönerken çelik kırbacını fırlattı. Çeliğin sivri ucu gövdesine girince kurt ciyakladı. Ethan'ın okları yan tarafına saplandığında bir kez daha acıyla havladı. Kurt iki büklüm olmuş bir halde okları çıkarmaya çalıştı. Connor hançerini göğsüne saplayınca kurdun son çığlığı boğazında bir hırıltı olarak söndü.

Babam kendini ikinci kurdun üzerine atmıştı. Zeminin diğer ucuna doğru yuvarlanırlarken hırlayarak birbirlerini parçalıyorlardı. Birkaç adım ötede Ren diğer iki kurtla karşı karşıya kalmıştı. Üçü de saldırmıyor ama bunu yerine tüyleri diken diken olmuş bir halde havayı kısık sesli tehditkâr hırlamalarla dolduruyorlardı. Bryn ve ben, gidip Ren'in iki yanında durduk.

Onun neden duraksadığını fark edince kalp atışlarımı damarlarımda hissettim. Dax ve Fey eski alfalarını öfkeyle süzüyorlardı. Burunları huzursuz ve sinirli hırıltılarla kırışıyordu.

Yapmayın. Ren'in zihni hepimize açıktı. *Savaşmamız gerekmiyor.*

Ren'in yanına koştum. *Ren'i dinleyin. Lütfen.*

Neden? Dax bana aldırış etmeden Ren'e havladı. *Böylece senin kaltağa biz de boyun eğebilelim, öyle mi?*

Onun hakkında bir daha asla böyle konuşma. Ren gözdağı vermek üzere bir adım attı. *Burada neler olduğuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz.*

Gerçekten mi? Fey kibirli bir tavırla havayı kokladı. *Sanırım sen sadece olman gerektiği gibi alfa olmaktan korkuyorsun. Çünkü zayıfsın.*

Sense bir aptalsın, Fey. Bryn hırladı.

En azından Calla'nın benim adıma düşünmesine izin vermiyorum. Fey, Ren ile Bryn'a göz gezdirdi. *İkiniz de zayıfsınız.* Kasları titreşiyordu.

Fey, yapma! Kendimi hazırladım ama benden önce davranıp saldırmıştı.

Bana çarptığı zaman hazırlıklıydım ama sıçrayışının kuvveti ikimizi de karların arasına savurdu. Bryn telaşla arkamızdan geldi ve dişlerini Fey'in yan tarafına geçirdi. Dişlerin birbirine çarpması ve vahşi hırlamalar Ren ile Dax'in yan tarafımızda savaştığını söylüyordu.

En iyi savaşçılarımızın... Ren'in, Dax ile Fey hakkında ne dediğini hatırlıyordum. Benzer benzeri çeker. Ancak savaş konusundaki yetenekleri şimdi aleyhimize işliyordu. Onların alfalarıydık ama onları yenebilecek miydik?

Yuvarlanarak ayaklarımın üstünde durdum. Fey daha hızlıydı. Sırtıma atladı ve dişlerini omzuma geçirdi. Acıya aldırmadan sertçe geri sıçradım, böylece Fey benim ağırlığımla birlikte yere çarptı. Bryn, Fey'in üzerine atladı ve onu karın içinde ezdi. Fey dönerek tekme savurunca Bryn'ı uçurdu.

Güç bela ayağa kalktım, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Fey hâlâ sırtının üstündeydi. Karnındaki yumuşak deri açıkta duruyordu. Karnını yarmak için atacağım iki ısırık ölümcül olacaktı. Ama bunu hemen yapmak zorundaydım.

Nefesim kesilmişti. Feyyerde kıvranıyordu ve kalkmak üzereydi. Daha fazla bekleyemezdim.

Kulağımın yanından bir vızıltı geçti. İkinci, ardından üçüncü ok karnına saplandığında Fey'in havlaması acıyla ciyaklamaya dönüştü. Hırlayarak yuvarlandı ve uzaklaşmaya çalıştı. Kaçmaya çabalarken karın üzerinde kan izi bırakıyordu.

Ethan yanımdaydı ve yayını kaldırmıştı. "Bu bende." Çenesini sağ tarafıma doğru salladı. "Ona yardım et."

BELONGS TO KAOS TEAM

Ethan nişan alırken vicdan azabımı yendim ve dönerek birkaç adım ötede birbirlerinin etrafında dönen Dax ile Ren'i gördüm. İkisi de nefes nefeseydi. Kan tüylerini koyulaştırmış, yere damlıyordu. Hızla yanlarına koştum ve havaya fırlayarak çenemi Dax'in ensesine kenetledim. Ne kadar kuvvetle saldırmış olsam da yere düşürmek için çok fazla iri olduğunu biliyordum. Daha kuvvetli ısırdım ve sırtında durmaya çalıştım.

Ona tutunurken hırlayarak etrafında döndü. En sonunda şaha kalktı. Fey'in tepesine indiğimde olduğu gibi üzerime düşeceğini biliyordum. Yere çarpılmaya dayanamazdım. Onu bıraktım ve o gerisin geri düşerken havada döndüm.

Ağırlığımın kaybolduğunu hisseden Dax, havada takla attı ve tekrar ayaklarının üzerine indi. Dönüp bana hırladı.

Tanrım, sen tam bir baş belasısın. Gözleri nefret doluydu. *Seni sonsuza gönderme zamanı geldi.*

Bekliyorum. Pençelerimi kara gömerek kendimi saldırısına hazırladım.

Hırladı, ardından havladı, Ren'in dişleri dizinin arkasındaki kirişi parçalarken başını döndürüp duruyordu.

Calla, şimdi. Ren'in bağırması zihnimde çınladı.

Ne demek istediğini anlıyordum. Zihnimdeki tüm şüphelerden sıyrılmaya çalışıp saf içgüdülerime göre hareket ederek saldırdım. Çenem Dax'ın boğazına kenetlendi. Sertçe ısırdım, kaslarını yırtarak nihayet nefes borusunu kestim. Gövdesi kasılıp gevşerken kanı ağzıma oluk gibi aktı. Ölü yükünü attım ve devasa kurdun hareketsiz bedeninden gerisin geri uzaklaştım. Kaslarım titriyordu.

Ren aksayarak yanıma geldi. *Böyle olması gerekiyordu.*

İnledim ve burnumu omzuna dayadım. Ren'in haklı olduğunu biliyordum ama kendimi çok kötü hissediyordum.

Yaralısın. Bana doğru yaslandı. *Biraz kan iç.*

BELONGS TO KAOS TEAM

Önce sen. Omzumu burnuna yaklaştırdım. Dişleri derime saplandı. Kanı yalarken hareketsiz durdum.

İyiyim. Burnumu yaladı. *Sıra sende.*

Göğsünü ısırdım. Kanının füme lezzetindeki vahşi tadı ağzıma aktı. Sıcaklığının kıvılcım saçan şifası içime doldu.

Teşekkürler. Burnumu kaldırarak göğsüne bastırdım.

Görünüşe göre ortalığı temizlemişiz. Babam bize doğru yürüyordu. Burnundan kan parlıyordu ama yaralandığına dair bir iz göremedim. Arkasında yetişkin bir alfanın cesedi yatıyordu.

Babam, Dax'in gövdesine, ardından da Ren'e baktı. *Sürü arkadaşın mıydı?*

Ren başını eğdi. *Sağ kolum.*

Üzgünüm. Babam burnunu Ren'in omzuna dayadı.

Babama yaslanan Ren yavaşça inledi.

Kemiklerime kadar işleyen kederin ağırlığıyla yere çöktüm ve gökyüzüne baktım. Tüyleri karla kaplanan Bryn hafif bir iniltiyle yanıma sokuldu. Başımı sırtına dayadım ve tüylerine sinmiş olan Fey'in kokusunu aldım. Kalın bulutlarla kaplanan ay artık kaybolmuştu. İncecik, gri ışıklar –ölü ve diri– her birimizin vücuduna süzülürken, ayın belki de bizim kadar üzgün olduğu için yüzünü bizden sakladığını düşündüm. Ancak hafif hafif yağan kar, onun gözyaşlarına mani olamadığını gösteriyordu.

YİRMİ DÖRT

Connor kapının önünde durdu ve kilit açma aletlerini çıkarmak için elini cebine soktu. Ethan başını iki yana salladı.

"Logan'ın kapıyı açık bırakması gerekiyordu."

Omuzlarını silken Connor kapıyı açmayı denedi. Kapı birden açılıverdi.

"Bu iyiye işaret," dedi. "Öyle değil mi?"

"Bu en azından Logan'ın bizim ekibimizdeymiş gibi davrandığına bir işaret," dedi Ethan. "Bunun ardında başka bir şey aramayalım."

"Anlaştık." Connor kılıcını çekti ve ağır ağır mutfağa girdi.

Onun peşinden ambar gibi odaya girdik. Karanlıkta tencerelerin ve tavaların tavandan sarktığını görebiliyordum. Odada duvardan duvara uzun bir yemek masası vardı ve devasa bir tuğla fırın duvarın büyük bir bölümünü kaplıyordu.

"Burada bütün Vail'e yemek yapılabilir," dedi Adne. "Dayın ne kadar büyük partilere ev sahipliği yapıyor? Haftada bir olabilir mi?"

"Hiç yapmaz," dedi Shay. "En azından benim gördüğüm kadarıyla."

"Bu mutfağı kullanan biri var mı?" diye sordu Connor.

"Atıştırmak için inerdim," dedi Shay. "Buzdolabını dolu tutarlar." Shay bir o kadar büyük kilerin yanındaki geniş kapıları olan bir buzdolabını işaret etti.

"Burada hiç cesede rastladın mı?" diye homurdandı Ethan.

Shay cevap vermedi ama ürperdi. Dayısıyla ilgili gerçeği öğrenmeden önce böyle bir olasılığı hiç düşünmediğinden emindim. Rowan Malikânesi'ne gelmenin Shay için de ürkütücü olup olmadığını merak ediyordum. Bu konuda ne kadar düşünürsem, onun için daha beter olduğuna ikna oluyordum. O burada yaşamış ve duvarlarda ne yaşadığını, resimlerde işkence gören esirlerin olduğunu bilmeden buraya evim demişti. Artık canlanabileceğini ve saldırabileceğini bildiği iblis heykellerine bakıp gülmüştü. Ayaklarının altındaki zemin sürekli sallanıyormuş gibi hissediyor olmalıydı.

Onun yanına koştum ve biraz rahatlatabilmek umuduyla parmaklarını yaladım. Başını eğip bana gülümsedi.

"Evim, evim, güzel evim," dedi ancak bakışlarındaki ifade duyguları hakkında yanılmadığımı söylüyordu.

Burası, tüm zamanların en tüyler ürpertici evi olmalı. Bryn ayaklarımın dibinde duruyordu.

Omzumun üzerinden baktım. *Kesinlikle ilk onda.*

Siz burada gerçekten seviştiniz mi? Çünkü sanırım odaklanıncaya kadar korkudan deliye dönerdim de...

Ona dişlerimi gösterdim. *Odaklanmak deyince, şimdi aşk hayatımla ilgili soru sorma zamanı değil.*

Mutfaktan çıkmak üzereyken Shay birden durdu. "Kendinize bir iyilik yapın ve tabloların hiçbirine bakmayın."

Connor başını salladı ve sessizce koridora yürüdü.

Koridor karanlıktı. Connor dikkatli adımlarla bize yol gösteriyordu. Bunun akıllıca bir hareket olduğunun farkındaydım ama ayaklarımızı sürüye sürüye ilerlemek beni sınıra getirmişti. Boğuk bir nefes tutma sesi kulaklarımda yankılandı. Ethan başını önüne eğmişti. Adne elini onun koluna koymuş, kulağına sakin bir ses tonuyla bir şeyler fısıldıyordu. Ethan başını kaldırınca çenesinin kasıldığını ve boynundaki damarların zonkladığını fark ettim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Shay, Ethan'a baktı. "Size bakmayın dedim."

Ethan, "Yürümeye devam et, Scion," diye homurdandı ama sesi titriyordu. "O, benim kardeşimdi, senin değil."

Omzumun üzerinden Ethan'ın biraz önce geçtiği resme bakma hatasında bulundum. Paramparça giysiler içindeki bir adam masanın üzerine yatmıştı, işkenceden yüzü çürümüştü ve ağzı acının ebedî çığlığıyla açık kalmıştı. Resmin kenarında belli belirsiz görünen karanlık şekiller onu seyrediyordu. Adamı tanımamayı dilerdim ama resme baktığım anda onun, Ethan'ın kardeşi Kyle olduğunu fark ettim ve kendimi berbat hissettim. Onun sonsuza dek mahsur kalması ve hayaletleri beslemek zorunda olması benim suçumdu. Onun ortağı Stuart'ı öldürüp Kyle'ı sorgulamaları için Bekçiler'e teslim ettiğimde Shay'i koruma görevimi yerine getirdiğimi sanmıştım. Bekçiler'e hizmet ederken yaptığım kaç seçim, şimdi müttefik ve dost olarak adlandırdığım kişilerin hayatını mahvetmişti?

Bir el tüylerimi okşadı. Döndüğümde Shay'i beni seyrederken buldum, gözleri endişeyle parlıyordu.

Zayıf bir gülümsemeyle, "Seni pışpışlamaya çalışmıyorum. Sadece geçmişin geçmişte kaldığını söylemek istiyorum. Bilmiyordun. İkimiz de bilmiyorduk."

Resmin dehşetini zihnimden silmeye çalışırken burnumu avucuna bastırdım.

Connor bağırdığında, malikânenin asıl koridoruna girmek için köşeyi dönmüştük. Connor'ın kılıçları parladı, sert bir şeye vurdu ve ardından vuruşu geri tepmiş gibi metal sesi geldi.

Küfürler savurarak tepiniyor ve duvarı tekmeliyordu. "Heykeller! Sizin..." Tekrar küfretmeye başladı.

"Connor, yüzümün kızarmasına neden oluyorsun," diyen Adne ilerleyerek mermer iblisi inceledi.

Shay'e doğru havlayıp kuyruğumu salladım. Rowan Malikânesi'ne ilk ziyaretimin anısını paylaşır gibi bana sırıttı. Tepki gösterdiği için Connor'ı suçlayamazdım. Heykeller fazlasıyla gerçekçiydi.

"Onlara dikkat etmek zorundasınız," dedi Shay. "Etraf heykellerle dolu."

"Hazır ve nazır bir ordu," dedi Connor. Öfkeli gözlerle heykeli süzdü. "Sadece bekliyor."

"Son ziyaretimizde savaştığımız bir ordu," dedi Ethan. "Hatırladın mı? Nasıl oluyor da bunlar dışarıdaki arkadaşlarıyla birlikte oynamıyor?"

"Rowan Malikânesi'nin yaratıkları hâlâ uykuda." Shay parmaklarının eklem yeriyle iblisin taş kafasına vurdu. "Dışarıdaki dalkavuklar, Bekçiler'in Eden'dan getirdikleri evcilleri olması gerekiyor. Bu da demektir ki Bosque burada değil. Yaratıkları çağırmamış."

"Ya da burada olmadığını sanmamızı istiyor," dedi Connor.

Shay kaşlarını çattı. "Ben öyle sanmıyorum. Yalnızca kurtlar savaşıyor. Bosque son mücadeleye bütün yaratıklarını sokmuştu. O burada değil. Henüz değil."

"Emin olmak için sadece bir yol var." Connor heykele kaba bir hareket yaptı, ardından koridorda yürümeye devam etti.

Malikânenin büyük bekleme salonuna adım attığımızda, yüreğim ağzıma gelmiş gibi güçlükle atıyordu. Arayıcılar'ın ayak sesleriyle, biz kurtların tırnaklarından çıkan tıkırtılar, duvarlardan ve başımızın üzerinden sallanan devasa kristal avizeden sekerek geniş boşlukta tekrar tekrar yankılanıyordu. "Merdivenlerden yukarı," diye mırıldandı Shay.

Connor başını sallayınca çıkmaya başladık. Her basamakta vücudum biraz daha soğuyordu.

Ren bana sürtündü. *Gerçekten burada zaman geçirdin mi?*

Evet. Etrafa bakındım. *Oldukça fazla.*

Öf. Titredi. *Senin miden benimkinden daha güçlü.*

Bütün bunların canlanıp seni öldürmek istediğini bilmediğin zaman daha iyi. Dişlerimi gösterdim.

Ah, eminim öyledir. Omzumu dişledi.

Merdivenin başına geldiğimizde Connor derin bir nefes aldı. Ardından kütüphanenin kapısına uzandı. Kapının kolu döndü ve hafif bir klik sesi duydum.

"Açık," diye mırıldandı. "Bunun iyiye işaret olabileceğini sanmıyorum."

"Değil," dedi Shay. "Ama bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Ya sen?"

"Devam et," dedi Ethan çenesini Connor'a doğru sallayarak. "Şeytan azapta gerek."

Connor kapıyı iterken, "Bu bizim sloganımız mı?" diye sordu. "Yoksa onlarınki mi?"

"İstediğini seç." Ethan yayını kaldırdı.

Kütüphaneyi hafif bir ışık kaplamıştı; raflara yerleştirilmiş belli belirsiz ışık saçan lambalar odaya sıcak ve davetkâr bir hava veriyordu. Gerçeği bilmesem, buranın en sevdiğim kitabı uzanarak okuyabileceğim huzurlu bir yer olduğunu düşünürdüm.

Babam göğsünden yükselen bir hırıltıyla gerildi. Burnunu buruşturuyordu.

Emile.

Tüyleri dikilen Bryn hırlamaya başladı.

Tanıdık koku benim de dikkatimi çekmişti. Mahkûm alfa buradaydı ama yalnız değildi.

"Hoş geldiniz." Lumine, *Haldis Tarihçeleri*'nin dizildiği kitaplığın yanında duruyordu. Bize elini uzattı.

"Sizi bekliyorduk." Efron gülümsedi. Lumine'in yanındaki yüksek arkalıklı deri koltukta otuyordu. Ayaklarının dibinde yatan iki kurdun gözleri bize odaklanmıştı. Sabine'in bakışları sakinken Emile'inkiler garezle parlıyordu. Babasının arkasında ayakta duran Logan'ın yüzü kayıtsız bir ifadeyle maskelenmişti.

"Hevesimiz kırıldı," dedi Connor. "Artık 'sürpriz' diye bağıramayacağız."

"Zevzek. Ne kadar sevimli." Lumine tek kaşını kaldırarak Connor'a hor gören bir gülümsemeyle baktı. "Size şöyle bir öneride bulunabiliriz. Scion'u bize bırakın ve hayatınız bağışlansın."

"Ne kadar baştan çıkarıcı bir teklif, değil mi?" Adne'nin kırbacı zeminde şakladı.

"Peki." Lumine'in yakut kırmızısı dudakları aralanınca parlak dişleri göründü. Elini kaldırdı ve havada ateşli bir sembol çizmeye başladı.

"Karşınızda hayalet," diye homurdandı Connor.

"Bana bırakın." Ateşli sembol patlayıp kıvrılan siyah bir yaratığa dönüşünce Shay ileri çıktı.

"Öldür onları," diyen Lumine elini miskin miskin bize doğru salladı.

Hayalet yerde sürünerek ilerledi. Shay zıplar gibi iki adım attı ve kendini havaya atıp odanın diğer ucuna uçarak hayaletin önüne indi.

"Şimdi hava atıyor," dedi Connor.

Elementler Haçı hayaletin gölgemsi şeklini boylu boyunca kesti. Çığlık atan hayaletin gövdesi kaynayarak dumana dönüştü.

Lumine irkilmedi ama boğazındaki hareketten yutkunduğunu gördüm. "Ne kadar ilgi çekici."

"Hadi bir daha deneyelim," dedi Efron. "Ama hareket katalım, ne dersiniz? Emile! Sabine!"

İki kurt ayağa sıçradı. Emile, Shay'e doğru koştu ancak Sabine hızla Efron'a döndü. Efron'un hayaletleri çağırmak için kullandığı eline saldırdı ve parmaklarını kaparak ezdi. Efron çığlık attı ve koltuğun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Sabine kanlı elini sadece onu sırtüstü yere yatırmak için attığında, Efron'un gözleri şaşkınlıkla yuvalarından fırladı.

Efron'un kan kusarak attığı çığlıklar Emile'i geri döndürdü. Deliye dönmüş bir şekilde uludu ve hızla Sabine'e doğru koştu. Sabine'in dikkati hiç dağılmamıştı. Efron'u yere çivilemişti. Sürekli hırlıyor ve tekrar tekrar saldırarak Efron'un boğazını parçalıyordu. Efron, Sabine'in tüylerini yolmayı bırakınca, Sabine insan biçimine dönüşerek ona tükürdü.

"Bunu beklemiyordun, değil mi?" Adamın vücudunu süzdü. "Adi herif." Tekrar tükürdü.

Logan babasının yanına koştu ancak yaşlı Bekçi çoktan ölmüştü. Efron'un boğazı o kadar çok tahrip edilmişti ki neredeyse başı gövdesinden ayrılmıştı. Logan geriye düştü ve dizlerini göğsüne çekerek yüzünü sakladı. Sabine, Efron'un cesedinin yanına korkuyla büzülen Logan'a döndü ve hırladı.

"Sabine!" diye bağırdı Ethan. Ethan'ın oku, Sabine'e çarpan Emile'i ıskaladı. Sabine havada döndü ve şöminenin önündeki taşlara çarptı. Babam uluyarak odanın diğer ucuna koştu. Ethan'ın fırlattığı oklarla birlikte Ren ve Bryn babamın peşinden yardıma koştular. Emile omzuna ve yan tarafına saplanan oklara aldırış etmeden hızla döndü. Gözleri babama kilitlenmişti.

Ethan, Emile'in saldırıya hazır bir şekilde eğilmiş, hırlayan kurt biçiminin üzerinden atlayarak, koruma amacıyla kendini Sabine'in yığılmış vücudunun üzerine attı. Arayıcı, Sabine'i kollamayı sürdürürken, babam ve Emile etraflarındaki karmaşayı umursamadan birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Lumine nefesini tutmuş bir halde ellerini boynuna götürdü. Titremeye başlasa da çabucak bir başka yanan simge çizdi. Önünde bir hayalet belirdi.

"Beni koru!" diye hayalete ciyakladı.

Lumine zor bela kapıya doğru giderken hayalet bir pelerin gibi onu sarmaladı.

Hırladım, mücadele etmek istiyordum ama hayaletlere karşı savaş verebilecek tek kişi Shay'di.

"Shay!" Hayaletin sarmaladığı Lumine bize doğru yaklaşarak kapıdan çekilmemiz için zorlarken Adne çığlık attı.

"Benimle kal!" Lumine kütüphaneden kaçarken sürüngen korumasına tısladı. "Bana yaklaşmalarına izin verme!" Hayalet süzülerek bizden uzaklaştı ve Lumine'i odadan çıkardı.

Shay yanımıza koşarak kaçan Lumine'e baktı ama Connor onu kolundan kavradı. "Bırak gitsin. Bizim savaşımız burada."

Hayal kırıklığı içinde çenesi kasılsa da Shay başını salladı.

"Logan'ın kaçmaya yeltenmeyeceğinden emin olmalıyız," dedi Connor. "Biz diğerlerine yardım ederken sen de gözünü onun üzerinden ayırma."

Shay, oturduğu yerde ileri geri sallanan ve başı hâlâ dizlerinin arasına saklanmış olan Logan'a baktı. "Bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Bilinci yerinde olmasaydı ben de aynı şeyi söylerdim," dedi Connor. "Onu burada tutmamız gerekiyor."

"Shay'in yanında duracağım," dedi Adne, Shay'i kolundan tutup Logan'ın yanına götürürken. "Siz diğerlerine yardım edin."

Bryn! Ona seslendim. *Adne'yle Shay'in yanına git. Onları koruman gerekiyor.*

Bryn hızla döndü ve bir muhafız gibi hareket etmek için Scion ve Dokumacı'mızın yanına koştu. *Tamamdır.*

Connor'la birlikte odanın diğer ucuna, Ethan'ın Sabine'i kucakladığı yere doğru koştum. Sabine kıpırdamıyordu ve sağ olup olmadığını anlayabileceğim kadar yakında değildik. Eğer yapabilirsem ona yardım etmeliydim.

Ancak gözlerim kütüphanenin diğer tarafına doğru kayıp duruyordu. Emile ve babam artık birbirlerine bir adım mesafede hırlayarak saldırmaya hazır bir haldeydiler. Ren de tüylerini dikmiş, babamın yanında duruyordu. Ancak diğer iki kurt, genç kurdun varlığını fark edebilecek durumda değildi. Nefret dolu bakışlarını birbirlerinden ayırmıyorlardı.

Babam burnunu havaya kaldırdı ve meydan okurcasına uludu. Emile uluyarak karşılık verdi, hiddetle yeri eşelerken iri kasları titreşiyordu. İki rakip alfanın uzun zamandan beri bekledikleri kavga başlamak üzereydi.

YİRMİ BEŞ

Babam hırladı ve burnunu yere eğebildiği kadar eğip yan yan yürüyerek Emile'i gözlüyordu.

Mahkûm alfası son bir kez ulurken çenesinden tükürük saçıyordu.

İkisi de atıldı ve öyle bir güçle birbirlerinin üzerine fırladılar ki kemiklerinin kırılacağını sandım.

"Calla!" Connor'ın haykırışı gözlerimi çarpışan kurtlardan ayırdı. "Bize yardım et!"

Ethan göğsünde tuttuğu Sabine'in pozisyonunu değiştirerek onu dik tuttu. "Nefes alıyor ama sanırım yaralanmış."

Sabine hafifçe inleyerek Ethan'ın kollarında kıpırdandı.

"Sağ olmak, üzgün olmaktan daha iyidir," diyen Connor gözlerini bana dikti.

Başımı salladım ve biçim değiştirip bileğimi ısırdım. Sabine'in çenesini tuttum, ağzını açtım ve kanayan kolumu dudaklarına bastırdım. Hemen yutkundu.

"Eğer yaralandıysa, bu o kadar da kötü değil o zaman," dedim Sabine içerken. "Bir ya da iki kemiği kırılmış olabilir."

"Kötü değil mi?" diye soran Ethan, Sabine'in saçlarını okşuyordu.

"Bizim için değil," dedim.

Sabine'in gözkapakları birden açılıverdi. Kolumu iterek ağzını sildi.

"Teşekkürler."

"Sorun değil." Kanı durdurmak için bileğimdeki yarayı sıktım ve izlerin kapanmasını sağladım.

Sabine'in gözleri Ethan'a çevrildi. Güçlükle yutkunurken boynundaki âdemelması yukarı aşağı hareket eden Ethan, parmağını Sabine'in yanağında gezdirdi.

"Ethan," diye fısıldadı Sabine.

Ethan, kızın titreyen vücudunu kollarına aldı. "Artık bitti."

Bir bakıma haklıydı. Efron'un ölümüyle, Sabine için bir kâbus sona ermişti. Ama o sadece bir çarpışmaydı ve hâlâ savaşın ortasındaydık.

Connor, Logan'ın başını bekleyen Adne ve Shay'in yanına gitti. Bekçi hâlâ top gibi kıvrılmış haldeydi. Bryn hırlayarak onun etrafında yürüyordu.

Biçim değiştirip elimden geldiğince sessiz bir şekilde babam ve Emile'e doğru yürüdüm. Çok kısa bir süredir boğuşuyor olmalarına karşın ikisi de kana bulanmıştı. Emile'in göğsünden bir et parçası sarkarken babamın sağ tarafında yarıklar vardı.

Emile'in arkasına süzüldüm, saldırmaya hazırdım. Ama zihnimin içinde birdenbire babamın sesini duydum.

Bundan uzak dur, Calla. Bu bir emirdir.

Ama... Hırladım ve Emile'in dikkatini üzerime çektim. Bana doğru uyarırcasına havladı.

Eniğine mi güveniyorsun, Stephen?

Dediğim gibi, Calla. Babam kükredi. *Uzak dur. Bu senin kavgan değil.*

Geriledim ama çok uzaklaşmadım. İçgüdülerim beni babamın isteğine boyun eğmeye zorluyordu ancak bir yandan da kanım kaynıyor ve saldırmam gerektiğini haykırıyordu.

Ren hâlâ babamın yanındaydı, iki kurt birbirlerinin etrafında dönerken mesafesini de koruyarak açık kolluyor ve bir zayıflık işareti bekliyordu. Ren benim kadar telaşlı bir halde ileri geri yürüyordu.

Babamın benim gibi ona da kavgadan uzak durma emri verdiğini tahmin edebiliyordum.

Emile atıldı ama babam saldırıyı savuşturdu. Hızla döndü ve Emile'in yan tarafına saldırarak iri bir et parçası daha kopardı. Emile gövdesinden kan fışkırırken acı içinde uludu. Babam tekrar saldırdı ancak bu defa hazırlıklı olan Emile arka ayaklarıyla yukarı doğru tekme attı. Tekmesi babamın yüzüne denk geldi. Babam, vuruşun etkisiyle geri savruldu. Üzerine düştüğü masa sert bir sesle çatladı. Masanın kenarı çarpmanın şiddetiyle parçalara ayrıldı.

Baba! Zihnimden bir uyarı çığlığı attım.

Babam güçlükle ayağa kalktı ve kendine gelme çabasıyla başını iki yana salladı. Kavgadan ayrılmamış olsa da darbe onu sersemletmişti.

Emile hiç tereddüt etmedi. Babama doğru doludizgin koştu ve diğer alfaya çarparken asla yavaşlamadı. Zaten çatlak olan ahşabı kırmak için babamın vücudunu kullandı. Emile babamı kütüphanenin diğer tarafındaki duvara sürüklediğinde masa ikiye ayrıldı.

Kitaplığa çarptıklarında raflar parçalandı. Emile ayaklarının üzerinde doğrulduğunda kasları bir sonraki saldırının beklentisiyle titreşiyordu. Babam başı eğik bir halde yerde yatıyordu.

İşte o zaman gördüm; keskin bir ahşap parçası sırtına derin bir şekilde saplanmıştı. Güçlükle ayağa kalktı ve saplanan ahşabı dişleriyle yakalamak için boynunu çevirdi. Ama böyle yapınca boynunu Emile'in gözlerinin önüne sermiş oldu.

Mahkûm alfası hiç duraksamadan babama atıldı.

Çoktan koşmaya başlamıştım, saldırısını engellemeyi umuyordum ve bunun kimin kavgası olduğu artık umurumda değildi. Emile Laroche babamı öldürmeyecekti. Hiçbir şey yapmadan bunun olmasını seyredemezdim.

Yine de Ren daha yakındı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Babamla aramda birkaç adım kalmışken, Ren uçarcasına bir sıçramayla Emile'e çarpıp birlikte yuvarlanarak bizden uzaklaşmalarını sağladı. Güçlükle ayağa kalktılar ve dönerek tekrar saldırdılar. Saniyeler içinde yerde boğuşmaya ve insafsızca birbirlerini parçalamaya giriştiler.

Babam yanımda hırlıyordu. Göğsüne saplanmış iri kıymık parçasını çekti. Yaradan kan fışkırdı ve babam sendeledi.

Kanımı iç. Omzumu burnuna doğru çevirdim. *Acele et!*

Babam etimi ısırırken ben de arkamızda olan biteni görmek için boynumu çevirdim.

Emile'in dikkati Ren'e yoğunlaşmış durumdaydı. Yetişkin Mahkûm'un burnu kan içindeydi ama bunun babamın kanı mı olduğunu, yoksa Emile'in Ren'i de mi yaraladığını bilmiyordum.

Bu kadar yeter, Calla. Babam beni nazikçe iterek kendinden uzaklaştırdı. *Teşekkür ederim.*

Dikkatini Ren'e çevirdi ve emir verdiğini duydum. *Renier, Emile'e saldırma.*

Ren kıpırdamadı, hatta babamın olduğu tarafa bile bakmadı. Zihni açıktı ve bize bağırıyordu.

Bütün hayatım bir yalandı. Ren'in kasları öfkeyle titriyordu. *Annem senin yüzünden öldü. Seni öldüreceğime yemin ederim.*

Emile'in kahkahası zihnimde yankılandı. *Sevgili yaşlı babanla konuşma tarzın bu mu, oğlum?* Düşüncesi tehditkâr bir hırıltıyla sonlandı.

Sen, benim babam değilsin. Ren kükredi. *Babam, boynunu kırdığın zaman öldü.*

Ömrümdeki en güzel günlerden biriydi. Emile iyice çöktü. *Bunu sonlandırdığımda bugünün de öyle olacağı gibi.*

Ren uludu ve Emile'e saldırdı.

Renier, hayır! Ren saldırdığında, babam diğer iki kurda doğru atıldı. *Dur!*

Yaptığı anda Ren'in hatasını gördüm. Öfkesine yenilmiş bir halde çok yükseğe sıçramış ve Emile'e altında pozisyon değişikliği yapabilmesi için zaman vermişti. Emile atıldı ve Ren'le havada buluşabilmek için duruşunu ayarladı.

Emile'in haykırışı zihnimde çınladı. *Bunu doğduğun gün yapmam gerekiyordu.* Çenesi Ren'in boynuna kenetlendi.

Ren! Vücutları birbirine sarılmış bir halde yere düştüklerinde ismini haykırdım.

Emile başıyla ani bir silkme hareketi yaptı. Korkunç bir çatırtı Ren'in düzenli hırıltılarını kesiverince iki parçaya ayrıldığını sandım.

Yere düştüklerinde babam hızla çarptığı Emile'i, kütüphanenin zemininde korkunç derecede hareketsiz yatan Ren'in üzerinden uzaklaştırdı. Uludum ve savrularak Ren'in yanına gittim. Başımı eğdim ve burnumu onunkine bastırdım.

Odanın diğer ucundan gelen bir haykırış bakışlarımı Ren'den uzaklaştırmama neden oldu.

Babamın altındaki Emile sırtüstü yere çivilenmişti. Mahkûm alfası babamın ağırlığının altında kıvranıyor, tekme atarak çabalıyordu. Babam, Emile'in umutsuzca kurtulma çabalarına aldırış etmiyordu. Çenesi Emile'in boğazına sarılmış ve yavaş yavaş kapanıyordu. Emile'in yarı uluma yarı çığlık şeklindeki haykırışı, babam boğazını ezdiğinde hırıltıya dönüştü.

Emile çabalamayı bıraktı. Babam çenesinin arasındaki Emile'in cansız gövdesini kaldırdı ve başını bir kere sallayarak Mahkûm'un leşini kenara fırlattı.

Babam bize yaklaşırken biçim değiştirdi.

Ren. Ren. Burnunu hafifçe dişledim. *Lütfen kalk. Kalkmak zorundasın.*

BELONGS TO KAOS TEAM

Kömür grisi tüylerine doğru soluklandım. Kokusu her zamanki gibiydi, sedir ağacı ve ateşin deriyle sarmalanmış kokusu...

Ren. İnleyerek patilerimi ona sürttüm. *Bana cevap ver. Seni iyileştirebilirim ama kan verebilmem için uyanman gerekiyor.*

Biri yanımda yere çöktü. Adne dizlerinin üzerindeydi ve kocaman olmuş buğulu gözlerle bana bakıyordu. Bryn onun yanında hafifçe inliyordu.

"Neden?" dedi Adne. "Neden sen de bırakıp gitmek zorundasın ki?" Ona uzanmaya yeltendi ama hırlayarak onu geri püskürttüm. Ren'in yanına kimsenin yaklaşmasını istemiyordum. Ona yardım edemezlerdi. Adne yüzündeki kanı çekilmiş ve bacakları titrer bir halde bana bakakaldı.

"Hey!" Connor hâlâ Logan'ın başında dikiliyordu ama kılıcının ucuyla beni gösteriyordu. "Geri çekil, minik kurt."

Shay bakışlarını Connor'dan bana çevirdi. "Burada kal." Elementler Haçı'nı kınına koydu ve ardından biçim değiştirdi.

Calla. Başı önünde, ağır ağır yaklaşıyordu.

Tüylerim dikildi ve tehditkâr bir hırıltı boğazımdan yükseldi. *Uzak dur.*

İzin ver sana yardım edeyim. Sesi teskin ediciydi ve karnını iyice yere yaklaştırarak bana doğru yaklaşmaya devam etti. *Sadece yardım etmek istiyorum.*

Tekrar hırladım ve yanıma geldiğinde ona köpek dişlerimi gösterdim. Burnunu kaldırdı ve nazikçe benimkini yaladı. Bu sakinleştiriciydi; korkunun çamura buladığı duygularımı yıkayan yağmur gibi taze ve umut dolu kokusu beni rahatlattı. Hırlamayı kestim. Shay doğrularak burnunu benimkine dayadı.

Ona yardım edebiliriz. Ama böyle değil.

Shay, insan biçimine dönüştüğünde anladım. Ren bir kurttu ve bayginken yutkunamazdı. Tıpkı Gabriel'in tekrar nefes alması için Nev'e yardım ettiği gibi onu ayıltmamız gerekiyordu. Biçim değiştirdim.

Bryn yere yığıldı, hâlâ kurt biçimindeydi. Boğazından sürekli hafif bir inilti yükseliyordu.

"Yardım et," dedim Shay'e. Ancak Ren'e daha fazla yaklaşmaya tereddüt ediyordu. Gözlerinde görmemi istemediği bir şey yanıp söndü.

"Yardım et," dedim tekrar.

Shay, Ren'in durgun haline bakıyordu. Bir elini bana uzattı. Parmakları titriyordu. İnleyerek ona sırtımı döndüm.

"İyi." Emekleyerek Ren'e yaklaştım. "Bunu yardımın olmadan yapacağım."

Babam yanıma geldiğinde gözlerinde zafer kazanmış bir ifade yoktu. Sadece yenilgi vardı.

"İçebilmesi için onu ayıltmamız gerekiyor," dedim. *Babam bunun üstesinden gelebilir. O her zaman bize yol gösterdi. O, ne yapılması gerektiğini bilir.*

Babam önce bana uzun uzun baktı, sonra Ren'in yanına çömeldi ve elini koyu gri kurdun boynuna koydu. Eğildi ve başını Ren'in göğsüne yasladı. Üzüntüyle hafif bir nefes üfledi.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

Babam yüzünü yavaşça çevirip bana baktı. Gözlerinde gördüğüm şeyi kabullenemezdim.

Shay, "Yapılacak hiçbir şey..." diye arkamdan mırıldanırken parmaklarının kolumu kavradığını hissettim. "Calla..." Sesi kalınlaşmıştı ve daha fazla bir şey demeyi başaramadı.

Ona bakmadan babama tekrar sordum. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Emile boynunu kırmış." Babam başını kaldırdı ve güçlükle iç geçirerek topuklarının üzerinde sallandı. "Kalbi çarpmıyor."

Azı dişlerimi çoktan koluma batırmıştım. Kanayan etimi Ren'in ağzına doğru uzattığımda, Shay omuzlarımdan tutarak beni geri çekti.

Hırlayıp boynumu geri çevirerek ona öfkeyle baktığımda Shay hiçbir şey söylemedi. "Bırak beni."

Başını iki yana salladı.

"Calla," dedi babam usulca. "Renier'in kalbi çarpmıyor."

"Hayır."

"Onu kurtaramazsın. Artık çok geç."

"Hayır."

Adne hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ayağa kalktı ve sendeleyerek bizden uzaklaşıp Connor'ın kollarına yürüdü.

Bacaklarımı hissetmiyordum. Kendimi yere bıraktım ve Ren'in yanına uzandım. Parmaklarımı kömür karası kalın tüylerine doladım.

Ölmüş olamaz. Ölemez.

Elimden gelen tek şeyi yaparak biçim değiştirdim ve burnumu Ren'inkinin üzerine koydum.

Shay bana yaklaşmadı ama titrek nefesini duyunca ona baktım.

"Üzgünüm, Calla," dedi. "Bu şekilde sona ermesini istemezdim."

Yavaşça inledim ve yüzümü ondan çevirdim. Gözlerimi kapadım ve Ren'in zihnine ulaşmaya çalışarak ona son bir yakarışta bulundum.

Seni seviyorum.

Oysa Ren ölmüştü.

YİRMİ ALTI

"Onu bırak." Babam Shay ile benim arama girdi. Hâlâ Ren'in bedenin yanında kıvrılmış bir halde duruyordum. Kanımın damlarlarımın içinde zonkladığını duyabiliyordum ama hiçbir şey hissedemiyordum.

"Ama..." Shay bana baktığında yüz hatları kararlılıkla sertleşmişti. "Hâlâ Bosque'la karşı karşıya gelmek zorundayız. Ona ihtiyacımız var." Adne, Connor'ın kollarında usulca ağlıyordu.

"Bir başka alfayı kaybetmek bir parçanı daha kaybetmeye benzer." Stephen sivri köpek dişlerini Shay'e gösterdi.

"Bunu anlıyorum." Shay'in gözlerinde bir meydan okuma ışığı yanıp sönse de geri çekilip Adne ile Connor'ın yanında durdu. "Bu, durumu değiştirmiyor. Duramayız. Daha bitmedi. Bosque'u hâlâ çağırmak zorundayız."

Sabine yavaşça bize yaklaştı. Ethan onu yakından takip ediyordu ama Sabine, Ren'in yanına diz çöktüğünde belirli bir mesafede durdu.

Kıpırdamadan Sabine'in Ren'e dokunmak için elini uzatışını seyrettim. Eğildi ve Ren'in başının üzerine bir öpücük kondurdu.

Bir anlığına gözlerini bana çevirince orada kederimin yansımasını gördüm.

Shay'in neden yanıma kurt biçiminde gelmek zorunda kaldığını şimdi anlıyordum. Ren için hiçbir umut olmadığını anlamıştı ama bu kayıpla yüzleşemeyeceğimi biliyordu. Araya giren ve Ren'in

vücuduna yaklaşmaya kalkan herkese –tıpkı Adne'ye yaptığım gibi– saldıracağımı biliyordu.

Ama zaman geçtikçe hissizleşmiş ve bitkin bir hale gelmiştim. Artık kimseye saldırmayacaktım. Hiçbir şey yapmayacaktım. Savaş Shay için bitmemiş olabilirdi. Ama benim için bitmişti. Suçluluk ve pişmanlık duyguları mücadele etme isteğimi çalmıştı.

Sabine başını eğdi ve ayağa kalkarak Ethan'ın onu kollarına almasına izin verdi.

"Hadi," dedi Connor, Shay'i çağırarak. "Bunu sona erdirmenin zamanı geldi."

Shay başını onaylarcasına salladı. "Logan'ı kaldır." Bana döndü. "Calla?"

Dişlerimi parmaklarına doğru şaklattım, Ren'in yanından ayrılmak istemiyordum. Bu son çarpışma olsa ne olurdu sanki. Ren'i kaybetmiştik. Artık savaşmak istemiyordum. Shay'e bakamıyordum.

Ren'in içimi ısıtan sözlerini, sesini düşünmeden edemiyordum. *Biz daima birlikte olmak için yaratılmışız, Calla.*

Beni sevmişti ama ben eşimi bir başka kurtta, bir başka alfada bulmuştum. Tercihim yüzünden düşüncesiz mi davranmıştım? Ren'i kurtarmak için daha fazlasını yapabilir miydim? Diğer Gardiyanlar'la savaşıyor, dişlerimin arasından akan kurt kanını tadıyor ve kendi sürü arkadaşlarımı öldürüyordum. Peki bu... Ren'i kaybetmeye değer miydi?

Uyarır gibi bir kükreme Scion'la aramızdaki boşlukta yankılandı. Tek istediğim yalnız kalmaktı. Shay dişlerini gıcırdatsa da bana arkasını döndü ve Connor'ı takip ederek Logan'ın yanına gitti.

Bryn olduğu yerde kaldı, beni seyrediyordu ama daha yakına gelmeye kalkışmadı.

Connor, Bekçi'ye tekme attı. Tekmesi çok sert olmasa da Logan'ın nihayet başını kaldırmasına yetmişti. "Bitti mi?"

"Başlamak üzere," dedi Connor. "Ve açılış rolü senin."

Logan kımıldamadı. Odaya göz gezdirdi ve Emile ile Ren'in cesetlerine bakakaldı. Güçlükle yutkundu ve başını kaldırıp Connor'a bakarken titremeye başladı.

"Eğer bunu yaparsam," diye fısıldadı. "Yaşamama izin vereceğinize söz verir misiniz?"

Bakışları bana kaydı. Dişlerimi göstererek hırladım.

"Bana söz verin!" Gözlerini Shay'e çevirdi.

"Sen sözünü tutarsan, biz de kendimizinkini tutarız," dedi Shay. "Zarar görmeyeceksin."

"Şimdi ayağa kalk," dedi Connor. "Hâlâ dışarıda arkadaşlarımız ölüyor."

Logan güçlükle ayağa kalkarak, kaslarını zar zor hareket ettirebiliyormuş gibi ağır aksak ilerledi. Şöminenin önünde bir dizinin üzerine çökerken titredi. Gömleğinin düğmelerini çözdü ve silkinerek kumaşı vücudundan attı. Sabine tıslarken benim soluklarım yavaşladı. Logan'ın sırtı yara izleriyle kaplanmıştı.

"Kan yemini," diye söylendi Connor, Logan'ın yaralı tenine bakarak. "O bir kaltak."

Logan kısık ve heyecanlı bir ses tonuyla zikretmeye başladı.

"Aman Tanrım." Logan'ın sırtındaki yaralar birer birer açılırken Shay geri adım attı.

Yaralarından taze kan akmaya başladı. Oluk gibi akan kanı, sırtından süzülerek cilalı ahşap zemine damladı.

Daha önce boş ve sessiz olan şömine, bir anda canlandı. Hafif bir rüzgâr gibi başladı. Sanki rüzgârın nefesi uzun bacaya yakalanmış ve sesi bize güçlükle ulaşıyormuş gibiydi. Mırıltı sesleri giderek yükseldi. Karanlığın içinde bir şekil belirmeye başladı. Böceklerin toplaşması gibi kızgın bir vızıltı sesi oluştu.

Babam hırlayarak benimle şömine arasında gidip geliyordu.

Uçuşan kalabalık katılaşmaya başladı ve bir erkek şeklinde büründü. Gölgelerin içinde upuzun dikilen gövdenin etrafını leş gibi kokan yeşil bir hava sardı.

Kaygan yeşil ışık daha da parlak bir hale gelirken, Connor küfrederek korumak üzere vücuduyla Adne'yi perdeledi. Karanlık şeklin arkasındaki parlak yeşilin içinde yanıp sönen gölgeler, gözlerden uzak duran yaratıklardı.

"İşte orada," diye mırıldandı Ethan. "Uçurum."

Sabine kurt biçimine dönüştü, tüyleri diken dikendi. Shay ilerleyip zikreden Bekçi'nin tam arkasına gelmişti.

Logan'ın sesi bağırmaya varacak şekilde yükseldi ve sonra da yere yığıldı.

Bosque Mar şömineden dışarı adımını atarken kahkahayla güldü. Bryn hırlayarak zorlukla ayağa kalktı ve sanki mücadele edemeyeceğimden korkar gibi önümde durdu.

"Logan, Logan." Bosque'un gülümsemesi bıçağın keskin ucu gibi kıvılcım saçıyordu. "Ne işler çeviriyorsun?"

"Efendim," diye soluklanan Logan bir yengeç gibi telaşla geriledi ve ancak kitaplığa dayanınca durdu.

Bosque bakışlarını odada gezdirdi ve gözleri Efron'un üzerinde durdu. "Ne kadar da trajik."

"Pek sayılmaz," dedi Shay.

"Tekrar hoş geldin, yeğenim." Bosque'un sesi neredeyse sıcak denilecek bir tonlamayla çıkmıştı. Sert bakışlarını Logan'a çevirdi. "Babanı zamansız ölüme götüren senin davranışların mı?"

Logan bir şey geveledi ama tek duyabildiğim dişlerinin birbirine çarpmasıydı.

"Kalleşliğin bedelini çok ağır bulacağını sanıyorum," diye mırıldandı Bosque. Logan inleyerek vücudunu sımsıkı duvara bastırdı.

Shay yana doğru hareket ederek Bosque'un Bekçi'yi görmesini engelledi. Elementler Haçı'nı yavaşça çekti. Kılıçların gücü, Uçurum'un aurasına anında tepki verdi ve sanki elektriklenme varmış gibi Shay'in etrafındaki havanın çıtırdamasına neden oldu. Bu görüntü içimde bir şeyi harekete geçirdi. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, bakışlarım Shay'e yoğunlaşmıştı.

Calla? Bryn huzursuzca beni seyrederken kulakları titreşiyordu.

Ben iyiyim. Ona dişlerimi gösterdim. *Savaşmaya hazır ol.*

Gövdemi yere yakın tutarak Shay'e doğru süründüm. Onun arkasına pozisyonumu aldım ve Bosque'un büyüyle çağırabileceği herhangi bir yaratığa atılmaya hazır bir şekilde sindim.

Bosque'un bakışları Shay'in kılıçlarında gezindi. "Bana ne güzel bir oyuncak getirmişsin."

"Seni daha iyi öldürmek için," dedi Connor. Onun yanında duran Ethan yayını kaldırdı ve Sabine de hırladı.

Bosque iki Arayıcı'ya bir bakış attı. "Ah, oyuncak askerlerim de var." Bileğini kıvırarak fiske vuruyormuş gibi yapınca ikisi de uçtu. Karşı duvara çarptılar ve kitaplar etraflarına saçıldı. Sabine acıyla havladı ve odanın diğer ucuna koştu.

Git! Shay'i bırakmak istemiyordum ama Bryn diğerlerine yardım edebilirdi. Bryn, hiç tereddüt etmeden Sabine'in arkasından atıldı.

Adne, "Hayır!" diye bağırarak, Sabine'in Ethan ile Connor'ın vücutlarına ulaşmak için kazmaya başladığı ahşap ve kâğıt yığınına doğru koştu.

"Ne kadar genç ve güzel bir şey." Bosque, Adne'nin hareketlerini seyrederken havayı tadıyormuş gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ve böylesine bir güçle. Benim bahçemde oynuyorsun, tatlım. Hem de izinsiz."

Parmaklarını birbirine dolayınca Adne tökezledi. "Lütfen bir süre öyle kal. Senin bayağı işime yarayabileceğini düşünüyorum."

Adne yuvarlandı ve ayaklarının altında sökülmeye başlayan kilimi tırmaladı. Kilimin sökülen ipleri bir araya gelip kalın halatlar oluşturdu ve Adne'nin ayak bileklerine sarıldıktan sonra yukarı kıvrılarak vücudunu sarmaya devam etti.

"Logan, yap şunu!" diye çığlık attı Adne. "Hemen yap şunu! Töreni bitir!"

Logan suspus olmuş bir halde büzülerek korku dolu gözlerini Bosque'a çevirdi. Babam, Adne'nin yanına koştu. Kilimden ilk önce çıkmış olan ipleri çiğnemesine rağmen Adne'yi bağlamak üzere daha fazlası belirmişti.

Babam gözlerini önce bana, sonra da Adne'yi kurtarma çabalarına gülen Bosque'a çevirdi.

"Onu bırak!" Shay, Bosque'a doğru ilerledi. Haç'ın kılıçları o kadar hızlı hareket ediyordu ki iki silahı da ayırt edemiyordum. Sanki Shay yolunu açmak için şiddetli fırtınanın bir hortumuyla birlikte yürüyormuş gibi görünüyordu.

Bosque kahkaha attı. "Bana dokunamazsın, oğlum. Kendine zarar vermeden indir onları."

"Konuşmayı kes," diye homurdandı Shay. "Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

"Ne demeye istemiyorsun ki?" dedi Bosque. "Kalbimde hâlâ seni affetmek için yerim var."

Shay başını iki yana sallayarak ona doğru atıldı. Bosque elini havaya kaldırdı. Shay, Connor ve Ethan gibi geriye uçmadı ancak Bosque sanki elinde bir kalkan tutuyormuş gibi kılıçlara mani oldu.

Shay hırlayarak kılıçları tekrar salladı ama Bosque saldırıya karşı tuttuğu güç her neyse onu aşamadı. Bosque'un insan kabuğu onu koruyordu. Onu o kabuktan çıkarmak zorundaydık.

İnleme sesleri duydum. Sabine ile Bryn'ın eşelediği kırık raflarla kitap yığınlarının altından çıkmaya çabalayan Ethan ve Connor'ı görünce rahatladım.

"Seni korkak!" Shay dişlerini gıcırdattı, kılıçlarını aşağıda tutuyordu. "Savaş benimle!"

"Ama savaş burada gerçekleşmiyor, değil mi?" Bosque gözlerini kapayarak gülümsedi. "Görünüşe göre dışarıda bunu yapan bayağı bir kalabalık var." Kollarını kaldırdı. "Sanırım birkaç misafir daha davet edeceğim."

Duyduğum ses bacaklarımı dondurdu. Etrafımızı saran hava yüzlerce ızdırap dolu iç çekişle dalgalandığında Ethan ve Connor'a doğru uyarırcasına havladım.

"Kayıplar!" diye bağırdı Ethan.

İç çekme sesleri inlemelere dönüştü ama Kayıplar'ın inlemelerini gürültüler bastırıyordu. Taş kırılmasını takip eden çığlık ve tıslama sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Rowan Malikânesi'nin heykelleri canlanıyordu.

"Sadece Kayıplar değil," diye bağırdı Connor. "Hepsi buraya geliyor!"

"Kapının önünü kapatın!" Adne etrafındaki iplerden kurtulmak için boşu boşuna çabalamayı sürdürürken bağırdı. Başını babama doğru salladı. "Git, onlara yardım et. Beni bunlardan kurtaramazsın!"

Bosque kahkahayla güldü. Sesi, odadaki gerilimin tüylerimin arasında bir elektriklenme olmuş gibi çatırdamasına, göğsümün sıkışmasına, pişmanlıktan ve kendime acıma duygusundan sıyrılmama neden oldu. Gümüş rengi gözlerindeki neşeli pırıltı kanımı kaynattı. Bugün zaten bir hayli kayıp yaşamıştım. Daha fazlasına dayanamazdım.

Hırlayarak, hızla odanın diğer ucuna Logan'ın sindiği yere koştum. Logan gözleri yuvalarında oynar bir vaziyette bana baktı.

"Beni yalnız bırak," diye sızlandı. "Kaç, kendini kurtar, Calla. Git buradan."

Ona hırladım ve dişlerimi göstererek boynuna yakınlaştırdım. Böylelikle nefesimi hissedebildi. Köpek dişlerimi görünce irkildi ama başını iki yana salladı. "Yapmayacağım. Beni öldürür."

Biçim değiştirdim ve parmaklarımı boğazına sardım.

"Çok geç," dedi boğuk bir sesle.

"Asla çok geç olmaz," dedi. "Ritüel. Hemen."

Ethan, Connor ve babam kütüphanenin kapısına barikat kurarken ahşap zemine sürtünen ağır mobilyaların gıcırtısı odayı kapladı. Ahşaba çarpan vücutların ve bariyeri parçalayan pençelerin sesini duyabiliyordum.

Logan'ın boğazını iyice sıktım. Gözleri büyüdü ve boğuk bir sesle, "Dur, lütfen. Yapacağım," dedi.

"Hemen," diye tısladım.

Logan sırtına uzandı ve bir elini kırbaç yaralarından hâlâ sızmakta olan kana bulaştırdı. Kanı mürekkep gibi kullanarak yere bir sembol çizdi ve güçlükle duyabileceğim kadar alçak bir sesle mırıldanmaya başladı.

Bosque'un kahkahası anında kesiliverdi. Belli ki Logan'ın ne kadar kısık sesle söylediğinin bir önemi yoktu çünkü Haberci ritüelin başladığını sezebildi. Logan'ın fısıltılarının akıcılığı kesilmişti.

"Sakın durmaya kalkma." Ona dişlerimi gösterdim. "Durursan seni öldürürüm."

Hararetli fısıltılarına devam etti ama benim ve Bosque arasında gidip gelen gözleri çılgın gibiydi.

"Bu hiç akıllıca değil, Logan." Bosque bize doğru bir adım attı. Ama Shay oradaydı ve Elementler Haçı'nı Haberci'nin göz seviyesinde tutuyordu. Bosque kaşlarını çatsa da durdu.

Kalbim yerinden oynadı. Kalkan iki yönlü çalışıyordu. Shay, Bosque'a direnemezken, Bosque da kılıçları geçemiyordu.

Bosque'un kendine ulaşma girişiminin engellendiğini fark eden Logan'ın titremesi kesildi. Sesi daha düzgün ve gür çıkmaya başladı.

Kütüphane kapısındaki tırmık sesleri çarpmalara dönüştü. Gümbürtüler Kayıplar'ın geldiğini işaret ediyordu.

"Acele edin!" diye bağırdı Ethan. "Onları tutamıyoruz."

"Hayır." Bosque hızla arkasını Shay'e döndü. "Tutamazsınız."

Eliyle havayı süpürür gibi bir işaret yaptı. Ethan, Connor, Sabine ve babam bir kenara savruldular. Bosque yumruğunu savurunca kapı birden açılıverdi.

"Kayıplar'a dokunmayın." Connor kılıçlarını çekti ve Sabine ile babama bağırdı. "Ethan ve ben onlarla mücadele ederiz. Siz diğerleriyle ilgilenin."

Diğerleri erkek ve dişi iblislere dönüşerek odanın içine ortaya çıktılar, çığlıkları kulaklarımı tırmalıyordu. Ethan iki tanesini oklarıyla yere indirdikten sonra kılıçlarını çekerek inleyen Kayıplar'a doğru ilerledi. Arayıcılar, şansımıza kapıda oluşan dar geçitten yavaş yavaş ilerleyen kalabalığı biçmeye başladılar. Connor ve Ethan, Kayıplar'ın kafalarını vücutlarından ayırdıkça gümleme sesleri yüksek perdeden atılan çığlık seslerini bastırmaya başladı. Babam, Bryn ve Sabine kanatlı yaratıkların mızraklarından kaçarak yere düşmelerini sağlıyor, sonra da kurt olarak hızla dönüp saldırıyorlardı.

Logan ayağa kalkmış bağırıyordu. Ellerini Bosque'a uzattı, parmakları iyice gerilmişti. "*Aperio!*"

Bosque çığlık attı. Öfkeyle Logan'a bakan gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Bunu ödeyecek..."

Tekrar çığlık attığında sözü yarım kaldı ve iki büklüm olmuş bir halde midesini tuttu. Yüzünü kaldırdığı zaman, gümüş rengi gözleri kocaman oldu. Sürüngenlerin gözlerindeki gibi ince bir çizgiye

BELONGS TO KAOS TEAM

dönüşen gözbebekleri kıpkırmızı parlıyordu. Yüz hatları gevşedi, ardından sanki biri derisi ile kaslarının arasındaki boşluğa hava basıyormuş gibi yavaş yavaş şişmeye başladı. Genişlemeye devam etti. Derisi tepesinden gövdesinin ortasına doğru bir çizgiyi takip ederek yırtılmaya başlayıncaya kadar balon gibi şişti.

Bosque'un insan kabuğu bir kovan gibi çatlayarak açıldı. Kırılan yerden jelatine benzer sarı bir içerik sızdı. Havayı berbat bir koku sardı; çürümüş et ve amonyak kokusu gözlerimi ve burnumu yaktı. Dizlerimin üzerine düştüm, kusacağımı hissettim.

Shay öğürdü ve ayakta durmaya gayret göstererek geri geri sendeledi.

Bosque'un vücuduna ait olan şeyden sert kılların kapladığı başka bir uzuv çıktı. Ardından bir başkası ve bir tane daha. Altı parçadan oluşan bacakları serbest kalmaya çalışırken deriyi iterek yırtıp bir kenara attı. İnsan maskesinden silkinen şey bütün heybetiyle gerilerek hepimizin üzerinde yükseldi. Gümüş rengi gri gözleri, Bosque'un kıvrık burnu ve dolgun ağızlı hatlarını taşıyan insan benzeri bir yüze yerleşti. Ağzını tıslamayla açıp kapatırken yanaklarından çıkan bir dizi kıskaç birbirlerine vuruyordu. Geriye doğru taradığı düz saçları, eğri büğrü kafatasını sararak omurgasına doğru devam eden sert ve keskin bombelere dönüşmüştü.

Gövdesini saran derisindeki gri ve siyah beneklerden sümüksü bir sıvı damlıyordu. Sırtından çıkan yusufçuklarınkine benzeyen yanardöner kanatları da vücudunun diğer yerlerindeki gibi kalın, sarı sümüksü maddeyle kaplanmıştı. Arada bir açılıp kapanan kanatlar yapışkan sıvıdan kurtulmaya çalışıyordu.

Bosque'un gövdesi, kalın kasların bir insan karnı yerine, derisi parlak, siyaha dönüşen bir hayvanın iskeletine ait göbek şeklindeki şişkinliğe doğru inmesi haricinde hâlâ bir erkeğinkini andırıyordu. Gövdesinin alt kısmında omurgası, iğnesinin zehirli olduğundan şüphe etmeme neden olan, oldukça keskin ve parlak bir uçla sonlanıyordu.

Yaratık vücudunun üst kısmındaki dört ayağını tavana doğru kaldırdı ve uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi gövdesini salladı. Sümüksü sıvı üzerimize saçıldı ve sarı balçığı tenimin üzerinden sıyırırken öksürerek safra çıkardım. Dört ayağını çılgınca sallayarak öfkeyle havayı pençeliyordu. Haykırdığı zaman Ölüler Diyarı yaratıklarının çığlıkları daha da yükseldi. Kurtlara ve Arayıcılar'a saldırmayı bırakıp, hızla şömineye doğru giderek yaratığın başının üzerinde toplandılar.

"Aman Tanrım." Bosque'un kölelerinin ani uçuşlarını izleyen Connor, Uçurum'un önünde duran şeyi görünce kılıçlarından birini düşürdü.

Ethan, onu bir kenara iterek kılıcını Connor'ı yakalayan Kayıplar'dan birine doğru salladı. Ve kafasını uçurdu.

"Hadi." Ethan, Connor'ı odanın ortasına, Adne'nin hâlâ bağlı durduğu yere sürükledi. Sabine, Bryn ve babam onların peşinden gitti. Adne'nin etrafında bir çember oluşturdular.

Kayıplar, onları takip etmese de kütüphanenin kapısından da uzaklaşmıyorlardı. Oldukları yerde bilinçsizce sallanarak ağızları açık bir halde boş gözlerle Uçurum'a bakıyorlardı.

Logan, Bosque Mar'ın yerini alan yaratığa bakarken gerisin geri düştü. "Haberci'ye dikkatle bakın. Ölüler Diyarı'nın Efendisi ve Bekçiler'in Hakîmi'ne."

YİRMİ YEDİ

"Bu kalleşliğin yüzünden çığlık attığını duyacağım, Logan Bane," dedi Bosque boğuk bir sesle.

Ses tonu beni şaşkına çevirdi. Bu, Haberci'nin insan kılığındaki sesinin aynısıydı. Tek fark, dudaklarının önündeki kıskaçların birbirine vurmasıyla çıkan tıkırtılardı. Havaya bir pençe attı ve Logan acıyla soluğunu tutarak yere düştü. Göğsünde açılan simetrik dört derin yaradan kan fışkırdı.

"Hayır!" Shay topuklarında sallandı.

"Uçurum!" diye bağırdı Adne. "Onu Haç'la Uçurum'a sürüklemek zorundasın.

Bosque, Adne'ye duyduğu hiddetle çığlık attı ve dikenli ayağını bir kez daha kaldırdı.

Shay çoktan harekete geçmişti. Elementler Haçı'nın kılıçları, kıvılcımlar saçan kuvvetiyle havada vınladı. Etrafında oluşan ışık kasırgasının içinden Shay'in vücudunu artık seçemiyordum. Gövdesini sarmalayan elementlerin oluşturduğu sütun sürekli değişiyor ve bir alev fırtınasının gürültüsünden bir şelalenin şırıltısına geçiyor, sonra tekrar fırtınanın çığlığını takip eden bir depremin sarsıcı gücüne dönüşüyordu.

Shay'in orada olduğunu ve kılıçları kullandığını fark etmemin sebebi, Bosque'un Logan'ı gösteren ayağının aniden kopuvermesiydi. Düştüğü kütüphanenin zemininde kıvranıyordu.

Bosque gövdesindeki kopan yerden sırsıyah kan akarken haykırdı.

"Beni savunun, çocuklar!"

Deri kanatlardan ve keskin pençelerden oluşan dişi, erkek iblis akını Shay'in üzerine üşüştü. Scion'un etrafını saran küreye dokundukları anda vücutları çözünüyor ve zararsız kum yığınları halinde yere dökülüyorlardı.

"Hayır!" diye çığlık atan Bosque'un haykırışında gerçek korku vardı. Soğansı gri gözleri çaresizce odayı taradı. Delirmiş bakışları beni buldu. Vahşice kahkaha atarak Shay'e sırıtınca kıskaçlarının arkasındaki bir dizi keskin diş göründü.

"Pekâlâ, Scion," dedi. "Mirasına sahip çıktın. Ama bu yolda devam edersen en çok sevdiğini kaybedeceksin."

Kolunu uzattı ve hayattaki Ölüler Diyarı yaratıklarına anlaşılmaz bir emir haykırdı. İblislerden biri alçaktan uçarak mızrağını attı. Bosque silahı kavradı, sol üst bacağının omurgalarını parmakları gibi kullanıyordu. Korkunç bir gülümsemeyle bana döndü ve mızrağı fırlattı. Kaçtım ama yeterince hızlı değildim.

Bosque'un hedefi doğruydu. Sadece yana doğru birazcık sendelemiş olmam mızrağın kalbime değil omzuma saplanmasıyla sonuçlandı. Bosque güçlüydü. Çok güçlü. Bunun sebebi mızrağın yalnızca omzuma derin bir şekilde girmesi değil, vücudumu delerek arkamdaki duvara saplanmış olmasıydı. Oraya çakılıp kalmıştım.

"Calla!" Shay'in sesi vücuduna kalkan olan güç sağanağını yarıp geçti. Etrafını saran elementler fırtınası titreyip ışığı solmaya başladığında Shay'in bocalayacağını biliyordum.

"Shay, hayır!" diye bağırdım, bir yandan da mızraktan kurtulmaya veya en azından duvardan çekmeye çabalıyordum. "Beni aklından çıkar. Öldür onu!"

Bosque bağırdı. "Alın onu. Parçalayın!"

BELONGS TO KAOS TEAM

Ölüler Diyarı'nın mahlûkları hep bir ağızdan çığlık atarak bana doğru uçtular. Biçim değiştirmeyi düşündüm ama sırtına mızrak saplanış bir kurt, bir insandan bile daha çaresizdi.

"Onu öldür, Shay!" Kolumu yüzüme kapayarak, pençelerin etimi parçalamasını bekledim.

Uçan sürünün çığlıkları iyice yükseldi ama beklediğim saldırı gerçekleşmedi. Azgın çığlıklardan bile daha yakın olan hırıltı sesleri yukarı doğru bakmama neden oldu. Bryn neredeyse tepeme çıkmış, Ölüler Diyarı yaratıklarına karşı direniyordu. Babam ve Sabine, onun hemen ötesinde duruyordu. Ölü bir iblis ayaklarının dibine yatıyordu. Pike yapan diğerleriyse, kanatlarını parçalayan ve kesinlikle bir daha kalmayacaklarını sağlamak üzere onları yere çeken kurtların dişleriyle karşılaşıyorlardı.

"Kımılda, Scion!" Ethan odanın ortasından bağırdı, hâlâ Connor'la birlikte Adne'yi koruyorlardı. "Sevgilin güvende."

Shay kılıçlarını tekrar kaldırdı ve ilerledi. Odanın içindeki ses sağır edici bir hale geldi ve ev sallanmaya başladı. Ölüler Diyarı'nın uçan yaratıkları saldırmayı bıraktı ve sallanan yuvalarının içinde panikleyen arılar gibi şöminenin üzerinde toplanmaya başladılar. Kapının yanındaki Kayıplar'ın inlemeleri zıvanadan çıkmış bir hale geldi. Hareket etmeye başladıklarında ayaklarını sürümeleri karmaşaya dönüştü ve sanki amaçlarını yitirmişler gibi birbirlerine çarpmaya, çılgın gibi kitap raflarından ve masalardan sallanmaya başladılar.

Bosque şömineye doğru geriledi. Bedeninin üst kısmındaki geriye kalan üç bacağını kaldırarak taş çerçeveyi pençeledi.

"Ele geçirilmeyeceğim," diye haykırdı. "Ben senin efendinim. Sana her şeyi verdim. Ben olmadan sen bir hiçsin."

"Scion'un efendisi yok." Shay'in sesi kütüphanedeki kargaşanın gürültüsünü bastırdı. Bu onun sesiydi ama tanıdığım çocuğun sesinden bir şekilde farklıydı. Daha derinden ve daha yaşlı gelen sesi

BELONGS TO KAOS TEAM

içime işledi. Bosque'un taşları kavraması gevşedi. Şöminenin içine doğru bir adım geri kaydı.

Haçın fırtınası onu takip etti, içeriden gelen ses kütüphanede gümbürdedi. "Yeryüzü artık senin yolsuzluklarını daha fazla kaldırmayacak."

"Boyun eğmeyeceğim," dedi Bosque tükürür gibi.

Shay'in etrafını saran toprak, rüzgâr, su ve ateş sağanağı daha da parlak bir hale geldi. "Defol, şeytan."

Elementler Haçı'nın ışığı ona vurunca Bosque irkildi. "Hayır!"

"Defol!" Ses Shay'in haykırışına pek benzemiyordu.

Uçurum'un yeşil, kaygan aurası genişleyip tatsız bir kucaklama için kollarına alırcasına onu sarmalayınca Bosque çığlık attı. Kalın filizler gövdesini sararken bir kez daha bağırdı.

Ardından Shay'in ateş fırtınasının içinde hareket ettiğini görebildim. İleri sıçradı ve döne döne Bosque'a doğru atıldı. Kılıçların ikisini şimşek hızıyla aşağı indirdi. Üç bacağı gövdesinden ayrılan Bosque ızdırap içinde haykırdı. Şöminenin içindeki yeşil aura devasa alev helezonlarıyla parlayarak Bosque'u yaktı. Onu göremememe rağmen çığlıklarını duyabiliyordum.

Elementler Haçı'nın gümbürtüsü sağır edici bir hale geldi ve Shay'i saran fırtına yoğunlaşarak ses ve hareket karmaşasının ortasında onu bulmayı imkânsız kıldı.

"Saklanın!" diye bağıran Connor, kendini Adne'nin üzerine attı.

Babam biçim değiştirdi ve Sabine'i kavrayarak benim yanıma doğru çekti. Sabine'in baldırlarını bana ve Bryn'a doğru bastıran babam bir yandan da kendi vücuduyla bize kalkan oldu.

Rowan Malikânesi sarsılıyordu. Kitaplıklar gıcırdadı ve yığınlar halinde yere devrildi. Sesler giderek yükseldi, sanki binanın bütün taşları çığlık atıyormuş gibiydi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Kütüphane bir patlamayla sarsıldı. Yüzümü babamın göğsüne gömdüm, yerdeki şiddetli sarsıntı, –hâlâ mızrakla duvara çakılı duran– omzumdaki ağrıyı katlanılmaz hale getirirken dudağımı ısırdım. Sabine biçim değiştirdi ve diğer kolumu kavrayarak dikkatimi zonklayan yaradan uzaklaştırdı. Ona baktım, yakıcı bakışlarında gördüğüm güce minnettar oldum. Alnını alnıma yasladı ve parmaklarımız kenetlendi.

Çarpışma sesleri dört bir yanda yankılanıyordu. Connor'ın bağırdığını duyduğumu sandım. Babam, Sabine ve ben birbirimize sarıldık. Bryn tüylerini vücudumuza bastırarak sızlandı. Sabine'in saçlarının etrafına savrulmasına rağmen, üçlü yumağımızın hemen ötesindeki karmaşayı biraz biraz görüyordum. Odanın içine dolan olan bulutlar, Uçurum'un kendi yeşil kaygan gölgelerinin içinde girdap oluşturuyor ve kasırganın hemen öncesindeki gökyüzünü yansıyordu. Etrafımızda şiddetle esen rüzgârlar, bir bulut hortumunun aslında yakınımıza inip inmediğini merak etmeme neden oluyordu. Şekiller yanımızdan hızla savruluyordu. Uçurum'un içine çekilen dişi ve erkek iblisler çığlık atıyor ve dünyadan sürüklenilirken pençelerini havaya doğru savuruyorlardı. Bazıları dehşet içindeki Bekçiler'e ölümcül bir kucaklamayla kenetlenerek efendilerini de çığlık çığlığa bilinmezliğin içine çekiyorlardı. Yanımızdan geçen bedenlerin derileri o kadar yanıktı ki fırtınada hırpalanırken nasıl paramparça olmadıklarına inanamıyordum. Gerçi cansız ve belirsiz figürler Kayıplar değildi. Ne olduklarını bilemiyordum ama en azından bir düzinesi yanımızdan uçarak Ölüler Diyarı yaratıklarıyla birlikte Uçurum'un içine düştü.

Rüzgârın çığlıkları aniden esen bir bora şeklinde sonlandı ve devamında hafif bir gümbürtü oldu. Ses, yükselerek en sonunda bugüne dek duyduğum en gürültülü gök gürlemesi şeklinde kütüphanenin içinde yankılandı.

Bunu sessizlik takip etti.

Rüzgâr hâlâ esiyordu ama şiddeti azalmış ve kışın soğuk havasının hafif esintisine dönüşmüştü.

BELONGS TO KAOS TEAM

Sabine, Bryn ve benim üzerime kapanan babam, sarılarak yavaşça bizi sarmayı bıraktı. İrkildim, omzumu delen mızrağa dayanmak için kendimi zorlarken bir yandan da Shay'e ait bir işaret arıyordum ama şaşkın bakışlarım buz gibi esen rüzgârın geldiği yere yöneldi. Kütüphanenin duvarı tamamen yıkılmıştı. Oda dışarıdaki karla kaplı toprağa açılıyordu. Sadece kış gecesine doğru uzayan çıplak iskeletiyle şöminenin taş çerçevesi kalmıştı.

Connor, "İyi misiniz?" diye bize doğru bağırdı. Kalkması için Adne'ye yardım ediyordu. Adne ayağa kalkarken onu tutan halatlar geri çekildi. Geriye yalnızca yıpranmış ipler kaldı. Ethan kitap yığınlarının ve etrafa saçılan ahşap kıymıklarının üzerinden atlaya atlaya bize ulaşmaya çalışıyordu. Sabine ona doğru koşmadan önce elimi sıktı. Ethan, Sabine'i kendine çekerek uzun uzun öptü. Sabine kollarını Ethan'ın boynuna doladı, Ethan da parmaklarını onun saçlarına gömmüştü.

"Kendini sıkı tut, Calla." Babam hâlâ omzumda olan mızrağı kavramıştı. Artık insan biçimindeki Bryn elimi tuttu. Dişlerimi gıcırdattım ve babam mızrağı duvardan, sonra da vücudumdan çekip çıkarırken sadece kısa bir çığlıkla durumu atlattım.

"Buyur." Babam kanayan bileğini dudaklarıma bastırmıştı bile. Zonklayan omzumun ağrısını düşünmek yerine, babamın kanını içerken içime akan sakinleştirici sıcaklığa odaklanmaya çalıştım.

Sırtımı duvara yasladım, yavaş ve titrek bir nefes aldım. "İyiyim."

Bana gülümsedi. Elimi tutarak beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

"Hepsi gitti." Ethan, Sabine'le el ele bize doğru geldi. "Bundan böyle Ölüler Diyarı ucubeleri yok."

"Nereye gittiler?" diye sordum odaya göz gezdirerek. Bize saldıran yaratıklardan eser yoktu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bina yıkılmaya başladığında kaçıp saklanmakla çok meşguldüm."

BELONGS TO KAOS TEAM

Kurumuş bir kan birikintisi, Logan'ın, Bosque'un göğsünde açtığı yaraları kavrayarak düştüğü noktayı gösteriyordu. Birikinti bir çizgi şeklinde uzuyor ve sonra da kapıya doğru giden lekelere dönüşüyordu.

"İyi kurtulduk," dedi Adne.

"Gözümüzün üzerinde olabileceği bir yerde olmasını tercih ederim," diye homurdandı Ethan.

Bel kemiğimden yukarı doğru bir ürperti yayıldı. Logan gitmişti. Ama nereye? Lumine'in peşinden mi gitmişti? İntikam almak için geri dönecek miydi?

"Artık bunun bir önemi yok," dedi Connor. "Er ya da geç izini sürmek zorunda kalacağız. Ama Bosque'un gitmesiyle Logan bir tehdit olmaktan çıktı. Elde edeceği bir güç kalmadı."

"Eğer Ölüler Diyarı'nın bütün yaratıkları gittiyse Kayıplar neden hâlâ burada?" diyen Sabine omzunun üzerinden geriye bakıyordu.

"Onlar artık Kayıp değiller," diye cevapladı Connor. Onun yanında duran Adne kolundaki yanıkları ovalıyordu.

Ethan başıyla onayladı. "Onlar sadece ceset."

Arayıcılar'ın arkasına doğru baktım. Kayıplar olarak bildiğim ayak sürüyen korkunç şeyler yerlere saçılmıştı. Onlar artık çürümenin farklı evrelerindeki cesetlerdi. Bazıları sanki sadece birkaç hafta önce ölmüş gibiyken diğerlerinden geriye kalan tek şey iskeletleriydi.

Düşmanlarımız yok olmuştu. Bu bizim kazandığımız anlamına mı geliyordu? Savaş bitmiş miydi?

Şömineye baktım. Uçurum'a ait bütün izler kaybolmuştu. Derinliğini dolduran leş kokulu yeşil ışık yoktu. Kursağa benzeyen şey, boş ve sessizdi.

Bunu Shay yapmıştı. Onu, yüzünü aydınlatan geniş bir gülümsemeyle bize doğru yürürken görmeyi bekledim ama orada değildi. Gözlerim şöminenin etrafında gezinerek ona ait bir iz arıyor ve hiçbir şey bulamıyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Shay neredeydi? Kalbim tekliyordu.

"Shay!" Süssüz taş çerçeveye doğru koştum.

Korkunç sorular zihnimi çılgınca dövüyordu.

Uçurum ya onu da içine çekmişse? Ya gücü çok büyük olan Haç, Bosque'u yok ederken Shay'i de yakmışsa?

"Buradayım." Shay bina kalıntılarının diğer tarafının arkasından çıktı. Elementler Haçi'nın yarattığı fırtına kaybolmuştu. Kılıçlar Shay'in sırtındaki kınlardaydı. Onun sesini değiştiren gücü artık gitmişti. Shay tekrar bütünüyle kendisiydi.

Fakat yalnız değildi.

Açık kahverengi saçlı, uzun boylu bir adam elini Shay'in omzuna koymuştu. Koyu renk saçlı ve soluk yeşil gözlü bir kadın, Shay'in elini iki eliyle birden kavramıştı.

"Calla." Shay bana gülümsedi. "Annem ve babamla tanışmanı isterim; Tristan ve Sarah Doran."

YİRMİ SEKİZ

Kütüphane darmadağın olmuştu. İçeriye kar yağıyordu ve bundan ibaret de değildi.

Binanın dışında toplanan kurtlar, kütüphanenin moloz ve taş yığınlarına bakıyordu.

"Nev!" diye bağıran Sabine, hızla koşup diğerlerini geçen iki kurda el sallıyordu.

Nev ve Mason bir araya toplanan grubumuza yaklaşınca birden durdular. Shay'in uzun zamandır kayıp olan anne ve babasının ortaya çıkmasının şaşkınlığı hepimizi sessizliğe boğmuştu. Hiç kimse Tristan ve Sarah'nın aramızda duran resimden nasıl çıktığını sorma cesaretini henüz toplayamamıştı.

Onları gücendirmekten mi korktuğumuzu yoksa soru soramayacak kadar şaşkın mı olduğumuzu bilmiyordum. Yalnızca Shay soğukkanlı görünüyor ve çocuksu bir neşeyle gülümsüyordu.

Mason kurt biçiminden sıyrılarak Connor'a bir yumruk salladı. "Lanet olası, ne düşünüyordun?"

"Ha?" Connor kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bir bomban vardı ve bunu bize söylemedin!" diye bağırdı Mason. "Bizi uyaran olmadı. O patlamanın nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı? Duvarın bir bölümü savaştığım Mahkûm'un üzerine düştü. Az kalsın beni de öldürüyordu!"

"O bir bomba değildi, Mason," dedim.

"O halde neydi?" diye soran Mason hâlâ öfkeyle Connor'a bakıyordu.

"Ayrıca bir bomba için neden ben suçlanıyorum?" Connor gülmeye başladı. "Bombalar hakkında ne bilirim ki?"

Nev omuzlarını silkti. "Bu konuda konuştuk ve eğer biri gizlice bomba soktuysa bunun sen olacağına karar verdik."

Connor, Adne'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun? Bu teşekkür etmemi gerektiren bir şey mi yoksa onlara yumrukla girişeyim mi?"

"Kes sesini, Connor," dedim. "Mason, Shay Uçurum'u kapatınca duvar havaya uçtu."

"Ahbap." Nev bakışlarını Shay'e çevirmiş sırıtıyordu. "Harika."

Mason hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Öyleyse Elementler Haçı aslında bir bomba mıydı?"

"Mason!" diye hırladım. "Bomba falan yoktu!"

"Sadece sihir." Adne, ona gülümsedi.

"Sihirli bir bomba," diye homurdanan Mason, ona doğru döndüğüm zaman eğildi. "Hey! Üzerine evin yarısı düşüp neredeyse tost ezilecek olan sen değildin."

"İnan bana," dedi Ethan. "Bizim başımız burada yeterinden fazla dertteydi."

"Ama üstesinden geldiniz." Nev hâlâ Shay'e bakıyordu. "Bu bizim kazandığımız anlamına geliyor, değil mi?"

"Sanırım." Shay'in gülümsemesi kayboldu. "Şimdi ne olur, bilmiyorum."

"Kazanmak deyince, Mahkûmlar'a ne oldu?" diye sordum. "Yani bizim tarafımıza geçmeyenlere."

"Ev havaya uçunca..." Mason tekrar bombadan bahsederken Nev bana özür dilercesine baktı. "Panikleldiler. Sanırım Bekçiler'in kalesini yıkılırken görmek onların eteklerini tutuşturdu."

"Her halükârda biz yeniyorduk." Mason sırıttı.

Nev omuzlarını silkti. "Evet. Büyük bir ihtimalle yeniyorduk."

Kaşlarını çatarak grubumuza baktı. Gözleri bir anlığına Shay'in anne ve babasına takıldı ama sonra tekrar bana çevrildi. Derin bir nefes aldı.

"Ren nerede?"

Gözlerimi kaçırdım. Bryn kolunu belime sardı. Ren'i unutmamıştım. Ama mücadele edebilmek için onun ölümünü zihnimden uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Şimdiyse gerçeğin ağırlığı üzerime çöktükçe acı göğsümü tırmalıyordu. Ayaklarımın üzerinde salladım. Bryn başını omzuma dayadı.

Babam cevap verdi. "Çarpışmada düştü."

Nev yumruklarını sıktı. "Nasıl?"

"Emile onu öldürdü," dedi babam.

Mason hırıltıyla, "Emile öldü mü?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Dışarıda Dax ile Fey'in cesetlerini gördük," dedi Nev usulca. "Siz mi?.."

"Eve girmek için onlarla savaşmak zorunda kaldık," dedi başını sallayarak.

Onca ölümün ağırlığı üzerimize çökünce sessizliğe gömüldük.

Ürperdim, sürü arkadaşlarıma bakarak, "Beni takip edin," dedim.

Kurt biçimine dönüşerek sürü arkadaşlarımı Ren'in cesedinin yattığı yere götürdüm. Yıkıntıların altında kalmamış olması ızdırabımı bir nebze dindirmişti. Sanki Elementler Haçı'nın çılgın azabı vücudunu karmaşadan korumuş gibi, etrafında bir halka oluşturan yıkıntının enkazı ona hiç zarar vermemişti.

Ren'in etrafını sararak çember oluşturduk. Duraksadım ve kendimi bırakıp çocukluğumdan beri tanıdığım ve sürümüze önderlik ederken daima yanımda olmasını beklediğim kurda baktım.

Babam yanımda duruyordu. Ona bakarak bekledim.

Hayır, Calla. Sakin sözleri zihnimde belirdi. *Bu senin sürün.*

Tekrar Ren'e döndüm ve şehit düşmüş alfaya hürmetimi göstermek için başımı eğdim. Çemberdeki kurtlar da aynısını yaptı. Burnumu kaldırdım ve Ren'in ölümünün acısıyla ağıt yakarcasına uludum. Sürü arkadaşlarım teker teker ağıda katıldı. Kütüphaneyi dolduran ulumalarımız dışarıdaki kış gecesine doğru taştı. Hâlâ dışarıda duran kurtlar genç kurdun kaybına saygı göstermek için seslerini yükseltince ölüm şarkısı her yeri kapladı. Kurtların içten bir kederle dolu ulumaları gecenin içinde dalga dalga yayılarak Ren'in anısını yıldızlara kadar taşıdı.

Tekrar insan biçimine dönüştüm. Devam eden ağıdı dinledim, ulumalar sakinleşmeye başlasa da uğultuları rüzgârla yankılanıyordu.

Bir el bileğimi kavradı. Adne bana bakıyordu. "İzin verir misin?" Ren'i gösterdi.

Başımı onaylarcasına salladım. Ren'in yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kocaman gri kurdun yanına boylu boyunca uzandı. Kollarını ona sararak yüzünü tüylerine gömdü.

Üzüntüsünü bizden saklıyordu ama omuzlarının titremesini seyrederken çok kısa bir süreliğine sahip olduğu ağabeyini ona geri verebilmeyi diliyordum.

Shay bizden uzakta duruyordu. Sarah hâlâ Shay'in elini tutarken, Tristan da bir kolunu oğlunun omzuna atmıştı. Bakışlarım Shay'inkilerle buluştuğunda orada üzüntüsünü gördüm. Ve bir soruyu.

Bu, benim kendi yüreğimde de alevlenen bir soruydu.

Ren'in ölümü Shay'e karşı duyduğum hissi değiştirmiş miydi?

Yosun rengi gözleriyle buluşunca cevabımı aldım.

Aşk ne koşullardan etkilenirdi ne de matemle değişirdi. Aşk böyle bir şeydi. İçimdeki kurt gibi ateşli ve özgürdü.

Ren'e duyduğum sevgi gerçekti. Biz bir bağı, bir geçmişi paylaşmıştık. Onu kaybetmek, kalbimde sonsuza dek silinmeyecek izler bırakmıştı. Ancak ben bir savaşçıydım ve sevginin bıraktığı izler, savaşın bıraktıklarından çok farklı değildi.

Birçok yol ayrımında bana bir seçim yapma şansı verilmişti; kalbimin sesini dinlemek ya da kaderim olduğunu sandığım hayat uğruna tutkumdan vazgeçip Shay'i terk etmek. Verdiğim her karar, beni ona daha da yaklaştırmış ve bildiğim dünyadan uzaklaştırmıştı.

Bizi buraya o seçimler getirmişti. Düzenli hayatımın enkazının içinde durmuş, her şeyi değiştiren çocuğa bakıyordum.

Ve onu hâlâ sevdiğimi biliyordum.

Adne sürü arkadaşlarımın yanında, Ren'in cesedinin önünde diz çökerken Shay'e doğru yürüdüm. Bana açtığı kollarına sığındım ve ellerimi kaldırarak yüzüne dokundum.

"Ölmedin." Zorla gülümsedim. "Sana söylemiştim."

"Biliyorum," dedi. "Şimdi ne olacak?"

"Yaşayacağız." Yüzünü kendininkine doğru çekerek dudaklarını nazikçe dudaklarına değdirdim.

Parmakları yüzümdeki gözyaşının bıraktığı izlerde gezindi. "Seni seviyorum, Calla."

"Sarah!"

Başımı kaldırınca, Anika'nın bize, daha doğrusu Shay'in annesine doğru koştuğunu gördüm. İbre, kollarını Sarah Doran'a sardı. İki kadın birbirlerini kucaklarken hem gülüyor hem de ağlıyorlardı. En sonunda ayrıldıklarında Tristan, Anika'ya sırıttı. Dudaklarının muzipçe kıvrılışı Shay'in gülümseyişini andırıyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ben de seni özledim, Anika," dedi Tristan. Anika onu kucakladı ve Tristan geri çekilince, Anika'nın boynundan sallanan demir pusulaya göz attı. "Görüyorum ki terfi etmişsin."

Anika gülerek Shay'e döndü. "Onlara ulaştın mı?"

"Bilmiyorum," dedi Shay. "Bosque'u Uçurum'a itmemle birdenbire gözden kayboldu ve kendimi annem ile babamın önünde buldum."

"Nerede duruyordun?" diye sordum.

Shay, annesi ve babasına baktı. "Bana göre sadece karanlık ve boş bir oda gibiydi."

"Bilinmezliğe adım attın. Ne orada ne buradaydın," dedi Sarah. "Hapishanemizi zorla açtın."

Anika başıyla onayladı, Shay'le konuşurken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Karşıya geçtin."

Shay kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bosque bizi dünya ile Ölüler Diyarı'nın arasındaki boşluğa hapsetti," dedi Tristan. "Biz dünyalar arasındaki geçittik. Onu defettiğin zaman bize ulaşabildin ve oradan çıkardın."

Shay iyice sessizleşti. Elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere doladım.

"Ağrınız var mı?" diye soran Anika'nın gözleri Tristan ile Sarah'nın üzerinde gezindi.

"Hayır," dedi Sarah. "İşkencemiz fiziksel değildi. Sevdiğimiz insanlardan ayrı kalmaktı. Onları korumak için hiçbir şey yapamayacağımızı bilmekti. Özellikle de oğlumuzu."

"Beni görebiliyor muydunuz?" diye sordu Shay. "Resim çift yönlü ayna gibi miydi?"

"Hayır." Sarah, Shay'e hüzünle gülümsedi. "Daha çok bir hayal gibiydi."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Zaman kavramı net değildi," dedi Tristan. "Ayrıca gerçeği mi gördüğümüzü yoksa bunun Bosque'un bizim için icat ettiği bir işkence şekli mi olduğunu bilemiyorduk."

"Calla! Bryn!" Ansel elini sallayarak bize doğru koşuyordu. Bryn neşeyle çığlık attı ve kollarını açtı. Ancak gri-kahverengi karışımı iri yarı bir kurt kenardan ona doğru fırladı. Babam koşarken biçim değiştirdi ve Ansel'ın ayaklarını yerden keserek kucaklayıp göğsüne bastırdı.

"Baba!" Ansel kollarını babama sardı.

Bryn ve ben onların yanına koştuk. Babam bizi de aralarına çekerek kucakladı. Gözyaşları ve kahkahalarla birbirimize sarılmış bir halde durduk.

Shay yanımıza gelince Ansel bizi bıraktı. "Selam! Başardın!"

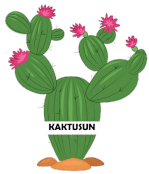
Shay'in yüzü asıktı.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Omuzları gerildi. "Anika henüz sona ermediğini söylüyor."

YİRMİ DOKUZ

Savaşın bittiğine dair haberler yayılınca Arayıcılar etrafımızda toplanmaya başladı. Bazıları grup halinde duruyor ve kısık sesle konuşarak yerle bir olmuş kütüphaneyi seyrediyorlardı. Diğerleri hızla ortalığa çekidüzen vermeye girişerek etrafa saçılan kitapları toplayıp tasnif ediyorlardı. Hâlâ kendilerini gömme görevine adamış olan diğerleri de Kayıplar'ın kalıntılarını ciddiyetle taşıdıktan sonra normal hallerine geri dönmüşlerdi.

"Sona ermedi demekle neyi kastediyorsun?" Tenim karıncalanıyordu.

Anika uzun adımlarla yanımızdan geçti. "Benimle gelin."

Onu kütüphanenin duvarlarından geriye kalan tek şeye doğru takip ettik. Binanın büyük bir bölümünü yok eden güç, sade ve metruk taş şömineye dokunmamış gibi görünüyordu.

Bryn'a doğru uzanıp fısıldadım. "Diğerlerini getir." Gitgide artan endişe damarlarımı sarıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Shay. "Bosque gitti. Defedildi. Canavarlar da öyle." Boş şöminenin sessiz karanlığını gösterdi. "Uçurum gitti."

"Gitmedi," dedi Anika. "Kapandı."

"Bu ne demek oluyor; tekrar açılabilir mi?" diye sordum.

Bana başını salladı ama Shay'e doğru konuştu. "Bu nedenle onu mühürlemek zorundasın."

Shay'in gözleri kısıldı. "Nasıl?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Uçurum yok edilemez ama Elementler Haçı bir anahtar görevi görür ve onu bizim dünyamıza kapatır."

Bryn, sürü arkadaşlarını olduğu kadar Connor, Adne ve Ethan'ı da alıp bize katıldığı zaman biraz rahatladım. Anika, Gardiyanlar'a göz attıktan sonra Arayıcılar'a keskin bir bakış yöneltti. Ethan huzursuzca bakışlarını yere eğdi ve Connor sinirli sinirli elini saçlarının arasından geçirdi.

Neler oluyordu?

Adne soru soran gözlerime baktı ama bakışlarında tüylerimi diken diken eden bir hüzün vardı ve bu, ağabeyinin ölümüyle hiç ilgisi olmayan taze bir hüzündü.

"Peki ya biri onu açarsa?" diye sordu Shay.

"Kılıçları tekrar ele geçirebilecek tek kişi sensin." Anika kolyesini süsleyen çapraz kılıçlara dokundu. "Başka hiç kimse açamayacak."

"Bu nedenle karanlık tarafa geçme," dedi Connor. "Tamam mı?"

Adne dirseğini Connor'ın kaburgasına vurdu. Connor ikaz edercesine bir bakış attı. Artık bir şey sakladıklarına dair hiç şüphem kalmamıştı.

Gözlerimi Anika'ya diktim ve tüm gücümü sesime aktararak sordum. "Ve hepsi bu mu?"

Anika, gözlerini kaçırmadan önce yalnızca bir saniyeliğine bana bakabilmişti.

Bunu Shay de fark etti. "Ne?"

Odadaki gerilim arttı. Sürü arkadaşlarım bana huzursuzca bakıyorlardı. Tırnaklarım avuçlarıma gömülmüştü. Yanımda duran babam gürledi.

"Bu bir ihanet mi?" Anika'ya öfkeyle baktı.

"Hayır!" Anika toparlanarak otoriter bir havaya bürünmeye çalıştı. "Sadece olması gereken şey."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sen hangi lanet şeyden bahsediyorsun?" Shay ona doğru bir adım attı.

Anika'nın dudakları gerildi. Connor, Scion ile İbre'nin arasına girdi.

"Onlara söylemek zorundayız, Anika," dedi. "Bunu onlara borçluyuz. Onlara bundan fazlasını borçluyuz."

Ethan'ın yüzü soldu, boynundaki damarlar seğiriyordu. Sabine kafası karışmış bir halde yüzünü ona doğru çevirdi. Ethan ona bakabilir durumda değil gibiydi.

Anika yüzünü boş şömineye çevirdi ama hepimizin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Haberci'yi defettiğin zaman onu köleleriyle birlikte Ölüler Diyarı'na gönderdin. Ama onun yarattığı yozlaşma hâlâ burada ve Bekçiler'in yönetim şekliyle yaşamlarını sürdürüyorlar."

Yüreğime taş oturmuş gibiydi. Silas'ın beni bir numune gibi incelemesini, benden ve benim türümden iğrenç bir şeymiş gibi bahsetmesini hatırladım."

Anika'nın sırtına doğru azı dişlerimi gösterdim. "Bizim hakkımızda konuşuyorsun."

"Kısmen," dedi arkasını dönmeden. "Gardiyanlar, Bekçiler'in asırlar önce dünyaya adım attıklarından beri yarattıkları birçok başkalaştırmadan bir tanesidir. Kendilerinin uzatılmış hayatlarıysa bir diğeri."

"Anika," dedi Shay. "Uçurum'un mühürlenmesinin Gardiyanlar'la ne alakası var?"

Anika yavaşça döndü. "Elementler Haçı, Uçurum'u kilitlediği zaman, bu doğanın dengesini eski haline getirecek ve bütün yaratıkları kendi niteliklerine geri döndürecek."

Shay kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

Gerçek iliklerime işlerken şaşkın bir halde Anika'ya bakakaldım. "Kurt olacağımız anlamına geliyor."

BELONGS TO KAOS TEAM

Anika başını onaylarcasına sallayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Shay'in kaşları birleşti. "Ama şimdi de kurtsunuz."

"Hayır," dedim usulca. "Sadece kurt olacağız. İnsan değil." Anika'ya bir bakış attım. "Doğru mu?"

"Evet," dedi Anika. "Gardiyanlar ruhlarını yöneten hayvanlardan yaratıldılar ve bir insan vücudunu kullanmaya mecbur edildiler, böylece Bekçiler'in uşağı olacaklardı."

"Bundan sonra biçim değiştiremeyecek miyiz?" diye sordu Mason.

"Asıl benliğinize döndürüleceksiniz," dedi Anika.

Sabine öfkeyle Ethan'a baktı. "Sen bunu biliyor muydun?"

Ethan kendini Sabine'in öfkeli gözlerine bakmaya zorlarken çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Evet."

Sabine, onu itekledi. "Hiçbir şey söylemedin!"

Ethan onu kollarından kavrayarak sımsıkı tuttu. "Özür dilerim."

"Neden?" Sabine titriyordu ve hâlâ öfkeyle Ethan'ı süzüyordu.

"Bunun olmasını görecek kadar yaşayacağımızı sanmıyordum." Sabine'i göğsüne doğru çekerken gülümsemesi hüzünlüydü. "Ben de bundan nefret ediyorum, Sabine. Senin gitmeni istemiyorum."

İçimde derin bir sızı hissettim ama haklarında endişe duyduğum sevgililer sadece Ethan ve Sabine değillerdi. Gözlerim Ansel'ı aradı ve bulduğunda solgun bir halde titriyordu. Onun yanında duran Bryn'ın gözleri inanamıyormuş gibi büyümüştü.

Shay bakışlarımı takip etti. Hızla döndü ve yumruğunu Anika'ya doğru salladı.

"Hayır," dedi. "Kahretsin, kesinlikle olmaz."

"Yapman gerekiyor."

"Bunu onlara yapamazsın!"

Shay'e bağırmaları kütüphanedeki Arayıcılar'ın dikkatini çekmişti. Ağır ağır ilerlediler. Bazı savaşçılar etrafımızı sararken diğerleri ellerini silahlarına yakın tutarak Anika'yı korumaya aldılar.

"Lanet olsun." Connor şakaklarını ovdu. "Anika, bu Gardiyanlar'la savaşamayız. Onlar bizim dostlarımız. Bizim için hayatlarını tehlikeye attılar."

"Başka çaremiz yok." Anika'nın bakışları sertleşti. "Uçurum mühürlenmeli."

"Hayır!" Ansel, Bryn'ı iterek geçti. Onu sadece Tess yakaladı ve Anika'ya ulaşmasını engelledi. "Bu benim ailem! Yalnız kalacağım!"

Tess ona doğru eğildi. "Bizimle kalacaksın, Ansel. Sana bakacağız."

Ansel ağlamaya başladı. Babam, onu Tess'in kollarından çekti.

"Ansel," diye mırıldandı. "Gücünü topla. Buna dayanabilirsin."

Babama öylece bakakaldım, duyduklarıma inanmıyordum. "Sen bunun olmasını mı istiyorsun?"

"Bunun istekle bir ilgisi yok, Calla," dedi usulca. "Sadece gereklilik. Bekçiler'in bu dünyaya getirdiği kötülüğün geri dönmesine izin verilemez."

Mason'ın sesi beni şaşırttı. "Baban haklı, Calla."

Onun yanında duran Nev başını sallıyordu. "Biz kurduz. Hep öyle olduk."

Ansel yüzünü sildi ve yanına gelerek onu sıkı sıkı kucaklayan Mason'a baktı. "Üzgünüm, dostum."

"Üzülme," dedi Ansel cılız bir gülümsemeyle. "Babam haklı. Hayatta kalacağım ve bu olmak zorunda."

"Ansel." Sesim boğuktu.

"Tamam, abla." Ansel'ın gülümsemesi hâlâ çok kırılgandı. Gözleri Bryn'ın üzerinde gezinirken üzüntüyle doldu. Akademi'nin avlusunda söyledikleri aklıma gelince buz gibi oldum.

"Varım yoğum önceki halimden daha eksik. Ayrıca asla daha fazlası olamam. Bryn er ya da geç bunun farkına varacak ve beni terk edecek. En iyisi de bu."

Tutunacak hiçbir seçeneğin olmadığını anladığımda bacaklarım titredi. Babam sabit bakışlarıyla beni tartıyordu. Bir yanım onun ve Anika'nın haklı olduğunun farkındaydı. Bekçiler, dünyalarındaki her şeyi çarpıtmışlardı. Yeryüzünün onların bıraktığı tüm etkilerden arındırılması geriyordu. Benim korkum, sonsuza dek bir kurt olarak yaşama düşüncesi değildi. O olasılık garip hissettirse de bir şekilde canlandırıcıydı. O hayatın vahşi doğası, ruhumun en derin kısımlarını çağırıyordu. Babam, Mason ve Nev'in bu çağrıya çoktan teslim olduklarını biliyordum.

Ama bir başka yanım parçalanıyor, yenik düşüyordu. Buralara kadar çok fazla kayıp vermek için mi gelmiştik? Ansel'ın yanımda koşmadığı bir hayatı hayal edemiyordum. O benim sürü arkadaşımdı, kardeşimdi. O bize aitti. Ve Bryn'a...

Bryn ağlıyordu, Ansel'ın başını sallayarak ondan uzaklaşmaya çalışmasına rağmen ona uzandı.

"Bir dakika." Sabine, Ethan'ın kollarından sıyrılarak uzun adımlarla Anika'ya doğru yürüdü. Anika'nın arkasındaki Arayıcılar kılıçlarını çekip Sabine'in yolunu kestiler. Ethan küfrederek yayını onlara çevirdi.

"Ah, lütfen," dedi Sabine gözlerini devirerek. "Sana saldırmayacağım. Sadece bir soru sormak istiyorum."

Anika kaşlarını kaldırdı.

"Ansel, bize Gardiyanlar'ın nasıl yaratıldığını anlattığında bunu onun için yapmayacağınızı söyledi."

"Bu doğru," dedi Anika. "Bu kurallarımızı ihlal eder. Biz, Gardiyan yaratmak için bir kurdu yok etmeyeceğiz."

Sabine derin bir nefes aldı. "Peki ya bir kurdu yok etmiyor olsanız?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Ethan yayını yavaşça indirdi. "Sabine, hayır."

Sabine ona aldırmadan bakışlarını Ansel'a çevirdi. "Ya bu gönüllü olarak verilirse..."

Sabine'e bakakaldım. Düşündüğüm şeyi öneriyor olamazdı. Olabilir miydi?

"Anlamıyorum," dedi Anika.

Ansel'ın gözleri büyümüştü. "Onu mu yapacaksın?"

Sabine başını salladı ama tekrar Anika'ya baktı. "Eğer mümkünse."

Ethan, Sabine'in yanına sıçradı. "Kes şunu, bu çok fazla."

"Bu senin kararın değil." Sabine elini Ethan'ın göğsüne koydu.

Ethan, Sabine'in elini ellerinin arasına aldı ama Anika'ya doğru dönen Sabine'i durdurmadı.

"Eğer bendeki kurt özelliğini alırsanız," diyen Sabine'in sesinde tereddüt yoktu, "onu Ansel'a verebilir misiniz?"

"Evet." Anika temkinli bir şekilde ona uzun uzun baktı. "Ama bu sadece kendi rızanla olursa."

Ansel tir tir titriyordu, yüzü korku ve umutla doluydu.

"Ah, Sabine," diye fısıldadı Bryn.

Ethan, Sabine'i kendisine doğru çevirdi. "Dur."

"Benden kurtulmaya bu kadar mı can atıyorsun?" Sabine'in gülümsemesi alaycıydı.

"Tanrım, hayır." Ethan'ın parmakları sanki gitmesinden korkuyormuş gibi kızın koluna gömüldü. "Eğer bir seçeneğim olsa seni bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"O halde neden hâlâ benimle tartışıyorsun?" diye sordu Sabine.

"Çünkü bunu benim için yapmanı istemiyorum," dedi. "Bunu senden isteyemem."

"Bunu senin için yapmıyorum." Uzandı ve onu nazikçe öptü. "Sen sadece ödülüsün."

Ethan parmaklarını onunkilere doladı. "Emin misin?"

"Vail'e geri dönmek," dedi Sabine. "Oraya aitmişim gibi davranmak. Bana o hayatta asla mutlu olmayacağımı hatırlattı."

"O hayat sona erdi," dedim. "Bekçiler artık gitti." Her ne kadar kardeşimin kurt yanının geri gelmesini istiyor olsam da Sabine'in, sürüsü olmadan mutluluğu bulabileceğini bilmem gerekiyordu."

"Biliyorum, Calla," dedi. "Seçimimi yaptım."

Nev, Sabine'in yanına gelerek onu kucakladı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Sabine başını sallayarak başını Nev'in omzuna yasladı.

"Seni özleyeceğiz," diyen Nev onu yanağından öptü.

Sabine arkasını dönerek Anika'ya baktı. "Bunu kendi özgür irademle istiyorum. Kurdu benden alın ve Ansel'ı tekrar bir Gardiyan yapın."

Bryn, Sabine'in üzerine atılarak hıçkırıklarla onu kucakladı.

"Ah, kesin artık," diye homurdansa da Sabine'in gözleri de dolmuştu. "Fazla büyüttünüz."

Anika, Tess'e işaret etti. "Bu görev için bir Şifacı'ya ihtiyacımız olacak."

Tess başını salladı ve Arayıcılar'ın arasından geçerek kütüphaneden çıktı.

İbre toplanmış sürüyü inceledi. "Peki, bunu yaparsak Uçurum'u mühürlemeye razı olacak mısınız?"

Babamla bakıştık.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Shay benden önce davrandı.

"Hayır."

Anika ve ben şoke olmuş bir halde ona bakakaldık.

"Neden?" diye sordu Anika.

Shay yavaşça başını iki yana sallarken benim olduğum tarafa af diler gibi bir bakış attı. "Bir şey daha var. Buna razı olmadan önce bilmem gereken bir şey."

Anika gözlerini ona dikmiş bekliyordu.

"Gardiyanlar tekrar kurt olacak," dedi.

Anika başıyla onayladı.

Bakışları benimkilere yoğunlaştığında sertleşti. "Fakat ben ne olacağım?"

Anika'nın yüzü solgunlaştığında nabız atışlarım birden hızlandı. Titremeye başladım, Shay'in neden bu soruyu sorduğunun farkındaydım. O bir kurt olarak doğmamıştı; onu ben dönüştürmüştüm.

Ömrümün geri kalanını bir kurt olarak geçirmeyi hayal ederken, Shay de benimle birlikteydi. İnsan biçimimizi geride bıraktığımız zaman, Shay'in kökeninden ötürü peşimden gelemeyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ama gelmek istiyor muydu? İtirazının nedeni bir kurt olarak yaşamayı istememesinden miydi? Anika, ona hâlâ cevap vermemişti.

"Ben de bir kurdum," dedi. "Ama hep öyle değildim."

Anika başını salladı, hâlâ huzursuzdu.

"Uçurum mühürlenince bana ne olacak?"

Arayıcı arkadaşlarıma göz gezdirdim. Connor, Ethan ve Adne, Anika'yı seyrediyordu. Onların ifadelerinde cevapla ilgili hiçbir ipucu bulamadım.

Anika boynundaki madalyonu tuttu ve iç geçirdi. "Üzgünüm, Shay."

Shay güçlükle yutkundu. "Neden?"

"Çünkü gerçekten de bilmiyoruz."

OTUZ

"Nasıl bilemezsiniz?" Shay dişlerini sıkmıştı.

Anika, Shay'in öfkeli bakışlarına karşın ayaklarını yere sıkı sıkı basarak olduğu yerde durdu. "Senin bir Gardiyan alfasına dönüşeceğini asla tahmin edemezdik."

Bulunduğum tarafa bakınca irkilmeme neden oldu.

"Sen insan doğdun," dedi. "Tahminimine göre bizimle kalacaksın."

"Bir kurt olarak değil," diye fısıldadı Shay. "Emin misin?"

İçimde bir şey çığlık atmaya başladı.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" dedi Mason. "O bir kurt. Artık bizden biri."

Nev başıyla onaylayarak Shay'e baktı. "Sen her zaman bir kurttun, dostum. Değişim sadece teknik bir detaydı."

Shay, "Bu doğru mu?" diye sordu Anika'ya. "İnsan olacağıma bir kurt olabilir miyim?"

"Uçurum mühürlendiğinde aslına döneceksin," dedi Anika. "Sana verebileceğimiz tek cevap bu."

"Ben..." Shay'in sesi kısıldı.

"Shay." Sarah yanına gelerek kolunu Shay'in omzuna attı. "Bunun yapılması gerektiğini biliyorsun."

Shay annesine baktı. Kadının gözleri sevgi doluydu.

Kalbim gümbürdüyor, göğsüme bir ağırlık çöküyordu. Shay insan olarak kalırsa annesiyle birlikte yaşayabilecekti. Ondan çalınan ailesini tanıyabilecekti. Yeni bir hayatı olacaktı.

Oysa benimle avlanacak ve sürümüze liderlik edecek, özlemini çektiğim eşim olmayacaktı.

Sanki düşüncelerim bakışlarını çekmiş gibi Shay'in gözleri üzerimdeydi. "Calla?"

Boğazımdaki sert yumruyu yutmaya kendimi zorladım. "Anika haklı." Sözlerim onu incitmiş gibi irkilse de başını salladı.

Anika başını bana doğru eğdi. "Teşekkür ederim."

Shay cevap vermedi.

"Bir saniye," dedi Connor. "Eğer Sabine insan olmayı seçebiliyorsa bütün Gardiyanlar da insan olarak kalamaz mı?"

"Sabine kurt özelliğini Ansel'a verdi," dedi Anika. "Eğer diğerleri insan hayatını seçerse bu asla bir kurt olmayacak taraflarını yok etmek zorunda kalacağımız anlamına gelir."

Titredim. "Bekçiler'in Ansel'a yaptığı gibi."

Anika başıyla onayladı.

"Ama insan olursunuz," dedi Connor. "Dolayısıyla bardağın yarısı dolu, öyle değil mi?"

"Ahbap," dedi Nev. "Bir kurt olmadığın o kadar açık ki."

"Sabine insan olarak kalmak istiyor," dedi Connor.

"Benim durumum farklı," dedi Sabine titreyerek. "Sürü hayatının diğerleri için ifade ettiği anlam bana göre değil."

"Kurdu yok edildikten sonra Ansel'ın ne hale geldiğini gördün," dedim. "Bu onu da yok etti. Bizler kurduz. Burada başka bir seçim şansı yok."

Ethan kaşlarını çatarak Sabine'e baktı. "Bu seni de incitecek mi?"

"Fiziksel olarak evet," dedi Sabine. "Acı vereceğini biliyorum. Ama bu benim istediğim bir şey. Ansel'ın kurdu ondan acımasızca alındı. Çalınmış bir hayatın yasını tutuyordu. Ben sadece insan olmayı seçiyorum. Bu durum farklı."

"Peki, hepiniz Ansel gibi mi hissediyorsunuz?" diye sordu Connor. "Kurt olmayı mı tercih ediyorsunuz?"

"Biz bir sürüyüz," dedi Mason. "Yabani hayata aidiz."

"Ama şarkılarına ne olacak?" diye soran Adne, Nev'e bakıyordu.

"Ulumanın ne olduğunu sanıyorsun?" Nev sırıtıyordu.

"Sanırım bunu anlamadım," dedi Connor.

"Anlamanı beklemiyordum zaten," dedim. "Ama eğer bizimle koşabilseydin, avlanabilseydin... Eğer geceyarısı ay seni ormana çağırsaydı... o zaman nasıl hissettiğimizi anlardın."

Connor kafası hâlâ karışık bir şekilde bana baktı, oysa ben Shay'i seyrediyordum. Gözleri gölgelenmişti. Ona doğru yürüdüm.

"Ama sen," diye fısıldadım. "Sen anlıyorsun."

Başını salladı ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Elimi acı verecek kadar sıkı tutuyordu. "Beni dönüştürdükten sonraki o ilk geceyi hatırlıyorum. Ayın altında avlandık. Kilometrelerce koştuk ve hiç yorulmadım. Bu dünyadaki en eşsiz şeylerden biri."

Onunla yüz yüze öylece durup hatıraların beni sarmalamasına izin verdim. Benim eşim. Benim alfam. O yanında olmadan ağaçların arasında koşmak istemiyordum. Ama isteğim şey, olması gerekenin içinde soluyordu. Kalbimin sesini dinleyerek yasak aşkın peşinde koşmayı seçmiştim ama şimdi ne Shay'in ne de benim seçim yapma şansımız yoktu.

En sonunda, "Üzgünüm," dedim başımı boynuna yaslayarak. "Ama bunu yapmak zorundayız."

"Biliyorum," dedi. Çenemi elinin arasına alıp beni öptü.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Anika?" Tess yanında bir kadınla duruyordu, kadın üzerindeki koyu mavi kaftan, İbre'yi selamlarken denizin yüzeyi gibi parlıyordu. Kütüphaneyi tıka basa dolduran meraklı Arayıcılar'dan ve kimi kurt kimi insan biçimindeki Gardiyanların oluşturduğu kalabalık aramıza giriyordu.

Anika elini Şifacı'ya uzattı. "Geldiğin için teşekkür ederim, Miriam."

Sabine ve Ansel, Şifacı'ya doğru giderken kalabalığın içinden süzülerek Shay'e ulaştım.

Koluna dokunduğumda Shay bana cılız bir gülümsemeyle baktıktan sonra gözlerini alelacele yakındaki hareketliliğe çevirdi. "Sabine'in yaptığı büyük bir fedakârlık."

"Öyle," dedim. "Sanırım haklı. Bu şekilde daha mutlu olacak."

"Daha mutlu," dedi usulca.

"Sen nasılsın?" diye sordum.

"Aslında bunu bilmiyorum," dedi. "Ne hissettiğime karar veremiyorum; belki de bu herkes için en iyisi."

Ardından tekrar bana baktı, bu defa bakışları gözlerime odaklanmıştı. "Peki ya sen?"

"Korkuyorum." Elini tuttum. Bunu daha önce hiç söylememiştim. Ama doğruydu. Shay'i kaybetmek üzereydim ve bunun için çok korkuyordum. "Eğer şansımız olsaydı..."

"Biliyorum." Uzanıp beni öptü. "Biliyorum, Calla. Özür dilemek zorunda değilsin. Dilemeni istemiyorum."

Miriam'ın, Ansel ile Sabine'e elle tutuşmaları için talimat vermesini seyrederken Shay beni kollarına aldı. Şifacı parmak uçlarını ikisinin de şakağına koydu. Mırıldanmaya başladı. Dudaklarından sessiz ama hızlı hızlı söylediği bir şeyler dökülüyordu.

Sabine soluğunu tuttu. Ethan ona doğru hamle yaptı ancak Connor onu geri itti.

"Bunu yalnız başına yapmasına izin vermek zorundasın," dedi Connor.

Ethan dişlerini sıktı ve Sabine'in soluğunu tutması bir çığlığa dönüşünce yüzü soldu. Ansel güçlükle soluyordu ama Sabine'in hissettiği acıyı çekmiyor gibi görünüyordu. Sabine tekrar çığlık attı ve dizlerinin üzerine düştü. Aynı anda Ansel haykırdı ama haykırışı bir ulumaya dönüştü. Bir dakika önce bir delikanlının durduğu yerde artık burnunu sallayan genç bir kurt duruyordu.

"Bitti." Miriam, Anika'ya selam verdi.

"Sabine!" Ethan, meraklı izleyicileri ite kaka ona ulaşmaya çalıştı. Sabine hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve vücudu titriyordu.

Elini havaya kaldırdı. "İyiyim. İyi olacağım." Ama Ethan'ın onu kaldırıp kollarına almasına karşı koymadı.

Bronz renkli tüyleri olan bir kurt Arayıcılar'ın arasından fırlayıp Ansel'ın üzerine atladı. Bryn, Ansel'ın çevresinde uluyarak hoplayıp zıplıyor, ona pati atıyor ve burnunu yalıyordu. Kalabalığın arasından iki kurt daha sıçradı. Nev ve Mason, oyun yapıp havlayarak Ansel'ın etrafında dönüyordu. Bir araya toplanmış grup kısa süre içinde hayal meyal seçilebilen, sallanan bir kuyruk demetine dönüştü.

"Onların yanına gitmelisin," dedi Shay. "Sen onların alfasısın."

Kollarında döndüm. "Sen de öyle."

"Bundan böyle değil." Başını iki yana sallarken gülümsemesi buruktu. "Keşke gerçekten olsaydım."

"Shay..."

"Git hadi." Benden uzaklaşarak arkamızdaki Arayıcılar'ın arasında gözden kayboldu.

Ansızın ayrılan yollarımızı sineye çekerek biçim değiştirdim ve sürü arkadaşlarıma katılmak üzere koştum.

Ansel! Mason ile Nev'in arasından kıvrılarak burnumu kardeşime sürttüm.

Buna inanamıyorum. Ansel uluya uluya daireler çiziyordu. *İnanamıyorum.*

Sürü sensiz olmayacaktı. Kulağını hafifçe ısırdım. *Başka kimseye patronluk taslamak bu kadar keyif vermiyor.*

Nev aniden inleyince hızla döndüm ve Sabine'in yanımızda durduğunu gördüm. Hâlâ Ethan'a yaslanmış bir halde bizi seyrediyordu.

Ansel insan biçimine dönüştü ve yanına gitti.

"İyi hissediyor musun?"

Ansel başını onaylarcasına salladı. "Sen iyi misin?"

"Olacağım," dedi.

Ansel utangaç bir tavırla kollarını ona doğru uzattı. Sabine kahkaha atarak Ansel'ı kucakladı.

"Teşekkür ederim." Ansel ona sımsıkı sarılmıştı. "Her şeyi sana borçluyum."

"Bryn'ı mutlu et," dedi Sabine. "Onu severim."

Ansel gülümsedi ama sonra Ethan'a ciddi ciddi baktı. "Sırası gelmişken söyleyeyim, eğer onun kalbini kırdığını bir duyarsam seni avlarım."

Ethan sırıttı. "Bunu aklımda tutacağım."

Anika yanımızda belirdi ve keyfim kaçtı. Shay kararlı bakışlarıyla onun yanında duruyordu.

"Zamanı geldi."

Şömineye doğru yürürken Shay'in elini tuttum.

Babam yanıma geldi.

"Sürüyü dışarı çıkarıyorum," dedi. "Dönüşüm gerçekleşirken kapalı yerde durmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Başımı salladım.

"Daha yakın durmak istersen bunu anlarım." Shay'e bir bakış attı. "Ama fazla bekleme."

"Biliyorum."

"Bu bitmeden önce mi gideceksiniz?" diye sordu Shay, babam biçim değiştirip yıkık duvarın üzerinden atladığında. Onun peşinden gitmeye başlayan diğer kurtlar, Rowan Malikânesi'nin dışındaki karlı zeminde toplanıyorlardı.

"Ben gitmeyeceğim," dedim. "Ama mesafemi korumak zorunda kalacağım. Köşeye sıkıştığını hisseden kurtlar tehlikelidir. Eğer içeride kalırsam..."

Sözümü kesti. "Anlıyorum."

Nev, Mason, Bryn ve Ansel odanın karşısına atlayarak Shay'in yanında insan biçimine dönüştüler.

"Babamla birlikte gitmelisiniz," dedim. "Burada kalmak bizim için güvenli değil."

"Elbette," dedi Mason kolunu Shay'in omzuna atarak. "Ama bir hoşça kal demeden gideceğimizi mi sandın?"

"Şimdilik," diye geveledi Ansel gözlerini yere dikmiş bir halde. "Şimdilik hoşça kal."

"Senin için dua ediyoruz, dostum." Nev, Shay'in elini sıktı. "Kurt Ekibi!"

Shay gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim."

"Ne olursa olsun kendine iyi bak!" Mason, Shay'i kendine çekerek kucakladı.

"Bakacağım," dedi Shay.

Nev, Mason'la birlikte tekrar kurt biçimine dönüşmeden önce Shay'e kısa bir selam verdi, sonra bizi Bryn ve Ansel'la yalnız bırakıp ayrıldılar.

Bryn bir şey söylemeyi başaramadı. Burnunu çeke çeke gözlerini siliyor, bana ve Shay'e bakıp duruyordu. Bir şeyler söylemeye çalıştı ancak hıçkırıklarının arasında nefes alamıyordu. En sonunda kollarını

BELONGS TO KAOS TEAM

kaldırarak Shay'e sarıldı ve onu yanağından öptü. Ardından bronz rengi bir kurda dönüşerek hızla bizden uzaklaştı.

Ansel ellerini ceplerine sokmuştu. Başını iki yana sallayarak ayağını yere vurdu.

"Sürüyle birlikte olmayı benden daha çok hak ediyorsun."

"Saçmalama." Shay, Ansel'ı kucakladı. "Sen olman gerektiği yerdesin."

Ansel, Shay'e sımsıkı sarıldı ve duyamayacağım kadar kısık bir sesle mırıldandı. Shay, ona hafifçe gülümsedi.

"Yakında görüşürüz," dedi Ansel bana bakarak. Daha sonra hoplaya zıplaya bizden uzaklaştı.

Shay dikkatle beni seyrediyordu. Yüzündeki garip ifadeyi görünce tek kaşımı kaldırarak baktım. Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Sana ne dedi?"

"Arayıcılar'la birlikte kalamayacağını söyledi." Shay sırıttı. "Çünkü seni onunla uğraşmaktan sadece ben alıkoyabilirim."

"Onunla uğraşmıyorum ki," dedim gülümsemesine karşılık vererek. "Bunu hak etmedikçe tabii."

"Shay!" Anika şöminenin önünden bize seslendi.

"Sanırım bunu daha fazla geciktiremeyeceğim." Shay dönüp gitmek üzereydi. Onu kolundan kavradım ve kendime çektim. Kollarımı boynuna dolayıp vücudumu onunkine bastırdım. Onu öperken şu ana kadar bastırdığım hislerin ona akmasına izin verdim. Ne hissettiğimi, ne istediğimi ve gitmesine izin vermekten neden bu kadar korktuğumu Shay'in bilmesini istiyordum. Elleri sırtımdan yukarı doğru kayarak kürek kemiğime bastırıyordu.

Çekilmek zorunda kalıncaya kadar dudaklarım dudaklarının üzerinde oyalandı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Parmaklarını dudak çizgimin üzerinde gezdirdi. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Seni kurtarmadım," dedim. "Haberci'yi defeden sensin."

Uzandı ve dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Bugünden bahsetmiyordum."

Anika'nın yanına yürüdüğümüzde toplanan Arayıcılar'ın bakışları Shay'in üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Elementler Haçı'na ihtiyacın olacak." Anika, Shay'in sırtındaki kılıçları gösterdi.

Shay, "Ne yapacağım?" diye sordu ona.

"Kılıçları yukarı doğru tut, böylece Scion'un işaretini oluşturacaklar," dedi. "Ve bitinceye kadar şu sözleri söyle: *obtineo porta*."

"*Obtineo porta*," diye mırıldandı Shay.

Şöminenin derinliklerinde yeşil ışığın huzmeleri belirdi, sanki devasa bir göz kısa bir anlığına açılıp kapanmıştı.

Shay, Anika'ya baktı. "O hâlâ orada, değil mi?"

Anika başını salladı ve tekrar karanlığa gömülen taş yapıya baktı. "O nedenle bu yapılmalı."

Shay omuzlarını dikleştirdi.

Kütüphanedeki Arayıcılar sessizlik içinde Shay'in gizli Uçurum'a doğru ilerlemesini seyrediyorlardı.

Shay kollarını uzatarak kılıçları tuttu. Toprak ve hava kılıcını dikey bir şekilde tutarken, su ve ateş kılıcını ilkini çaprazlayarak yatay tuttu. Derin bir nefes aldı ve durdu, bana bakmak için döndü.

Yanına gittim. Parmak uçlarımın sırtındaki haç dövmesinde gezinmesi için elimi ensesinin hemen altına koydum. Ürperdi.

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Yapmak zorundasın," dedim ama kalp atışlarım göğsüme sanki toprağa bir kazık çakılıyormuş gibi ağırlık veriyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Seni terk edemem, Calla."

Gözlerimi kapadım, ne hissettiğini biliyordum çünkü aynı keder kalbimi parçalıyordu. Bugün sevdiğim birini zaten kaybetmiştim ve bir sonraki dakika içinde diğerini de kaybedebilirdim. Ama başka ne yapabilirdik ki?

Bekçiler tarafından yaratılan dünya, hırs ve acımasızlık üzerine kurulmuştu. Bu var olmaya katlanabileceğimiz bir dünya değildi ve neye mal olduğunun bir önemi yoktu.

Gözlerimi açmaya zorladım ve Shay'in yosun yeşili gözbebeklerinin yumuşacık pırıltısını gördüm. Uzandım ve dudaklarımı dövmesine bastırdım. "Seni seviyorum."

Parmaklarımı sırtına yaklaştırdım, nedense ona dokunmanın evrenin yakarışımı –Shay'in kurt benliğinin insan benliğini yenmesini– duyacağını umuyordum. Eğer duymazsa... yalnız kalacaktım.

Sürüm olacaktı ama onlarla birlikte kalabilecek miydim? Eğer Shay benimle birlikte gelmezse olacakları şimdiden görüyordum. Bir başına dolaşan, serseri, yalnız bir kurt olacaktım. Babam her zaman olduğu gibi sürü arkadaşlarımın alfası olarak kalacaktı.

Belki de olması gereken buydu.

"Calla." Shay'in kaşları çatıktı. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu ve kaslarımın nasıl titrediğini görebiliyordu.

"Seni seviyorum," diye son bir kez daha fısıldadım. Yavaşça ondan uzaklaşarak gece havasına ve sürümün çağıran ulumalarına doğru geriledim. "Uçurumu kapat."

OTUZ BİR

Savaşı oldum olası hep iyi karşılamışımdır ama son çarpışma bittiği zaman bir savaşçı için hayat geriye ne bırakır?

Shay boş şöminenin önünde durdu. Sözleri tekrarlarken kılıçları yavaş yavaş çevirdi. Ardından ortada hiçbir şey yokken bir anda karanlık hareket etmeye başladı. Elementler Haçı'ın etrafını gölgeler sararak kılıçları kavradı ve Shay'i ileri çekti. Kılıçlar çeyrek tur dönünce Shay donup kaldı. Karanlık katılaşarak haçı yerine sabitledi ama gölgelerin içinde hafif bir ışık parlıyordu, yanıp sönen yıldızlar gibi ışıldıyordu.

Işık kılıçların üzerinden aktı ve Shay'in parmaklarına dokunarak titremesine neden oldu. Parlak şeritler gibi Shay'in kollarına ve göğsüne sarıldı. Işık boynunun üzerine gelip parmaklarımla buluşunca pırıl pırıl filizleri benim vücuduma da sahip çıkmaya başladı.

Işık, hiçbir şey göremeyeceğim bir hale gelene kadar parladı. Parmaklarımın hâlâ ensesinde olduğunu hissetmeme rağmen etrafımı saran pırıltılı havadan başka hiçbir şeyi, Shay'i bile göremiyordum. O havaysa güçle canlanıyordu.

Acıtacağını sanıyordum. Ansel, kurdun ondan koparılmasının paramparça olma ve yanma hissine benzediğini söylemişti.

Ama benim canım yanmıyordu. Hem de hiç. Hiç ağrı yoktu. Sadece hafif bir sersemlik ve baş dönmesi vardı –sanki omuzlarımdan bana ait olmayan bir yük kalkmıştı– uçuş gibiydi.

Birdenbire gerçeği anladım ve etrafı saran ışıklar patladı.

Özgürüm.

SONSÖZ

Mazideki kötülüğün büyüklüğüne değil,
onu takip eden iyiliğin büyüklüğüne bak.

—Thomas Hobbes, *Leviathan*

Sabine, Ethan'ın önerdiği süveteri ödünç almış olmayı dileyerek titredi. Güneş ışığı Rowan Malikânesi'nin kıyısı boyunca uzanan inşaat iskelesinden içeri süzülüyordu ama kütüphane ile dış dünya arasından sallanan muşambalar aralık soğuğunu engelleyemiyordu. Ayrıca portatif ısıtıcılar da bir nebze olsun havayı ısıtmıyordu.

Sabine bir başka koliyi bantlayarak üzerine siyah markörle boydan boya *Tarih: 17. Yüzyıl* yazdı. O ana kadar paketlediği neredeyse bütün kitaplar tarih kitabı gibi görünüyordu. Fi tarihinden kalmışlardı. Buralarda hiç ilgi çekici bir kitap yok muydu?

"Hâlâ bitirmedin mi?" Ethan kütüphaneye girdi. "Neden bu kitaplar hâlâ etrafta?"

"Bunu duymamışım gibi davranacağım." Sabine taşıdığı koliyi, Akademi'ye götürülecek kitap yığınlarının üzerine koydu. Orada tarih sırasına göre arşivleneceklerdi. "Bu şekilde seni hâlâ sevebilirim."

Ethan güldü. Sabine kollarını ovuşturarak onun yanına gitti. Ethan kaşlarını çatıp uzun deri ceketini çıkardı ve Sabine'in omuzlarına sardı.

"O süveteri almalıydın."

"Evet, evet," diyen Sabine, Ethan'ın ceketine sinmiş olan vücut ısısının içine büzülüp kaldı. "Haklıydın. Buna sevin. Bir dahaki sefere ben haklı olacağım."

Sabine odanın diğer tarafındaki inşaatın kanıtlarına doğru baktı. "Biliyorsun ki bu yeri tekrar inşa etmek için özel taşlar nakletmek zorunda olmasaydın çok daha hızlı ısınacaktı."

"Burayı Tarihi Yerler Ulusal Kayıtları'na kayıt ettirdik." Omuzlarını silkti. "Özel taş zorunlu."

"Harika," dedi Sabine. "Kıçım donuyor."

"Gerçekten mi?" Ethan'ın gözleri büyüdü. "Bu çok kötü olur. En iyisi bir kontrol edeyim."

Ethan üzerine atılınca Sabine çığlık attı. Parlak kapı açıldığında onlar hâlâ koli istiflerinin arasında birbirlerini kovalıyorlardı.

"Naber!" Connor kütüphanenin içine zıpladı.

Onun arkasından gelen Adne başını iki yana doğru sallıyordu. "Connor 'naber' deme. Her ne kadar öyle olmak istesen de sen bir kovboy değilsin."

Adne kapıyı kapattı ve geri dönerek ellerini kalçasının üzerine koyup ona baktı.

"Bir kusur işlediysem özür dilerim, küçük hanım." Şapkasına fiske atar gibi yaptı.

Adne yüzünü astı ama Connor onu gıdıklamaya başlayınca kahkahalara boğuldu.

"Dur!" diye ciyakladı. "Kes şunu! Sözümü geri alıyorum. Bir kovboy olabilirsin!"

Connor onu tek koluyla sarıp Ethan'a sırıttı.

"Peki, nasıldı?" diye sordu. "Onları buldunuz mu?"

Sabine gözlerini kaçırdı. Bir türlü seslendirmeye hazır olmadığı ama Ethan geri döndüğünden beri aklını meşgul eden soruyu Connor sormuştu.

Sabine'in gerildiğini gören Ethan boğazını temizledi. "Evet. Zor olmadı. Tam da olduklarını düşündüğümüz yerdeydiler."

"Eski topraklarda." Connor omuzlarını silkti. "Mantıklı."

"Gerçi biraz garip," dedi Adne. "Sizce de öyle değil mi? Bütün olanlardan sonra Haldis'e geri dönmek."

"Orası onların bölgesi," diyen Sabine, Adne'ye bir bakış attıktan sonra gözlerini yine uzaklara dikti. "Onlar o dağa aitler."

Duraksadı ve sesi yumuşadı. "Mutlu görünüyorlar mıydı?"

"Gerçekten öyleydiler." Ethan ona yanaştı. Parmakları nazikçe Sabine'in kolunu tuttu. "Bir dahaki sefere gelmelisin. Onları görmelisin."

Sabine yüreği parçalansa da Ethan'ın gözlerindeki şefkate gülümsemeyi başardı. "Belki."

"Sabine..."

Sabine dönerek ona baktı, burun buruna duruyorlardı. Uzandı ve avucunu adamın boğazına koydu. Tekrar konuşmadan önce birkaç saniyeliğine Ethan'ın nabzının teninde atmasına izin verdi. "Bu geçmişte kaldı. Ben artık buradayım. Seninle birlikte."

Ethan'ın kaşları çatıldı. "Onları görmek istemiyor musun?"

Sabine gözlerindeki acıyı görmesini istemediği için kirpiklerini indirdi. Ethan acının orada olduğunu bilirdi. Her zaman hissetmişti ama Sabine bazen bunu yeni arkadaşlarından gizli tutmak istiyordu. Onların arkadaşlığına ve Ethan'ın sevgisine minnettardı. Geçmişin, gelecekleri için beslediği umudu mahvetmesini istemiyordu. "Peki ya öbür sürü?"

"Onlar batı tarafına taşındı," dedi Ethan. "Mahkûmlar'ın önceki bölgesini Stephen'ın sürüsü devraldı. Savaştan sonra Mahkûm sürüsünden ne kaldıysa onlar da taşınmış görünüyor."

"İşte adalet."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Demek bir alfa mutlu sona ulaştı," dedi Connor. "Ama bizim oğlan yeni rolüne nasıl uyum sağlıyor?"

"Uzman olduğum söylenemez ama iyi görünüyor." Ethan kollarını Sabine'e sararak sırtını kendine doğru dayadı.

"Bir bakıma Tristan ve Sarah için üzüldüm," diyen Adne masanın üstüne atladı. Düşüncelere dalmış bir halde ayaklarını ileri geri sallıyordu. "On dakika bir arada oldular. Ve sonra oğullarını tekrar kaybettiler."

"Onu kaybetmediler," dedi Ethan. "Tam olarak değil."

"Gerçi ormanda ailecek piknik yapacaklarını sanmıyorum," dedi Connor.

"Sen hiç ciddi olamaz mısın?" diye sordu Sabine.

Connor ona gülümsedi. "Gerekli olmadıkça hayır." Kaşlarını çatarak Adne'ye baktı. "Neden kötü hissediyorsun? Herhalde Sarah'yla konuştun ve ona Calla'yla ilgili durumu anlattın."

"Konuştum," dedi Adne. "Ayrıca onun adına mutlu olmaya çalıştıklarını düşünüyorum ama yine de ölmüş gibi bir hisse kapıldıklarını sanıyorum."

"Bir kurt olduğunda kütüphaneden kaçmasına çok memnunum," dedi Connor. "Çünkü eğer Anika'ya saldırsaydı ve Ethan dünyayı kurtarmasından hemen sonra Scion'u vurmuş olsaydı... Düşünebiliyor musunuz? *Garip*."

"Gerçekten komik değilsin," dedi Adne.

"Evet, öyleyim." Connor gülümsedi.

"Sabine?" Adne ona yalvarır gibi baktı. "Buraya biraz yardım eder misin?"

Sabine, Connor'a dil çıkardı.

"Ben rest çekiyorum." Adne sırıttı.

"Ethan'ın da bir oy hakkı var," dedi Connor. "Ethan?"

"Ben çekimserim." Ethan güldü. "Bir dakika, hayır. Connor'a herhangi bir şakası için puan vermekten nefret ediyorum ama bir puan aldı. Scion dâhil bütün kurtlar kaçtı. Bunu iyi bir şey sayıyorum. Bize saldırsalardı çok tatsız olacaktı."

"Vatan diyorlardı sanırım," dedi Adne düşünceli bir şekilde. "Yabani hayata dönüş. Bize ilgi duyabilecekleri herhangi bir nedenleri yoktu."

"Sence hatırlıyorlar mı?" diye sordu Connor. "Shay bir kurda dönüştüğünde sence neler olduğunun farkında mıydı?"

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok," dedi Adne.

Sabine, Ethan'ın kollarını bedenine daha da sıkı sardı. "Shay'in değişmesi iyi oldu. O ve Calla birbirlerine aitler. Hep öyleydiler."

Ethan eğilerek Sabine'i başından öptü. "Bu duyguyu biliyorum."

"Görünüşe göre yeryüzü de onların birbirlerine ait olduğunu düşündü," dedi Adne. "Peki, hazır mısınız çocuklar? Açlıktan ölüyorum ve Anika birkaç saat içinde yeni görevlerimizi ilan edecek. Akşam yemeğini kaçırmak istemiyorum."

"Şimdiki göreviniz tam olarak ne?" diye sordu Sabine. "Savaş sona erdi."

"Sanırım görevimiz demek istedin." Adne ona gülümsedi. "Artık sen de kulübün üyesisin. Ve bunu unutmana izin vermek gibi bir niyetimiz yok."

"Gözümüzü onun üzerinde tutmak zorundayız." Connor bir zamanlar kütüphanenin şöminesi olan şeyi gösteriyordu.

Taş çerçeveyi kocaman demir bir kapı dolduruyordu. Kapının ortasındaki Elementler Haçı, her açıdan iki kılıcın metal bariyere kaynaklanmış olduğu görünümünü veriyordu. "Hiçbir kötünün buna bulaşmamasını sağlayacağız."

"Logan gibi mi?" diye sordu Sabine.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evet," dedi Adne. "O ve insanlığının son kullanma tarihi henüz geçmemiş herhangi diğer Bekçi. Çok fazla değiller ama bazıları hâlâ civarda."

"Ayrıca bu savaş patlak vermeden önce yaptığımız şeyleri yapmaya geri döneceğiz," dedi Connor.

"O kadar eskiyi hatırlıyor musun?" diye sordu Sabine.

"Bunu birinin bir yere yazdığından oldukça eminim." Connor gülümsedi.

"Bekçiler ve Arayıcılar olmadan önce hepimiz birlikteydik," dedi Adne. "Gizemli yerleri kimsenin kötüye kullanmamasını ya da kurcalanmaması gereken güçleri kurcalamamalarını sağlamıştık."

"Bize *Conatus* deniliyordu," dedi Ethan.

"İsimlerden bahsedince," dedi Connor. "Bundan böyle artık Scion'u aramayacağımıza göre, yeni bir lakabımız olacak mı?"

Ethan omuzlarını silkti. "Anika'ya sor."

"Tekrar Conatus olabiliriz," dedi Adne.

"O altı yüz yıl önceydi," dedi Connor. "Ben oyumu hayırdan yana kullanıyorum. Ayrıca ilk Bekçiler, Conatus'un bir parçasıydı. Herhangi bir Bekçi'yle aynı ismi paylaşmak kendimi kirlenmiş hissetmeme neden olur."

"İyi." Adne, Connor'ın sataşmasına aldırış etmedi. "Ben sadece Latinceyi kullanmanın amacımıza saygınlık katacağını düşünüyorum. Hadi ama, bunu yemekte de konuşabiliriz."

Kapıyı dokumaya başladı.

"Saygınlık mı?" Ethan, Adne'ye sırıtarak Sabine'den uzaklaştı. "Aslında kimse Latince konuşmuyor ki... Tanıştığımız herkese bu kelimenin anlamını açıklarsak ömrümüz biter. Ayrıca Connor'ın bir parçası olduğu hiçbir grup gerçekten saygın olamaz."

"Hey!" Connor, Ethan'ı itti.

Sabine kahkaha attı; gülüşü muzipti. "Bize bir isim buldum."

Ethan uzanarak parmaklarıyla Sabine'in çenesini kaldırdı. Sabine, Ethan'ın deniz mavisi gözlerine baktığında dünya önüne serilmişti. Her zaman olduğu gibi.

"Tamam, güzelim. Yeni ismimiz nedir?" diye sordu Ethan.

"Gardiyanlar."

Ethan'ın gülümsemesi yumuşadı. "Buna alışmak zaman alabilir ama kulağa hoş geliyor."

Uzandı ve Sabine'i şefkatle öptü.

"Geliyor musunuz, çocuklar?" Connor geri geri kapıya doğru giderken sordu. "Yoksa siz oynaşırken burada bekleyecek miyiz?"

"Ah, onları yalnız bırak." Adne, Connor'ı gömleğinin önünden tuttuğu gibi parlayan kapıya doğru çekti. "Neden bu kadar gıcıksın?"

Connor midesine vurdu. "Açım."

"Yemek orada." Adne ışıl ışıl parlayan kapıyı gösterdi.

"Bir dakika," dedi Sabine. "Ben... onları görmek istiyorum. Onları görmek zorundayım. Yalnızca bir seferliğine."

"Şimdi mi?" Connor'ın yüzü asıldı.

Adne, Connor'ı bir kenara itti. Hançerleri iki kere hızla sallayarak kapıyı kapattı. "Miden bekleyebilir, Connor."

"Belli ki midemi daha iyi tanıyacağın bir yerde konuşmamız gerekiyor." Connor kahkaha attı.

"Emin misin?" diye sordu Adne.

"Lütfen." Adne kapıyı dokurken Sabine'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Haldis'in tanıdık manzarası kapının diğer tarafında şekillenmeye başladığında bir süre nefes alamadı.

"Hazır mısın?" Ethan elini tuttu.

Sabine başını sallasa da hazır olmadığı anlaşılıyordu. Sabine'in buna ihtiyacı vardı; sürüyü bir bütün olarak görmeye ve dünyanın gerçekliğine yeniden kavuştuğunu bilmeye...

Connor kapıya doğru yürümeye başladı ama Adne onu kolundan tuttu.

"Hayır," dedi. "Sadece ikisi."

"Yemek yok ve av yok, öyle mi?" dedi Connor. "Sen zalim bir kadınsın."

"Bunu biliyorsun." Adne, Sabine ile Ethan'a kapıya girmelerini işaret etti.

Kapının içindeki geçidin verdiği artık tanıdık olan karıncalanma hissi yerini acı bir soğuğa terk etmişti. Rüzgâr birden şiddetli esince titredi ve Ethan'ın ceketine sıkı sıkı sarıldı.

"Bu ayaz havası, tatlım," diyen Ethan ona bir dürbün verdi. "Niyetim sana acele ettirmek değil..."

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi Sabine.

Adne'nin kapıyı açtığı yerdeki tepeye tırmandı ve bir çam ağacının altına çömeldi. Dürbünü gözlerine doğru kaldırarak Haldis Mağarası'na dikkatle baktı.

Onları görmesi uzun sürmedi. Kurtlar taze yeni avlarının kutlamasını yapıyorlardı. Sürü büyük bir dişi geyik leşinin etrafında toplanmış, ziyafete hazırlanırlarken hoplayıp zıplıyorlardı.

Mağaranın girişinin dış tarafında birbirlerini kovalayan Ansel ve Bryn'ın koşuşturmaları kar bulutları oluşturuyordu. Geyiğin etine gömülmüş olan Mason'ın burnu kan içindeydi. Onun yanında oturan Nev, sanki Mason komik bir fıkra anlatmış gibi dilini sallıyordu.

Mağaradan beyaz bir kurt çıktı. Calla'nın altın rengi gözleri sürüsünün üzerinde gezindi. Kahverengi tüyleri olan bir kurt ormandan fırlayarak onu karşılamaya geldi. Shay etrafında dönerek, Calla karşı çıkar gibi havlayıncaya kadar onu dişledi. Sabine'e bu havlama kahkaha gibi geldi.

İki alfa birbirlerine sürtünüp yalanarak avlarına doğru koştular. Mason ve Nev, onlar gelince doğruldular ve başlarını eğip kuyrukla-

rını salladılar. Calla tekrar havladı. Ansel ile Bryn da sürüye katıldı. Kurtlar bir araya toplanmış, avlarını paylaşmaya hazırdılar.

Sabine ayağa kalktı, arkadaşlarının sağlıklı ve mutlu olması onu mutlu etmişti. Sabine hareket edince Calla başını kaldırdı. Gözleri Sabine'in olduğu yöne odaklanmıştı. Sabine, aralarındaki mesafeye rağmen Calla'nın dosdoğru kendisine baktığına yemin edebilirdi.

Beyaz kurdun kulakları ileri geri oynadı. Burnunu havaya kaldırdı ve uludu. Bu ses Sabine'in içini hem neşe hem de kederle doldurdu. Diğer kurtlar da ulumaya başladı, tanıdık sesleri kış havasıyla harmanlandı. Sabine onları bir dakika daha seyretti, ardından dönerek tekrar Ethan'ın yanına yürüdü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ethan.

Sabine dürbünü Ethan'a geri verdi. "Onlar mutlu. Dolayısıyla ben de."

"Güzel." Ethan kapıya doğru yürümeye başladı ama rüzgâr saçlarını uçurup soğuğu onu yabani hayata doğru çağırınca Sabine duraksadı. Döndü ve sert esen kış rüzgârının taşıdığı melodiyi dinledi. Hep bir ağızdan çıkan uluma sesleri havaya süzülürken, Nev'in sesi diğerlerininkini bastırıyordu. Sabine, burada olduğunu onların bir şekilde bilip bilmediklerini ve ona hoşça kal deyip demediklerini ya da ondan kalmasını isteyip istemediklerini merak etti.

"Sabine?" Kapının ışıltısı altında bekleyen Ethan onu seyrediyordu.

Sabine, Ethan'ın elini tuttu. Arkasındaki ormanın içinden hâlâ kurtların uluma sesleri geliyordu ama artık geriye bakmasına gerek yoktu. Yanında Ethan'la birlikte kapının ışığına, yeni dünyasına adım attı.

